

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H.P. MALLORY

ATES, KAZAN VE BİR TUTAM AŞK

NEW YORK TIMES ve USA TODAY BESTSELLER
JOLIE WILKINS SERİSİ 1. KİTAP

 BigBang
yayınları

Ölüleri canlandırabilme gibi eşsiz bir yeteneğe sahip olmasına rağmen aşırı mütevazı olan bir cadı.

Onun patronu olmak ile sevgilisi olmak arasında gidip gelen tehlikeli derecede yakışıklı bir warlock.

Sırlarla dolu, altı yüz yaşında, cadılara düşkün İngiliz bir vampir.

Tam bir kaos içindeki Yeraltı Dünyası.

Ve oyun başlasın!

Medyum Jolie Wilkins için hayat hiç de kötü değildir. Gerçi anlatacağı bir aşk hayatı yoktur ama Los Angeles banliyösünde şirin bir evi, bir kedisi ve ilginç bir kankası vardır.

Ve hayatına, Jolie'nin bir cadı olduğunu ısrarla iddia eden ve dünyasını alt üst edebilecek, onu günaha sokacak kadar çekici bir warlock olan Rand Balfour girer. Rand, onu bir müşterisinin ölümü ile ilgili bir gizemi aydınlatmasına yardım etmesi için tutar ki bu müşterisi de bir hayalettir. Jolie sadece hayaletin ölüm sebebini keşfetmekle kalmaz ama aynı zamanda onu hayata geri döndürür!

Jolie'nin ölümleri hayata geri getirdiği haberi büyük bir hızla yayılır. Bu onu Yeraltı Dünyası'nın en çok aranan kişisi haline getirir. Sonuç olarak, Jolie kendini onun yeteneğini kullanmak isteyen şeytani bir cadı ve onu koruması altına almak isteyen tehlikeli ama çok seksi bir vampirle, patronu olan warlock Rand'in arasında bulur.

t22

H. P. Mallory
Ateş Kazan ve Bir Tutam Aşk
Fire, Burn, and Cauldron Bubble

Çeviren: Ali Kürşad Çifçi ve Taylan Şalap

BigBang Yayınları: 6
1. Baskı: Ocak 2014
ISBN 13: 978-605-4665-04-4

© 2011, BigBang Yayınları

Bu kitabın telif hakları
Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti aracılığıyla alınmıştır.

Tashih: Ali Kürşad Çifçi
Kapak Tasarımı: İsmail Kemal Çiftçioğlu
Kapak Uygulama: Muhsin Doğan
Sayfa Tasarımı: BigBang Yayınları
Baskı: Ertem Basım
Adres: Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cadde No: 6,
Malıkoy, Temelli, Ankara
Telefon: (312) 640 16 23 | Faks: (312) 640 16 24
Sertifika No: 26886

BigBang Yayınları
Adres: Ziya Gokalp Cad. Metro İş Hanı
No:24/82, Kızılay, Ankara
Telefon/Faks: (312) 434 44 64
Web: www.bigbangyayinlari.com
E-Mail: info@bigbangyayinlari.com
Sertifika No: 25787

H.P. Mallory, şu anda California'da kocası ve oğluyıa yaşamaktaysa da daha once İngiltere'de de yaşamıştır.

Seyahat etmeyi, dalış yapmayı, tahta boyanmayı ve annelik yapmayı sever.

Eğer yeni kitapları çıktığında e-mail yoluyla haberdar olmak istliyorsanız, aşağıdaki adresten duyuru listesine abone olun:

<http://hpmallory.com/contact/>

H.P. Mallory'nin diğer üç kitabına da bir göz atın:

Çifte Bela (Jolie Wilkins serisi 2. kitap, BigBang Yayınları)

Cadica Düşünceler (Jolie Wilkins serisi 3. kitap , BigBang Yayınları)

To Kill A Warlock

H.P. Mallory'yi takip edin:

www.hpmallory.com

twitter.com/hpmallory

facebook.com/hpmallory?fref=ts

urbanfantasyauthor.blogspot.com

Şir

İnsan her gün bir hayaletle karşılaşmıyor.

Bu özel günde, kendi işlerimle meşgul oluyor, *Girls Just Wanna Have Fun*'i dinlerken (tamam, yaptım kabul ediyorum), dükkanı toparlıyordum. Geç bir vakitti, belki gece dokuz civarı. Birkaç gün önce tarot bakma odamda bir ampul yanmıştı ve ben onu hala değiştirmemişim. Hayatın önemsiz detaylarım görmezden gelme eğilimim vardır. Şimdi küçük kırmızı ampul odanın zifiri karanlığına karşı mücadele veriyor, onun ürkütücü görünmesine neden oluyordu.

Yedek bir ampul bulmak için "eğer bir yeri yoksa, buraya koyun" kutumu karıştırmaya başlamıştım ki ön kapının açıldığını duydum. Garip, kapıyı kilitlediğime yemin edebilirdim.

"Kapalıyız!" diye seslendim.

* Cyndi Lauper'in bir şarkısı

Kapının kapandığını duymadım, o yüzden Cyndi Lauper'in sesini kıstım ve etrafı kolaçan etmeye çıktım. Sokak lambalarının ışıkları dükkanların camlarından içeri yansıyor-
du. Parıltı o kadar yoğundu ki kendime onların sadece ışık olduğunu, beni alıp götürecek uzay gemileri olmadıklarını hatırlamak zorunda kaldım.

Oda boştu.

Birilerinin saklanıyor olma ihtimalini düşünerek, boğazımdan yukarı tırmanan dehşeti bastırmaya çalıştım. Etrafa göz atarak davetsiz misafir saldırmaya karar verirse diye kendimi korumak için bir şeyler aradım. Sade odanın köşesinde duran süpürgeyi gözüme kestirdim. Süpürge belki iki adım ötemdeydi. Kulağa pek de uzak değilmiş gibi geliyor olabilirdi ama korku ayak bileklerimden tutmuş bırakmıyordu.

Jolie, al şu kahrolası süpürgeyi.

Her zaman tam da doğru anda yardımına koşuyormuş gibi gözüken önsezimin bu küçük içsel sesine şükrettim.

Ayaklarımı korku katranından kurtarıp süpürgeyi kavradım ve masama yaklaştım. Birilerinin saklanması için iyi bir yerdi - aslında, saklanmak için tek yerdi. İş mobilyalara geldiğinde, ben tam bir minimalisttim.

Süpürgeyi masanın altına sokup şiddetli bir şekilde sağa sola savurdum.

Hiçbir şey yoktu. İçime bir huzursuzluk hissi çökerken ensemdeki tüyler hazır ola geçti. Bu hissi üzerimden atamadım ve odada kimsenin olmadığına karar verdikten sonra sesi ço-

cukların çıkarttığına kendimi inandırdım. Ama çocuklar olsa da olmasa da, kapının kapandığım duymam gerekirdi.

Süpürgeyi bırakmadım.

Kuzey kutbundan bir rüzgar esmiş gibi, boynumun arkasından yukarı doğru bir ürperme hissettim.

Yukarı baktım ve işte oradaydı; bir adım kadar üzerimde süzülüyordu. Afallayarak bir adım geri çekildim. Kalbim küçük bir kafesteki çılgına dönmüş bir kuş gibi atıyordu.

“Yok artık!”

Hayalet, göz hizama gelinceye kadar bana doğru süzüldü. Aklım o kadar karışmıştı ki kaçmak mı istiyordum yoksa süpürgeyle ona vurmak mı emin olamadım. Korku beni yerime çiviledi ve her ikisini de yapamadım, sadece ayakta ona bakakaldım.

Bu şekilde sonsuza kadar durup bekleyemeyeceğimiz için, hayaletler hakkında öğrendiğim her bir şeyi zihnimde tekrarladım: Yarım kalan bir işleri vardır, farklı bir varoluş düzlemine takılıp kalmışlardır, bize bir şey söylemek için buradadırlar ve en önemlisi, onlar sadece enerjiden ibarettir.

Enerji beni incitemezdi.

Kalp atışlarım düzene girmeye başladı ve bakışlarımı önümde duran ektoplazmaya^{*} çevirdim. Suratında hiçbir ifade yoktu; sanki benim kendime gelmemi bekliyormuş gibi sadece bana bakıyordu.

“Merhaba”, dedim ama bir yandan da kulağa ne kadar aptal-

* Medyumdan trans sırasında çıktığı farz edilen madde.

ca geldiğini düşündüm – ona, kapımdan girmeye cesaret eden herhangi bir Tom, Dick veya Harry imiş gibi davranmıştım. Sonra aptal gibi hissettiğim için kendimi aptal gibi hissettim – bir hayaleti selamlamakta yanlış olan neydi ki? Ölüler bile standart bir nezaketi hak ederlerdi.

Sanki biri ona saç kurutma makinesini çevirmiş gibi azıcık dalgalandı, ama hiçbir şey söylemedi. Gençti, belki yirmili yaşlarındaydı. Kruvaze takım elbisesi, eğer tahmin etmem gerekirse, sanki 1930'lardan, *The Untouchables*'dan fırlamış gibiydi.

Saçları sarıya çalıyordu, daha çok kirli sarı gibiydi. Söylemesi zordu çünkü içinden görünen tahta kapının önünde duruyordu, şey yani süzülüyordu. Tahta kapıya rağmen, suratının geniş ve burnunun da çarpık olduğunu söyleyebilirdim. Burnu belki de bir kavgada kırılmıştı. Hayaletlerin geneli gibi yakışıklıydı.

Hala bir ölüyle konuşmaya çalıştığıma inanamayarak, “Konuşabiliyor musun?” diye sordum. Şey, bir hayaletle konuşabileceğimi hiç düşünmemiştim ama yanlış olduğumu kanıtlayacak gün gelmişti sanırım. Yine bir şey söylemedi, bu yüzden sorular sormaya devam etme kararı aldım.

“Birisinden bir mesaj mı getirdin?”

Kafasını iki yana salladı, “Hayır”.

Sesi, sanki suyun altından konuşuyormuş gibi çıkmıştı.

Hımm. Şey, buraya geleceğini okumam için gelmemiştir diye düşündüm ama bir geleceği olmadığı ortadaydı. Belki bu

• 1987 yapımı film. FBI'nın, mafya lideri Al Capone'u yakalama mücadelesini konu alır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dünyadan diğerine geçmesi gerekiyordu ve o malum ışığa doğru gidiyordu? Ya da benim dükkânıma dadanmaya mı gelmişti?

“Bir yere mi gidiyorsun?” Bu ruh için çok fazla sorum vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden ağzımdan ilk olarak en aptalca olanları çıktı.

“Buraya gönderildim.” demeyi başardı ve sanırım kendi hayaletvari biçiminde güldü. Ehh, kesinlikle çirkin bir hayalet değildi.

“Seni kim gönderdi?” Sorulacak mantıklı soru bu gibi geldi.

Hiçbir şey demedi ve aynen o şekilde, beni öğle yemeğinde kötü bir şey yeyip yemediğimi düşünmek için yalnız başıma bırakarak ortadan kayboldu.

Hazımsızlık tam bir baş belası olabiliyor.

“Ee, başka bir hayaletle karşılaşmadın mı?” diye sordu en iyi arkadaşım ve tek elemanım olan Christa, ön büromuzda duran masaya doğru yaslanarak.

Kafamı iki yana sallayarak kapının yanındaki sandalyeye oturdum. “Belki eğer sen randevuna gitmek için erkenden çıkmasaydın, ziyaretime kimse gelmeyecekti bile.”

“Eh, içimizden birinin flört etmesi lazım” dedi. Bunu son altı aydır kimse ile çıkmadığımı çok iyi bildiği için söylüyordu. Son sevgilimin hayali zihnime bir bomba gibi düştü. Sadece internet üzerinden randevulaşma yolunu bir daha asla denemeyeceğim diyebilirim. Adam çirkin olduğu için değil; res-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

mindeki gibi görünüyordu ama hazırlıklı olmadığım şey onun körkütük sarhoş olması ve devamlı olarak karısından nasıl ayrıldığını ve üç çocuğu olduğunu anlatmasıydı. Boşanmamıştı bile! Evet, bunlar onun 'arkadas.com' profilinde yazmıyordu.

"Bu konuya tekrar girmeyelim..."

"Jolie, dışarı çıkman gerek. Neredeyse otuz oldun..."

"Hala iki yılım var, teşekkür ederim."

"Her neyse... sonunda yaşlanacaksın ve yalnız kalacaksın. Sen fazlasıyla güzelsin ve harika bir kişiliğin var, sonun bu şekilde olmamalı. Tek bir kötü randevunun bunu mahvetmesine izin verme". Sesi daha yüksek bir perdeden çıkmaya başlamıştı. Christa dramatik olmaya eğilimliydi.

"Bir seri kötü randevum oldu, Chris." Başka ne diyeceğimi bilemedim, ölümcül derecede yalnızdım. İşin aslı şuydu ki, başka bir 'kaybedenler' furyası ile olmasındansa zamanımı kendimle ya da Christa ile geçirmeyi yeğlerdim.

Çekici olmaya gelince, Christa, güzel olduğum konusunda ısrar ediyordu ama ben ikna olmuyordum. Güzel olduğumu en yakın arkadaşın söyleyince başka, bir erkek söyleyince bambaşka oluyor.

Ve bunu en son ne zaman bir erkeğin söylediğini hatırlamıyordum.

Christa biriyle neden çıkmam gerektiği konusunda konuşmaya devam ederken gözüm masanın camındaki görüntüme takıldı ve kendimi inceledim. Yüzümün yeterince hoş olduğunu düşündüm – küçük, kalkık bir burun, peygamberçiçeği mavisi gözler ve dolgun dudaklar. Burnumun üzerine saçılmış

Çiller solgun bir beyaz renkteki tenime renk katıyordu. Omuz hizamdaki sarı saçlarını ise her zaman atkuyruğu yapıyordum.

Yanlarından geçerken herkesin kafasını çevirip bakacağı kadın olmam çok zordu. Komşu kızı tanımını bana daha çok uyu-yordu.

Christa'ya gelince o bana hiç mi hiç benzemiyordu. Mesela bir hayli uzun boylu ve uzun bacaklıdır. Boyu yaklaşık 1.70 civarlarında ve benden yaklaşık on santim daha uzun. Kızıla çalan bir kahverengi tonunda koyu saçları, yeşil gözleri ve pem-bemsi yanakları vardı. O klasik bir güzeldi, üzerine kabartma portrelerin yapıldığı değerli taşlar kadar... Gerçekten zayıftı ve hiç göğsü yoktu. Bense eğer çok yersem kilo almaya meyilliydim, belirgin bir popom vardı ve ikizlerim de oldukça iriydi. Belki de bunlar bana şişmanmışım izlenimi verebilirdi. Şişman değildim, ama iki buçuk kilo versem sakıncası olmazdı.

“Beni dinliyor musun sen?” diye sordu Christa.

Kafamı sağa sola sallayıp, gözlüklerimi orada bıraktığı mı düşünerek okuma odasına geçtim.

Kapının açıldığını duydum.

“Ooo, merhabalar sana,” dedi Christa, yüksek perdeden, hasta edici derecede tatlı ve hiç de Christa'nın olmayan bir sesle.

“Tünaydın”. Sesinin derin tınısı odanın içinde yankılandı. Bariton sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

“Fal baktırmak için geldim ama randevum yok...”

“Ah sorun değil” diyerek araya girdi Christa ve ona hitap ederkenki şeker gibi sesinden bu adamın çok çekici bir erkek olduğu hemen anlaşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Okuma gözlüklerimi aramaktan vazgeçerek yabancıya kendimi tanıtmak için odadan çıktım. Onu görür görmez soluğum kesildi. Beni hazırlıksız yakalayan onun Sean Connery’i kışkandırarak Yunan Tanrısı görünümü ya da uzun boyu değildi.

Beni hazırlıksız yakalayan onun aurasıydı.*

Kendimi bildim bileli auraları görebiliyordum, ama bunun gibisini hiç görmemiştim. Aurası sanki kendi hayatı ve rengi varmış gibi bedeninden saçılıyordu! Genelde sağlıklı insanların auraları pembemsidir ya da mordur, sağlıksız insanların ise sarımsı yahut turuncudur. Onunki şimdiye kadar gördüğüm en canlı maviydi – bir fırtınanın ardından güneş ışıkları havanın tadını çıkarırken gökyüzünün aldığı renk gibiydi.

Elektrik gibi vücudundan yayılıyordu.

“Selam, ben Jolie”, dedim, kendimi hatırlayarak.

“Nasılsınız?” Ahh, zaten ağzım sulanmıştı şimdi salyalarım da aktı; aksanı vardı, hem de İngiliz. Off.

Onu okuma odasına davet ederken Christa’ya bir bakış attım. Ağzı balık gibi bir karış açılmıştı.

Aynen benim hissettiklerini hissediyordu.

Lacivert kazağı geniş omuzlarını ve kaslı göğüs kafesini sıkıca sarmıştı. Söz konusu geniş omuzlar ve kaslı göğüs kafesi biçimli beline doğru inceliyor ve ardından uzun bacakları geliyordu. Kazağının altından görünen beyaz gömleği bronz teniyle zıtlık oluşturuyor ve bu da benim kendi açık tenimi üzüntü içinde anımsamama neden oluyordu.

* Tüm insanları çevrelediğine inanılan, arınmışlığa ve bilinç düzeyine göre rengi değişen enerji alanı.

Odadaki durgunluk gerilen sinirlerime hiç yardım etmiyordu. Koltuğa oturdum, tarot kartlarını karıştırdım ve desteyi ona uzattım. “Lütfen beş kart çekin ve onları yüzleri görünecek şekilde masaya dizin.”

Karşımdaki koltuğa geçip bacaklarını uzatarak ellerini bacaklarının üst kısmına koydu. Ona şöyle bir bakma fırsatı bulunca kahverengi saçlarını ve daha koyu bir kahve tonundaki gözlerini süzdüm. Yüzü köşeliydi ve hafif kemerli burnu ona Paul Newmanvari* bir hava veriyordu. Gölgeler bile güçlü çenesindeki belirgin gamzeyi saklayamıyordu.

Kartları almadı. Bunun yerine, inci dişlerini ve A sınıfı gamzelerini ortaya çıkartacak şekilde sadece gülümsedi.

“Fal baktırmak için geldiniz, öyle değil mi?” diye sordum.

Başıyla onaylayarak elimi tuttu. Dokunduğu anda sanki kolumu şimşek çarptı ve yemin ederim kalbim bir saniyelikine durdu. Kırmızı ampul birkaç defa yanıp söndü ve sonra giderek o kadar parlaklık kazandı ki patlayacağını düşündüm. Bakışlarım elinden koluna doğru kayıp koyu kahverengi gözlerinde sabitlendi. Kırmızı ışık yüzüne yansıyınca ruhum için pazarlık etmeye gelmiş şeytana benzedi.

“Buraya fal baktırmak için geldim, evet, ama kartlarla değil. Doğrudan beni okumanı istiyorum.” Gürleyen bariton sesi hipnotize ediciydi ve elimi sıcak elinden çekme ihtiyacıyla savaştım.

Ona yeniden odaklanarak kart destesini bir kenara bıraktım. O kadar gergindim ki herhangi bir görünün geleceğinden

* Ünlü İngiliz aktör.

şüpheliydim. Görüler ancak televizyonda gördüğünüz hava durumu spikerleri kadar güvenilirli.

Birkaç uzun rahatsız edici dakikadan sonra pes ettim. Sesim titreyerek, "Yapamıyorum, üzgünüm," dedim. Önceden yakmış olduğum okalıptüs kokulu tütsüyü masanın en uzak köşesine ittim ve gözüme girme konusunda kararlı görünen dumanı dağıtmak için ellerimi yüzümün önünde salladım. Duman sanki bu yabancıya yardım edemediğim gerçeğine al-dırmıyormuş gibi havanın içinde dönerek dans etti.

Elini çekti ama oturduğu yerde kaldı. Gider diye düşün-müştüm ama hiç de öyle bir şey yapacak gibi durmuyordu.

"Acele etme."

Acele etmeyeyim mi? Tam bir enkazdım ve tek bir görü bile gelmiyordu. Sadece bu yakışıklı yabancınn gitmesini istiyordum. Böylece alışık olduğum hayata dönebilirdim.

Ama kartlarımda bu yokmuş gibi görünüyordu.

O kadar sessizdi ki damarlarımdaki kanın akışını duyabiliyordum. Misafirim hala bir şey demiyordu. Bu kadarı bana yetmişti. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

Yine gülümsedi. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Adonis.*

Hayır, bunu söyleyemezdim. Belki de aurası hakkında bir şeyler duymak isterdi. Elimde kullanacağım başka kozum kalmamıştı... "Auranı görebiliyorum." Benimle alay edeceğini düşünerek, neredeyse fısıldamıştım.

* Mitolojide güzelliği ile tanınan erkek.

Kaşlarını çattı. “Neye benziyor?”

“Daha önce gördüğüm hiçbir insanınkine benzemiyor. Çok canlı bir mavi ve neredeyse elektrik gibi yayılıyor.”

Gülümsemesi kayboldu ve öne doğru eğildi. “Herkesin aurasını görebiliyor musun?”

Tütsü yeniden gözlerime saldırmaya cüret edince onu söndürüp çöp tenekesine attım.

“Evet. Çoğu insanın aurası çok cılız parlar – bunlara pembe ya da turuncu renkli olmayanlardan daha fazla rastlanır. Daha önce hiç mavi görmemiştim.”

Bir an bunun üzerinde düşündü. “Sence neye bakıyorsun, o insanların ruhlarına mı?”

Kafamı sağa sola salladım. “Bilmiyorum. Ama eğer biri hastaysa bunu anlayabilirim. Onların auraları biraz sarıya kaçır.” Başıyla onayladı ve ben ardından ekledim, “Sen sağlıklısın.”

Güldü ve bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Ayağa kalktı ve heybetli boyu kendimi bacak kadar hissettirdi. Beni yukarıdan izlemesinden keyif almayarak ayağa kalktım ve onu cüzdanını çıkartırken izledim. Sanırım yeterince dinlemişti ve saçmaladığımı düşünüyordu. Önümdeki masaya yüz dolarlık bir banknot bıraktı. Saatlik ücretim elli dolardı ve içeride ancak yirmi dakika durmuştuk.

“Seninle önümüzdeki üç salı öğleden sonra saat dörtte görüşmeyi istiyorum. Lütfen benden sonra kimseye randevu verme. Seni tüm öğleden sonra için tutmak istiyorum.”

Şok olmuşum. Ne halt etmek için geri gelmek istiyor olabilirdi ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Jolie, seninle tanışmak benim için bir zevkti ve gelecek buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.” Kendime geldiğimde odadan çıkmak için arkasını dönmüştü bile.

“Bekle, randevu defterime hangi isimle not alayım?”

Dönüp bana baktı. “Rand.”

Sonra dükkandan çıkıp gitti.

Salı günü geldiğinde ben pek de yoğun bir hafta geçirmemişim. Hayaletlerden, ruhlardan ya da bilgisayar dünyasında ne diyorsa işte onlardan ziyaretime gelen olmadı. Randevusuz birkaç müşterim olmuştu, ama hepsi o kadardı. Bu garipti. Los Angeles'ta Ekim ayı genellikle çok yoğun olurdu.

“Dörde on var.” dedi Christa gülümseyerek. Girişteki masaya yaslanmış elindeki fotoğraf yığınının üzerinden bakıyordu. En son tutkusu fotoğrafçılıktı.

“Gelecek mi merak ediyorum.” diye mırıldandım.

Yığından en üstteki dört fotoğrafı alıp, masanın üzerine sanki bir yapbozun parçalarıymış gibi dizdi. Arkasından do-landım. Çok yakışıklı bir adamın beklenen ziyaretiyle gerilen sinirlerimi yatıştırmak ve endişemden kurtulmak için bir çıkış yolu bulduğum için çok memnundum.

İlk olarak ortadaki fotoğraf dikkatimi çekti. Bu Malibu kıyı şeridinin manzarasıydı; okyanusun yoğun mavisi gökyüzüne yansımıştı ve okyanusun ve gökyüzünün mavisine tezat oluş-turacak sadece yeşilliklerle dolu yamaçlar vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Vaay, bu harika bir fotoğraf, Chris.” Fotoğrafı elime aldım. “Bunu çerçeveleyebilir misin? Bunu duvara asmayı çok isterim.”

“Elbette.” Başıyla onayladı ve açıda ya da konuda bir hata bulmaya çalışıyormuş gibi fotoğrafları incelemeye devam etti. Christa bir fotoğrafçı olmak için gereken hevese ve göz zevki-ne sahipti. Onun sanatsal yeteneğine hayrandım. Bence Tanrı yaratıcılık dağıtırken sırada değildim.

Saate yine bir göz attı. “Dörde beş var.”

Kayıtsızmış gibi davranmaya çalışarak omuz silktim. “Burada olduğun için memnunum Chris. Rand bana tuhaf geliyor. Sanki onunla ilgili bir şeyler normal değilmiş gibi...”

Güldü. “Off Jules, sen kendi annene bile güvenmezsin.”

Yorumuna homurdandım ve arkasındaki sandalyeye çöke-rek ayaklarımı tel örgülü çöp kutumuzun köşesine dayadım. Evet, insanlara güvenmiyordum. Bence insan doğasından çoğu insandan daha iyi anlıyordum. Bu bana, en azından bir haftadır annemi aramadığımı hatırlattı. Kendime not: Daha iyi bir evlat ol.

Guguklu duvar saatim, içinde yaşayan iki tahta figür pol-ka dansı yaparken, hiç de hoş olmayan bir Edelweiss^{*} yorumu eşliğinde, saatin öğleden sonra dört olduğunu bize duyurdu. Bu saati hiçbir zaman fazla sevmemiştim ama Christa ondan kurtulmama izin vermiyordu.

Kapı açıldı ve ben kalbim deli gibi atarak ayağa fırladım. Niye bu kadar gergin olduğumu anlayamıyordum ama Rand’in

* Neseli Günler müzikalında çalınan müzik parçalarından biri

koyu renk gözlerinin sıcaklığı ile karşılaşır karşılaşmaz her şey anlam kazandı. Geçen sefer önemli hiçbir şey söyleyememiş olmama rağmen yine gelmişti ve daha önce onun ne kadar muhteşem olduğundan bahsetmiş miydim? Yakışıklılığıyla herhangi bir kızın kalbine taht kurabilirdi.

Başıyla hızlıca bir selam vererek, "Tünaydın" dedi.

Siyahlara bürünmüştü; siyah pantolon, siyah yakalı gömlek ve siyah bir blazer ceket. Sanki bir cenazeden geliyor gibiydi ama bir şekilde böyle olmadığını biliyordum.

"Merhaba Rand." dedi Christa, gözleri onun heykelimsi vücudunda gezinirken.

"Günün nasıl geçti?" dedi Rand gözlerini benim üzerime dikerken.

"Pek bir şey yoktu," diye cevap verdi Christa, daha ben konuşmadan. Rand ona dönüp bakmamıştı bile ve Christa bariz şekilde bozularak kaşlarını çatmıştı. Kendi kendime gülümsedim ve fal odasına doğru yöneldim. Rand peşimden takip etti.

Kapıyı kapadım ve arkamı döndüğümde Rand masadaki yerine almıştı bile. Karşısına oturduğumda tanıdık olmayan keskin bir koku burnuma çaldı. İçinde nane ve tarçın ya da belki kakule var gibiydi. Bu yabancı koku o kadar çekiciydi ki dikkatimi tekrar toplamak için mücadele ettim.

"Lambayı tamir etmişsin." dedi sırtarak. "Çok daha iyi olmuş."

Başımınla onayladım ve bakışlarımı kucağına indirdim. "Geçen sefer sana neden tekrar gelmek istediğini sorma şansını bulamamıştım." Bunu açıkça sormanın en iyisi olacağını düşün-

düm. Onu direkt okuma konusunda bu sefer daha büyük bir başarı göstereceğimi düşünmüyordum.

“Şey, burada olmamın sebebi başka herhangi biriyle aynı.”

Bakışlarımı kaldırdım ve arkasına yaslanmasını izledim. Kaşlarını kaldırmış, dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle keyif içinde beni izliyordu.

Kafamı sağa sola salladım. “Kartlarla falına bakmamı istemiyorsun ve son buluşmamızda sana fazla ... bir şey söyleyememiştim ...”

Derinden gelen gülüşü araya girdi. “Pek de iyi bir iş kadını sayılmazsın, Jolie; sanki benden ve nakit paramdan kurtulmaya çalışıyor gibisin.”

Artık bu kadarı yetmişti. Ben lafı dolandıracak tipte bir insan değildim ve bana bir açıklama borçluydu. “Söyle bakalım, buraya Christa’ya çıkma teklif etmek için mi geldin?” Gözlerimi gözlelerinden ayırmamaya çalıştım. Kafasını yana eğip de omuzlarını şaşkınlık içinde Şaşırmışa benziyordu. Omuzlarını bir anda yukarı kaldırıp kafasını da yana eğdi. Şaşırmış gözü-küyordu.

“İkiniz de çok hoş olsanız da, korkarım ziyaretim eğlence-den ziyade işle ilgili.”

“Anlamıyorum.” Yanaklarımın düşündüğüm kadar kızarmamış olmasını umdum. Sanırım bu kadar cesurca davrandığım için bunu hak etmiştim.

O öne doğru eğilince ben geri çekildim. “Her şey zamanı gelince olur. Şimdi, neden beni yeniden okumaya çalışmıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ellerine uzandım. Bazen söz konusu kişiye dokunmak bana görünün gelmesine yardım ediyor. Geçen seferde de olduğu gibi, dokunuşu bana bir elektrik titreşimi yolladı ve soğukkanlılığımı kaybetmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Bu adamla ilgili garip bir şeyler vardı.

Milyonlarca arı midemde birbiriyle savaşıyorken gözlerimi kapadım ve nefes alıp vererek odaklanmaya çalıştım. Düşüncelerimi Rand'le ilgili bütün sorularımdan arındırdıktan sonra, kendimi daha rahat hissettim.

İlk başta hiçbir görü gelmedi.

Gözlerimi açtığımda Rand'in beni izlediğini gördüm. Gözlerimi tekrar kapatır kapamaz bir görü geldi – düzensiz, bölük pörçük ve pek de belirgin olmayan bir tane.

“Bir adam,” dedim ve sesim sessiz odada bir geminin sis düdüğü gibi çıktı. “Koyu renk saçları ve mavi gözleri var ve onunla ilgili farklı bir şeyler var. Tam olarak kestiremiyorum... öyle görünüyor ki seni bir şey için tutmuş...”

Görüntü giderek bulanıklaşırken sesim de sönükleşti. Görüntüler arasında bir bağ oluşturmayı denedim ama çok tutarsızlardı. Birini yakalayınca elimden uçup gidiyordu ve onun yerine belirsiz bir başka görüntü geliyordu.

Rand “Devam et.” diyerek beni teşvik etti.

Görüntü o anda kayboldu ama hala duygusal geribildirim alıyordum. Bazen sadece görü gelirdi, başka bir zamansa duygu içeren görüler. “İş tehlikeli. Bence kabul etmemelisin.”

Ve duygu öylece yok oldu. Görebileceğim bu kadardı, bilimsiz ve korkutucu. En iyi iş olmadı için kuzgındım.

Çoğu zaman duygularım ve görülerim çok daha belirgindir ama bunlar neredeyse, yorumlanamayacak kısa rüya kırıntıları gibiydiler.

Rand'in ellerini bıraktınca kendi ellerim bana soğuk geldi. Tekrar ısınmalarını umarak ellerimi kucağıma koydum ama her nasılsa benim sıcaklığımı onunkiyle karşılaştırılamazdı bile.

Rand ona söylediklerimi tartar gibiydi. Parmaklarını çenesinde gezdirirken dudaklarını çiğniyordu. "Bu adam hakkında bana daha çok şey söyleyebilir misin?"

"Onu herhangi başka birisiyle kıyaslayabileceğim şekilde göremedim. Bu yüzden boyuyla ilgili bir şey söyleyemem. Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Saçları biraz uzundu ve pek de stil bir saç kesimi değildi. Beyaz suratında hiç kıl yoktu. Görebildiklerimin tamamı bunlar. Onda başka bir dünyaya aitmiş gibi duran bir şeyler vardı. Belki de bir psişiktir. Emin değilim."

"Demek koyu renk saçlar ve mavi gözler diyorsun?"

"Evet. Yakışıklı bir adam. Ama genç görünmesine karşın bana çok yaşlıymış gibi geldi. Belki otuzlarının başlarında olabilir." Omuz silkтім. "Bazen görülerim pek anlamlı olmaz." Hey, elçiye zeval olmaz. Mesajı yorumlamak ona kalmış.

"Uzun, esmer ve yakışıklı tiplerden hoşlanıyorsun o zaman?"

Şaşırmış olduğum için nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Hoş bir yüzü vardı."

"Başka bir görü gelmiyor mu?"

Kafamı sağa sola salladım. "Korkarım hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayağa kalktı. “Çok iyi. Bugünkü buluşmamızdan memnun kaldım. Gelecek hafta için beni programına aldın mı?”

Başım la onaylayıp, ayağa kalktım. Odadaki sessizlik üzerime üzerime geliyordu. Söyleyecek bir şey bulmak için çabala dım ama Rand benden önce davrandı.

“Jolie, kendine daha fazla güvenmen lazım.”

Bu kadar özelime girmesi beni sinirlendirdi. Dükkanına girip böbürlenerek bana daha fazla güvene ihtiyacım olduğunu söyleyen bu adam da kimdi? Evet, haklıydı ama bunu ona söylemektense ölmeyi yeğlerdim!

Şimdi daha da utanmış tım ve eminim yüzüm kötü bir güneş yanı ğı rengindeydi. “Beni tartışmak için burada olduğunu sanmıyorum.”

“İş in aslı, bu tam da burada olma ned..”

Christa birden kapıyı açıp aceleyle girince Rand sözünü tamamlamaya fırsat bulamadı.

Christa bu müşteri hizmeti olayını pek kavrayamamış tı.

“Araya girdi ğim için üz ğünüm ama dükkanın tam önünde bir araba kazası oldu! Bir araba resmen di ğerine geçirdi. Sanırım herkes iyi ama ne çılgınca de ğil mi?”

Christa kazayı en ince detayına kadar anlatırken ben Rand’e bakıyordum. Ne söylemek üzere olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanırım tam buraya beni tartışmak için geldi ğini söylüyordu. Bu düşünce mideme büyük bir kaya gibi oturdu.

Christa kaza raporunu iletmeyi bitirince, Rand kapıya doğ-

ru yöneldi. Ben az önce söylemek üzere olduğu şeyi tamamlamasını isteyecektim ama cesaret edemedim.

“Hoşçakalın, ” dedi ve çıkıp gitti.

"Peki, geçen ay bu zamanlarda kaç müşterimiz vardı?" diye Christa'ya sordum. O ise kitaplardaki resimleri inceliyordu.

Güneş gökyüzünde yavaş yavaş alçalıyordu ve tüm gücüyle pencerelerimizden içeri giriyordu. Elimi kaldırdım ve içime bir öfke dalgası yayılırken gözlerimi elimle kapadım. Bir süredir pencerelere perde takmayı düşünüyordum ve bu kadar ertelememe lanet ettim. Bir an için bir gölge ışığın yoğunluğunun önüne geçti ve onun Rand olabileceğini düşününce kalbim deli gibi atmaya başladı. Gölge hareket etti ve güneş sanki bizi kör etmeye iki kat daha fazla niyetliymiş gibi pencerede parladı. Kalbim küt küt atmaya bıraktı ve bir kaşını kaldırmış beni izleyen Christa'ya döndüm.

"Bu ayki sayının iki katı kadar."

Bu kötüydü.

İçimde bir yorgunluk hissi yükselirken kendimi masanın arkasındaki sandalyeye bıraktım. Pencerenin önünden bir gölge daha geçti, ama Christa gözlerimdeki beklentiyi fark etmesin diye ona dikkat etmiyormuş gibi davrandım. "Belki kendi reklamımızı yapma konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyız," dedim çözümün bu kadar basit olmasını umarak.

"Bu daha önce hiç sorun olmamıştı," diye cevap verdi benim endişeli bakışlarımla karşılaşarak. "Jules, bu ay bana ödeme yapamazsan hiç sorun değil. Babamdan para isteyebilirim."

Onu kucaklama isteğime direnerek gülümsedim. Christa ve ben beraber büyümüştük ve Spokane, Washington diye bilinen uzak medeniyetten Los Angeles'a benimle taşınmıştı. Benim için bir kızkardeşe en yakın kişiydi.

"Teşekkürler Christa ama sana ödeme yapacağım."

Kitabı kapatarak ayağa kalktı ve kollarını başının üstünde gererek esnedi. Güneş ışınları üzerine yansımca kızıl kestane saçları alev almış gibi görünüyordu. "Şey, ben sokağın karşısındaki Starbucks'a gidiyorum. Bir şey ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Rand birazdan gelir."

Rand'in yaklaşan ziyaretinin düşüncesinin ağırlığı bir tuğla yığını gibi omuzlarıma bindi ve geçen görüşmemizde söylediği garip şeyleri düşünmeden edemedim. Benimle ilgili konuşmaya gelmişti, öyle mi? Ve eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu? Öğrenmek isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim.

Özel hayatımın... özel olarak kalmasım istiyordum.

"Aa, tabi ya! Seksi adamın randevusu bugündü. Neden bu kadar ilgisizsin anlamıyorum. Sana göz koyduğu belli," dedi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kendinden emin bir şekilde gülümseyerek.

“Onun gibi erkekler benim gibi kızlarla çıkmazlar.” Rand gibi yakışıklı biri, komşu kızı Jolie'yle değil, onunla eşit çekicilikte birisiyle ilgilenirdi.

Christa beni teselli etmek için elini omzuma koydu. “Tanrım, bu şekilde düşünmeyi bırakmalısın. Paranormal dünyayla ilgili bir sorunu olmadığı açık ve o mükemmel biri. Bunlar senin için birer gösterge olmalı.

Bu konuşmaya devam etmek istemiyordum. “Bakalım.”

“Peki. Kahve beni çağırıyor.”

Ve öylece kapıdan dışarı çıktı.

Düşüncelerim yeniden Rand'e döndü ve dokunulabilir olsalardı onları kilitleyip saklar, anahtarını da bir aslana yedirirdim. Bununla beraber, belki Rand'in bana karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini düşündüğümde içimdeki mutluluğu engelleyemiyordum. Bununla ilgili düşünmek istemeyerek muhasebe defterini açtım ve kendimi, bakar bakmaz bulanıklaşmaya başlayan numaralara dikkatimi yoğunlaştırmaya zorladım.

Kapının sesi Rand'in gelişini müjdelediği için hesapları kontrol etmeye fazla devam edemedim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Guguklu saate bir göz attım ve saatin dört olduğunu gördüm. Başımı kaldırıp bakar bakmaz lanet saat çalmaya başladı ve polka dansçıları Rand'in kafasının hemen üstünde dans etmeye başladılar.

Dönüp onları dikkatle izlerken ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu sefer koyu gri uzun kollu bir gömlek ve daha koyu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

renkte bir pantolon giymişti. Onu yukarıdan aşağıya süzdüm ve içine sokmadığı gömleğinin bittiği yere geldiğimde etrafa bakınmaya çalıştım. *Oraya* bakmak gibi bir niyetim yoktu.

“Jolie, seni görmek güzel,” dedi koyu İngiliz aksanıyla.

Bana doğru yürürken baldırları kumaşın içinde geriliyordu. Sırtının da vücudunun ön kısmı kadar sıkı ve kaslı olduğunu anlamam için bana sırtını dönmesi gerekmiyordu. Dikkatimi yüzünde yoğunlaştırırken gülümsemesi büyüyüp gamzelerini ortaya çıkardı.

“Nasılsın Rand?” Sesim titriyordu. Kendime kızmıştım; Rand’in kaslı vücudu ve gamzeleri beni hiç ilgilendirmiyordu.

“İyiym, teşekkürler.”

Bir dikenin üstünde oturuyormuşum gibi ayağa fırladım. Ayaklarım hareket etmemekte direndi ve masamın önünde bir moron gibi kalakaldım. Randevumuzu hatırladığımda fal odasına doğru yürüdüm. Rand de arkamdan geliyordu. Oturacağı yere doğru yürürken adımları uzun ve yavaştı. Ben kapıyı kapatırken dönüp beni izledi.

“Umarım beni geçen seferki kadar iyi okuyabilirsin,” dedi gür sesiyle.

Onun karşısındaki sandalyeye oturuverdim ve elini işaret ettim. “Çok umutlanma. Ne zaman görü geleceğini hiç bilemiyorum. Görülerim de güvenilmezler.”

Ellerimi sıkı sıkı tuttu ve ondan gelen elektrik akımını hissettim. Zıplama dürtümü bastırdım ve buna hiç alışıp alışamayacağımı merak ettim. Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü bu Rand’in son gelişiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Senin düşündüğünden daha güçlü olduğuna inanıyorum.” Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda bir gemi filosuna da komuta edebilirdi.

Hiçbir şey söylemedim ama gözlerimi sımsıkı kapatıp karanlığın tadını çıkardım. Bir görüş gelmesini bekliyordum ama hiçbir şey gelmedi. Hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldım ve çıplak gözle bir şeyler yakalayabilirim diye gözlerimi tekrar açtım. Tek yakaladığım Rand’in bana gülümseyişiydi ve gülümsemesi o kadar yatıştırıcıydı ki ona kapılmaktan korktum. Refleks olarak gözlerimi tekrar kapadım. Bekledim ve bekledim.

“Bugün herhangi bir şeyin geleceğini sanmıyorum,” dedim ve gözlerimi açarak ellerini bıraktım. Ellerim artık Rand’in elektriğiyle yüklenmedikleri için sanki ölmüş gibi vücudumun iki yanından aşağı sarkıyorlardı. “Kartlarla falına bakmanı istemediğine emin misin, yararlı olabilirler.”

Başını sağa sola salladı. “Acelemin yok. Bir süre sadece oturup konuşalım. Belki bir şeyler gelir.”

Benim düşünebildiğim tek şey Rand’in bende huzursuzluk yaratan varlığından kurtulmaktı ve o konuşmak istiyordu, öyle mi? Şey, gerçi bu, gelmek bilmeyen görüşleri zihnime çağırma-ya çalışmaktan daha kolaydı. “Tamam, ne konuşmak istersin?”

Duraksadı. “Ruhları görebiliyor musun?”

Bunu cevaplamak kolaydı. “Aslında, ilk hayaletimi geçen hafta, tam seninle tanışmadan önce gördüm.”

Başıyla onayladı ve gözlerinde görmeyi beklediğim şaşkınlığın olmadığını fark ettim. Omuz silktim. Belki de hayalet görmek o kadar da önemli bir olay değildi. *C’est la vie*, diye düşündüm.

“Biliyorum. Onu sana ben gönderdim.”

Bunu beklemiyordum ve dolayısıyla da ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Tamam, benim gibi bir psişğin etrafına bu kadar güvensiz olması garip gelebilir ama ben arada sırada görü gören Spokane’li bir kızıdan daha fazlası olduğumu düşünmüyorum. Evet, auraları da görebiliyorum. Ama ruhani yönü olan bir insan değilim. Kart okumalarından önce veya sonra arındırma ritüelleri yapmam, başka psişiklerle görüşmem veya meditasyon yapmam ve kesinlikle new age türü müzik dinlemem. Dükkanım müşterilerimin isteklerine uygun görünüyordu ve onlar da tüm bu gizem olayını seviyor gibi görünüyorlar. Şahsen benim daha az umurumda olamazdı.

“Onu bana sen mi gönderdin?” diye sordum inanamayarak. “Onu sana ben yolladım da ne demek?”

Rand, yaptığımız konuşma hayal edilebilecek en sıradan konuşmamış gibi omuz silkti. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve daha sonra da baldırının üzerine koydu. Başparmağından küçük parmağına kadar olan mesafe baldırının genişliği kadar vardı ve ben dikkatimi başka yöne çevirmek zorunda kaldım. Bu kadar... becerikli ellerle birini öldürmek zor olmazdı.

“Evet, o bir çeşit müşteri. Yeteneklerinin boyutlarını görmek istedim. Bu yüzden onu seni test etmesi için gönderdim.”

Çoğu erkek doğaüstü güçlerle ilgilenmediği için Rand’in biraz anormal biri olduğunu tahmin etmiştim. Deneyimlerime göre, ilgilenenlerse görünüş olarak Rand kadar yakışıklı değiller. Şimdi şu ana kadar temkinli davranmamın çok yerinde olduğunu görebiliyordum. Her zaman sezgilerine güven - onlar seni yarı yolda bırakmazlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yani Rand hayalet müşterileri olduğunu düşünüyordu... “Müşteri mi?” diye başka ne diyeceğimi bilmeyerek tekrarladım.

“Evet. Bir iyilik borcum olan bir arkadaşın arkadaşı. Ama bu uzun ve başka bir zaman konuşabileceğimiz bir hikaye. Onu sana, senin onu görüp göremediğini anlamak için gönderdim ve görünüşe göre görebildin.”

Yanlış bir iş alanında olduğumu düşünerek sadece gülümsedim. Bana şüphecilikle beraber önsezi yeteneğimi veren Tanrı veya her kimse komik bir şaka yapmış olmalıydı.

“O küçük testten sonra gelip kendim araştırmaya karar verdim. Senin deyişinle auramı, yani yaşam gücümü görebildiğini öğrenince senin düşündüğünden çok daha güçlü olduğunu anladım. Birisinin başkalarının yaşam gücünü görebilmesi çok nadir görülen bir yetenektir.”

Blöfünü görmek istiyordum ama parçaları birleştirmeden edemiyordum: hayatımda ilk kez bir hayalet görmem Rand’le tanışmamdan hemen bir iki gün önce olmuştu. Bir de Rand’in aurası şu ana kadar gördüklerimin hepsinden farklıydı. Bu hikayede görüldüğünden daha fazla şey olabilir miydi?

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye cevabından korkarak sordum kısık bir sesle.

“Ben bir *warlock*’ım*.”

Cevabı kafamda tekrarlarken bir anlığına hiçbir şey söylemedim.

* Fantezi dünyasında genellikle kara büyüyle uğraşan büyücüler warlock olarak adlandırılır. Bu kitapta warlock ismi erkek cadılar anlamak için kullanılmıştır.

Sandalyemde donmuş bir şekilde otururken tam olarak düşünemiyordum ve vücudumun kendi kendini içgüdüsel olarak nefes almaya zorlamasından dolayı minnettardım.

“Hiçbir şey söylemiyorsun,” dedi doğru bir gözlem yaparak.

Uyuşuk bir şekilde başımla onayladım ve sonra işlevsiz bir barajın suları tutamaması gibi düşünceler birden zihnime akmaya başladılar. Zihnim öyle dolmuştu ki hala düzgün düşünemiyordum.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Ne kadar basit ve ne kadar doğrudu bu söylediğim.

“Bu gerçekten ilginç bir tepki. Çoğu insan gülerdi veya bana gitmemi söylerdi.” Sandalyesinde geriye yaslandı ve bana inanılmaz seksi bir gülümsemeyle baktı. Normal görünüyordu. Tekrar düşündüm de normalden çok daha iyi görünüyordu... İnanılmaz seksi daha doğru bir tanımlama olabilirdi. Aklını tamamen kaçırmış olduğunu kimse hiçbir zaman fark etmeye bilirdi.

Sonra onunla karşıt görüşte olmanın veya alay etmenin belki de iyi bir fikir olmadığı aklıma geldi. Belki de bu onu kötü bir şey yapmaya kışkırtabilirdi. Deli insanların sağı solu belli olmazdı. Bu yüzden en iyisi onlara boyun eğmektir. İşte o zaman kaçma fırsatım olabilirdi. Ve lanet olsun ki Christa hala Starbucks'taydı. Yani olur da öldürülme ihtimalim olursa yetkilileri alarma geçirebilmek için buralarda olmayacaktı.

Offf... Durum gittikçe kötüleşiyordu. Ulaşmam için kaç adım atmam gerektiğini tahmin etmeye çalışarak kapıya bak-

tım. Bacaklarım uzun değildi. Bu yüzden belki de beş adım diye düşündüm. Şimdi, asıl soru – Rand beni yakalamadan, beş adımda kapıya ulaşabilir miydim?

Söz konusu kişiye dikkatimi verip boğazımdaki yumurta büyüklüğündeki yumruyu yutmaya çalıştım. Sesimi bulmak için çaba sarf ettim. “*Warlock* derken, erkek cadı mı demek istiyorsun?”

Otoriter bir şekilde başıyla onayladı. “Evet.”

Bunun üzerinde bir anlığına düşündüm. Bir hayalet, bir *warlock*... sonra birden anladım ve duygusuz gülüşüm bir kaza kurşunu gibi sekerek içimden geçti. “Tamam, beni kandırdın.” Akı karışmış bir şekilde kaşlarını çatı ve ben de onun rolünü çok iyi oynadığını düşündüm. “Seni tutan Christa mıydı? Aferin. Zokayı yuttum. Çok komik.”

Öne eğildi. “Düşündüğün gibi değil...” diye söze başladı.

Şaka olduğundan emin olmasam da, bunu sürdürmeye karar verdim. Şakaymış gibi yapmak ruhen rahatlamamı sağlıyordu. “Bu bana yapılmış bir şaka. Ve Christa da zekice kahve almaya gitmiş gibi davrandı; şakayı o yapmış olsaydı gülmeden duramazdı. Hatta çoktan şakanın içine etmişti bile.

“Bana inanmıyor musun?” Yüzünde onu ciddi şekilde gücendirmişim gibi bir ifade vardı.

“Rol yapmayı bırak, Rand, tabi eğer bu senin gerçek isminse. Oyun bitti.” Hayaleti nasıl yapmayı başardıklarını bulmaya çalışarak ayağa kalktım. Bayağı gerçek görünüyordu.

“Bu lanet olası bir oyun değil,” diye çıkıştı. “Beni kimse tutmadı. Buraya geldim çünkü yardıma ihtiyacım var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

Bu gittikçe sıkıcı bir hal alıyordu. Sandalyenin yanından geçip kapıya yaklaştım. Elimi kapı kolunun üzerine koyarak başka bir şey söylemeli miyim diye düşündüm. Söylenecek başka hiçbir şey olmadığı sonucuna vararak kapıyı açtım ve ona döndüm. "Artık gidebilirsin."

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez kapı kolu tutuşumdan kurtuldu ve kapı hızla kapandı. Çığlık attım ve geriye doğru sıçradım. Tamam, bu kesinlikle rüzgardan değildi. Kalbim merdivenleri koşarak çıkmışım gibi çarpıyordu. Yavaşça Rand'e döndüm. O ayağa kalktı. Aynı anda, biraz önce üzerinde oturuyor olduğum sandalye masanın altından kendi kendine çıktı. Bakışlarımı hayalet sandalyeden Rand'in cidden kızgın yüzüne çevirdim.

"Herkes olabilir, ama özellikle sen bu kadar kuşkucu olmalıydın. Geleceği ve ruhları görebilen birisi açık fikirli olmalıdır."

"Tanrı aşkına, ben sadece Tarot kartlarımı okuyabiliyorum ve şu ana kadar sadece bir hayalet gördüm!"

Korkumu hissedebiliyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve omurgamda kapının rahatsız edici kenarını hissedebiliyordum. Belki de bu gerçektir. Rol yaptığımı düşündüğüm için bana acayip kızmıştı. Peki, şimdi ... kendimi nasıl kurtarmalıydım?

"Benden korkma," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sanki gösterisinin biraz göz korkutucu olduğunu fark etmiş gibiydi.

Hiçbir şey söylemeyerek kendimi önümdeki boş sandalyeye bıraktım. Sandalye tekrar kendi kendine masanın altına girmede için rahatlamıştı. Birisi karnıma bir tekme atmış ve nefes nefese kalmışım gibi hissediyordum. Soluk soluğa bir

anlığına orada oturdum ve Rand hiçbir şey söylemediği için minnettardım. Sanırım söylediklerini sindirebilmem için zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, yanımda duruyordu. Aurası mor renkle dalgalanıyordu. Bunun üzgün veya kızgın olduğu zamanlarda olduğunu anlamıştım.

“*Warlock* mı dedin?” Sesim gergin ve şüpheli çıkmıştı.

Güldü ve karşıdaki sandalyeye bacaklarını iki yana ayırarak oturdu. “Daha önce bir *warlock*’la hiç iletişimde bulunmadığını tahmin ediyorum, değil mi?”

Güldüm ama sesim gergindi. “Evet, bu doğru bir tahmin.”

Başıyla onayladı. “Türümüz nesli tükenmekte olan bir tür. Cadılar ve *warlock*’lar eskisi kadar fazla sayıda değiller.”

Titrememi önlemek için kendimi zorladım. Bununla başa çıkabilir miydim bilmiyordum. Yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti ama bu ne anlama geliyordu? Bu zamana kadar *warlock*’larla ilgili herhangi bir şey duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. İnsanları yediklerini, kan içtiklerini veya korkutucu yaratıklara dönüştüklerini sanmıyordum. Peki, buraya kadar sorun yok...

“Sen ... kötü müsün?” diye, kulağa çok ... salak gelmediğini umarak, sordum.

Gülerek kafasını yana eğdi. “Kendimi kötü biri olarak görmüyorum ama kimse kusursuz bir yaşam sürdüğünü söyleyemez. *Warlock*’lar söz konusu olduğunda ise onların yarısı kadar bile kötü sayılmam.

Saygı uyandıran bir cevaptı. O zaman neden hala titriyor-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dum? “Peki benden ne istiyorsun?”

Uzun bir duraksamayla sorunun cevabını düşündü. “Bunu akşam yemeğinde konuşsak nasıl olur?”

“Bu akşam mı?” Kimseyle çıkmama gibi bir kuralım vardı ve *warlock*’larla kesinlikle çıkmıyordum. Bu fikir aşırı derecede huzursuzluk vericiydi. Sonra yıllardır kimseyle çıkmadığım gerçeğini fark ettim. Belki de sadece prensip gereği gitmeliydim.

Bu gülünç fikirleri kafamdan atmaya çalışarak kafamı sağa sola salladım. Tanrı aşkına benim neyim vardı? Sırf anneme gerçekten bir randevum olduğunu söyleyebilmek için bir psikopatla çıkmamın hiçbir şekilde yolu yoktu.

“Evet, bu akşam.” Ciddiydi.

“Şey...” Onunla neden akşam yemeğine gidemeyeceğimle ilgili kitabına uygun bir bahane bulmaya çalıştım. “Tamam, yemek fikri kulağa harika geliyor.” Kelimeler öylece dudaklarımdan dökülüverdiler. Şaşkına dönmüştüm. Onunla asla çıkmayacağımı düşünüyordum ve yine de kolayca boyun eğmiştim.

“Kabul etmeni ben sağladım,” dedi. Yüzümdeki dehşet içindeki ifadeye karşılık olarak söylemişti. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunmaya çalıştım. Pinokyo’nun nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum – adeta Rand’in kuklası olmuştum.

Kalp atışım tehlikeli seviyeden, durum göz önünde bulundurulduğunda, olabileceği kadar normale döndüğünde gözümlün önündeki acı gerçeklerle yüzleştim. Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu – bir cadıyla randevum vardı.

Yarım saat sonra Los Angeles'taki en lüks restoranlardan biri olan Marmion'da masa bekliyorduk. Buraya ayak basacağımı hiç hayal etmemiştim, ama işte tek kusuru bir *warlock* olması olan, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamla burada bir randevudaydım.

Şey, tam olarak bir randevu değildi – daha çok bir iş yemeği. En azından ben kendimi buna ikna ettim. Üzerimde hala iş kıyafetlerim vardı – düşük belli bir kot pantolon, kalçalarımın üzerine bağladığım sarı bir kazak ve bembeyaz polo yaka gömlek. Ayrıca ben ayrı arabalarla gelmemiz konusunda ısrar etmiştim, ki bu da kesinlikle bir randevuya özgü bir şey değildi.

“Evet, neden benim yardımına ihtiyacın var?” diye sordum, bol miktarda biberiye ekmeği, üç küçük kalıp otlu tereyağ ve bir şişe Perrier bizim masanın yolunu bulduğunda.

“Elimde Chicago'ya, 1920'lere seyahat etmemizi gerektiren bir iş var. Müşterimi, yani senin de tanışmış olduğun hayaleti kimin öldürdüğünü öğrenmeni istiyorum.”

Tamam, hayaletlere inanıyordum ve bir tanesini gördüğüm gerçeğini de kabul etmiştim ve *warlock*'ların varlığını da yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordum ama zaman yolculuğu da fazlaydı artık. Öne eğilerek sesimi alçalttım. “Zamanda yolculuk yapabiliyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı. “O kelimeyi çok düşünmeden kullandım. Zamanda sen yolculuk yapmayacaksın; zihnin

yapacak.”

Onun neden bahsettiğini biliyormuşum gibi başımla onayladım. “Peki, bu ne demek?”

Ekmeğe dokunmamış olduğunu fark ettim. *Warlock*’lar yemek yer miydi?

“Çok fazla odaklanma ve geçmişe dönük tahmin yeteneği gerektiriyor ve bunları ben sana öğretmek zorunda kalacağım. Çok güçlü olmaya rağmen güçlerinin yönlendirilmeye ihtiyacı var.”

Başladığımız yere geri dönmüştük.

“Henüz seninle çalışmayı kabul etmedim,” dedim.

“Eğer çalışmayı kabul edersen, buna değeceğini garanti edebilirim.”

Söylediği, içimdeki iş kadınına hitap ediyordu. “Nasıl?”

“Eğer Chicago’daki iş için iki haftadan daha uzun olmayacak bir süre zarfında bana eşlik edersen sana dükkanında bir yılda kazandığın gelirin iki katını veririm.”

“İki hafta mı?” Bunun kaç gün olduğunu bir türlü hatırlamıyordum. Üniversitede İngilizce okurken beş kere falan öğrenmiş olmalıydım ama bir şekilde hiç aklımda kalmamıştı.

“İki hafta.” Aa, evet, doğru.

Vaay. Bu bayağı iyi bir teklifti. Gözlerimi kıstım. Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel gelen şeyler genelde güzel değildirler. “İki haftalık bir iş için mi?” Hüküm ve koşulların çirkin yüzlerini ne zaman göstereceklerini merak ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şey, iş ne kadar sürerse. Ondan daha uzun süreceğini sanmıyorum ama tam da emin olamam tabi.”

Kafamı iki yana salladım. İş anlaşmaları söz konusu olduğunda katı kurallarım vardır. Bir anlaşma ya iyidir, ya da kötü. “Anlaşma yok. Bu, yıllar da sürebileceği anlamına geliyor.”

“Pekala... bana iki haftadan daha fazla yardım etmeyeceğine dair anlaşmaya varsak senin için uygun olur mu?”

“Peki diyelim ki teklifini kabul ettim, tabii ki ücretin bir kısmını başlamadan verirsin, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Yarısını başlamadan, geri kalanını da bittikten sonra.”

Bunu düşünürken sessiz kaldım. Çoğu açıdan hiç de kötü görünmüyordu. Eğer bu adam gerçekten benim ona yardım edebileceğimi düşünüyorduyorsa, ben kimdim ki aksini iddia edeyim? Lanet olası yardımım işe yaramasa bile paranın en azından yarısı bana ödenecekti. Hımm, kesinlikle paranın sözü geçiyordu. Sonuçta bir zararım olmayacaktı. Son zamanlarda zorluk çektiğim için bu, birazcık rahatlayacağım anlamına geliyordu.

“Ya Christa’yı beraberimde götürmek istersem?” İşin parasal yönünü hallettiğimize göre güvenliğimi de düşünmeliydim. Rand’ın birkaç garip gösterisini izlemiştim, ama bu, hikayesine yüzde yüz inandığım anlamına gelmiyordu.

“Kimi istersen getir. Onun harcamalarını da karşılarım.”

Kötümser yanım anlaşmanın bu kadar sorunsuz olmasına karşı çıktı. “Neden ben?”

Sandalyesinde arkaya yaslandı ve tuzlukla oynamaya baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ladı. Kapağını avucunda tutarken tuzluğu da yukarı aşağı sallıyordu. “Böyle bir işi yapabilecek doğuştan gelen gerekli yeteneklere sahip insanlar bulmaya çalışıyordum. Aylardır arıyordum. Seni bulduğumda, yeteneklerinden emin olmak için bir hayalet olan Jack’i sana gönderdim. Bu testi geçtiğinde seni görmeye kendim geldim. Oldukça etkilendiğimi söylemeliyim, Jolie.”

“Beni nasıl buldun?” diye sordum. Ekmek kırıntılarını topluyor olduğumu fark ettim ve şimdi masanın üstü her yana saçılmış kırıntılarla doluydu.

“Sarı İlanlar.”

Kendime not – sarı ilanlarla reklam yapmanın karşılığını mutlaka alıyordunuz. Bu konuşmanın Alacakaranlık Kuşağı’ndan fırlamış olduğunu düşünerek başımla onayladım. “Sen de oldukça güçlü olmalısın, ha?”

Bana gülümsemesini dikkate almadım ve tüm yüzünü aydınlatan gamzelerini fark etmeyi reddettim. “En güçlü *warlock*’lardan biri olarak kabul edilirim, evet.”

Gözlerimi kıstım. Ukala erkekleri sevmezdim. Gerçi Rand’in ukala olmak için çoğu erkeğe göre daha fazla nedeni var gibi görünüyordu. “Peki, o kadar güçlüysen, neden bu işi kendin yapamıyorsun?”

Sorum beklenen etkiyi yarattı – öfkelenmişti.

“İki kişi gerekiyor. Ben sana odaklanıyor olacağım ve sen de Jack’e. Kendimi öylece geçmişe gönderemem çünkü geri dönmemin hiçbir yolu olmazdı.”

* Garip ve gizemli olayları konu alan gerilim dizisi.

Gözlerimin kafatasımdan dışarı fırladığına emindim. “Geri dönmemem gibi bir olasılık var mı?” Belki de bu kulağa geldiği kadar güzel bir şey değildi. Bir anlaşmayı her zaman baştan sona dikkatli okumak lazımdı.

Endişelenmem gereksizmiş gibi davrandı. “Böyle bir ihtimal yok. Sana güvende olacağının garantisini verebilirim ama işte bu yüzden ikimizin de orada olması gerekli.”

Restorana göz gezdirdim ve garsonun bizim masaya yaklaşmaya cesaret edememiş olduğunu fark ettim. “Şey, buradaki servis kesinlikle daha iyi olabilirdi.”

Rand’in dudakları kocaman bir gülümsemeyle aralandı. “Onu ben uzak tutuyordum. Konuşmamızı bitirmek istedim. Ne istediğine karar verdin mi?”

Evet, senden mümkün olduğunca uzaklaşmak... Onun ne kadar güçlü olduğunu merak ederken içimde artan korkuyu bastırmakta güçlük çekiyordum. Belki de aptaldım ve hayatımı tehlikeye atıyordum. Tekrar düşündüm de, kesinlikle aptaldım.

Göz kırptım ve garson önümüzde belirdi. Kalemi bir not defterinin üzerinde hazır beklerken gözleri de ben bir tarla faresiymişim o da aç bir kartalmış gibi üzerime kilitlenmişti.

“Tofu salatası lütfen,” dedim titrek bir sesle. Menüde ilk okuduğum şeyi tekrar etmişim. Cümle ağızından çıkar çıkmaz tofuyu sevmediğimi hatırladım.

Rand’in ağzından onaylamadığını gösteren bir ses çıktı. Sanırım tofudan o da pek hoşlanmıyordu. “En iyi kalite pirzola lütfen. Az pişmiş olsun.” Şarap menüsünü aldı ve uzun par-

maklarını şıklatarak istediğini bulduğunu gösterene kadar onu inceledi. "Chateau Petrus, 1961 yılı ürünü."

Şaraplar hakkında geniş bilgiye sahip değildim ama o kadar eski olan herhangi bir şeyin pahalı olması gerektiğini tahmin edebiliyordum. Garson yanımdan ayrılınca Rand'in dikkati bana çevrildi.

"Birçok sorun olduğunu tahmin edebiliyorum."

Birisini sormaya hazır bir şekilde, başımla onayladım. "Yani *warlock*'lar varsa hakkında hiçbir şey bilmediğimiz başka yaratıklar da var mı?"

"Çok var. Çok iyi kılık değiştirerek kendilerini saklıyorlar. Zamanı gelince seni birkaçıyla tanıştıırım."

Bu kulağa pek de hoş gelmiyordu ve ben de o günün hiçbir zaman gelmeyeceğine kendimi ikna ettim. "Görümde gördüğüm adam da onlardan biri mi?"

Rand araya girdi. "Aa, evet, o görü. O görüyü sana ben gönderdim. Telepatik olarak iletişim kurabildiğimizden emin olmak istemiştin ve öyle görünüyor ki, bunu yapabiliyoruz," diye kocaman bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi.

"Onu sen düşündün ve bana gönderdin, öyle mi?"

"Evet. Göründe gördüğün adam Sinjin Sinclair ve yaptığın gözlemde haklıydın; o tehlikeli bir adam, şey, aslında bir vampir."

Soluğum kesildi. "Vampir mi? 'Kanını emmek istiyorum'daki gibi mi?" diye sordum, parmaklarımı yukarı kaldırıp uzun köpek dişlerim varmış gibi yaparak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rand güldü. Gülüşü derinden ve içtendi. Bir kızın alışabileceği türden bir sestti. Tabii eğer *warlock* olayına kendini alıştırsabilirse. “Evet, aynen öyle. O çok yaşlı bir vampir ve ben onunla daha önce ara sıra çalıştım. Ve sen sormadan önce, hayır, o Chicago’da olmayacak.”

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdim. Bir vampirle başa çıkamazdım. Rand’le bile başa çıkabileceğimi düşünmüyordum. “Bütün bu yaratıkları nasıl oluyor da kimse bilmiyor?”

“Amacımız insanlar arasında göze çarpmadan yaşamak ve bunu bayağı iyi başarıyoruz. Binlerce yıldır bu şekilde yaşamak zorunda kaldık.”

Bunun düşüncesi beni etkilemedi. “O kadar yaşlı mısın?”

Güldü. “Hayır, tam olarak değil. Ama senin tahmin ettiğinden daha yaşlıyım. Bir *warlock* olarak genç kalmak için büyü gücümü kullanabilirim. Kent, İngiltere’de 1843’te doğdum.”

Sodamı içerken neredeyse boğuluyordum. 1843! Otuz dörtten bir gün daha büyük göstermiyordu. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bu, sevgili Jolie, sormayı bırakmayı öğreneceğin bir şey. Nasıl olduğunu merak etme, sadece kabul et. ‘Gökyüzü ve dünyada senin felsefende düşlediğinden çok daha fazla şey vardır,” diye sözünü bitirdi kurnaz bir gülümsemeyle.

Aa, evet, o kesinlikle bir İngiliz’di, ama Shakespeare bana da yabancı değildi. “Tuş oldun Hamlet,” dedim sırtarak.

Christa altın halka küpesini kulağına takarken, “He-
yecanlı mısın?” diye sordu. Aynadaki yansımasını bıra-
kıp arkasına döndü ve öteki küpeyi diğer kulağına ta-
karken beni süzdü. “Aslına bakarsan Chicago’da olmak
havalı bir şey, değil mi?”

“Evet.” dedim ve bakışlarımı otel penceresinin cam-
larını döven yağmura çevirdim. Damlalar içeri girmek
istercesine pencerenin camını dövüyordu; yıldırımlar,
gelecek fırtına için uyarıyordu.

Chicago’nun havası tam bir baş belasıydı.

Saatimi kontrol ettim; Christa’nın hazırlanması bir
ömür sürüyordu. “Daha ne kadar oyalanacaksın?”

Omuz silkti ve rengi küpeçiçeği ile bir haftalık çürük
arasında bir şey olan rujunu seçerken dikkatini aynadaki
yansımasına verdi. Surat asar gibi bir ifade takındı ve du-
daklarını boyayıp, bir peçete ile taşanları hafifçe temizledi.

“Dudaklar, Jules, bir kadının yüzünün en önemli parçasıdır.”

Aynadaki yansıması benimki ile buluştu. Yüzünün en önemli parçasını büzöstürüp kendine bir öpücük gönderdi. Kendi kendime gülümsemeden edemedim. Çok aptal görünüyordu.

“Ben en önemli parçanın gözler olduğunu sanıyordum.”

Başını bilmiş bir şekilde iki yana salladı. “Hayır. Dudaklar.”

Dünyanın en gerzek tartışmasına girmek istemeyerek başımla onayladım ve yeniden saatime baktım. “Artık hazır mısın?”

Rand onunla akşam yemeği için lobide buluşmamızı istemişti ve ben geç kalmak istemiyordum.

“Hıhı.” diye cevaplayıp, bana dönmeden önce son bir kez daha saçlarını kabarttı. Birden yüzü aydınlandı. “Ya, sence Rand benim için modellik yapar mı?”

Hımm, Rand bu konu hakkında ne düşünürdü emin değildim ama sert hatlara sahip yüzü ve kaslı fiziği herhangi bir fotoğrafın biraz daha dikkat çekici olmasını sağlayabilirdi. “Bilmem; neden kendin sormuyorsun?”

Cep telefonum Clare De Lune melodisiyle çalarak hazırlanışımızı böldü. Arayan numarayı görünce bir iç geçirdim. Cevaplamak ya da cevaplamamak, işte bütün mesele buydu. Sonunda, bir insanın annesini görmezden gelmesinin doğru olmadığını düşünerek, telefonumu açtım.

“Merhaba, anne.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Jolie, uçağın inince beni aramayı unuttun.” Sesi titredi ve telefonu açtığıma oracıkta pişman oldum.

“Biraz meşguldük. Ama endişelenme, uçuşumuz sorunsuzdu ve şimdi Chicago’dayım.”

Durakladı. Arkadan çamaşır makinesinin düğmesini çevirdiğini duyabiliyordum. Çamaşır yıkamak halen en önemli endişesiyken nasıl olur da benim için kaygılanıyor olabilirdi ki?

“İyi iyi, öyle olduğuna sevindim. Biliyorsun sen yolculuk yaparken aklım hep sende kalıyor.”

Sadece yolculuk etmeme değil her şeye kaygılanırdı. Kapısının ardındaki bilinmeyen dünya ile yüzleşmektense evde oturmayı tercih eden tiplerdendi. Hayatını özetlersek: Spokane’de doğmuştu ve orada ölecekti.

Saatini gösteren Christa’ya bir bakış attım. “Üzgünüm anne ama şu an biraz meşgulüm. Christa ve ben tam da dışarı çıkıyorduk.”

“Ay, özür dilerim tatlım. Christa’ya selam söyle.”

Telefonu kulağımdan çektim.

“Annemin selamı var.” Telefonu tekrar ağzıma götürdüm. “Christa da selam söylüyor. Seni Los Angeles’a dönünce tekrar arayayım mı?”

“Tabii, kızım. Seni seviyorum. Bay bay.”

“Ben de seni. Bay bay, anne.”

Telefonu kapattıktan sonra bana bilmiş bir gülümsemeyle bakan Christa’ya döndüm.

“Hala annene nasıl geçindiğini söylemedin, değil mi?” diye sordu.

Sırıttım. “Bir hukuk firmasında resepsiyon görevlisiyim sanıyor. Ne kadar dindar olduğunu biliyorsun, geleceği okuduğum gerçeğini asla kabullenemez. Hele Rand’e hayatta tahammül edemez.”

Daha çok küçük yaşta insanların çevrelerinde görebildiğim parlak renklerden ya da gelecekle ilgili gelen görülerden bahsetmemeyi öğrenmiştim. Peder Charles’ın ard arda gelen kutsal su tedavileri dilini ne zaman tutman gerektiğini öğrenmenin iyi bir yoluydu.

Christa kafasını sallayarak güldü. Sesi bir arptan çıkan notaları anımsatıyordu. İnce belini ve geniş kalçalarını öne çıkartan siyah, dar bir elbise ve çita desenli ince topuklu ayakkabılar giymişti. Açık bıraktığı siyah saçları sırtının zarafetini gösteriyordu ve herkesin dikkatini üzerine çekeceğinden emindim. Kendine olan güvenine hayrandım.

Donuk, modası geçmiş kıyafetime şöyle bir göz gezdirdim – karamel kahvesi bol paça bir pantolonu tamamlayan kararında topuklu (beş santimden az) bir ayakkabı ve hindistan cevizi rengi boğazlı bir kazak. Christa kıyafetimi fazlasıyla muhafazakar bulduğundan küçümsüyordu. Ama ben onun gibi giyinmiş olsam kendimi hiç rahat hissedemezdim.

“Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.” dedi Christa, ben kapıyı arkamızdan kapatırken. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Aşağı indiğimizde Rand’in barda oturuyor olduğunu fark ettim. Bana baktığında kalbim pır pır attı. Gülüşü ve gamzeleri ona çocuksu bir hava veriyordu. Ayağa kalkarak uzun ve kararlı

adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Koyu mavi takımı ve gri gömleği ona tam bir iş adamı görüntüsü vermişti. Rand'i tanımlamak istesem "sıradan" kelimesini asla kullanmazdım. Birden Christa'nın tavsiyesini dinleyip biraz daha cesur bir şeyler giymiş olmayı diledim. Ama bu işti, eğlence değil ve ben de olduğum gibiydim işte.

Hah, al sana aşâğılık kompleksi!

Rand, Christa önünden ışığa ulaşmak isteyen bir güve gibi hızla geçerken ona gelişi güzel bir bakış fırlattı.

"Bir Japon restoranında rezervasyon yaptırdım." dedi Rand, o seksi aksanıyla.

"Harika! Suşiye bayılırım!" diye şakıdı Christa.

Rand'i tavlamaya çalışmadığımı fark ettiğinden olacak, Christa şansını deniyordu. Mideme saplanan kıskançlığın sivri uçlu parmaklarını dışarıya hiç belli etmedim. Beni hiç ilgilen-dirmezdi ve dahası, onların bir araya gelecek olmaları muhtemelen kaçınılmazdı.

"Ben bir taksi çevirene kadar ikiniz neden içeride beklemi-yorsunuz?" diye sordu Rand, dışarıda yağan şiddetli yağmuru eliyle işaret ederken.

"Ben seninle geliyorum, birazcık yağmur beni hiç rahatsız etmez." diye cıvıladı Christa.

Rand'e sokuldu ve ben arkalarından takip ederken beraber dışarı çıktılar. Rand bana dönerek koluna girmemi istedi ama Christa'nın avına mani olmamak için onu elimle reddet-tim. Otelin kapısındaki güneşlik yağmurun üzerime gelmesini engellemediği gibi rüzgarla sörf yaparak kendini bana doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fırlattı. Yanağımı acıyla ovuştururken Rand'ın bir taksiyi durdurmasını izledim.

Taksi önümüzde durdu ve Rand kapıyı açtı. Christa eğilip poposunun dışarı çıktığından emin olarak ağır ağır içeri geçti. Ağzım bir karış açık bakakaldım. Bazen niyetini çok belli ediyordu. Önündeki manzara ile mest olacağını düşünerek, Rand'e kaçamak bir bakış attım ama o bakışıma utanmış bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Bu hava beni tam da evimde hissettiriyor." dedi Rand gülümseyerek. Ben Christa'nın yanına geçerken, Rand de benim yanıma yerleşti.

Ah evet, Rand utanmıştı. İş ortağınızın arkadaşı poposunu burnunuza dayadığında, havadan konuşmak en iyi seçenektir.

Taksi hareket etti ve yola çıktık.

"İngiltere'de hava çok mu kötü?" diye sordum, cevabın evet olacağından emin olarak, ama sadece muhabbet etmeye çalışıyordum.

"Gökyüzü masmavi gözükebilir ama beş dakika sonra kendini bir dolu fırtınasının ortasında bulabilirsin."

"Biraz Washington'ın havasına benziyor." dedi Christa ve sonra dirseğiyle bana vurdu. Anlaşılan aralarına oturmamdan hoşnut değildi. "Her zaman İngiltere'ye gitmeyi istemişimdir." diye devam etti, sesi tekrar şehvetli bir tona kavuşmuştu, sanki daha biraz önce en iyi arkadaşına dirseğiyle vuran o değilmiş gibi.

Rand gülümsedi ve ben de Christa'nın suyuna gitmek istedim. "Christa bir fotoğrafçıdır." diyerek söze başladım. Yani, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tam da bir fotoğrafçı sayılmazdı şimdi, daha çok bir hobi gibiydi ama bir yerlerden başlamalı insan.

“Aa, öyle mi?” diye sordu Rand.

Christa kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. “Yurtdışına bir gezi için para biriktiriyorum, böylece gerçekten iyi kareler yakalayabilirim... bilirsin, koleksiyonumu genişletmek için. İtalya ya da İspanya’yı düşünüyordum ama belki de İngiltere’yi denemeliyim.”

Cevap vermedim ama Christa’nın niyetini bu kadar belli etmesine içimden kafamı sallayarak tepki verdim. Taksi durmak için yavaşladığında, camdan dışarı baktım ve gideceğimiz yere varmış olduğumuzu gördüm. Şoför kapımızı açtı. Eğer o bir çizgi film kahramanı olsaydı, Christa önünde dikildiğinde, gözleri yuvalarından pörtler ve dili yerlere serilirdi. O anda, karşı cins üzerinde böyle bir kontrole sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Daha önceden belirttiğim gibi Christa güzeldi ama daha da önemlisi onun kendini nasıl taşıdığıydı. Belki ben de onun kadar güzeldim ama sanırım bende özgüven sıfırdı. Cesaret kırıcı bir düşünceydi. Bu yüzden düşünmeyi bıraktım.

Öyle üzgün durma.

Bu Rand’in kafamda yankılanan sesiydi. Kelimeler sanki konuşmuş gibi netti.

Kalbim önce durdu. Sonra sanki az önce otobana çıkmış gibi hızlandı. Neredeyse kendi ayağıma takılıyordum ve her ne kadar 39 numara olsalar da ayaklarım birbirlerine dolanacak kadar büyük değillerdi. Rand kolumdan kavrayıp dengemi sağlarken ben de başımı eğmiş yüzündeki kendini beğenmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ifadeye bakıyordum. Anlaşılan küçük numarasının bayağı havalı olduğunu düşünüyordu.

Sonra vampir Sinjin'le ilgili bana gelmiş olan görüyü Rand'in bana yollamış olduğunu söylediğini hatırladım. Hımm, tamam, o zaman belki aynen görüde yaptığı gibi bana düşüncelerini de gönderebiliyordur! Kalbim biraz daha sakin atmaya başladı.

Eğer Rand düşüncelerimi okuyabiliyorsa bu, benim ondan hoşlandığımı biliyor olduğu anlamına geliyordu. Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Üzgün değilim. Düşüncelerimi okuyabiliyor musun? diye düşündüm cevabın 'hayır' olmasını umarak ve dua ederek.

Rand cevap vermedi ama bize restoranın kapısını açtı ve Christa abartılı bir "teşekkür" etti. Christa'nın arkasından içeri girerken bir yandan da düşüncelerimi okuduğuna dair herhangi bir işaret görür müyüm diye Rand'i kesiyordum. Arkasından kapıyı kapadı ve garson kızın yanına giderek rezervasyon yaptırdığı masa için ismini verdi. Hayal kırıklığı içinde iç çekişimi bastırırken dikkatimi kubbeli tavana, kırmızı duvarlara ve siyah vernikli masalara çevirdim. Yüzlerce mum mekanı aydınlatırken Rand'in köşeli yüzünde gölgeler oluşmasına neden oluyordu. İşte tam 'Kodak'lık bir an!

"Jolie" dedi Christa ve arkama döndüğümde bizi masamıza götürebilmek için beni bekleyen garson kızı gördüm. Başımınla onaylayarak en arkadan ilerledim. Rand masadan bir sandalye çekti ve Christa tam bir kraliçe edasıyla oturdu. Kendi sandalyemi kendim çekip oturduğumda Rand kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Ben de kendim oturarak ona iyilik yaptığımı sanmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sanırım düşünceleri okumak sadece tek yönlü çalışıyordu – Rand’ın beyninden benimkine doğru. Bu biraz gıcık bir durumdu.

Hayır, senin düşüncelerini okuyamam.

Sesi kafama yeniden girdiğinde irkildim. Bu, alışması zaman isteyen bir şeydi.

Peki şimdi yaptığına ne diyorsun? diye düşündüm alaycı ses tonumun da aktarılacağını umarak.

Rand’ın sırttığını gördüm. *Sadece bana gönderdiğin düşünceleri okuyabilirim.*

En derinlerdeki sırlarımın ve düşüncelerimin hala güvende olduklarını anlayınca rahatladım. Ohhh.

Dikkatimi bir şeyler hakkında gevezelik yapan Christa’ya çevirdim. Ellerini öyle etkileyici bir şekilde hareket ettiriyordu ki sanki Homer’ın Odysseus’sini işaret diliyle anlatıyordu.

Ne hakkında konuşuyor? diye sordum sessiz duran arkadaşım.

Rand menüsünü kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Hiçbir fikrim yok.*

Garip bir sıcaklık hissi beni sardı ve sanki bize özel yeteneğimiz bizi birbirimize bir şekilde bağlamış gibi Rand’e kendimi yakın hissettim.

Sonra Christa bana dönünce konuşmasını böldüm. “Sen ne yiyeceksin?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak menüye bir göz attı. “Bilmiyorum. Henüz menüye bakma şansım olmadı.”

Kendi menümlle ilgilenmeye başladım. Neredeyse hiç iştahım yoktu ve menüye kayıtsız bir şekilde bakıyordum. Çok da iyi olmayan iştahımın, Rand bana her baktığında midemde uçuşan kelebekler yüzünden mi bu durumda olduğunu merak ediyordum. Kelebekler yüzünden veya değil, bir şeyler sipariş etsem iyi olacaktı.

Orkinos balığı sarmasında karar kıldığım anda bir garson siparişimizi almak için masamıza geldi. Bunun da Rand'in zihinsel numaralarından biri olup olmadığını merak ettim. Siparişlerimizi aldıktan sonra garson geldiği gibi hızlıca yok oldu.

"Şimdi seni bilgilendireyim." diyerek söze girdi Rand. "Yarın sabah saat sekizde Jack'in öldürüldüğü mekana gitmek üzere bir taksiyle yola çıkacağız."

"Jack bir hayalet." diyerek fısıldadım Christa'ya, onun dışlanmasını istemediğimden. Anlaşmayı Rand ile ben yapmıştım ve Rand, Christa'nın her adımda işe dahil edilmesine pek hevesli değildi. Christa'ya gözüm kapalı güvenirdim ve eğer tehlikeli sayılabilecek herhangi bir işle uğraşıyorsam en yakın arkadaşımın arkamı kollamasına ihtiyacım vardı.

"Dükkana gelen hayalet mi o?" diye sordu.

"Evet." diye cevapladım, "1920'lerde Chicago'da öldürülmüş ve Rand'i onu kimin öldürdüğünü bulması için tutmuşlar."

Christa kocaman bir gülümsemeye ellerini çırpı. "Bir cinayet araştırması! Bayıldım!" Otuz saniye durduktan sonra gülümsemesi yüzünden silindi ve gözlerini kısarak Rand'e baktı. "Neden Jack'e onu kimin öldürdüğünü sormuyorsun?"

Elimde olmadan kıs kıs güldüm. Bu mükemmel bir soruydu. Rand kaşlarını çatarak suyundan kocaman bir yudum aldı.

“Hımm, Sherlock ve Watson, Jack onu kimin öldürdüğünü göremedi. Arkasından vurulmuştu.”

“Ah, şimdi anlaşıldı.” dedi Christa, hevesli bir şekilde başıyla onaylarken.

Rand devam etti, “Mekana varınca ...”

“Jack’in evi hala orada duruyor mu?” diye aniden araya girdim.

“Evet ve evin şimdiki sahipleri biz oraya gittiğimizde orada olmayacaklar.”

Christa gözleri kocaman açılmış bir halde öne doğru eğildi. “Bunu nasıl başardın?”

“Biraz zihinsel ikna kabiliyetinin yardımıyla. Yarın sabah taşraya gitme ihtiyacıyla uyanacaklar. Bu da bir hafta sonu boyunca sürecektir bir tatile dönüşecek. Görevimizi hafta sonunun bitimine kadar tamamlayacağımızı umuyorum ama eğer tamamlayamazsak da ev sahipleri daha uzun bir tatile ihtiyaç duyacaklar.”

Eh, en azından onları ortadan kaldırmamıştı. Öyle olmuş olabileceğinden endişeleniyordum. Sonuçta Rand hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğim için bu, korkutucu bir düşünceydi. Olağanüstü güçlüydü ve gücünün sınırları hakkında fikrim yoktu. Bakışlarım geniş ve kuvvetli ellerine kaydı. Sihir kullanmasına gerek kalmadan bile beni alt edebilirdi. Bunu yapması için ille bir *warlock* olmasına gerek yoktu da, her neyse ...

“Büyümüzü oturma odasında yapacağız.” diyerek sözünü tamamladı Rand.

“Ben ne yapacağım?” diye sordum dizime koyduğum peçe-

teyi sıkıca kavrarken. Ne yaptığının farkına vardığımda kimse ne kadar gergin olduğumu anlamasın diye ellerimi masaya koydum. Kesinlikle çok cesur bir insan sayılmazdım.

Rand etrafına bakınarak kibirli bir hareketle başını salladı – bunu kime yapmıştı hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler içinde, bir garson yanında belirerek şarap kadehini yeniden doldurmak üzere eğildi. Christa ile benim bardaklarımız hala doluydu. Rand’ın belki de bir kusurunun olduğunu fark ederek kendi kendime gülümsedim. Üzerinde düşündükçe gülümsemem sırtıta dönuştü. Alkolik bir *warlock*...

“Çok bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Büyünün büyük kısmını ben yapacağım. Senin sadece Jack’in ruhuna odaklanman gerekecek ve eğer büyü işe yararsa, kendini birisinin Jack’i kafasından vurduğu zaman olan 1922 yılında bir izleyici olarak bulacaksın. Bütün yapman gereken bunu kimin yaptığını öğrenmek ve Bob senin amcan.”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bob da kim?” diye sordu Christa.

Rand kahkaha attı ve bütün vücudu kahkahasıyla sarsıldı.

“Bu, biz İngilizlerin söylediği bir şey, şey gibi ... ve işte bu kadar.”

“Amerikalılarla İngilizleri birbirinden ayıran tek şey ortak bir dil.” diyerek alıntı yaptım, bu sözü kimin söylediğini hatırlamamaya. Belki Churchill söylemişti. Emin değildim. Los Angeles’a döndüğümüzde alıntılar sözlüğüme bakmam gerekecekti.

* And Bob’s your uncle: Ve işte bu kadar.

Rand'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve acaba bu gülümseme bir kahkahaya dönecek mi diye bekledim.

"Peki, ya katil ismini söylemezse?" diye sordu Christa.

Rand parmaklarını şarap kadehinin sapı üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor, bedenime doğrudan sıcaklık dalgaları gönderiyordu. "Bu yüzden bu iş için bir medyum gerekiyordu." Bana bakarak, "Jolie, yeteneğini ve sezgilerini kullanmak zorunda kalacaksın."

Gerçeklik üzerime kırılmış bir cam gibi yıkılmış, kırık bir cam parçası mideme saplanmıştı. Belki bu iş düşündüğümden daha zor olacaktı. Görülerim en iyi ihtimalle güvenilmezlerdi ve şimdi çok fazla şey onlara bağlıydı ... bu, huzurumu kaçırdı. Ama sanırım bu farklı olacaktı. Ne de olsa kendi görülerimden birinin içinde olacaktım.

"Bir kereden daha fazla denemek zorunda kalacağız." dedi Rand, sanki içimde kopan fırtınalardan haberdarmış gibi. "Eğer ilk seferinde başaramazsak, sonrasında başka fırsatlarımız olacak. Bu hafta sonuna kadar amacımıza ulaşacağımızı umuyorum. Ama tekrar ediyorum eğer başaramazsak bu her şeyin sonu değil. Kendine istediğin kadar zaman tanıyabilirsin, Jolie."

Rahatladım. Yani hemen mükemmel olmak zorunda değildim. Bir öğrenme eğrisi vardı. Tanrıya şükür.

Ter içinde uyandım. Yüzüm kıpkırmızıydı ve duyduğum

arzudan yanıyordum. Bir inleme ile saate baktım. Saat sabahın biriydi. Zamanda geriye gidip Jack'in katilinin gizemine yardım etmemle ilgili gördüğüm rüya çok canlıydı. Şok edici olan ise katilin Rand olmasıydı. Bu keşiften sonra, birden kendimi onunla oldukça hararetli bir şekilde seks yaparken buldum. Rand'in ikircikli doğasının yarattığı gerilim seks yaparken beni daha da azdırmıştı.

Hiç erotik rüyalar görmem ve seksi bir kadın olduğumu düşünmüyorum. Kimseyle flört etmediğime bakarsak, sanırım bu, dünyanın en ateşli kadını olmamamla bağlantılı bir durum olsa gerek.

Ayağa kalkarak mini bardan bir şişe su aldım. Su en azından yedi papel olmalıydı ama umursamadım. Rand'in parayla ilgili bir problemi yok gibiydi, bu yüzden mini bardan pahalı bir su içmemi sorun edeceğini sanmıyordum.

Evian marka suyunu içerken tiz bir ses duydum ve bu sesin telefonumdan geldiğini yarı uyur zihnimin anlaması için bir iki saniye geçmesi gerekti. Arayanın Christa olduğunu düşünerek telefona cevap verip vermeme konusunda kararsız kaldım. Gece'nin bir yarısında Christa'nın beni araması hiç de nadir rastladığım bir durum değildi. Bazen içkiyi fazla kaçırmış olurdu ve eve bırakılması gerekirdi ya da erkek arkadaşıyla kavga etmiş olabilirdi; liste uzayıp giderdi. Bu geceki sebebi neydi hayal dahi edemiyordum çünkü ben yatmaya gittiğimde onun da yatmaya gittiğini düşünmüştüm.

"Alo?" diyerek açtım telefonu.

"Jolie." Rand'in sesi beni kucaklar gibiydi.

Ağzım açık kaldı. Aman Allahım! Bir şekilde rüyamdan ha-

berdar mı olmuştu? Düşüncesi bile yüzümü kızarttı ve telefonu hemen kapatmak istedim.

“Bu saatte uyanık ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesinden ne istediği anlaşılmıyordu.

Güldüm ama bu, zorlama bir gülüştü. “Aynı soruyu benim sana sormam gerekmiyor muydu ya da beni neden bu kadar geç bir saatte arıyorsun?”

Kahkaha attı. “Ah evet, sanırım senin ne zaman uyanık, ne zaman uyuyor olduğunu bildiğimden sana bahsetmem gerekirdi.”

“Ve ne zaman iyilik ya da kötülük yaptığımı bildiğinden de, o yüzden Tanrı aşkına iyilik yapsam iyi olur.” dedim şarkı söyler gibi.

“Pardon?”

Güldüm. “Hani sanki, Noel Baba gibi ...”

“Ah, tabi ya, Noel Baba.” Rand kıkırdadı, ama benim esprimi gerçekten beğendi mi, yoksa sadece benim huyuma mı gidiyordu emin olamadım.

“Peki, uyuyor muyum yoksa uyanık mıyım nasıl bilebiliyorsun?” diye sordum. Diğer yandan bana söylediği şey fazlası ile garipken belki de böyle şakalar yapmamam gerektiğini düşündüm.

“Zihinsel algılayıcılar gönderiyorum ve beyninin titreşimlerine bakarak zihninin uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu anlayabiliyorum.”

Bunu hazmetmem birkaç saniyemi aldı ve ondan korkmuş

muydum yoksa ona hayran mı olmuştum emin olamadım. Rand kesinlikle garip yeteneklere sahipti. Uzun ve rahatsız edici bir aradan sonra söyleyecek bir şeyler bulabildim.

“Sen bu saatte ayakta ne yapıyorsun?”

“*Warlock*’lar pek uyumaz. Birkaç günde bir iki saatlik uyku yeterli olur. Şimdi senin sıran: Sen neden uyanıksın?”

“Kötü bir rüya gördüm.” Kesinlikle ‘çok ama çok kötü’.

“Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Yarın için endişeli değilsin, değil mi?”

Başımı sağa sola salladım ve beni göremediğini fark ettim. “Hayır, yarın için endişelenmiyorum.”

“Halledersin.”

Bu açıklama, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya hiç de yetmedi.

“Rüyanda ne gördün?”

Yanaklarım al al oldu. “Hatırlayamıyorum.” diye cevapladım çabucak, belki fazla çabuk.

Hattın diğer ucunda Rand sessizdi. “Tamam, sadece arayıp nasıl olduğunu öğrenmek istedim. O zaman sana iyi geceler diliyorum.”

“İyi geceler Rand.” Telefonu kapattım ve kendimi yatağımın sıcaklığına bırakırken rüyama kaldığım yerden devam edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

Avuç içlerim terlemişti ve kaşınıyordu. Bir zamanlar hayalet Jack'in evi olan bu yerin oturma odasında otururken beni bekleyen görevi düşününce kusmak istedim. Kusmak gibi pek de çekici olmayan düşünceleri zihnimin derinliklerine yollayarak Rand'in köşeli hatlara sahip profiline odaklandım. Kemerli burnunu ve köşeli çenesini seyretmek sakinleşmeme yardımcı oldu.

Rand dikkatini bana çevirince hissettiğim dinginlik yerini daha ilkel ve hastalıklı düşüncelere bırakarak kayboldu. Bu düşünceler onun vücudundaki bazı parçalar üzerinde yoğunlaşmaya başladı ki bu bahsettiğim parçalar el ya da ayak parmakları değildi.

Rand'in çıplak görüntüleri aklıma gelince verdiğim nefesle birlikte aklımdan çıkıp gider umuduyla nefes verdim. Fazlasıyla coşmuş cinsel güdülerime karşı savaşılabileceğimi düşünüp kendimi etrafımda ne var ne yok onlarla ilgilenmeye zorladım.

Dikkatimi eğlence merkezine çevirdim. Bütün bir duvar boyunca uzanıyordu ve etkileyici bir DVD koleksiyonları vardı. Rand'in tatile gönderdiği Fordların duvarda asılı resimleri bana gülümsüyordu. Kalbim ilginç bir şekilde azıcık burkuldu. Ben de günün birinde bir aile kurmak istiyordum. Bir koca, iki çocuk ve beyaz parmaklıklılı çitler... Ama bu hayat bana göre miydi merak ediyordum. Christa'ya yaptıkları gibi bana kur yapmak üzere sırada bekleyen aşıklarım yoktu.

"Jolie, hazır mısın?" Rand'in sesine doğru dönünce onu beni izlerken buldum.

Başımınla onayladım ve ellerimi ellerine koyarak tanıdık elektrik akımının vücudumda dolaşmasına izin verdim. Bir-

birimize bakacak şekilde bağdaş kurarak yere oturduk. Rand'e göre, birbirimize konsantre olup, etrafımızda kalkan görevi görececek bir enerji çemberi düşünecektik. Neye karşı bir kalkan, bilmiyordum ve sormak da istemedim.

Hayalet Jack, görünürde yoktu. Kendi seansına geç kalmasının kabalık olduğunu düşünürken Rand'in gözlerini kapattığını görünce ben de gözlerimi kapadım.

"Jack ne zaman gelecek?" diye fısıldadım.

"O burada."

Hemen gözlerimi açtım. Etrafı kolaçan ettim ama hiçbir şey göremedim. Bakışlarımı tekrar gözleri hala kapalı olan Rand'e çevirdim.

"Tam karşında, ortamızda oturuyor."

Rand'in sözleri beni şok etti ve tek yapabildiğim öylece oturmak oldu. Bütün bu hayalet olayıyla ne kadar barışıktım emin değildim. Gözlerimi tekrar kapadım ve Rand, güvende olacağımı ve dahası bir hayaletten korkmamam gerektiğini anlatmak istermiş gibi ellerimi daha sıkı tuttu.

"Tamam Jolie, Jack'in şu anda, burada, bu evde olmasına odaklanmanı istiyorum ve kapıdan içeri bir adam girecek. O adamı, yüzünü ezberleyene kadar dikkatlice incelemeni istiyorum. Sonra yeteneklerini kullanarak onun kim olduğunu bul."

Denedim, gerçekten denedim. Daha önce hiç konsantre olmadığım kadar konsantre oldum ve ... hiçbir şey. Gözlerimi açtığımda Christa'nın tırnaklarını incelediğini gördüm. Rand gözlerini sımsıkı kapatmış büyüünün işe yaraması için uğraşıyordu. Gözlerimi yeniden kapadım ve onu kafasından vurma-

ya çalışan bir adam hayal ederek hayaletle odaklandım. Odaklanabildiğim tek şey ellerimden tutan Rand'in ellerinin yoğun sıcaklığıydı.

"Jolie." Sesi odaklanamadığımın farkında değilmiş gibi geliyordu.

"Hiçbir şey olmuyor." diye cevapladım iç çekerek.

"Yeniden dene."

Gözlerimi kapayıp göz kapaklarımın karanlığının da ötesine geçmeyi deneyerek yeniden odaklandım. Ne olacağından ya da neyi aramam gerektiğinden emin olamıyordum ama bulmam gereken her ne ise kesinlikle bulamıyordum.

İki saat sonra, hala bir şey görmeyi başaramamıştım. Christa, kanepenin üstünde kestiriyordu ve Rand de oldukça sıkılmış bir halde bir yandan esnerken bir yandan uzun parmaklarıyla baldırlarına hafifçe vuruyordu. Ve ben hala hayalet Jack'i göremiyordum.

"Tamam, hadi bugünlük bırakalım." dedi Rand.

Bir şey söylemedim ama başımla onaylayarak avucumun içindeki terleri kalçalarımın sildim. Yaşadığım hayal kırıklığından dolayı akmak üzere olan gözyaşlarımı ve bu zavallı halimi kimse görmesin diye bakışlarımı başka bir yöne çevirdim.

"Jolie, gayet iyiydin." dedi Rand. Sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Sanırım biraz daha alıştırma yapmamız gerekiyor."

"Alıştırma?" diye sordum neyin alıştırtmasını yapacağımızdan emin olamayarak.

"Evet, sarurım senden çok fazla şey bekledim. Güçlü oldu-

ğunu biliyorum ama yeteneklerini daha üst düzeylere çıkarmamız gerekiyor.”

“Tabii ki, kulağa hoş geliyor.” dedim kulağıma hiç de hoş gelmediği halde. Sadece, bunun başka bir iki saat daha rahatsız bir şekilde yerde oturup hiçbir şeye odaklanamadan Rand’e hayal kırıklığından başka verecek bir şeyimin olmadığı bir duruma dönüşmemesini umuyordum.

Kalbimin atışları hızlanırken Rand’in arkasından kapıyı kapattım. Onun yanındayken kendimi rahat hissettiğimi söyleyemezdim ve otel odamda sadece ikimizin olması da bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Etrafa bakarken bakışlarım odanın ortasındaki fazlasıyla geniş yatağında durakladı. Kuş tüyünden zümrüt yeşili yorgan beni yumuşacık rahatlığına çağırıyordu.

Çağrıya daha fazla dayanamayıp yatağa oturdum ama sonra yeniden düşündüm ve yatağın kenarında duran bir koltuğa geçtim.

Rand kaldırdığı kaşları ile merak içinde beni izledi. “Seni ısırمام, Jolie.”

Kıkırdadım ama zorlama olduğu belli oluyordu. “Isırma işini vampirlere bırak.”

Bir kahkaha attı ve yatağa oturdu. “Odaklanman üzerine çalışmamız gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

Omuz silkip etrafına bir göz gezdirdi. Neye baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki hayalet Jack yine ortamızda duruyordu. “Şuradaki bardağı görüyor musun?” diye sordu, odanın diğer tarafını işaret ederek. Barın üzerinde dikkat çekmeyen, değersiz bir bardak duruyordu. Başımınla onayladım.

“Dikkatini geliştireceğiz ve böylece bardağı tezgah boyunca hareket ettirebileceksin.”

Tamam, iyi şanslar. “Biz mi geliştireceğiz?” Sesimin tonu hissettiğim kadar şüphe dolu çıkıyordu. “Bardağı tezgah boyunca hareket ettirmenin mümkün olup olamayacağını bile nereden bilebilirim?”

Rand bardağa odaklandı ve bardak kurtlu bir köpek gibi fırlayarak bar boyunca ilerledi. Şaşkınlığımı gizleyemedim ve nefesim kesildi. Rand bir kahkaha attı. Tamam, anlaşılan bu mümkündü, ama belki sadece Rand için. Bardağı yerinden oynatamayacağımı adım gibi biliyordum.

“O bardağa odaklanman gerekiyor, Jolie ve onu hareket ettirmeni istiyorum.”

Rakibimle, yani bardakla yüzleşmek için döndüm. “Ona yakın durmanın yardımı olur mu?”

Rand başını sağa sola salladı. “Nerede olduğun önemli değil. Şimdi oyalanmayı bırak ve dene.” dedi kesin bir şekilde.

Bardağa odaklanıp, düşündüm: *Kıpırda bardak, hareket etmeni istiyorum.* Ama anlaşılan bardak beni umursamadan orada durmuş “Sadece inanılmaz seksi *warlock* için hareket ederim” dermiş gibi benimle dalga geçiyordu.

Onu suçlayamazdım.

Rand ayağa kalktı ve işbirliğine yanaşmayan bardağın önüne geçti. Geniş göğüs kafesi üzerinde kollarını kavuşturdu. Görünüşe göre canı sıkılmıştı. Öyle bile olsa hala çok hoş görünüyordu.

Yakışıklı yüzü asıldı. “Jolie, cadılar ve *warlock*’lar birbirlerine çok çekici gelir. O yüzden bunu aşman lazım.”

“Nasıl? Ne dedin?” diye sordum kafam tam anlamıyla karışmış halde. Neyden bahsediyordu bu böyle?

“Cazibeme kapılman odaklanmanı engelliyor.”

Peki, egomanyaklardan hoşlanmadığımı belirtmiş miydim? Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. “Senin neyi ne kapılmam? Seni düşündüğüm için mi bardağı hareket ettiremiyorum sanıyorsun?”

Başıyla onayladı ve patlamaya hazır bir volkan halinde bekleyen Jolie’nin öfkesini taşırdı. Onca egoist, narsist piç kurusu varken Rand! “Ne kadar bencilce, ne kadar gülünç bir şey bu söylediğin!” diye bağırdım, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi bir tokatla silebilmeyi dileyerek.

“Kahrolası şeyi hareket ettiremiyorum çünkü ben bir cadı değilim, yoksa seni düşündüğümünden değil!”

“Kızgınlığını bardağa yönelt!”

“Lanet olsun bardağa!”

Sanki ölümün ta kendisiymiş gibi işaret parmağıyla bardağı işaret ederek dikkatimi oraya yöneltmem gerektiğini belirtti ve içimdeki öfke katlandı. Eğer kahrolası bardağı hareket ettireceksem bunu şimdi yapmalıydım. Egoizminin taşana kadar bardağın içine dolduğunu, narsizminin kabarcıklara ve kibri-

nin ise bira mayasına dönüştüğünü hayal ettim.

Ve o bardağı zihnimle hareket ettirdim. Kahrolası şey bardan aşağıya halının üzerine tok bir sesle düştü. Eğer öfkeden morarmamış olsaydım kendimle gurur duyabilirdim ama onun yerine tek hissettiğim şey boşluktu.

Bana doğru bir adım atarken Rand kocaman sırtıyordu. "Yapabileceğini biliyordum."

Onu geride tutmak için elimi kaldırdım. "Yanıma yaklaşma, seni pislik."

"Bunu seni kızdırmak için söyledim Jolie, senden biraz enerji açığa çıkartmam gerekiyordu."

Kaşlarımı çatarak tereddüt ettim. "Bardağı hareket ettirebileyim diye mi öyle söyledin?" diye sordum saf bir şekilde.

Sanki içindeki bütün havayı dışarı verecekmiş gibi derin bir iç çekti. "Kendini ifade etmen için bir yol bulmam gerekiyordu. Ama cadılarla *warlock*'ların birbirlerinden etkilendikleri doğru, aynı bütün öteki dünya yaratıkları gibi."

Sonra, en baştan beri kızmamam gerektiği kafama dank etti. "Ben bir cadı değilim."

Omuz silkti. "Kendine hangi ismi takarsan tak. Geleceği görebiliyorsun, değil mi?"

"Ona psikik olmak denir ve aynı şeyi yapabildiğini iddia eden yüz binlerce insan var." dedim öfke içinde.

"Başka insanların yaşam enerjilerini görebiliyorsun."

"Ee, yani? Bu beni bir cadı yapmaz. Burnumu oynatıp kedi pisliklerinin kendi kendini temizlemesini sağlayamıyorum.

Hatta senin de beni öyle yüce bir *warlock* olduğuna inandıracak bir şey yaptığını göremedim. Sandalyeleri hareket ettirdin, bir kapıyı çarptın ve bir bardağı hareket ettirdin ama bunların hepsi düzmece olabilir, anlıyor musun?”

Rand gülümsedi. Meydan okumamı kabul etmişti. “Evet, hepsi düzmece olabilir. Ne yapmamı istersin? İsteddiğini söyle.”

Hımm, iyi bir karşılık vermişti. Ondan ne yapmasını istemeliydim? Dünyada açlığı bitirmesini? Vergileri kaldırmasını? Bütün kıyafetlerini çıkartmasını? Son düşünce yanaklarımı kızartmıştı ve bakışlarımı yere indirdiğimde aklıma ilk gelen şeyi söylemeye karar verdim.

Bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. “Havaya yükselmeni istiyorum.” Kollarımı göğüs kafesimin üzerinde kavuşturarak sııttım. Hesap verme zamanı gelmişti.

Bir kaşını kaldırdıktan sonra ayakları yerle temasını kesti ve önümde havada süzölmeye başladı. Gülümsemem yüzümden silindi. Eh, İncil’de dendiğı gibi iste ve mükafatını alacaksın! İçimdeki şüpheci bunun nasıl olduğuna dair makul bir sebep aradı ama hiçbir şey bulamayınca Rand’in belki de bir *warlock* olabileceğı gerçeğı ile yüzleştirdim.

Eğer bir *warlock* gibi görünüyorsa, bir *warlock* gibi konuşuyorsa ... o zaman bir *warlock* olmalıydı.

“Aşağıya inebilirsin, sana inanıyorum.” Rand’in öteki dünyalı olduğuna ikna olmuş olsam bile bu, benim de aynı şeyleri yapabilecek gücüm olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyordu. “Peki ya hala benim bir cadı olmadığımı inanıyorsam?”

Rand yanıma yaklaşırken yüzünde hiçbir ifade yoktu. “O

zaman seni öpmemi engelleyemezsin.”

Beni öpmesinden daha fazla istediğim bir şey yoktu. Aynı zamanda da benden olabildiğince uzak durmasını istiyordum çünkü birinin beni öpmesi bana garip geliyordu. İyi öpüşebileceğimi düşünmüyordum. O yüzden bana yaklaştığında çılgına dönmüş zihnim beni saran görünmez bir kabarcık inşa etti.

Öpmek için hamlesini yaptığında öpücük yerine kendini görünmez bir duvara çarpmış bir halde bulunca Rand’in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sanki yanmış gibi hemen geriye çekildi. Sanırım, bir anlamda gerçekten de yanmıştı.

“Rand, bekle.” diye başladım cümleme. Sesim en münasebetsiz anda beni yarı yolda bırakıyordu.

Gözleri bir heykelinki gibiydi, hiçbir şeyi açığa vermiyordu.

“Bu akşamlık bu kadar alıştırma yeter.” dedi. Sesi ruhsuzdu. Ben onu durduramadan kapıya doğru yöneldi ve ben orada ne söyleyeceğimi bilemeyerek bir gerizekalı gibi dikildim. Aklım o kadar karışmıştı ki Rand’in hamlesini zihnimle durdurduğumu – itiraf etmem gerekirse, büyü ile – etraflıca düşünmeye fırsat bile bulamamıştım.

Rand’in ardından çarpan kapının sesi bir kurşun gibi kalbime saplandı.

dört

Rand ellerimi daha sıkı kavradı. Koyu kahverengi gözlerine bakınca kendimi tam bir salak gibi hissettim. Bu kadar yakışıklı bir adamın kendisini öpmesine izin vermeyen, gezegendeki tek kadın ben olmalıydım. Olayın ne kadar trajikomik olduğunu düşünerek gözlerimi kapadım.

Ford'ların evinde yerde Hint fakirleri gibi bağdaş kurmuş otururken bakışlarımı odada şöyle bir gezdirdim ve yine tırnaklarını inceleyen Christa'nın üzerine gelince sabitledim. Sonra bakışlarımı benim hala bir şeyler görmemi sabırla bekleyen Rand'e çevirdim. Ve son birkaç denemede olduğu gibi hiçbir şey olmadı. Odaklandım ve bardağı hareket ettirirken nasıl işe yaradığını hatırlayarak sinirlenmeye çalıştım.

Hiçbir şey... Belki ben bu iş için uygun değildim.

"Jolie, odaklanıyor musun?" diye sordu Rand.

“Evet.” dedim sinirli bir şekilde. “Eğer biraz daha fazla odaklanırsam, odaklanmaktan komaya gireceğim!” Sesimin bu kadar iğneleyici çıkmasını istememiştim ama Rand’in dudaklarındaki gülümsemeye bakarak alınmadığını görebiliyordum.

Elimi sıktı. “Tamam, sadece emin olmak istedim. Devam et.”

Bir şey söylemeden başımla onaylayıp odaklanabildiğim kadar odaklanarak gözlerimi kapadım. Çevremdeki odayı doksan yıl önceki haliyle kafamda canlandırmaya çalıştım. Hala bir şey olmuyordu. Tabii ki doksan yıl öncesinin modasının nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu. O yüzden kafamda çok da iyi bir resim çizemiyordum. İki metre uzunluğundaki eski model bir radyonun bulunduğu bir oda... Ve bir de Clark Gable’in bir fotoğrafı. Clark 20’lerde yaşıyor muydu ki? Tarih dersinin de hiç sırası değildi ki!

Başım daha fazla odaklanma fikrine isyan ediyormuşçasına zonklamaya başladı ve popom da saatler öncesinden hissizleşmişti. Aslında, bütün vücudum garip bir şekilde hissizleşmişti. Artık bu kadarının yettiğini düşünerek gözlerimi açtım.

Yalnızdım.

Rand ve Christa’yı birden çıkıp beni korkutmaya hazır olacakları bir şekilde bir duvarın arkasına saklanmış halde bulmayı bekleyerek başımı çevirdim ama oda ürkütücü derecede sessizdi. Hangi cehenneme gitmişlerdi bunlar? Hissettiğim panik duygusu midemi bulandırarak, yukarı doğru ilerleyip yediklerimi ağızıma getirdi. Kendimi sakinleştirmek için dikkatimi parke zemine çevirerek üzerlerindeki çizgileri saymaya koyuldum. Zemin sanki birisi yerleri yeni yıkamış gibi ısl

ışıl parlıyordu ki bu garipti çünkü yerlerin halıfleks olduğuna yemin edebilirdim. Bakışlarımı perdeler çevirince anladım ki başarmıştım.

1922'deydim ve 1922'de, bu evde panjurlar yerine perdeler vardı.

Mide bulantım geçene kadar tekrar tekrar burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Rand'in yanımda olmadığını fark ettikten sonra duymaya başladığım endişeyi bastırmam gerekti. Jack'i kimin öldürdüğünü tek başıma keşfetmem gerekecekti.

Çiçek desenli kanepenin bir ucuna oturup uyumlu koltuk takımını ve üzerlerindeki pembe çiçekleri izleyerek sakinleşmeye çalıştım. Sehpanın üzerinde sayfaları birbirine karışmış halde bir gazete duruyordu. Gazetenin ismi Chicago Daily News idi. En kırıkmamış görünen kısmını aldım. Siyah kalın harflerle şöyle yazılmıştı: *Ceza Mahkemesinin Sorunu Ne?*

Tarihin gözlerimin önünde yazıldığını görünce kendimi garip bir şekilde mutlu hissettim. Daha da garibi bu his midemin yine bulanmasma sebep oldu. Kusmak istemediğimden yine nefes alıp verme egzersizimi yapmaya başladım. Dörde kadar sayarken nefes al, dörde kadar sayarak nefes ver. Rand'in yüzünü kara çıkartamazdım.

Şimdi, tek problem şuydu ... Jack nerelerdeydi?

Gazeteyi bıraktım ve dedektiflik yapma zamanının geldiğine karar verip ayağa kalktım. Jack'i bulmalıydım ve bunu çabuk yapmalıydım. Bu görünün içinde ne kadar kalabileceğimden emin değildim. Oturma odasından çıkar çıkmaz, Jack'in güzel bir kadın ve gülümseyen bir bebekle siyah beyaz fotoğraflarını fark ettim.

Mutfağa girip etrafı incelemek için durdum; beyaz buzdolabı ve beyaz emaye mutfak takımı çok uzak bir geçmişten fırlamış gibiydi. Eh, bu küçük keşif görevim hiçbir işe yaramayacak olsa bile en azından bir tarih dersi almış olacaktım.

Ön kapının açılış sesi ile sanki Empire State binasının en üst katındaymışım gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Jack beni görünce ne yapardı? Cesaretimi toparlayarak oturma odasına girdim ve Jack'in fötr şapkasını portmantoya asmasını izledim. Sanki darağacına gidiyormuş gibi yürüyordu.

Arkasını döndüğünde soğuk bakışları içime işledi. Neden davetsiz bir şekilde evinde bulunduğumu açıklayacak mantıklı bir sebep bulmaya çalıştım. Yakınıma geldi; eğer bakışlar öldürebilseydi oracıkta ölmüş olurdum. Tek kelime etmedi. Ben yolundan çekilemeden dosdoğru üzerime yürüyüverdi! Sanki içimden müthiş bir rüzgar esip geçmiş gibiydi. Bacaklarım tir tir titremeye başladığından duvara yaslandım.

Tamam, bu durumda hayalet olan bendim. Bu düşünce beni biraz rahatsız etti ve görevimi tamamlamama engel olmasın diye onu zihnimden uzaklaştırdım.

Aklımı başıma toplayıp Jack'i mutfağa doğru takip ettim. Kendine tavuklu bir sandviç yapıyordu ve sürekli bir şeyleri itip, çekiyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Sonra ön kapı açıldı ve duvarın köşesinden kafamı uzatarak baktım. Bir kadın içeri girdi. Kadının Jack'in karısı olduğunu daha önce bakmış olduğum Jack'in aile fotoğrafından anladım. Kısa kesilmiş saçları, büyük gözleri ve biçimli vücudu ile güzel bir kadındı. Ağlamıştı ve yanaklarında gözyaşlarının izi vardı.

Akmış rimeli ona zombivari bir görüntü vermişti. İçeri girerken ayakkabılarını çıkarttı. Doğrudan mutfığa, Jack'in sandviçini yediği yere doğru yöneldiğinde çoraplı küçük ayakları neredeyse hiç ses çıkartmıyordu. Çantasını yere koymakla veya paltosunu asmakla uğraşmadı bile.

Daha ben algılayamadan çantasından bir tabanca çıkarttı ve Jack'in başının arkasına nişan aldı. Tetiği çekerken tereddüt etmedi.

Sanki belime kadar pekmeze gömülmüş gibi hareket ederek Jack'i yoldan çekmeyi denedim. Ona dokunur dokunmaz, göz alıcı bir ışık Jack'i delip geçerek ikimizi de sardı. Aşağıya baktığımda beyaz bir ışık hüzmесinin sanki ben bir yanılsamaymışım gibi içimden geçtiğini gördüm. Aşırı parlaklık yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kirpiklerimin yanaklarımın üst kısmına değеr değmez sarsıldım ve bir enerjinin, yaşamın bedenimi terk ettiğini gördüm. Tüylerim diken diken oldu. Bir anda aşırı derecede yorgun, bitkin hissettim. Düştüğümü hissettim. Bir şeye sertçe çarptım ve gözlerimi açtım. Yerdeydim, yanaklarımın altındaki döşeme soğuktu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrularak önümdeki duvara göz attım. Normalde bembeyaz olan duvar, biri ona kova kova domates kırmızısı boya atmış gibi kırmızıya boyanmıştı. Sonra Jack'e doğru bakma gafletinde bulundum. Yüzünün yarısı yok olmuştu ve kemik, beyin parçaları ve kafasından kalan artıklar arkasındaki zemine saçılmıştı.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken cesetten uzaklaştım ve önümdeki korkunç sahnenin izlerini karanlığın sileceğini umarak gözlerimi sımsıkı kapadım.

İyisin Jolie, iyisin. Sadece nefes al. Kendimi sakınleştirmeye

çalıştım ama Jack'in parkeye kedi kumu gibi saçılan beyninin görüntüsünü kafamdan atamadım.

Gözlerimi aralayıp vücuduma baktığımda görüntümün kaybolmaya başladığını fark ettim. Ayaklarım çoktan yok olmuştı ve geri kalanım bulanıklaşmaya başlıyordu; sanki bir sis dönerek ayaklarımdan yukarı çıkıyor, çıktığı yerleri siliyordu. Saf, katıksız dehşeti yansıtan bir çığlık ustura gibi havayı kesti ve bu çığlığın bana ait olduğunu bir saniye sonra anlayabildim.

"Jolie!" Derinlerden gelen bir ses işittim ve yüzüme yumuşak bir tokat atıldığını hissettim.

"Uyan Jolie! Lanet olsun, uyan!"

Kendime geldiğimde kulaklarım öyle bir çınlıyordu ki sanki bir iblisler korosu toplanmış hep beraber bas gitar çalıyordu. Yerdeydim ve Rand üzerime eğilmişti. Dimdik oturup biraz önce neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafa baktım. Rand ve Christa'nın orada olduğunu gördüm ama odada kesinlikle başka birinin daha olduğunu hissettim. Dönüp baktığımda kanlı canlı bir Jack'i ağzı bir karış açık bir halde bana bakarken buldum.

Jack artık bir hayalet değildi.

Ve şansına sanki hiç vurulmamış gibi görünüyordu. Kafası gözle görülür şekilde iyi durumdaydı.

"Nasıl yani ..." diye başladım cümleme. Aklıma belki de onunla yer değıştirdiğim ve benim hayalet olma ihtimalim geldi. İçimden bir dehşet çığlığı yükselmek üzereyken Christa bana sarılınca o çığlık kaybolup gitti.

"Tanrıya şükür iyisin. Öleceksin sandım!"

Boynumun etrafına sardığı kollarını inceledim. “Neler olu ...” diyordum ki aklıma gerçekten oradalar mı diye kendi kollarımı kontrol etmek geldi. Neyse ki Rand ve Christa ... ve Jack kadar etten kemiktendim. Sonra tepem attı. “Bu da neyin nesiydi böyle?”

Rand’e baktığımda durumun kötü olduğunu anladım. Güçlü bir *warlock*’ın yüzündeki şok ifadesi iyi bir şey olduğu anlamına gelemezdi. “Bilmiyorum. Çılgılık atmaya başladın ve Jack’in hayaleti kayboldu ve yerine sapasağlam bir Jack geldi.” dedi.

Adı geçen kişiye baktım ve aramızda bir tek onun gülümsemediğini gördüm.

“Ben Jack.” dedi. Sanki bir flörtleşme oyunundaymışız da biraz önce numarası altı-altı-altı olan, yaşayan ölü bir bekar seçmişim gibi davranıyordu.

“Ama, o ... o ölmüştü.” dedim.

Rand kaşlarını çatı. “Ölüydü. Görünen o ki sen onu tekrar hayata döndürdün.” Rand bunu o kadar normal bir şeymiş gibi söylemişti ki sanki hava durumunu sunuyordu.

“Ben ne yaptım?” diye bağırdım tiz bir sesle. Ama bu mümkün değildi! Bunun nasıl olabildiğine dair mantıklı bir neden bulmaya çalışırken düşüncelerim çocukların kovalamaca oynarken yaptığı gibi dört bir yana dağıldı. Ben, Jolie Wilkins, nasıl olur da ölü birini hayata döndürmeyi başarabilmişim? Ben çek defterimin hesabını bile yapamam! “Ama bunun olmaması gerekiyordu. Bana ne yapmamı söylediyse onu yaptım!” dedim ağlamaklı bir sesle.

Rand elini koluma koydu. Ansızın, duyduğum endişe yeri-

ni yumuşak bir huzura bıraktı. Ah, *warlock* büyüşü ...

“Her şeyi mükemmel bir şekilde yaptın Jolie. Sanırım yeteneklerini hafife almışım.”

“Peki onu nasıl geri göndereceğiz?” diye sordum hala şok içindeyken.

“Hiçbir yere gitmiyorum!” dedi Jack köşeden. “Bu beklediğimden de iyi. Tek bilmek istediğim beni kimin öldürdüğüydü ve sen daha iyisini yapıp beni dirilttin!”

Onu kim öldürdü? Ah evet, o konu... Onu sevgili eşinin öldürdüğünü söyleyebilecek miydim, emin değildim. Rand ile bir konuşma yapmak için mükemmel bir zaman.

Onu öldüren karısıydı. Bu konu hakkında bir şey söylemeli miyiz bilemiyorum.

Rand’in bakışları Jack’in üzerinden bana döndü ve bir kaşını kaldırdı. Olayın garipliğine mi yoksa onunla telepatik bağlantı kurmuş olmama mı şaşırmıştı emin olamadım.

Pek de umursadığını sanmıyorum. Bunu sonra konuşuruz... Sen iyi misin? Tanrı aşkına, beni korkuttun.

Sanırım iyiyim. Sadece biraz sarsıldım.

“O zaman, başarmış mı sayılıyorsun?” diye sordu Christa. “Yarın Los Angeles’a geri dönüyor muyuz?”

Hımm, bu iyi bir soruydu. Başarmış mıyđım, yoksa Rand, Jack’i geri göndermek isteyecek miydi? Yaptığım şeyle evrendeki herhangi bir kuralı çiğnemiş miyđim? Hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer Rand, Jack’i geri göndermek isteseydi, bunu nasıl yapacaktı? Jack’i öldüreceğini sanmıyordum, bu doğru olmazdı.

“Şu anda ne yapmam gerekiyor bilmiyorum.” dedi Rand.

“Geçmişe dönmeyeceğim.” diyerek araya girdi Jack, gözlerini bana dikerek. “Bu küçük tilki beni geri getirdi.” Gözlerini bana dikti. “Ve ben size minnettarım madam.” Minnettarlığını göstermek için başını eğerek beni selamladı.

Küçük tilki mi?

Şimdi ne yapıyoruz? diye sordum Rand’e.

Bilmiyorum. Bu işin sadece onu kimin öldürdüğünü bulmak gibi basit bir iş olarak kalacağını düşünmüştüm. Şimdi, arkadaşşıma ne söyleyeceğim konusunda kararsızım.

Arkadaşın mı?

Anlaşma yaptığım kadın onun kızı.

Eh, bu durum gerçekten karışıktı. Uzun zaman önce ölmüş babasının şu anda canlı ve kendisinden muhtemelen üç kat daha genç olduğunu görünce kızı mutlu olur muydu acaba? Ya da ben tam bir belanın içinde olabilir miydim?

“Eee burada hala ne yapıyoruz?” diye sordu Jack. Ayağa kalkınca sanki ayakları üzerinde durmaya zorlanıyormuş gibi öne arkaya sallandı. Sanki vücudunun ağırlığına alışkın değildi. Yaklaşık doksan yıl boyunca hayalet olarak kalmak insanı böyle yapıyordu galiba.

Christa’nın konuşmaya dahil olması an meselesiydi. Beş saniyeden fazla dayanamazdı.

“Evet! Dışarı çıkmalıyız!” Sadece iki saniye dayanabilmişti.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim...” dedi Rand sanki kendime gelmem için biraz daha vakte ihtiyacım olduğuy-

nu düşünüyormuş gibi bana bakarken. En azından birisi beni düşünüyordu.

Jack kapıya yaklaştı ve Rand'in söylediklerini umursamadığını jölemsi kolunu sallayarak gösterdi. Anlaşılan, Jack eğer Rand ayrılmasını istemezse, bir yere gidemeyeceğini fark etmemişti.

"Yaklaşık yüz yıldır görmediğim canlı, kocaman bir şehir var dışarıda..." diye başladı Jack cümlesine. Christa hemen yanı başında duruyordu.

Rand'in asık suratlı çehresine baktım ve bir içkiye ihtiyacım olduğunu düşünerek gülümsedim. Evet ihtiyacım olan şey kesinlikle buydu – bir veya beş duble içki.

"Ne kötülüğü dokunabilir?" diye sordum.

"Lanet olsun." diye söylendi Rand ve üçe karşı tek kaldığını anlayınca paltosuna uzandı. O zaman her şey tamamdı. Gece dışarı çıkıyorduk. Epey renkli bir ekiptik: Bir *warlock*, inkar içinde bir cadı, kötü giyimli bir kadın ve diriltilmiş ölü bir adam.

Tıka basa dolu bir masaya oturmuş, gece kulübünden dışarı taşan duman bulutunun içinde nefes almaya çalışıyordum. Bahsettiğim duman sigara dumanı değildi. Bu duman sinirlerimi bozmaktan başka bir amaca hizmet etmeyen, pina-colada*

* Rom, ananas suyu, hindistan cevizi sütünden yapılan son derece hafif bir tür içki

kokulu beyaz sahne sisinden oluşuyordu. Tek odalı kulüpte bangır bangır çalan hip-hop, kendi düşüncelerimi bile duymamı engelliyordu. İnsanların sadece durdukları yerde sallanmalarına sebep olan, tıklım tıklım dolmuş dans pistini çevreleyen dört masa daha vardı.

Sıradan bir gözlemciye diğer dört masa bizimkine oranla çok daha çekici gelebilirdi. Diğer masalardaki insanlar ya öpüşüyorlar, ya kavga ediyorlar ya da bazı yasal olmayan maddeler kullanıyorlardı.

Rand herkese içki ısmarladı. O ve ben sessizce oturmuş, Christa ile dans eden ve olabildiğince mutlu görünen Jack'i dikkatlice izliyorduk. Tahmin ettiğimiz gibi Jack yüz yıl önceki Chicago'dan sonra bugünkü Chicago'yu görünce şok geçirdi. Bu değişimle gayet iyi başa çıkıyor gibiydi, eh tabii içki yasağının kaldırılmasının şerefine atılan birkaç tek viski sayesinde.

Diğer taraftan Rand ise her zaman olduğu kadar keyifli değildi. Konuşmayalı en azından beş dakika geçmişti. Sanki birisi Jack'i kaçırmak için karanlıklarda bekliyormuş gibi hala dikkatle etrafı izliyordu.

"Ee ne olmuş olabilir sence?" diye bağırdım, kulübün ses sistemine karşı elimden geleni yaparak. "Jack'i hayata döndürmeyi nasıl başardım?"

Rand belli belirsiz bir gülümseme ile bana baktı. Gülümüyor muydu gülümsemiyor muydu emin olamadım çünkü gamzelerini dahi göremedim ve kendimi aldatılmış hissettim.

Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim. Muazzam bir ışık vardı ve sonra Jack mutfakta yerde yatıyordu... canlı bir şekilde.

Kulübün gürültüsü yüzünden bağırarak zorunda olmadığı-

mı fark edince gülümsedim. Düşüncelerimizle konuşabildiğimizi unutmıştım. *Aha, bana olan da buna çok benzer bir şeydi. Ben de parlak bir ışık gördüm ve sanki içimden bir enerji veya ona benzer bir şey akıyor gibiydi. Işıktan çıktığımda Jack ölmüştü. Sonra çığlık atmaya başladım.*

Ve ben seni tokatladım. Bu arada onun için de özür dilerim.

O anda derdim benden af dilemesi değildi. Hala bütün bu olanların nasıl ve neden gerçekleştiğine takılmıştım. Belki de kendi hayatımdan birazını Jack'e vermiştim. Gerçi, bu fikirden pek hoşlandığımı söyleyemezdim. Hayatımın birazını vermem mantıklı bir açıklama bile olsa yaşam gücümü kendime saklamayı tercih ederdim. Söz konusu anda sanki bir parçamı kaybediyormuşum gibi hissetmiştim. Eğer bu doğruysa bu benim için ne anlama geliyordu merak etmiştim. Bu olay benim hayatımı mı kısaltmıştı? Şu an üzerimde hiçbir etkisi olmamış gibi iyi hissediyordum.

Cevaplanamayan sorulardan nefret ederdim.

Arkadaşının Jack'i yeniden hayata döndürmemizi nasıl karşılayacağını düşünüyorsun? diye sordum.

Bilmiyorum. Kızı bir cadı... hem de güçlü bir cadı ki onun düşmanım olmasını istemem.

Sipariş ettiğim amaretto sour'umu yudumladım. *Seni o tutmuştu değil mi?*

Başıyla onayladı. *Onun gibi bir şey. Bu daha çok ona borçlu olduğum bir iyilik gibiydi.*

* Çok ağır olmayan, şekerli bir içki.

Yani, eğer o kadın bir cadı ise, bu, Jack'in de özel güçleri olduğu anlamına mı geliyor?

Rand başını sağa sola salladığı anda bizim tarafa kaçamak bir bakış atan herkese muazzam derecede garip görünüyor olduğumuzu düşündüm. İkimiz de konuşmuyorduk ama sanki konuşuyormuş gibi hareketler yapıyorduk.

Hayır, Jack sıradan bir insandı, yani sıradan bir insan...

Binlerce soru bir çekirge sürüsü gibi beynimden geçti. *Peki Jack'i kimin öldürdüğünü neden kendisi bulamadı? Onun gibi biri için bu kadar beklemek garip bir şey.*

Rand iç çekti. Canı açıklama yapmak istemiyormuş gibiydi. *Cadılar ve warlocklar belirli şeylerde uzmanlaşmışlardır; hepimiz aynı güçlere sahip değiliz. Büyüyü kendi başına yapamazdı. Belki zamanla birlikte yapabildik ama ona güvenmiyorum, asla da güvenmedim. Güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı.*

Yani, Batı'nın Kötü Cadısı'na' güvenmemişti de bana mı güvenmişti? Bu düşünce bana, beden eğitimi dersinde popüler çocuklar tarafından takımlarında oynamaları için seçilen inek öğrencilerin yaşadığı türden bir gurur yaşattı.

Müziğin sesi biraz azalınca düşüncelerim yerine kendi sesimle konuşmaya karar verdim.

"Neden bu kadar uzun süre bekledi?"

"Cadılık teknolojiye çok benzer, yıllar içinde bir anda gelişiriz. Ne o ne de ben kırk yıl öncesinde böyle bir şeye kalkışacak kadar güçlü değildik."

* Wicked Witch of the West: Oz Büyücüsü'ndeki kötü cadı karakter.

Hımm. Bu ilginçti işte. O zaman Jack'i geri getirebilmem ne anlama geliyordu? Belki gerçekten de düşündüğümde daha yetenekliydim. Bu bir bakıma güzel bir duyguydu. Hayatımda hiçbir şeyde bu kadar iyi olmamıştım. Evet, yeterince iyi bir öğrenciydim ama hiçbir zaman göze de çarpmamıştım. Ne mezuniyet balosunda kraliçe olabilmıştım ne de bölüm birinciliğim vardı. Etliye sütlüye karışmayan sıradan bir kızdım. Ya şimdi? Eh şimdi, gurur duyulacak bir şeye, mezuniyet balosunda kraliçe olmaktan veya sınıf başkanı olmaktan çok daha iyi bir şeye sahiptim.

"Bu, Christa ve benim Los Angeles'a geri dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordum içkimin son yudumunu da içerken. Rand'in çoktan ikinci duble Jameson'ını* içtiğini fark ettim. Anlaşılan *warlock*lar alkole epey dayanıklı oluyorlardı.

Müzik sesi yeniden yükseldi.

Öyle sanıyorum. Yapmanı istediğim görevi tamamladın.

Belli belirsiz gamzeleriyle dudaklarında bir gülümseme var gibiydi. Onu böyle görünce kanım kaynadı ve bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Bu olayın sonunda onun kadar eğlendiğimi söyleyemezdim. Acı olan kısmı şuydu ki küçük görevimizin sonuna gelmiş olma ihtimalimiz beni sonsuz bir kedere sürüklüyordu. Kalan içkiyle birlikte kasvetimi de boğazımdan aşağı yollamayı umarak kadehi kafama diktim.

Rand'den hoşlanmaya başladığımı anladım ve bu durum kesinlikle hoşuma gitmiyordu. Birine aşık olmak ya da buna ne dersiniz deyin, tehlikeliydi. Bütün o kırık kalp muhabbeti kulağa hiç de çekici gelmiyordu. Ama Rand gibi birini ... hayal

* Bir çeşit İrlanda viskisi

dahi edemiyordum. Doğru, biraz yalnızdım ama bunun dışında her şey o kadar da kötü değildi. Güzel bir evim ve sağlam bir arabam, bana ihtiyacı olan bir kedim ve bir dostum vardı. İstedğim son şey duygusal bir travmaydı. Evet, Rand'den hoşlanmam iyi bir fikir değildi.

Kafamı kaldırdığımda Rand'in beni incelediğini gördüm. Bir ateş, gecenin karanlığındaki bir hırsız gibi boğazımdan yukarı tırmandı ve tekrar kadehime dönerek içindeki buzlarla oynarken kızardım. Gözlerimi kırptım ve kadeh ağzına kadar dolmuştu. Nefesim kesildi ve kocaman açılmış gözlerle ona baktım.

Anlaşılan bir içkiye daha ihtiyacın var.

İlk seferinde içkileri neden aldın ki? diye düşündüm bir yudum alırken. Tadı ilkinden daha iyiydi – daha keskindi ve daha tatlı.

Omuz silkti. Şüphe uyandırmamak en iyisi.

İnsanların şüpheleri konusunda çok dikkatli gibisin.

Bizim gibilerin hayat tarzının bazı kuralları vardır ve onlardan birisi diğer insanların arasına karışmak ve dikkatleri üzerimize çekmemektir. İnsanların varlığımızı keşfetmesi hiç de iyi bir durum olmazdı.

Duygularım anlıyormuş gibi kafamı salladım. *Şey, içki için teşekkürler.*

Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde oldukça yakın bir şekilde dans eden Jack ve Christa dikkatimi çekti. Ahh hayır, lütfen Christa'nın bu yeni dirilmiş adamla ilgilendiğini söylemeyin. Christa'ya hayret ediyordum. Etrafta yakışıklı bir adam mı var,

hemen içine düşüyordu. Aslında Rand'e asılmaktan vazgeçmesine biraz şaşırmıştım. Jack ile kıyaslandığında Rand kesinlikle daha iyi bir ganimetti.

Aklından neler geçiyor?

Hımm, ona doğruyu söyleyebilirdim. *Jack ve Christa'yı izliyorum da. Christa'nın Jack'le beraber zaman geçirmesine şaşırdım. Senden bu kadar kolay vazgeçeceğini düşünmemiştim. Bardağımı sanki onun şerefine ve inanılmaz yakışıklılığına kaldırıyormuş gibi yaptım.*

Rand güldü. *Eh, şey, o konuda... onu durduracak bir şeyler yaptım. Şimdi beni erkek kardeşi gibi görüyor.*

Duyduğum şaşkınlık kirpiklerimin çekmesine ve gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. *Bunu neden yaptın? Christa güzel bir kız.*

Evet, güzel ama ilgilendiğim türden bir güzellik değil. İş ile özel hayatı karıştırmam.

Öpüşmeye çok yaklaştığınızı hatırlamadan edemedim ve kalbim Eros küçük okları ile onu deliyormuş gibi sızladı. Belki de Eros, Rand'den uzaklaşabileceğimi biliyordu. Her şekilde, Rand haklıydı; iş ile özel hayatı karıştırmamak mantıklı bir hareketti. Ben de kesinlikle o şekilde düşünmeliydim, ben de kesinlikle aynı şekilde düşünüyordum.

Sırıtarak *iyi bir motto** diye düşündüm.

Başıyla onayladı ama gözleri bir mankeninkiler kadar boş bakıyordu. Parmaklarını gitar çalıyormuş gibi masada oynata-

* Hayatta insanın kendisine düstur edindiği bir söylem.

rak uzaklara bakmaya devam etti. Bu ruhsuz adamla gecemin keyifli geçtiğini söyleyemezdim. Üstelik midem içine girmesi için zorladığım içkilerle çalkalanıyordu. Hımm, belki de Rand'ın büyüyle doldurduğu kadehteki içki, büyüyle hazırlanmamış kuzeninden daha kaliteliydi.

Otel odam beni çağırıyordu.

"Sanırmı bu akşamlik benden bu kadar." dedim ve ayağa kalkmaya çalıştığımda öne arkaya sallandım.

Rand şaşırmış gibi bir ifade takındı. "Bu kadar erken mi?"

"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum."

Rand ayağa kalkarak Jack'i buluncaya kadar kalabalığa göz gezdirdi. Sonra tekrar bana döndü. "Odana kadar sana eşlik edeyim."

"Gerek yok. Yolumu bulabilirim."

"İsrar ediyorum." Onunla tartışmak faydasızdı. Hiç şüphesiz centilmenlik olayını abartacaktı.

"Jack ne olacak?"

Kolumdan tuttu ve kapıya yöneldik. "Onu büyüledim. Durduğu yerden ayrılamayacak."

"Christa'ya da aynısını yapar mısın?"

"Yaptım bile. Hiçbir şeyin farkına varmayacaklar."

Külüpten dışarı çıktık ve kendimi yeniden yağmurun altında buldum. Damlalar saçımı yüzüme öyle bir yapıştırdı ki boğulmuş bir fare gibi görüldüğüme emindim. Rand elini kaldırarak bir taksi durdurdu ve içeri girmem için kapısını açtı. Özellikle iş ve özel hayatı birbirinden ayırmak gerektiği konu-

sundaki yorumundan sonra Rand'in yanlış bir fikre kapılmasını istemeyerek taksinin bindiğim tarafında oturmaya dikkat ettim.

Beş dakikalık taksi yolculuğumuz sessiz geçti. Daha ben anlamadan otele gelmiştik bile ve tıknaz vale taksi kapısını benim için açtı. Yağmurun dış görünüşümde kalmış olabilecek herhangi bir çekicilik kırıntısını daha da mahvetmesini istemeyerek hemen lobiye yöneldim. Saçlarım kurtarılamaz bir haldeydi ve rimelim akmamış olmasını umuyordum. Rand arkamdan yetiştiğinde yağmur damlaları yüzünden aşağıya akıyordu. Onları silmemek için kendimi zor tuttum.

"Beni otele bıraktığın için teşekkür ederim." dedim.

"Müsaade edersen seni odana kadar geçirmek isterim."

Şaşkınlıktan donakaldım ve asansör gelip de kapıları açılana kadar karşılık veremedim. Rand kolumdan tutup benimle içeri girdi. Kapılar arkamızdan kapanırken altıncı katın düğmesine bastı.

"Ellerin donmuş," dedi ve ellerimi kendi ellerinin arasına alarak ovaladı. Karşılık vermedim ve asansör odamın olduğu kata geldiğimizi bir çın sesiyle duyurdu. Dışarı adımımı attım ve Rand'in arkamdan çıkışını izledim. Sanırım benimle kapıma kadar gelme konusunda ciddiye.

"Şey, teşekkür ederim Rand." dedim.

"Biraz daha konuşmamızın bir sakıncası var mı acaba?"

Kalmak istediği için içten içe sevinerek omuz silktim. "Elbette yok. Birazdan daha iyi hissederim, umarım."

Oda anahtarını yuvasına oturttum ve yeşile dönünce kapıyı

iterek açtım. Rand arkamdan içeri girdi ve kapıyı kapadı. Arkama dönüp de onu tam önümde bulunca nefesim kesildi.

“Kötü hissettiğin yer neresi?”

Bir adım geri atarak, “Midem ağrıyor.” dedim.

Hiç çekinmeden aramızdaki mesafeyi kapatarak elini göbeğime yerleştirdi. Diğer elini sabit durmamı sağlamak için sırtıma götürdü. Daha kıpırdamaya fırsat bulamadan, göbeğimin daha küçük olmasını dileyemeden ya da neler oluyor diye sormadan, artık hasta hissetmiyordum.

Sonra geri çekildi ve ben de rahatlayarak iç çektim. “Vay canına, çok daha iyi hissediyorum.”

Rand yatağın yanındaki koltuğa oturdu. “Bunu kendi kendine de yapabilirsin. Bir dahaki sefere başın ağrıdığında tek yapman gereken elini başına koyup bütün enerjini acının ortadan kalkması için odaklamak.”

Öğrendiğim iyi olmuştu. “Teşekkür ederim. Başka ne yapabilirim?”

Ayaklarını koltuğun önünde duran pufa uzattı ve ayaklarının ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Öööğ...

“Ne istersen, sadece dikkatini topladığına emin ol, hepsi bu. Olmasını istediğin şey üzerine odaklan ve sonra onu gerçekleştir.”

Vay canına! Bu kulağa çok hoş geliyordu. Bu yeni keşfettiğim güç ile yapmayı isteyebileceğim farklı şeyleri hayal ederken ceketimi çıkarttım. Odadaki perdeleri değiştirmeli miydum? Hayır, pek ilgi çekici değildi ve eminim otel yönetimi bu değişikliği onaylamazdı. Bakışlarım odanın uzak köşesinde

duran aynadaki yansıma takıldı.

Mükemmel.

“Görünüşümü nasıl değiştireceğimi öğret bana.”

Rand ayağa kalkıp yanıma gelirken kaşlarını çattı. “Bunu neden yapmak isteyesin?”

“Farklı bir saçla nasıl görüneceğimi bilmek istiyorum ve ...” Kaşlarını daha da çattı. “Sadece eğlenmek için Rand.”

Kafasını iki yana sallarken etkileyici dudaklarında bir gülümseme belirdi. Elleri ile omuzlarımdan tutup beni aynaya doğru götürdü. Arkamda bana o kadar yakın durdu ki sıcaklığını hissedebiliyordum ve üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum. Aynada görünen yüzü o kadar mükemmeldi ki onun da yüzünde büyü yaptığını düşündüm. Bir insan nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi ki?

“Kendine bak ve ne yapmak istediğine odaklan.”

Nefesi kulağımdaki tüyleri gıdıkladı ve neredeyse ne yapacağımı unutuyordum. “Gözlerimin rengini kahverengiye döndürmek istiyorum.” diyebildim sonunda. Bana baktı ve ağzını hareket ettirdi: *Odaklan*. Onun mükemmel görüntüsüne daha fazla bakmamaya çalışarak odaklandım. Ve odaklandım.

“Hiçbir şey olmuyor.”

Rand kahkaha attı. “Belki de güzel mavi gözlerin onları kahverengiye dönüştüreceğin için alınmışlardır.”

Güzel mavi gözler mi? Vay canına, bu onun ağzından mı çıkmıştı? Gülümsemeden edemedim. Anlaşılan Rand gülümsemişimi görmüştü ki yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı.

“Jolie, sen güzelsin. Buna inanmıyorsun ama inanmalısın. Kendinden niye bu kadar şüphe ediyorsun bilmiyorum ama başarılı bir cadı kendine inanmak zorundadır.”

“Ben bir cadı değilim.” dedim hemen.

“Belki henüz değilsin ama eğitim aşamasındaki bir cadısın. Bu yetenekle doğmuşsun ve şimdi tek yapmamız gereken bu yeteneğini geliştirmek.”

Aynaya arkamı döndüm ve benden sadece birkaç santim uzakta durduğunu fark ettim. Rand bu kadar yakınında durunca suyun altında nefesimi çok uzun süre tuttuktan sonra su yüzeyine çıktığımda olduğu gibi nefes nefese kalmama sebep oldu.

Cadı olmadığımı ve asla olamayacağımı anlaması gerekiyordu. Ben sadece garip şeyler ve bazen de gelecekle ilgili bir şeyler gören Spokaneli bir kızdım. Tamam, son zamanlarda da ölü insanları hayata döndürüyordum. Ama ben cadı filan değildim.

“Ben cadı olmak istemiyorum.”

Rand kaşlarını çattı. “Neden? Sen çok güçlüsün. Sende başka kimsede görmediğim bir potansiyel var.”

“Şey, bunların hepsi iyi, hoş ama ben hayatımı olduğu gibi seviyorum.”

Rand iç çekti ve sanki cadı olmak Amerika güzellik kraliçesi olmakla eşdeğer bir şeymişçesine benim neden cadı olmak istemediğimi kavrayamıyormuş gibi kafasının arkasını kaşıdı.

“Bu bir çağrı, Jolie, senin verebileceğin bir karar değil. Cadılar cadı olarak doğarlar, sonradan cadı olmazlar.”

Eğer cadılar bu şekilde doğuyorsa o zaman ben kesinlikle onlardan değildim. Annem çok dindar bir kadındır ve onunla ilgili hiçbir şey cadılıkla ilişkili olamaz ve babam (huzur içinde yatsın) da anneme epey benzerdi. “Ebeveynlerimden hiçbiri cadı değildi.” dedim bilmiş bilmiş sırtarak, sanki onu alt etmişçesine.

Rand dudaklarını büktü ve gözlerinden kızdığı belli oluyordu. “Bu başka bir gün tartışabileceğimiz bir konu.”

“Evlatlık olduğumu söylemeyeceksin değil mi?”

Başını sağa sola salladı. “Hayır, o kadar dramatik değil. Ebeveynlerinin cadı ya da *warlock* olmasına gerek yok. Bir cadı ya da *warlock*ın soyundan geldikleri müddetçe özelliklerini çocuklarını aktarabilirler ve bu durum senin için de geçerli.”

Gözlerimi kıstım. “Peki, kimmiş bu cadı ya da *warlock* olan atam?”

“Ben nereden bilebilirim? Annene sor.” Benim cevap vermeme fırsat bırakmadan devam etti. “Ben ne kadar *warlocks*am sen de o kadar cadısın.”

“Ama nereden biliyorsun?” Sesimin sinirli çıkmasını engelleyemiyordum.

“Auraları görebiliyorsun. Ben de görebiliyorum. Seninki de aynen benimkini tarif ettiğin gibi görünüyor – elektrik mavisi.”

Açığını yakalamıştım. “Kendi auramı hiç görmedim, yani bunun doğru olmadığını biliyorum.”

“Kimse kendi aurasını göremez.” dedi Rand dudaklarını sıkarak. Bu tartışmadan pek zevk aldığı söylenemezdi.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, ben de bir şey demedim. Teslim olmuş ama aynı zamanda kızgın bir şekilde yüzümü tekrar aynaya döndüm. Rand yüzü benimkine paralel duracak şekilde aşağıya eğildi. Köşeli ve sert yüz hatları benimkinden çok farklıydı, benimki daha yumuşak ve daha yuvarlak hatlıydı.

“Öfkeni kullan Jolie, odaklan ona ve kullan onu.”

Odaklandım ve lanet olası mavi gözlerimin kahverengiye dönmesini diledim. Göz bebeklerim gözlerimin tamamını kaplayana kadar büyüyünce bir uzaylıya benzedim. Sonra göz bebeklerimin siyahı yavaşça yoğun bir koyu kahverengiye dönüştü. Geri çekildim ve kendimi inceledim. “Ben mi ...”

“Bunu sen yaptın.” diyerek araya girdi.

Bu yeni yeteneğin sınırlarını ölçmeye devam etmek isteyerek tekrar aynaya konsantre oldum. Şimdi ne yapmalı... Yüzümün etrafına yapışmış cansız sarı saçlarım modaya uygun bir hale gelmek için bana yalvarıyorlardı. Soluk saç tellerime odaklandım ve başımın üst kısmından koyu bir gölgenin yayılmaya başladığını gördüm. Kırılmış bir yumurta gibi, kafamın iki yanından aşağıya doğru akarak, aktığı yerlerde saçlarımı siyaha boyadı. Şimdi her şey daha kolay oluyor gibiydi. Belki de denediğim şey çok da zor bir şey olmadığındandı. Dış görünüşünü değiştirmek zamanda yolculuk etmekten ya da bilmeden neredeyse doksan yıldır ölü olan birini canlandırmaktan on kat daha kolay olmalıydı.

Kendime tekrar bakınca kahverengi gözler ve siyah saçlarla ne kadar garip göründüğümü düşündüm. Rand geçirdiğim değişime güldü. “Açık renkli olunca çok daha iyi.” dedi ve gözlerini bir kez kırparak, gözlerimi ve saçımı normale döndürdü.

Anlaşılan benim değişmiş halimi pek beğenmemiştii.

“Hey! Daha bitirmemiştiii.”

Gözlerini kısıp dudaklarını ısırarak benim üzerine odaklandı. “Belki de bu saçlara biraz hacim katmalı ...”

Aynada kendime baktım ve saçımın sık bukleler halinde dalga dalga omuzlarıma dökölerek kendine has bir şekil almasını izledim. Demek Rand uzun saçları seviyordu ...

Yeni görünüşümü gözden geçirdim. “Hımm, hiç fena değil.”

Rand beni incelemeye devam etti; dudaklarındaki gülümseme onun da bu işten keyif aldığını gösteriyordu. “O ruj fazla kırmızı durmuş.”

Bakışlarımı Rand’dan aynaya çevirdiğimde, kırmızı renk, birisi onu silivermiş gibi yok oldu. Yerine açık pembe bir ruj sürüldü. Sanırım pek de haksız sayılmazdı. Makyaj konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve Christa’nın makyaj malzemelerini ödünç alırdım. Ve Christa’nın makyaj malzemelerinin renkleri tıpkı kişiliği gibi canlıydı.

Aynadaki yansımaıma bakarken, “Bunların hiçbirini yapabilecek güce sahip olduğumu düşünmemiştim.” dedim kısık bir sesle.

“Bu sadece bir başlangıç.”

Cevap vermeden sadece başımla onayladım.

“Şey, Jack ve Christa yorulmuş olmalı.” dedi Rand. ‘Şimdi gidiyorum’ demek istermiş gibi ellerini birbirine kenetledi.

Yorulmuşlar mıdır? Sonra Rand’in onlara yaptığı büyüü hatırladım ve bir saatten fazladır dans ediyor olmaları gerekti-

ğini anlayıverdim! "Ah, lanet olsun!"

Rand sakın olmamı sağlamak için önemsizmiş gibi elini salladı. "Onlara bir şey olmaz. Olağandışı bir şey olduğunu bil-meyecekler bile. Şey, sana iyi geceler diliyorum Jolie. Seninle eğlenceli bir gece geçirdim."

Kapıya yanaştı ve sanki bir şeyler daha söylemek istiyor-muş gibi durdu.

Ayağa kalkarak peşinden gittim. "Teşekkür ederim Rand, ben de eğlendim."

Sadece bir an tereddüt etti. "Yarın eve dönmeniz için sen ve Christa adına uçak rezervasyonu yaptırdım. Benim burada kalmam ve bazı işleri halletmem gerekiyor."

Kalbim sanki yerinden oynadı ve nefes alamıyormuş gibi hissettim. "O zaman bu bir veda mı?" Sesim normalden bir ok-tav veya çok daha kalın çıktı.

"Korkarım öyle." Elini pantolonunun cebine daldırarak cüzdanını çıkarttı. Kalbim bir darbe daha aldı. Katlanmış bir çek çıkartarak elime tutuşturdu. "Sana olan borcum ve bir... bahşiş."

Gülümsedim. İyi olduğum izlenimini vermeye gayret ediyordum. Onu özleyeceğim gerçeğini gizlemeye çalışıyordum... Çok derin bir kuyunun dibinden gelen bir çığlık gibi onu şimdiden özlemeye başladığımı hissedebiliyordum. Cesaretimi toplayarak onun güzel kahverengi gözlerinin derinlikle-rine baktım.

"Teşekkürler, Rand."

Başıyla onayladı, söyleyecek bir şey bulmakta benim kadar

zorlanıyor gibiydi. "Sen... inanılmaz bir iş başardın. Seninle gurur duyuyorum."

Gözyaşlarım akmaya hazırdı ve akınamaları için hemen gözlerimi kırptım. Eğer konuşmaya çalışırsam sesimin çatlayacağı biliyordum, o yüzden konuşmak yerine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Rand elini uzattı. Elini sıktığımda enerjisi içime akarak kendi çapında veda etti. Elimini bıraktı ve hole açılan eşikten geçti. Başının bir hareketiyle selam verdikten sonra hol boyunca ilerledi. Köşeyi dönüp hayatımdan çıkıp gidene kadar, benden uzaklaşan silüetini izledim.

bez

Bir hafta kadar sonra, işlerin olağan ritmine kendimi bırakmıştım ve hayatım rayına büyük ölçüde oturmuştu. İşler açılmaya başlamış gibiydi ve işlerimin daha önce bu kadar kesat olmasının sebebinin Rand olduğundan şüphelendim. Sonuçta elim darda olacağı için onun Chicago davetini kabul etmeye daha meyilli olacaktım. Kızmış olmam gerekirdi ama bana verdiği bahşişi düşününce sinirim geçti. Bahşiş vermek İngiliz görgü kurallarından biri değildir.

“Ee, tüm o para ile ne yapacaksın?” diye sordu Christa dirsekleriyle masasına dayanırken.

Masanın arkasındaki koltukta yayılmış otururken omuz silktilim. “Bilmiyorum.”

Christa başıyla onayladı ve parayla ne yapmam gerektiği konusunda çok iyi bazı fikirlerinin olduğuna emindim. “Yeni bir araba almalısın.”

Sandalyede bir öne bir arkaya sallanırken, sandalyenin gıcırdağını düşünüyordum. "Neden? Jetta'nın nesi var?"

"Sadece artık biraz eskidi."

"Sadece beş yaşında, Chris. Abartma!" Arabamı satmaya hiç niyetim yoktu. Şimdilik para bankada kalabilir ve faiz getirebilirdi.

"Ya da fotoğraf çekmek için yapacağım yolculuğa sen de katılabilirsin."

Bu da bir seçenektir.

"Ne zaman nereye gideceğin hakkında bir fikrin var mı ki?"

Omuz silkti. "Şey, tam olarak yok. Belki İtalya, belki İngiltere. İskoçya'nın da bazı güzel yerlerinin olduğunu duydum... ve güzel erkeklerinin."

Güldüm. "Hala İskoç aşk romanları okumaya devam ediyorsun, değil mi?"

Christa hiç şüphesiz kiltten" başka bir şey giymemiş iri kıyım bir İskoç toprak beyini hayal ediyorken iç çekti. "Şey, nereye gideceğimi bilmesem de benimle gelmek istemez miydin?"

"Bunu düşüneceğim. Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor ve zaten öyle bir geziye tek başına çıkmayı istediğimden emin değilim." Bu yolculuk hakkında etraflıca düşünürken sessizliğe gömüldüm.

"Şey, Diana Gabaldon'un kitaplarını gerçekten sevmiştim."

* Bir araba markası.

** İskoç eteği.

dedim, İskoçya'nın aslında hiç de fena bir fikir olmadığını düşünerek.

Gülümsemekle yetindi ve anlamadığım bir şeyler mırıldanarak önünde duran People dergisiyle ilgilenmeye başladı. Bakışlarım derginin kapağına takılınca sinirden çenemi sıktım. Böyle bir saçmalığı nasıl okuyabildiğini anlayamıyordum. Brad Pitt'in şu sıralar ne yaptığıyla ya da Britney Spears'in daha kaç defa duygusal çöküntü yaşayacağıyla daha az ilgilenemezdim.

"Rand'den hiç haber aldın mı?" İlgisizmiş gibi davranıyordu ama Rand'in adının geçmesinin karnımda bıraktığı etkiyi bana yeni doğmuş köpek yavrularını boğduğunu söyleyerek de sağlayabilirdi.

"Hayır." Beynim hemen Rand ile son buluşmamızı gözümün önünde canlandırdı; onu bir daha asla göremeyeceğim fikrinin nasıl moralimi bozduğunu. Ne yazık ki, duygularımda bir değişme yoktu. Bu da yetmezmiş gibi, onu neredeyse her gece rüyamda görüyordum ve rüyalar her zaman aynıydı; Rand'in dudakları dudaklarımda, havada yoğun bir baharat kokusu var, bedenlerimiz birbirine dolanmış... Ter içinde, bir şeyler eksikmiş gibi uyanıyordum. Rand'i aklımdan ne zaman çıkarabileceğimi merak ediyordum ve çok yakında olması için dua ediyordum.

Christa dergisini elinden bıraktı ve bir ressamın çizeceği bir modeli inceleyeceği gibi bana baktı. Düşünceli bir şekilde dudağını çiğnemeye başladı ve bu, oldukça derin bir sohbetin yolda olduğunun habercisiydi. İç çektim. Derin sohbetleri sevmiyordum.

"Jules..." İşte başladı. "Döndüğümüzden beri... farklı gö-

rünüyorsun. Sanki depresyonda gibisin.”

İç çektim ama bu konuşmadan kaçamayacağımı biliyordum. Christa en iyi arkadaşım olduğuna göre, ona dürüst olmam gerekiyordu. “Chicago’dan döndüğümüzden bu yana eski düzenime alışmam pek kolay olmadı.”

“Rand yüzünden mi?”

Masanın üstündeki kurşun kaleme bakarken başımla onayladım. Rand ile ilgili düşünceleri beynimden silebilme umuduyla kalemi alıp ucundaki silgisini dudaklarımın üzerine hafif hafif vurdum. “Şansım varken onun peşinden gitmediğim için kendime öfkeleniyorum.”

Başıyla onaylayarak benimle aynı fikirde olduğunu belirtti. “Kesinlikle sana ilgisi vardı.”

Güldüm ama bu içten bir gülüş değildi, hatta tınısında üzüntü sezilebiliyordu. “Çok fena batırdım. Ama doğrusunu istersen, geriye dönme şansım olsaydı, muhtemelen her şeyi yine aynı şekilde yapardım. Gerçekten dengesiz bir insanım, değil mi?”

“Hayır, Jules, değilsin.”

Son zamanlardaki depresyonumun tek sebebi o değildi. Sahip olduğum inanılmaz güçler açığa çıktıktan sonra normal bir hayat sürmek konusunda sorun yaşıyordum. Saçlarımı ve makyajımı sihir kullanarak değiştirmek için aynanın önünde saatlerce oturuyordum. Hatta dergilerde gördüğüm farklı giysileri büyü yaparak üzerimde denemeye bile başladım.

Bazen öylesine konsantre oluyordum ki başım çatlayacak kadar ağrıyordu. Sonra da başımın ağrısını dindirmek için

odaklanıyordum ta ki kendimden geçene kadar. Ama yeteneğimi geliştiriyordum ve giderek daha da iyileşiyordum. Artık değişimimi saniyelere dūřürmeyi başarmıştım.

Sonuçta ben yine aynı Jolie'ydim ama tam olarak aynı da değildim. İçimde bana tamamen yabancı bir güven duygusu vardı ama yine de, Rand kadar yakışıklı bir adamın gerçekten bana ilgi duymuş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu düşünce gün be gün içime daha fazla işledi... pek de önemli değildi çünkü onu bir daha göremeyecektim.

Hüzünlü düşüncelerim canımı sıktı ve kalemimi masaya fırlatıp ayağa kalkarak küçük ön ofisimi arşınlamaya başladım. Kendimi bir türlü finansal durumumu gözden geçirmeye, gelecek haftaki randevularımla ilgilenmeye ya da her şeyin üzerini sarmış ince toz tabakasını temizlemeye ikna edemiyordum. Zihnim Rand'le ilgili düşünceler tarafından esir alınmıştı; ne yapıyordu, neredeydi, onu bir daha görebilecek miydim merak ediyordum.

Kapının üstündeki zil çınladığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Parlak mavi aurasıyla bir kadın uzun adımlar atarak içeri girdi. İçgüdülerim hemen alarm durumuna geçerken gözlerimi kıstım. Mavi auranın ne anlama geldiğini biliyordum.

Kadına gerçekten güzel diyebilir miydim emin değildim ama öyle kendine güvenliydi ki sanki kusursuz güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Oval suratını köşeli bir çene tamamlıyordu ve gül goncası şeklindeki ağzı bir gülü kiskandırabilirdi. Saçının kıvrımsı bir tonu vardı ve cildi yeni evli bir çiftin siparişi gibi duran pahalı bir porselene benziyordu; kusursuzdu. Yani *Neutrogena*'nın reklam yüzü olabilirdi. Hiç kiskanmadım...

Çekici suratı ve Marilyn Monroe'msu endamıyla bile onda bir sertlik vardı ve bu sertlik bir şekilde hiç de yabancı gelmiyordu. Tabii ki onunla daha önce hiç tanışmamıştım. Bu yüzden de öyle hissetmemin sebebinin bambaşka bir yaşamdan gelip insanı bir fırtına gibi vuran garip Déjà vu hissi olduğunu düşündüm.

Onunla selamlaşmak için elini uzatan Christa'yı görmezden geldi. Gözleri gözlerime odaklandı ve öyle delici bakıyordu ki gözlerim yaşardı.

Falına bakmam için gelmemiştii.

"Sen Jolie Wilkins misin?" dedi birdenbire.

Cevaplamak istemedim, birazcık ödümü koparmıştı. Orada dikilip, ağzı açık bir şekilde ona bakmaya da devam edemedim ama. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dükkanın arka tarafım işaret etti, anlaşılan özel konuşmak istiyordu. Güçlkle yutkundum ve onu fal odasına buyur ettim. Kapıyı arkamızdan kapatırken Christa yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Kadın oturmadı.

"Ben Bella Sawyer." dedi doğrudan konuya girerek. "Babamı tanıyorsun. Onu ölümden sen döndürdün."

Şok oldum. Jack'i canlandırdığımda yaşadığım duygu seli şimdi beni boğuyordu.

Başım la onayladım. "Evet, o mesele ..." diye başladım cümleme, ölü ebeveynini canlandırdığım için özür dilemem gerekiyor mu merak ederek. Kim bilir, belki buraya bana teşekkür etmek için gelmişti. Gerçi pek de minnettar görünmüyordu ...

Endişelenmemem gerektiğini göstermek için manikürlü elini salladı. "Özüre gerek yok, burada bulunmamın sebebi o değil. Sana uygun bir iş olabilir. Babam bana bütün yeteneklerinden bahsetti ve Rand pek konuşkan olmasa da, onun sana güvendiğini biliyorum."

Rand'ın ismini duyunca midemdeki ani çalkantıya mani olamadım. Tanrım, sadece onun adını duymak bile beni bu hale getiriyorsa bu, acınası bir durumda olduğum anlamına geliyordu. "Rand burada olduğunu biliyor mu?"

Başını sağa sola salladı ama her bir tutamı son derece nizamî bir sıraya girmiş askerler gibi duran saçları kıpırdamadı. "Hayır. Senin bir sır olarak kalmanı istedi ama bizim topluluğumuzda sır saklamak mümkün değildir." Topluluktan kastının cadılar ya da belki öteki dünyalı yaratıklar olduğunu anladım. "Her neyse, tabii ki sana iyi bir ödeme yapacağım." diyerek sözlerini tamamladı.

Aklım işte değildi. "Toplulukları"nın benden haberleri olduğunu söylediği yerde kalmıştım. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Şimdi ben, cadıların, kurt adamların, vampirlerin ve Tanrı bilir daha nelerin fihristlerine mi girmiştim?

"İlgini çekti mi?" diye sabırsız bir şekilde sordu, bana hala orada dikildiğini hatırlatarak. Pek de ilgimi çektiğini söyleyemezdim. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu kolları ve kısık gözleri ile Dünyanın En Kötü Patronu yarışmasında birinciliği kazanabilirmiş gibi duruyordu.

"Yapmam gereken şey nedir?"

"Bu konuyu seninle daha sonra konuşacağım. Buraya seni

bir partiye davet etmek için geldim.”

Parti mi? Bayan Buz Kraliçesi’nin benim gibi sıradan biriyle neden arkadaş olmak istediğini anlayamadım. Beni biraz önce partiye davet etmiş olması o kadar şüpheliydi ki, bana piyango idaresinden geldiğini söyleyip bir milyon dolar kazandığımı da söylese aynı etkiyi yaratırdı. O parayla neler neler yapardım...

Elini Prada çantasına götürdü ve içinden üzerinde bir adres yazan bir kart çıkarttı. Kartı bana uzattığında eli elime dokundu. Rand’e dokunduğumda hissettiğim türden bir elektrik hissetmedim. İlginç... bu bilgiyi daha sonra değerlendirmek üzere zihnimin bir köşesine not ettim.

Karta göz atarken el yazısındaki süslü kıvrımlara hayran kaldım. Pek kıbar bir cadı değildi ama hattatlığı iyiydi. “Parti kimin için veriliyor?” diye sordum.

“Öylesine bir parti. Bu gece saat onda başlıyor ve gelmek istiyorsan, geç kalma.” Kapıya doğru yöneldi ama durdu ve yüzünde bir sırtışıla arkasına baktı.

“Ah, umarım vampirlerden korkmuyorsundur.”

Bakışlarımı parfüm kokan karttan onun suratına çevirip tehditkar yüz hatlarında espri yaptığına dair bir işaret aradım. Ama mizah onun gibi bir şahsiyete yakışmazdı, bu yüzden onun espri yapmadığı kanaatine vardım. “Hımm, sanırım vampirlerden korktuğumu söylemem doğru olur. Menüde benim olmadığımndan nasıl emin olabilirim?”

Çirkin ve tiz bir gülüşle ortalığı cınlattı ve kapıyı açıp diğer odaya yöneldi. “Vampirler cadıların tadını çok sevseler de bizi öldürmezler. Bize çok ihtiyaçları var.” Gülümsemesi yüzünden

silindi ve ifadesi yeniden sertleşti. "Ayrıca Rand de orada olacak ve senin küçük, güzel kafadaki tek bir saç a dahi zarar gelmesine izin vermeyeceğine eminim."

Rand'ın birileriyle hele ki bu Zehirli şarmaşık'la' benim hakkımda konuştuğunu düşünemiyordum. Bu kadın Rand için ne ifade ediyordu merak ettim. "Beni davet ettiğinden Rand'ın haberi var mı?"

Gözlerini devirerek, "Hayır, buraya geldiğimi bilmediğini daha önce söylemiştim sana." dedi.

Eh, pek sıcakkanlı bir cadı değildi ama eğer Rand partide olacaksa, kendimi daha bir güvende hissedecektim. "Tamam, orada olacağım."

"Ah, bir de kostüm giymen gerekiyor. Bu maskeli bir balo." diye de ekledi sivri topuklarının üzerinde dönmeden önce. Sonra Christa'ya kaşlarını çatarak baktı ve ön kapıyı müthiş bir kayıtsızlık örneğı göstererek ardına kadar açıp dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Christa kocaman açılmış gözleriyle bana baktı ve ben de başımı sadece sağa sola sallamakla yetindim. "Christa, içimde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var.""

* Orijinal ismi Poison Ivy olan filmdeki baş karakter Ivy'nin aynı zamanda kişiliğini yansıtan ismi.

** Wizard of Oz'da geçen bir söz, orijinali, 'i have a feeling we're not in Kansas anymore'dur. Zaman geçti, kurallar değışti, olaylar bambaşka bir boyut aldı anlamına gelir.

Arabamın gösterge panelindeki saate baktım. Hay aksi. Ona beş vardı ve Bella'nın, zamanında orada olmam konusunda çok hassas olduğunu hatırladım. Gözlerimi kısıtım ve öne doğru eğilerek arabanın kirli ön camından dışarıyı görmeye çalıştım. Şansıma cam yıkamak için kullanılan su da bitmişti ve toprak yol bir toz bulutu kaldırarak görüşümü engelliyordu. Belki de bu, kötü şeyler olacağına dair bir işaretti. Arabamın cam yıkama suyunun hiçbir zaman tamamen dolu olmamasının sebebinin tembelliğim olduğunu çok iyi biliyordum. Bir araba sahibi olarak pek de sorumlu sayılmazdım.

Karnımdan gelen endişe dolu sesleri duyunca tek başına böylesine sapa bir yere, üstelik cadılar ve vampirlerle dolu bir partiye ne tür bir gerizekalı gider diye merak etmeden duramadım. Bu soruyu cevaplamak istemedim...

Eh, gerizekalı veya değil, kaybolmuştum ve zamanım azalıyordu. Eğer beş dakika içinde evi göremezsem, bunu kaderin oraya gitmemem için bana gönderdiği bir mesaj olarak yorumlayacaktım. Kedi ve ulaşamadığı ciğer arasındaki ilişki söz konusuydu.

Bir virajı dönünce uzaklarda karanlık geceyi aydınlatan yanıp sönen ışıklar gördüm. Gazdan ayağımı çektim ve mıcır dökmüş bir yola saptım. Önümde duran ev düşündüğüm gibi eski ya da etkileyici değildi. Aksine muhtemelen yetmişlerde inşa edilmiş bir çiftlik eviydi. Evle cadde arasındaki yol uzun ve misafirler araçlarını park ediyordu. Jaguar'lar, BMW'lar ve Porsche'ler yolu doldurmuş, Jetta'mın bir hurda yığını gibi gözükmesine neden oluyorlardı. Ama maddi şeylerin beni etkileyemediğini kendime hatırlattım.

Vale kapımı açtı ve elini uzattı.

“Teşekkürler.” diye mırıldandım ve anahtarlarımı avucuna bıraktım. Şansıma, peri kostümümün kanatları emniyet kemeri-
rime takıldı ve ben kendimi serbest bırakmak için savaş verir-
ken vale de bana bakıp gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Peri kostümüme gelince – Tinker Bell benim nane yeşili kanatlarımla ve çilek pembesi ve itiraf etmeliyim ki fazlasıyla kısa olan kıyafetimle gurur duyardı. Bacaklarımı göstermeye çok hevesli değilimdir ama siz hiç kapalı giyinen bir peri duy-
dunuz mu?

Bezmiş bir iç çekişle, kanatlarıma asıldım ama kımıldamayı reddettiler. Bu durum sadece kahkahalarını saklamaya tenez-
zül etmeyen bir misafiri daha da eğlendirmeye yaradı. Ona dik
dik baktım ve bakışları bacaklarıma doğru kaydığında, eteğimi
aşağıya doğru çekştirip kaşlarımı çattım. Kanatlarımı düzelter-
meden önce başka bir vale geldi.

Bana doğru eğilerek kanatlarımı emniyet kemerinden kur-
tardı ve çalışma arkadaşına “bu kız tam bir gerizekai” der gibi
baktı. O kadar kızmıştım ki koluna girmeyi reddederek on san-
timlik topuklularımla sallana sallana dimdik yoldan aşağı onu
takip ettim.

Meşe ağacından yapılmış ikili kapının önünde durdu. Ka-
pılardan birini açıp yerlere kadar eğilerek selamladı. Onu gör-
mezden geldim.

İç çekerek bekleme salonuna doğru dönünce ağzım açık kalakaldım. Boylu boyunca uzanan beyaz mermer zeminden
ya da duvarların önüne dizilmiş Korint tarzı sütunlardan veya
süslü duvar halılarından dolayı şaşırmadım. Şaşkınlığım, aslun-
da bu evin dışarıdan bakıldığında tek katlı bir çiftlik evi gibi

görünmesine karşın aslında üç katlı bir malikane olmasından dolayı idi.

Kendimi ilerlemeye zorladım. Mermerde topuklularımın çıkardığı sesler deli gibi çarpan kalbimin seslerine karışıyordu. Antre, ceketlerin ve diğer gereksiz giysilerin oraya buraya atıldığı ve şanslı olan bazılarının elbise askılarına asıldığı devasa bir kabul odasına doğru genişliyordu. Müziği ve kahkaha seslerini takip ederek ilerlerken bir yandan bu sefer kendimi nasıl bir belanın içine soktuğumu merak ediyordum.

Koridor, uzanıp giden bir dizi merdivenin önünde bitti. Zorlukla yutkunarak merdivenleri çıkmaya başladım. Merdivenin başına geldiğimde şimdiye kadar gördüğüm en geniş balo salonunu gördüm. Kuyruklu bir piyano kendi kendine çalışıyordu ve XIV. Louis dönemi sandalyeler ve iki kişilik koltuklar oda boyunca yerleştirilmişti. Beyaz mermerden zemin, altın süslü mobilyaların altında soluk duruyordu.

Her yerde insanlar (*insan* kelimesi lafın gelişi kullanıldı, yoksa sıradan insanlarla alakaları yoktu) vardı ve hepsi kostüm giymişti. Yanımdan geçen, bütün vücudu sanki bir yılanmış gibi boyanmış bir kadına aval aval bakmamaya çalıştım. Arkasından bakmadan edemiyordum... ve evet, üzerindikiler sadece boyaymış.

Dikkatimi tekrar ana balo salonuna çevirdiğimde kanım beynime hücum etmiş kulaklarımda zonkluyordu. Balo salonundaki pek çok insan dans ediyordu ama bu, benim alışkın olduğum türde bir dans değildi. Havada dans ediyorlar, sanki parmaklarının altında görünmez bir zemin varmış gibi sallanıyorlardı. Diğerleri kenarda dikiliyor, dans edenleri izliyorlardı ve hiçbiri şaşırdıklarına dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

Sanki bu her gün tekrarlanan bir olaydı ve anladığım kadarıyla da öyleydi.

Yaşadığım şok korkuya dönüştü.

Nefesimi düzenlemek için mermer bir kolonun arkasına geçtim. Bu gerçek değildi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm oda yabancı bir enerji ile canlanmış gibi görünüyordu. Ödümü patlattığı kadar beni hayrete düşüren bir büyü vardı burada.

Kalbim nefes alış verişlerime uymaya başlayınca kadar burnumdan soluyup, ağızımdan nefes verdim. Kolonun ardından gizlice gözetlerken, karmaşık düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışmak için kostümleri incelemeye başladım. Pek çok vampir kostümü ve birkaç korsan kostümü vardı. Cadılar her yerdeydi ve herhangi bir kategoriye bile koyamadığım başka varlıklar geziniyordu. Hiç peri kostümü göremeyince dikkatleri üzerime çekeceğimi düşünerek endişelendim.

Derin bir nefes alıp, kendimi sakinleştirdim ve basamaklardan aşağıya inmeye başladım. Tanıdık bir yüz görmek için kalabalığa bakınıyordum. Şu anda Bella'nın yüzünü görmek bile iyi olabilirdi. Pek çok göz beni takip edince benim bir yabancı olduğumu ve buraya ait olmadığımı biliyorlar mı diye merak etmeye başladım. Bakanlarla göz göze geldim ama bir kişi bile gülümsemedi. İçime bir kurt düştü. O çatık kaşları ve kısık gözleriyle tamamen düşmanca bakıyorlardı.

"Merhaba, cicim."

Kulağımın dibinden gelen ses neredeyse kalbimi durdurdu. Aptal ayakkabılarım yüzünden neredeyse dengemi kaybederek kendi etrafımda dönünce bir vampirin bana gülümsediğini

gördüm, yani vampir kılığındaki bir adamın. Ve de çok yakışıklı bir adamın. Kalbimin düzensiz atışını sakinleştirmek için elimi göğsüme götürdüm ve bu hareketime güldü.

“Sizi korkutmak istememiştim.” dedi İngiliz aksanıyla. Midedem yerinden oynadı. Dürüstçe söyleyebilirim ki bir daha asla başka bir İngiliz erkeği ile tanışmasam daha mutlu olurum.

Uzundu, 1.95 cm veya civarıydı ve geniş, biçimli omuzları vardı. Saçlarını jöle ile arkaya yatırmıştı ve ışık belirli bir açıdan vurduğunda saçlarının rengi neredeyse maviye dönüyordu. Karakteristik bir yüzü vardı; çıkık elmacık kemikleri ve öyle ışıltılı büyükçe gözleri vardı ki neredeyse beyaz renkte gibilerdi. Ama daha dikkatli bakınca gözlerinin buz mavisi olduğu anlaşıyordu. Alnının tam ortasında saç çizgisinin üzerine bir “v” çizmişti ki bir vampirin dış görünüşünü yansıtmada konusunda epey iyi iş çıkarmıştı.

Kendimi toparladım. “Beni korkutmadınız.”

Elime uzanarak onu kendi elinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Şu ana kadar onun aurasının olmadığını fark etmemiştim. Eli de gözleri kadar soğuktu. Hımm... çok enteresan.

“Sizi tanıdığuma çok memnun oldum, Bayan?”

“Wilkins.”

Siyah pelerinini sürüyerek teatral bir şekilde eğilip selam verdi. “Ah, Bayan Wilkins, eğer müsaade ederseniz, büyüleyici olduğunuzu söylemeliyim.”

“Bana Jolie diyebilirsiniz.”

O zaman yüz ifadesi değişti ve yırtıcı bakışlar atan gözlerin-

den beni tanıdığına dair bir ifade geçti. Koyu renk kaşlarından birini yukarı kaldırarak bana sanki ben çikolatalı bir kekmişim de kendisi şişman bir çocukmuş gibi baktı. "Ah, cadı Jolie, sizinle tanışmış olduğuma şimdi daha da memnun oldum."

Beni tanıyor olduğu gerçeği beni huzursuz etti ve sesim titreyerek çıktı. "Peki, siz kimsiniz acaba?"

Yeniden yerlere kadar eğildi. "Siz bana Kont diyebilirsiniz."

Güldüm. "Güzel kostüm. Gerçekten benzemişsiniz."

Sırıttı ve gözlerimin önünde köpek dişleri uzayıverdi. Nefesim ağzımdan çıkmaya korkuyormuş gibi kesildi ve bir adım geri attım. Demek vampirler gerçekten vardı. Rand yalan söylemiyormuş.

Sanırım korkmuş göründüm çünkü azı dişlerini geri çekerek beni rahatlatmaya çalıştı. Dudakları yukarı doğru kıvrılarak yeniden sırttı ve boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. Gözlerim için tam bir şölendi ve yukarı kaldırdığı kaşlarına bakılırsa bunu anlamıştı.

"Korkma, sana zarar vermem. Senin inanılmaz... yeteneğinden haberim var. Ama inanılmaz güzelliğinden haberdar değildim. Gerçi giysinin oldukça... cüretkar olduğunu söylemem gerekir."

Kıyafetimin kısa olduğunu biliyordum ama burada benimkinden çok daha açık kostümler vardı. Tam da bunu düşünürken, göğüs uçlarına cadı şapkası şeklinde iki siyah börekten başka bir şey takmamış ve külot olarak da siyah tanga tercih etmiş bir kadın yanımdan geçti. Onunla kıyaslandığında rahibe gibi giyinmiştim.

“Cüretkar mı?” Güldüm.

Kafasını sağa sola sallayarak dilini şaklattı. “Öyle görünüyor ki ev sahibemiz bilgilendirme konusunda oldukça kötü bir iş çıkartmış, cicim.”

Kahrolası niye bana cicim deyip duruyordu? Eğer yanılmıyorsa, yüzlerce yıl önce bu evcil hayvanlara konulan bir isimdi. Eh, sanırım böylece yaşı hakkındaki sorular cevaplanmış oluyordu.

Kostümümle ve Bella’nın beni bu partiye kötü hazırlamış olduğuyla ilgili muhabbete döndüm. “Belki Bella’nın beni bilgilendirmede başarısız olduğu kısımlar konusunda sen bilgi verebilirsin.”

Kahkaha atarak başıyla onayladı. Koluma girerek beni bulduğumuz yerden pek de uzak olmayan boş bir kanepeye yönlendirdi. Eli sıcaklıktan yoksundu ve tenimde garip, soğuk bir his yarattı. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

“Eh, nereden başlamalı ... bu parti Isabella tarafından verildi ki sen bunu sanırım çoktan biliyorsun. Bu parti vampirlerin cadıların safına katılmalarını kutlamak adına veriliyor.”

Sadece iki cümle söylemiş olmasına rağmen şimdiden kafam karışmıştı. “Ne?” diye sordum hiç de kibar olmayan bir şekilde. Kont’u soğukkanlılığını kaybetmediği için tebrik etmek gerekiyordu.

Yanına oturdum ve o da, uzun bacaklarım ileri uzatıp birini diğer ayak bileğinin üzerine atarken kolunu sırtıma koydu.

“Oldukça yanlış bilgilendirilmişsin. Bella bütün gece yaratıklarını birleştirmeye çalışıyor; bütün vampirler, kurtlar, şey-

tanlar, periler – hepsini. Vampirler bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi, böylece birliğine katıldık ve bu parti katılımını onurlandırmak için düzenleniyor. Balla şanının yayılacağını ve sonunda hepimizin onun davasına katılacağını umuyor.”

“Hangi amaç için?”

“Ah... Sizin onurlu başkanınızın sözüyle, kendi içinde bölünmüş bir topluluk ayakta kalamaz.”

Yani, iyi Kont’umuz Abraham Lincoln’ü biliyordu, belki de onu şahsen tanımıştı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu merak etmiştim. Bella bütün bu yaratıkları neden birleştirmek istesindi ki?

Dikkatimi tekrar dost canlısı vampire çevirdim ve güldüm. O tam bir prototipti, bir vampirde olmasını beklediğiniz her şeye sahipti; uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı, açık tenli ve gi-zemli.

“Bu yüzden senin kıyafetinin, şey, kostümünün cüretkar olduğunu söylüyordum.” diyerek sözünü tamamladı vampir ve beklenti içinde bana baktı.

Ne düşüneceğimi artık bilemiyordum ve ahmak ya da yavaş anlayan biri gibi görünmek istemedim ama anlaşılan ister istemez öyle gözükecektim. “Benim kostümümün cüretkar olduğunu söyleme sebebin neydi?”

“Eh, vampirler cadıların safına geçen tek tür. Periler şüphesiz birliğe en fazla sorun yaşatanlar oldular ve bu yüzden senin kostümünün bir parça... cesaret istediğini belirtmeye gerek bile yok.”

Harika, yani on dakikadan daha az bir süredir buradayım

ve herkesi kızdırmayı başardım öyle mi? Müthiş bir başlangıç yapmışım.

Bu gecenin daha da garipleşemeyeceğini düşünürken peri konusuna odaklanmaya çalıştım. Periler gerçekten varlardı. Üstelik vampirler ya da cadılarla herhangi bir ilişkileri olsun da istemiyorlardı. Onları suçladığımı söyleyemeyeceğim.

“Şey, bu bana atılan düşmanca bakışların sebebini açıklıyor.”

“Kesinlikle açıklıyor. Ama bunun seni hayal kırıklığına uğratmasına izin verme, daha önce söylediğim gibi, göze oldukça hoş görünüyorsun.”

Şimdi de beni pohpohluyordu ... ama iltifatları onu bir yere götürmeyecekti. Söz konusu perilerin çıkarları ve vampirlerin ve cadıların birleşmesi olunca ne olup bittiğini çabuk anlayamıyor olabiliyordum ama konu gizli planlara sahip insanlar olduğunda hiç de aptal değildim ve bu vampirin bir şeyler çevirdiği aşıkardı. “Teşekkür ederim ama caziben beni etkileyemez.”

“Biliyorum. Benim senin büyücülüğüne dayanıklı olduğum kadar sen de benim cazibeme dayanıklısın.” Güldü, sesi derinden gürleyerek geliyordu. “Seni büyüleyemem. Yani bana karşı hissedeceğin her şey tamamen kendi arzularındır.”

Eh, kibir konusunda hiçbir eksigi yoktu gerçekten. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Seni ikna etmek için vampir güçlerimi kullanamam, aşkım, yani bana karşı ne hissediyorsan gerçektir.”

“Sana karşı bir şeyler hissettiğimi de nereden çıkarttın?” diye sordum, sesimin tonu sertti.

Bana doğru yaklaştı. Geri çekilmedim ki ona karşı duramayacağımı sanmasın. Boğazıma santimetreler kala durdu ve derin bir nefes aldı. Orada oturmak ve bunu yapmasına izin vermek için bütün cesaretimi kullanmam gerekti. "Senden gelen arzuyu koklayabiliyorum, bütün kokuların en etkileyicisi." Söylediğinde ciddi olduğunu kanıtlamak ister gibi tekrar kokladı.

Ondan uzaklaştım. "Pek de heyecan verici olmayan arkadaşlığına başka birini daha etkilemeye çalışmak istemiyorsan vazgeç."

"Sinirlenmeye hiç gerek yok, aşkım."

"Kızgın değilim." dedim ve yalanım bana bile aptalca geldi. Vampir sadece gülümsedi. "Yani güçlerim hiçbir öteki dünyalı yaratık üzerinde işe yaramaz mı?" diye sordum, tavırlarını görmezden geliyordum ve aslında doğru söylüyordu, onu delice arzuluyordum.

Gürültülü bir kahkaha atarken başını sağa sola salladı. "Sen epey acemi bir cadısin. Bunların hepsi sana açıklanmış olmalıydı. Hayır, güçlerin diğerleri üzerinde işe yarayacak, sadece vampirler üzerinde değil. Birbirimize karşı bağışıklılığımız var."

Başımınla onayladım ve Kont Drakula'nın benimle neden bu kadar ilgilendiğini bulmamla alakalı ilk zihinsel notumu almaya karar verdim. Öncelikle onun gerçek ismini öğrenmeliydim. "İsmin gerçekten Kont olamaz, değil mi?" dedim, bununla ilgili benimle kafa bulmayacağını umarak.

Kaşları belli belirsiz kalktı. "Her gün Kont Drakula gibi doluşamıyorum. Kostümüm hakkında ne düşünüyorsun?"

“Bence çok iyi ama pek orijinal sayılmaz.”

Solgun elini kalbine bastırđı, sanki kalbinden vurulmuş gibi rol yapıyordu. Hakkını vermem gerek, hiç fena bir aktör sayılmazdı. Belki de gerçekten aktörlük yapmıştı. “Eğer yanlış anlamadıysam, sorudan kaçıyor gibi bir halin var.” diyerek devam ettim.

“Kabalığım için beni bağışla, cicim, Sinjin Sinclair hizmetinde.” dedi, şatafatlı bir edayla eğilerek.

Kalbim durmuş gibiydi. Yüzünün tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Bu Rand'in beni hakkında uyardığı adamdı! Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden uysalca güldüm. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Hafifçe kaşını kaldırdı. "Aaa, bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. Sanırım ünüm benden önce yayılıyor." Köpek dişleri görünürken bir kez daha pis pis güldü.

Huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak hemen cevap verdim. "Öyle görünüyor."

"Bu ülkenin parolası 'suçu kanıtlanana kadar masum' değil mi?"

Kabul etmeliydim ki kıvrak zekalıydı ve... inanılmaz seksiydi. Bu Sinjin karakteri Rand'in beni hakkında uyardığı tehlikeli vampire hiç mi hiç benzemiyordu.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş. Rand'ı aklımdan geçirir geçirmez onu balo salonunun karşı tarafında gördüm. Tek gözünün üzerindeki siyah göz bandı, kırmızı beyaz çizgili yırtık pantolonu ve kısa sakalıyla, tam bir korsan kılığında gelmişti.

Gözlerimiz buluştu ve onunkilerde şaşkınlığını görebiliyordum. Her kadının fantazisinin gerçekleşmesi gibi hızla bana doğru yaklaşımaya başladı. Sinjin dikkatimin bariz bir şekilde başka yöne çevrildiğini fark edince dönüp Rand'le yüzyüze geldi. Rand'ı görür görmez Sinjin'in canının sıkıldığını iç çekişinden ve gözlerini devirmesinden anladım.

"Lanet olsun! İşte kahramanımız da geliyor," diye mırıldandı. Sesi, eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış bir çocuk gibi çıkmıştı.

Rand'in attığı her adımla kalp atışlarım hızlanıyordu. Önümde durduğunda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve daha yapılıydı.

Tanrım, tam bir aptal aşkıttım.

Sinjin'i görmezden gelerek kolumu hızla kavradı ve beni çekip ayağa kaldırdı. "Jolie, Tanrı aşkına sen burada ne arıyorsun?" Bana iki gözüyle birden ateş püskürerek bakabilmek için göz bandını çıkardı.

"Selam Randall, nasılsın?" diye sordu Sinjin. Şeytan'ın Havva'ya yaptığı gibi gülümsüyordu.

Rand ona gülümsemedi. "İsmimin Randall olmadığını gayet iyi biliyorsun," diye sıkıdığı dişlerinin arasından hırıldadı.

Sinjin tırnaklarını inceleyerek omuz silkti. "Rand, Randall... ne fark eder ki?"

Rand'in teni çok çekici olan bronz bir renkten, pembeleşerek gitgide koyulaşan bir kırmızıya dönüştü. Aurası dalgalanmaya ve uçları mor renkle parlamaya başladı. "Tanrı aşkına Sinjin, Jolie'yle konuşacak neyin olduğunu düşünemiyorum bile. O daha gelişimini ve eğitimi tamamlamış bir cadı değil, bunu biliyorsun."

Sinjin bir kedinin fare görünce yaptığı gibi bana bakıp sırttı. Belki tehlikeliydi, kesinlikle tehlikeli bir şekilde seksiydi.

"Başbelası olma Randall. Onun yeni bir cadı olduğunu duydum, evet, ama inanılmaz ... yetenekleri olduğunu da duydum." Beni baştan aşağı süzdü. "Ama Bella onun fiziksel olarak da ne kadar... ayrıcalıklı olduğundan bahsetmemişti."

Yapmacık olmasına rağmen, içime sızan sıcaklığı engelleyemiyordum. Karşı cinsten bu kadar ilgi görmeye alışkın değilim ve bunun güzel bir duygu olduğunu itiraf etmem gerekiyordu; özellikle Sinjin Sinclair tam bir ilah olduğu için.

Rand önüme geçti ve Sinjin'i görmemi engelledi. "O seninle ilgilenmiyor, Sinjin. O yüzden git kendine başka bir cadı bul."

Rand'in arkasından uzanıp baktığımda Sinjin'in kaşlarını çatıldığını gördüm. Aslında komikti- hayatımda görebileceğim en güzel rüyanın ortasında gibiydim-bir korsanla bir vampir benim için kavga ediyordu.

"Tartışmak istemiyorum. Sadece güzel bir kadınla konuşuyordum." Bana göz kırptı.

Rand çenesini sıktı ve bana dönerek heves kırıcı bir şekilde baktı - o Medusa* olsaydı, şimdi sırttan taş bir heykele dönüş-

* Bakışlarıyla insanları taşa dönüştürebilen mitolojik yaratık.

müş olabilirdim.

“Sinjin, seni uyarıyorum.”

Rand elimi sıkıca tuttu ve beni çekip Sinjin’den uzaklaştırdı. Dönüp omzumun üzerinden, normalde gayet sakin olan *warlock*’ı bu kadar sinirlendirebilen adama baktım ve onun bana gizemli bir şekilde gülümsediğini gördüm ve bu gülümseme, nereden bakılırsa bakılsın sadece benim içindi. Bu ikisinin geçmişiyile ilgili daha çok şey öğrenmem gerekiyordu.

Rand vampirden yeterince uzaklaştığımızı karar verdiğinde bana döndü. “Jolie, burada ne yapıyorsun?” Tam anlamıyla bir korsan gibi görünüyordu ve fazla çalışan hormonlarımın pır pır etmesini engelleyemiyordum. Korsanlar çok seksi oluyor.

Sonra beni çok soğuk karşıladığını fark ettim. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona en kızgın bakışımı bakmayı denedim. “ Bir ‘Seni yeniden görmek mükemmel’, ya da ‘Kostümüne bayıldım’ yok. Bunların yerine ‘burada ne yapıyorsun?’ sorusuyla karşılaşıyorum.” Soluklanmak için durdum. “Buraya davet edildim.”

“Seni kim davet etti?”

“Arkadaşın Bella,” diye çıktım. Bella’nın isminin geçmesiyle aurasının uçları mor renkle parlamaya başladı.

“Lanet olsun!”

Beni görünce mutluluktan havalara uçacağını düşünmemiştim, ama bu bariz ilgisizliği beni incitmişti. “Bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok Rand; gidip her ne yapıyorduy- san onu yapmaya devam edebilirsin. Senin beni davet etmediğinin farkındayım, ama yine de davet edildim.”

İfadesi yumuşadı. “Seni görmekten dolayı mutlu değilmişim gibi davranmak istemedim, Jolie. Mutluyum. Ama senin burada olmandan dolayı endişe duyuyorum. Bella seni çağırmış. Bu da demektir ki herkes senin kim olduğunu biliyor.”

Rahatsız bir şekilde kalabalığı inceledim. “Benim kim olduğumu herkesin bilip bilmemesi onun neden umurunda olsun ki?”

Bana yaklaştı ve kalabalığı görmemi engelledi. “Senin normal yaşamına geri dönmemeni sağlamak için. Bu toplulukta tanınırsan güçlerin de tanınacak. Şey, aslında zaten şu an bile herkes güçlerinden haberdar olmalı. Jack’i tekrar hayata döndürmenin haberi çok çabuk yayıldı. Bella’yla sen normal hayatını yaşamaya devam edebilesin diye bir anlaşma yaptım ama şimdi de seni kurtlar sofrasında buluyorum.

“Bella’yla bir anlaşma mı?” diye sordum birisinin beni oturup bana bilgi vermesini dileyerek.

Rand hikayeyi anlatmak uzun sürecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama benim bir cevaba ihtiyacım olduğunu anlamalıydı. Elimden tuttu ve beni bir hole yönlendirdi. Hol boyunca ilerledik ve bir yatak odasına girdik. Arkamdan kapıyı kapadı ve yatağa oturmamı işaret etti. Düşüncelerim hemen neredeyse gerçekleşecek öpüşmemize yöneldi ve gerizekalı gibi kızardım.

Rand fark etmiş gibi görünmüyordu. Elleri belinde odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Seni bütün bunlardan uzak tutabileceğimi umuyordum ama bu artık mümkün değilmiş gibi görünüyor. Bella...”

“Bütün öteki dünya yaratıklarını birleştirmek istiyor ve şu ana kadar sadece vampirleri ikna etmede başarılı oldu.

Başıyla onayladı. “Görüyorum ki lanet olası Sinjin bunu seninle konuşmuş. Evet, öyle. Her neyse, Bella’nın dileği insan olmayan bütün türleri bir güç altında birleştirmek.”

“Neden?” diye sözünü kestim.

Ellerini başının arkasında birleştirip derin bir nefes aldı. “Teoride güzel bir plan. Birlikler sürekli savaş halindeler – yani, vampirler kurt adamları, kurt adamlar perileri öldürüyor ve bu böyle devam ediyor. Bella bizim çok daha güçlü olabileceğimize inanıyor, eğer birbirimizle...”

“İyi geçinebilirsek mi?” diye araya girdim. Söylediğim şeyin ne kadar klişe ve fazla kullanılan bir cümle olduğunu fark ettim ama cuk oturmuştu. “Ama ne amaçla?”

Rand iç geçirdi ve önümde durdu. “Sana cadıların ve *warlock*’ların nesli tükenmekte olan bir ırk olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başım la onayladım ve o da devam etti.

“Yaklaşık üç asır önce, bir grup insan, Gratz, Avusturya’daki ormanlarda yaşayan bir vampir ve bir cadı grubuyla karşılaştılar. İnsanlar kaçmaya çalıştı ama vampirler onları yendi ve onlardan beslendiler. Daha sonra da onları ölüme terk ettiler. Fakat bazıları ölmemişti ve saldırıdan sağ çıktılar.”

“Vampire mi dönüşmüşler?” diye sözünü kestim.

“Tam olarak değil. Bir vampirin senin kanını içtiği anda sen de onun kanını içmediğin sürece vampire dönüşmek mümkün değildir. Her neyse, vampir kanı bir şekilde insanların vücutlarına girdi ve bu onları vampire dönüştürmek için yeterli olmasa da onlara ekstra güç ve vampir hızı sağladı. Bütün öteki

dünya yaratıklarını yok etmeyi amaçlayan bu insanlar, sonradan *Melezler* diye adlandırılan yaratıklara dönüştüler.”

Ve tabi ki benim varlığım da onların yok etmek istediği bu yaratıklar arasındaydı. Bu hiç de hoş bir fikir değildi.

“Yani Bella bu insanları yenilgiye uğratmak için birlik olmak istiyor. Peki bunun nesi kötü?”

“Teoride herşey iyi ve güzel görünüyor, ama Bella böyle bir mücadele için ideal aday değil. O sadece kendini düşünüyor ve gelmek istediği konumdan mutlaka yararlanmak isteyecektir.”

Başımınla onayladım. Durum nihayet anlam kazanmaya başlamıştı. “Peki bütün bunların arasında benim önemim ne?”

“Herkesin ona katılması için bir neden yaratmak istiyor. İşte o mükemmel neden sensin.”

Kahretsin! Bu iyi bir şey olamazdı. “Niye?”

Hala anlayamadığım için kızarak başını sağa sola salladı. “Bütün kayıplarını hayata geri getirebilirsen yaratıklar arasında anlaşmazlıklar da olmaz. Bir şekilde hepimiz hiçbir zarar görmeden sıfırdan başlardık. Sadece bu değil, birlik de tazelenmiş olurdu. Hiçbir varlık bir daha ölmek zorunda kalmazdı.”

“Sayıca fazla olurduk.”

“Evet. Bu yüzden Jack’in haberi yayılınca Bella’ya gittim ve onunla bir anlaşma yaptım. Anlaşmaya göre seni rahat bırakacaktı. Ona senin düşündüğüm kadar güçlü olmadığını ve hayata geri döndürme büyüsünün büyük kısmını benim yaptığımı söyledim. Belli ki bana inanmamış.

Omuzlarım çöktü ve önüme doğru bakakaldım. Herşeye

bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum. “Yani Bella beni bu partiye bunun için mi davet etti?”

“Evet, senin artık onun için çalıştığım duyurmak istiyor.”

Zihnim durmaksızın çalışıyordu ve buraya gelmeyi kabul etmemiş olmayı diliyordum. “Sen onun takımında mısın?”

Kafasını sağa sola salladı. “Hayır, henüz hiçbir şeye karar vermedim. Bu gece buraya davet edildiğim için oldukça şaşırdım. Sadece Bella’nın bana kaç kişinin ona katıldığını göstererek, beni kendi tarafına geçmem için ikna etmek istediğini tahmin edebiliyorum.”

“Anladım.”

“Ama Bella için senin bu gece burada olman benim onun birliğine katılmamdan çok daha önemli. Sen birleştirme çabalarının en yeni ve en değerli üyesisin. Ve sen de yüzünü gösterdiğine göre, eski hayatına geri dönemezsin.” Sesinde sonsuz bir keder seziliyordu.

Burada olmamın önceki yaşamıma geri dönmemi engelleyeceği fikrini hazmedemiyordum. “Ben bir mahkum değilim. Öylece yürüyüp eve dönebilirim.”

Zorla gülümsemesi hiç de teşvik edici değildi. “Ve o da gelip seni bulur. Seninki gibi bir yetenek göz ardı edilmez.”

Belli ki üzgündü ve ben hala onun neden üzgün olduğu konusunda yeteri kadar çok şey bilmiyordum ki kendim de üzüleyim. “Sinjin’e benim daha yeni bir cadı olduğumu söyledin.”

Başını sağa sola salladı ve geriye doğru bir adım attı. “Seni korumaya çalıştığımı biliyor. Durum daha kötü olamazdı. Bella’yla konuşacağım.”

“Şey, ben teklifini geri çevirebilirim.”

Başını hayır anlamında sallarken güldü. “Anlamıyorsun, Jolie, başka seçeneğin yok. Bizim topluluğumuz sizinki gibi değildir. Bizde seçme hakkı veya demokrasi yoktur. Ve şimdi eğer senin bir koruyucun yoksa, onun birliğine katılmak zorunda bırakılacaksın.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanrım, kulağa mafya ya da öyle bir şey gibi geliyordu. “Koruyucu mu?”

Yanıma oturdu. Bu çok rahatlatıcıydı çünkü onun odanın içinde volta atmasını izlemekten yorulmuştum. “Bu topluluğun kuralları vardır, Jolie. Bu kuralları sana şu ana kadar açıklamadım ve açıklamak zorunda kalmamayı umuyordum. Eski yaşamını yenisiyle değiştirmek isteyip istemediğine karar verene kadar eski yaşamına dönmeni istiyordum. Şimdiyse senin yerine seçim yapılmış görünüyor.”

“Anlamıyorum,” dedim. Sesim o kadar kısıktı ki ağzımdan zar zor çıktı.

“Eğer bu toplulukta bir koruyucun yoksa, o zaman seni savunacak kimsen olmaz. Bella’nın tarafına geçmek zorunda bırakılırsın.”

Zorunda bırakılmak mı? Kulağa gittikçe daha kötü geliyordu. “Senin deyiminde, bir koruyucu, neyi farklı kılıyor ki?”

Ayağa kalktı ve yine volta atmaya başladı. “Eğer bir işverenin, veya koruyucun varsa, o zaman güvende olursun. Eğer birisi seni zaten birliğine dahil ettiyse Bella kendi safına katılman için seni zorlayamaz. Eğer belli bir işte senin yardımını isterse, işvereninle bağlantı kurmak zorunda kalır.”

Bu açıklama biraz daha anlamlı gelmişti ama onun deyişiy-le, bir işverenin, bununla ne alakası olduğunu anlamıyordum. “Peki, varsayalım ki Bella benim koruyucum oldu, ki bunu yapmayı istiyor, bu neden o kadar kötü bir şey olurdu?”

“O ağgözlü, bencil bir orospudur.” Duraksadı ve elini tedir-gin bir halde saçlarının arasında gezdirdi. “Sana söylemek iste-medim çünkü bu çok korkunç...”

Kalbim birkaç saniye boyunca atmayı unuttu. “Devam et.”

“Jack’i Bella’nın yanına götürdüğüm zaman Bella, babası-nın sorumluluğunu üzerine alması gerektiğinin farkına vardı ve o anda onu öldürdü.”

“Ne yaptı?”

“Sana bakar bakmaz seni öldürebilir.”

Sanki bir galon ekşi süt içmişim gibi midem kalktı. Her-hangi birinin kendi babasını nasıl öldürebildiği gerçeği beni aşıyordu. Tamam, yani Bella için çalışmak bir seçenek değildi. “Neden senin için çalıştığımı söyleyemiyorum?”

Omuz silkti. Gözlerime bakmamaya çalışıyordu. “Ben hep tek başıma oldum, ne kimse tarafından korundum ne de birini korumayı teklif ettim. En iyi seçenek olduğumdan emin de-ğilim. Bella’ya katılmayı kabul etmedim ama o da beni büyük bir tehdit olarak görmüyor olmalı ki ona katılmam konusunda ısrarcı olmadı.”

“Eğer sen korunmuyorsan, o zaman nasıl oluyor da kimse senin peşine düşmüyor?”

“Ben çok güçlüyüm ve birinin iradesine boyun eğmemi

sağlamak hiç de kolay bir şey değildir. Ben kimseye boyun eğmem.”

Bazılarına bu söyledikleri küstahça gelebilirdi ama bakışlarında kibir değil, sadece dürüstlük vardı. Ve ben de ona inandım. Fakat güçlü bir *warlock* olsun ya da olmasın, bu belaya bulaşmam öncelikle onun hatasıydı. Tamam, bu partiye beni o davet etmemişti ama bana zarar vermeyi dileyebilecek başka insanların dikkatini çekmeme neden olmuştu. Anladığımı kadarıyla birbirine girmiş bu örümcek ağında ilk ilmeği atan oydu.

“Tüm bunlar için özür dilerim, Jolie,” dedi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

Ayağa kalktım ve kaçma ihtiyacıyla kapıya doğru yürüdüm. Rand hemen yanıma geldi. “Gidebilir miyiz?” diye sordum. Dudaklarım gerilmişti.

Başıyla onayladı ve kapıyı açmasıyla Bella, Cleopatra kılığı içinde hemen kapının dışında belirdi. Geriye adım atınca Rand’ın sert göğsüne çarptım. Rand yanıma geçti ve ona öyle bir baktı ki o an Bella’nın yerinde olmadığım için memnun oldum. Bakışı, onun ölmesini dilemekle bunu kendinin yapmak istemesi arasında gidip geldiğini gösteriyordu.

“Bu küçük sıcak bir kavuşma değil de nedir?” diye sordu, bir yandan Rand’ın koluna girerken. Rand, dikleşti. Açıkça rahatsız olmuştu. Neden direkt silkinerek kolundan kurtulamadığını anlayamıyordum. Rand doğru bildiği şeyi kim ne derse desin yapardı ... değil mi? Bir şeyler dönüyordu.

“Seninle sonra konuşacağım,” diye ona fısıldadı Rand.

Bella sadece gülümsedi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sert bakışları altında çürüyormuşum gibi hissediyordum. İşte tam o anda ondan nefret ettiğimi anladım. Nefretim hiçbir şekilde hazır olmadığım bir hayata başlamaya beni zorladığı için değildi de küstahlığı yüzündendi. Ve aynı zamanda Rand'in koluna geçirdiği kolu yüzündendi – bu beni cehennemin bütün ateşlerinin üzerindeymişim gibi yakıyordu.

“Küçük partime geldiğin için mutluyum, Jolie. Benim şeref konuğumsun, biliyor musun?”

Bu kadar hoşbeş bana yetmişti.”Şeref konuğun mu? Ben öyle duymadım. Aslında, şeref mahkumun olarak daha doğru bir şekilde ifade edebiliriz.”

Güldü ve bilezikli kolunun bir hareketiyle kızgınlığımı bayat bir ekmekmiş gibi savuşturdu. “Evet, parti senin onurundaydı. Gelmeseydin çok utanç verici olurdu. Ama yakışıklı korsanımızın senin kararım yeniden düşünmene neden olabileceğini düşünmüştüm.” Rand'in geniş göğsünü okşadı.

Bu küstah yorumdan dolayı kızardım ve bakışlarımı indirdim. Başından beri geleceğimi biliyordu. Kendimi çok saf, çok aptal hissettim. Planına kolayca kanmıştım. Tek gerekli olan Rand'in yem olarak kullanılması olmuştu. İncinmiş gururum körü körüne kapıldığım isteğin aptallığına karşı isyan ediyordu ki bu istek en başta beni bu soruna bulaştıran şeydi.

“Onu buraya davet etmeye hakkın yoktu, Bella,” dedi Rand gerilmiş dudakları arasından.

Bella parmaklarını onun göğsünden aşağı doğru gezdirirken ben yeni bir öfke dalgası hissettim. Neden onun kendisine dokunmasına izin veriyordu? Neden geri çekilip ondan uzak-

laşmıyordu? Ondan nefret ettiği belli oluyordu – yüzünden okunuyordu.

“Aa, her türlü hakka sahiptim, Rand. Kimsenin koruması altında değildi. Bu yüzden iyi niyetli bir şekilde kendi korumamı ona sunmak istedim.”

Rand Bella’dan uzaklaştı. Eğer Rand ona saldırmasa, aurası ona saldırarak gibi duruyordu. O anda aralarındaki anlaşmayı korumaya çalışıyor olduğunu anladım.

“İşte burada yanılıyorsun, Bella. Benim korumam altına girmeyi kabul etti.”

Yaşadığım şoku yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Daha biraz önce yalnız çalıştığını söylememiş miydi? Üzerinde daha fazla düşünme fırsatım olmadı – Bella’nın aurası dikkatimi çekti. Aynı Rand’in kızdığı zamanlarda olduğu gibi mor renkle dalgalanıyordu.

“Sen kimseye koruma teklif etmezsin, Rand, senin tarafsız olduğunu herkes bilir,” diye sıkılmış dişleri arasından tısladı. Ağzını açtığında çatal bir dil görür müyüm diye bekledim.

“Ona koruma teklif ettim ve o da kabul etti. O ve ben beraber çalışacağız. Onu ben keşfettiğim için bunun adil olduğunu düşünüyorum.” Memnuniyetle gülümsedi.

Bella’nın burun delikleri açıldı ve göğsü fırtınalı bir denizdeki bir gemi gibi inip kalkıyordu. Eğer herhangi birisinin patlaması mümkün olsaydı, o bunu yapmaya çok yakındı. “Bu doğru mu? Sana kefil olmayı teklif etti mi?”

Yani, şimdi, şeytan tarafından zapt edilmiş gibi görünen Bella’yla veya kendi problemleri olan Rand’le müttefik olma

gibi iki seçeneğim vardı. Yine de, bildiğim kadarıyla Rand kendi babasını öldürmemişti. “Evet, bu doğru. O teklif etti ve ben de kabul ettim.”

Bella bana şansı olsa derimi katman katman yüzmekten çok zevk alacakmış gibi görünen bir bakış attı. Neyse ki, buna kalışmadı ve onun yerine dönüp uzaklaştı. Kalçaları sanki son noktayı onun koyacağını söylemiş gibi bir sağa bir sola sallanıyordu.

“Üzgünüm Jolie, ama artık bu yaşam biçimini benimsemek zorundasın. Bundan sonra beraber çok yakın bir şekilde çalışmak zorunda kalacağımız için umarım beni affedebilirsin,” dedi Rand. Sesi kısık ve yorgun geliyordu.

Durumun ne kadar ironik olduğunu düşünmeden edemedim. Rand’le yakın bir şekilde çalışmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu ama böyle değil. “Yani, bana eski yaşamıma geri dönemeyeceğimi mi söylüyorsunuz? Dükkanıma, evime, kedime ve Christa’ya ne olacak peki?”

İç geçirdi ve bunun ardından iyi bir şey gelmeyeceğini biliyordum. “Üzgünüm,” dedi sanki bu her şeyi düzeltebilecekmiş gibi.

Düzeltilmedi de. “Bu saçmalık. Ben böyle olmasını istemedim.” Bu oyunda bir piyon olmaktan sıkılmıştım. Bu insanlar veya onlara her ne denirse cadı ilkelerine göre yaşamayı seçebilirlerdi ama ben insandım ve seçme hakkım vardı. Tanrı aşkına, ben Amerika’da yaşıyordum!

“Aslında biraz önce istedin.”

Parmaklarımı büktüm ve tırnaklarım avuçlarıma battı. Ağ-

zımdan nefes alıp burnumdan vermeye çalıştım ama bu beni rahatlatmadı. Öteki dünya yaratıklarıyla dolu bir evdeydim. Buradaki kimse insan değildi ve beni en çok korkutan şeyse artık ben de onlardan biriydim.

Buna boyun eğmeyecektim. Bu yaratıkların hayatımı kontrol etmesine izin vermeyecektim. Beni zorla sokmaya çalıştıkları bu durumla ilgili ne yapacaklarını onlara gösterecektim. Özgür iradem, seçme hakkım olmadığını söylüyorlardı. Canları cehenneme!

Kapılara doğru giderken arkama dönüp Rand'e bakmadım. Çakal maskeleri, çıplak göğüsleri ve Eski Roma'ya özgü etekleriyle tam da Mısırlı muhafızlar gibi giyinmiş iki devasa adam önüme çıktı ve çıkışı kapattı.

"Çıkmak istiyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Özür dileriz ama buna izin veremeyiz," dedi biri ve içimde bir panik duygusu yükselerek ciğerlerimdeki havayı tıkadı. Gitmeme izin vermeyeceklerdi, öyle mi? Tamam, oyun oynamak istiyorlarsa, istediklerini alacaklardı. Bütün enerjimi onların üzerine yoğunlaştırdım. Kendimi Rand'in bana öğrettiği büyü kullanmaya zorladım ve onların yana çekildiğini hayal ettim.

Büyüm onlara çarpıp bana geri döndü. Ayağım yerden kesildi ve popomun üzerine düştüm. İnanılmaz kısa olan elbisem belime doğru çıktı. Neyse ki altıma tayt giymiştim. Muhafızların dikkatinin külotum üzerinde yoğunlaştığını fark edince kızardım ve eteğimi aşağı doğru çektim.

Önümde bir el belirdi ve çok eğleniyormuş gibi görünen Sinjin'le karşılaştım. Uzattığı eli kabul etmedim ve kendi kendime ayağa kalktım.

“Sanırım büyü gücünün burada işe yaramadığını sana söylemeyi unuttum. Bunu engelleyen bir sihir var,” dedi.

Başımla onayladım ama aklıma sadece küfürlü sözler geldiği için hiçbir şey söylemedim.

Hayatım gözlerimin önünde paramparça oluyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“İyi misin?” diye sordu. İlgisinin gerçek olmadığını tahmin edebiliyordum. Herkes gibi o da muhtemelen benden bir şey istiyordu.

“İyiyim. Egom incindi ama hepsi bu,” diye mırıldandım.

Pis pis güldü. “Şey, eğer seni daha iyi hissettirecekse, kim-senin senin düşüşünle ilgilendiğini sanmıyorum. Daha çok pembe dantel külotunla ilgilendiler. Şahsen ben manzaradan büyük zevk aldım.”

Kaşlarımı çattım. “Bütün vampirler bu kadar...cinselliğe düşkün mü?

Güldü. “Sanırım azgın bir grup sayılırız. Fakat, bunu bütün öteki dünya yaratıkları için söyleyebiliriz. İnsanlar temel, ilkel ihtiyaçlarını göz ardı etme eğilimindeyken, biz onların tadını çıkarırız.”

Mükemmel. Ve artık ben de bu asil grubun içindeydim. Bu düşünce midemi bulandırdı.

“Sinjin, onu rahat bırak, o koruma altında,” dedi Rand. Sinjin’le ikimizin arasında durdu.

“Uzmanımız da geldi,” Sinjin iç geçirerek bana baktı. Neyi kastettiğini tam olarak anlamamıştım ama söylediği yine de beni gülümsetmişti.

“Randall her zaman en az istendiği yerde biter. Onun koruma altında olduğunu biliyorum – Bella onu koruması altına aldı.”

Rand gülümsedi. “Onu ben kendi korumam altına aldım.”

Cümlesine sahiplenici bir hırıltının da eşlik ettiğine yemin edebilirdim.

Sinjin kaşlarını çatarak döndü ve bana baktı. “Bu olamaz. Bella partinin yeni cadının onuruna olduğunu söylemişti.”

Rand vampire, kaslı göğüs kafesleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı.

“Onu ben buldum. Bu yüzden onun üzerinde haklara sahibim ve o hakları kullandım. Eğer ondan bir şey istiyorsan, önce benimle muattap olmak zorundasın.”

Onlardan birine bağırarak mı yoksa vurmak mı istiyordum bilmiyordum. İki ilkel gerizekalının uğruna kavga ettiği bakire bir kız gibi hissediyordum. “Ben de tam gidiyordum,” dedim ve onları itekleyerek geçmeye çalıştım.

Rand’in eli kolumu bir mengene gibi kavradı. Ben direnemedim beni Sinjin’den uzaklaştırdı.

“Beni bırak,” dedim, onunla mücadele etmeye hazır bir şekilde.

“Bulaşmış olduğun bu durumu anlamıyorsun, Jolie. Buradakiler arkadaş canlısı insanlar değil, onlar sana baktıkları anda seni öldürebilecek vampirler, kurt adamlar ve iblisler.”

Peki, bu kadarı yeterliydi artık. Sanırım düzgün düşünemiyordum. Gitmek istiyordum ve bu duyguyu o anda her zaman-

kinden daha çok hissediyordum. Buraya ait değildim – onlar gibi değildim. Tanımlanamayan güçlerim olabilirdi ama bu onlardan hoşlanmamı sağlamıyordu. Masumdum ve öyle kalmak istiyordum.

Vücudum titremeye başladı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. “Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bu adil değil.”

“Biliyorum, Jolie ve inan bana, bu gece buraya hiç gelmemiş olmanı dilerdim. Bella’nın senin peşinden geldiğini bilseydim, seni saklamak için elimden geleni yapardım. Aptalca davrandım. Sen babasını yeniden hayata getirdiğin için bana sadakat yemini borçluydu ve ben de eğer seni rahat bırakırsa ödeşeceğimizi söyledim.”

Başımınla onayladım. Yapbozun parçaları yavaş yavaş yerine oturuyordu ama bu, bu durumun herhangi bir kısmından hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Tüm bildiğim sıkıcı da olsa mutlu olan hayatımdan çekip çıkarıldığımı ve şimdi güvenliğim için endişe duyuyordum. Bunların hiçbirini istememiştim ve bu da en kötü kısmıydı. “Sadece eve gitmek istiyorum, Rand.”

Omuzlarımı sıkıca tuttu. “Biliyorum, Jolie ama korkarım ki bu artık mümkün değil. Artık benimle yaşamak zorundasın.”

Onunla yaşamak mı? Hayal kırıklığına yenilmiş bir şekilde gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. “B... Ben senin nerede yaşadığını bilmiyorum b... bile! S...soyadın ne, onu bile bilmiyorum!” Çok kızdığım zaman kekelemeye başlıyordum. Kekelemem beni iyice çileden çıkardı.

Bana doğru uzandı ama elini ittim. Çok öfkeliydim ve çılgılık

atıp saçımı yolmak mı, yoksa ağlamak mı istiyordum bilmiyordum. İkisini de yapmayı başaramadım.

“İngiltere’de yaşıyorum ve soyadım Balfour,” dedi Rand.

“İngiltere mi?” Sonra hıçkırıklar başladı. Hiç yurtdışına çıkmamıştım ve şimdi İngiltere’ye mi taşınmam bekleniyordu? Annem kalp krizi geçirecekti! Spokane’den Los Angeles’a taşınmamı bile kaldıramamıştı.

“Şşş, Jolie,” diye fısıldadı Rand. Bir yandan da tahminimce partinin ortasında sinir krizi geçirmeyeyim diye, daha sakın bir yer bulmak için etrafına bakınıyordu. Kolumdan tutup beni bir yatak odasına doğru götürdü ve kapıyı arkamızdan kapadı. Başının bir hareketiyle ışığı açtı ve ben yatağa devrilip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

“Daha önce İngiltere’ye hiç gitmedim!” Sesim berbat çıkıyordu ama hiçbir şekilde umurumda değildi. Sıur dışı ediliyordum.

“Sana söz veriyorum bunu senin için mümkün olduğunca kolaylaştıracam.”

Oturdum ve kontrollü görünmeye çalıştım. “Neden İngiltere’de yaşamak zorundayız?” Gözlerimi kolumla ovuşturdum ve burnumu çektim.

“Çünkü orası benim bölgem – cadılar meclislere ayrılırlar ve her bir meclis de belirli bir bölgede birisi tarafından yönetilir. Bella’nın bölgesi burası.”

“Peki ya Los Angeles?” diye sordum Rand korsan pantolonunun ceplerini araştırıp bana bir mendil uzatırken. Burnum akıyor olmasına rağmen onun önünde burnumu hiçbir şekilde

temizlemeyecektim.

“Şey, evet, ama daha önemlisi – o Amerika’nın batı eyaletlerini control ediyor.

Burnumu çektim. “Bölge derken bu ne anlama geliyor?”

“Benim İngiltere, İskoçya ve Galler’deki bütün öteki dünya olaylarını kontrol ettiğim anlamına geliyor. Eğer bir öteki dünya varlığı o bölgeye taşınmak isterse benden izin almak zorundadır. O bölgede çalışmak istiyorsa benle muattap olmak zorundadır. Mümkün olduğu kadar geniş bir toprağı kaplayabilmek ve aynı zamanda da mümkün olduğu kadar etkili olabilmek için bu şekilde bölgelere ayırılırız.”

“Peki ya vampirler, kurt adamlar ve iblisler?” diye sordum, bu sorunun dudaklarımdan çıkabildiğine şaşırarak. Kulağa bir Hollywood filmi aldatmacası gibi geliyordu.

“Vampirler bizimle birlik içinde bizim bölgelerimizdeki evlerde yaşarlar. Bu yönden bizim bu bölgesel anlayışımızı desteklerler. Kurt adamlar ve iblislerin bizle işleri yoktur – kendi kurallarını kendileri koyarlar ve gittikçe büyüyen bir sorun haline geliyorlar. Topluluğumuzda kurulu bir düzen olması gerektiği için yakında onlarla ilgili ne yapılması gerektiğine karar vermek zorunda kalacağız. Her ne kadar onları sevmesem ve onlara güvenmesem de, vampirler en azından bu konuyu çözmek için girişimde bulundular.

Başım deli gibi zonkluyordu ve oturmaya ihtiyaç duydum. Öteki dünya yaratıklarının sadece var olmaları değil, aynı zamanda başbayağı bir hükümete sahip olmaları sindirmesi zor bir gerçektir. Hayatının asla aynı olmayacağını anladım. Bu, kırılma noktasıydı – sefil hayatımın geri kalan kısmının ilk gecesi.

“Jolie, biliyorum, bu hazmetmesi kolay olmayan bir şey. Uçakta daha çok konuşabiliriz ve ne kadar sorun varsa orada cevaplayabilirim. Korktuğunu biliyorum ama umarım benimle güvende olduğuna inanıyordur. Senden asla yararlanmam veya seni incitmem. Bunun böyle bir durumda yapılabilecek en iyi şey olduğunu umarım anlarsın.”

Başım la onayladım ama ona bakmadım. Beni hiçbir zaman incitmeyeceği konusunda ona güveniyordum – yapmak isteseydi şu ana kadar yapabildi. Fakat bütün bu olaylarla ilgili heyecanlanamıyordum. Bildiğim kadarıyla çok boktan bir durumdu. Şimdi işimi, evimi ve arabamı satıp İngiltere’ye taşınmak zorundaydım. Kedim Plum’ı yanımda götürüyordum. Rand’in bununla ilgili olarak ne düşündüğü umurumda değildi ve eğer Christa isterse, onu da götürecektim.

Kafamı kaldırıp Rand’e baktım ve bir konuda huzursuz olduğunu fark ettim. Gözlerinde endişe vardı. “Neyin var?”

Boynunun arkasını ovuşturdu. “Sana söylemek istemiyordum ama başka bir yolu olmadığını görüyorum. Bella beni düelloya davet etti ... senin için.”

Tamam, artık bu kadarına da pes! “Düello mu, hani şu silahlarla olandan mı?”

Sahte bir şekilde güldü. “Hayır, bir cadı ve bir *warlock* arasında büyü kullanılarak yapılan bir düello. Sana sahip çıkmamın adil olmadığını düşünüyor.”

Ayağa kalktım ve akmak için sadece tamam dememi bekleyen gözyaşlarımla mücadele etmeye çalışarak peri eteğimi düzelttim. “Yani b... bu ne anlama geliyor? Onunla büyü yaparak mı m... mücadele edeceksin? Ölümüne mi?” diye sordum beni

ele geçiren panik sayesinde yükselen ses tonumla. Eğer Rand kaybederse, sonsuza kadar Bella gibilere hizmet etmeye mahkum olurum. Buna izin vermektense kendi canıma kıymayı tercih ederdim.

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Güçlerimizle mücadele edeceğiz ve yere ilk düşen kaybedecek."

"Ama Sinjin burada büyü kullanımını engelleyen bir sihir olduğunu söylemişti," dedim. Rand'in söylediğine karşı aklıma gelen alakalı her bilgiye dikkat çekiyordum.

Elini yanağıma koydu ve bu beni anında rahatlattı. "O büyüü bozmak kolay, Jolie."

"O...o önemli bir rakip mi?"

Başıyla onayladı. Kekelememi fark ettiyse bile bu konuda hiçbir yorum yapmayacak kadar kibardı. "O çok güçlü bir cadı,ama Jolie, ben de güçlü bir *warlock*'ım."

"Peki eğer başarısız olursan?"

Derin bir nefes aldı. "O zaman o senin koruyucun olur."

Başka bir gözyaşı seline boğuldum. Bu gece daha kötü olabilir miydi acaba? Rand beni güçlü kollarının arasına aldı ve ben akan burnumu gömleğine bulaştırmaktansa mendile sil-dim. Geleceğimin onun Bella'yı yenmesine bağlı olduğunu düşünerek daha da fazla ağlamaktan kendimi alamıyordum.

Rand benden uzaklaştı ve bana umut verici bir şekilde gü-lümsedi. "Bu gece. Muhtemelen az sonra. Biz konuşurken on-lar kuralları kararlaştırıyorlar. Jolie, bana aptalca bir şeye kal-kışmayacağına dair söz ver. Buradaki herkes senden çok daha

güçlü ve sana ne yapacakları onların vicdanına kalmış. Düellonun sonunda ya Bella ile ya da benimle gideceksin. Burası Bella'nın evi olduğu için bütün bu insanlar benim değil, onun arkadaşları ve dolayısıyla, eğer ben kazansam da ne olabileceğini tahmin edemiyorum. Kapıya yakın durmanı ve hızlıca gitmeye hazırlıklı olmam istiyorum.”

“Lütfen beni ona bırakma.”

Güldü. “Güven bana; bütün gücümü kullanacağım, gerçekten.”

Yedi

Anlaşılan, Yeraltı Dünyası yaratıkları da insanlar kadar kavgaya meraklıydı. Dansçılar havada vals yapmayı bıraktılar. Rüzgarda süzülen çiçek yaprakları gibi yere indiler. Herkes Rand ve Bella'nın etrafında bir amfityatroyu andıracak şekilde sıralandı. Bu daha önce duyduğum ya da filmlerde izlediğim düellolara benzemeyecekti ve olacaklara karşı hazırlıklı değildim.

Kaçmaya çalışırım diye sıkı bir gözetim altında tutulacağım kalabalığın ortasına doğru götürüldüğümü fark ettim. İçim sıkıldı ve beni kalabalığa iteni dahi fark edecek durumda değildim. Rand'in uyarısını tekrarlayıp duruyordum: *Kapıya yakın dur ve hızlıca kaçmaya hazır ol.* Kafamı kalabalığın arasından uzattım, en yakın çıkış pek de yakın değildi.

Birisi kolumdan tuttu. Yerimden sıçradım ve dönüp baktığımda Sinjin'in sırttan yüzüyle karşılaştım.

“Gel benimle, biriciğim, senin en önde ve tam ortada durmanı sağlayacağım.”

“Hayır.” dedim hemen, şu anda onunla aramda en az dört kişi bulunan kapıyı hatırlayarak. “Burada iyiyim.”

“Israr ediyorum.” Sesinin tonundan hayırı cevap olarak kabul etmeyeceği anlaşıyordu. Birkaç kişi geçeceğimiz yerde duruyorlardı ve Sinjin onlara bakmaktan başka bir şey yapmadığı halde yolumuzdan hızla çekiliverdiler. Ben daha farkına varamadan, kapıdan olabildiğince uzakta, düellonun yapılacağı alanın yanında buldum kendimi.

Lanet olsun!

Kolumu çektim. “Beni sürekli izlemene gerek yok.”

“Korkarım ödül sensin, cicim ve kaybedilmemesi gereken-sin.” diyerek sırttı.

Sinjin’in gülümsemesi ya alaycı ya da şeytani oluyordu. Bu yaratığın içinde bir gıdım iyilik olduğunu düşünemiyordum. Ve en büyük problem de onun nasıl bir canavar olduğunu açıkça görsem bile ona karşı hislerime engel olamıyordum.

Tam bir salaktım.

“Bella’ya beni kontrol altında tutma konusunda ne kadar iyi bir iş başardığını rapor etmem gerekecek.” dedim öfke içinde, onu arzuladığım gerçeği ile yüzleşmek istemeyerek.

Başını sağa sola sallarken seksi dudaklarının köşelerinde cilveli bir sırıtış belirdi. “Bella ile hiç alakası yok. Ben seni korumak için buradayım.”

Çirkin bir sesle alay ettim ama umurumda değildi. “Görü-

nen o ki herkes beni korumaya gelmiş. Ama sana ancak sen benden uzak olduğun müddetçe güvenebilirim.”

Buz mavisi gözleri benimkiler ile buluştu ve bir kahkaha patlattı. “İstediğini düşün, cicim. Öncelikle itiraf etmeliyim ki sana olan ilgim insani hislerimden kaynaklanmıyor; öyle hislerim yoktur. Sen bir malsın ve kıymetli olanlarındansın.”

Elini omzuma koyunca omzumu hareket ettirerek elini uzaklaştırdım. Bir mal! Beni bir mal olarak görüyorlardı. Bu yaratıklar bana hiç değer vermiyorlardı. Onların ihtiyaçları için vardım, ticari bir eşya, bir takas anlaşıyordum. En azından Sinjin’in bunu yüzüme söyleyecek cesareti vardı.

“Ne düşündüğün umurumda değil, benim hala seçme özgürlüğüm var.” dedim, ama bu cehennem malikanesine girdiğim anda özgürlüğümün benden zorla alındığını biliyordum.

“Korkarım eski hayatın geride kaldı, aşkım, şimdi başka bir gerçeklikle yüzleşmelisin.”

Düşüncesi bile beni hasta etti. Gözlerinin içine bakıp küçümseyici bir edayla “Eh, bu gerçeklik Bella’yı ya da arkadaşlarını kapsamıyor.” dedim.

Çok sert bakıyordu. “Ben kimsenin arkadaşı değilim.”

Tenimde bir ürperti hissettim. “Öyleyse neden buradasın?”

“Emirler,” dedi kısa ve öz bir şekilde ve bakışlarını Rand ve Bella’ya çevirdi. “Şov başlıyor gibi gözüküyor, cicim. İyi olan cadı kazansın.”

Alaycı bir yorum yapmak yerine Rand’e odaklandım. O ve Bella, yüzlerinden okunan ancak nefret denebilecek bir duy-

guyla karşı karşıya duruyorlar ve gerilmiş çeneleriyle, kısılmış gözleriyle ve sıkılmış yumruklarıyla birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de çok öfkeliydi ama Bella daha bir öfkeliydi. Artık Rand'ın koruması altında olmamı kabul etmesi oldukça zor olmuş olsa gerekti. İşlerine karışılmasından pek hazzetmediğini düşünüyordum.

Korsan gibi giyinmiş ince yapılı bir kadın zarif bir şekilde yürüyerek ikisinin arasına gelince durdu. Rand'e fingirdek bir bakış attı. Ama Rand ona bakmıyordu; gözlerini bana çevirmişti ve sanki oyun başlamak üzere der gibi başını eğdi. Ağzımı oynatarak "İyi şanslar" dedim.

"Bu büyü ve gücün rekabeti. Hangi cadı yere ilk düşerse o kaybedecek. Kazanan Jolie Wilkins'in patronu olma hakkına sahip olacak." dedi korsan kız, kalın ve gırtlaktan gelen bir sesle. Seks bir vücuda bürünse sesi böyle olurdu.

Herkes bana bakmak için döndü. Ödülü değerlendirdikleri belliydi. Teselli etmek için eliyle omzuma hafifçe vurup gülen Sinjin'e doğru yanaşırken küçüldüğümü hissettim. Bu sefer ondan uzaklaşmadım.

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Rand ve Bella birbirlerine dönmüş öylece duruyorlardı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Sinjin'e.

"Şişt." Parmağını kolumun üst kısmı boyunca hareket ettirdi. Dokunuşu buz gibi de olsa tenimi yaktı.

Alt dudagımı çiğneyerek bir şeylerin olmasını sabırsızlıkla bekledim. Rand ve Bella'nın parmak uçlarından bir ışık hüzmesinin yayıldığını sandım ve gerçekten de böyle bir şey olu-

yor mu diye gözlerimi kırptım. Işık, enerji topu denilebilecek dereceye kadar yoğunlaştı. Bella'nınki mavi bir ışığa dönüşürken Rand'inki Spokane'deki ilk kar tanesi kadar beyaz bir hal aldı. İşte o an, daha önce hiç olmadığı kadar eve dönmeyi ve tüm bunları unutabilmeyi diledim. Spokane'deki sıradan hayatıma geri dönmek ve güvende olmanın tadını çıkartmak ...

Kafamda Spokane düşünceleri dolaşıp dururken dövüşün başlamasını beklemiyordum. Rand ve Bella saldırıya geçip enerji toplarını birbirlerine attıklarında nefesimi tuttum. Sinjin kakhaha attı ve beni sakinleştirmek için hafifçe omzuma vurdu ama tek hissedebildiğim teninin soğukluğuydu ki bu kesinlikle sakinleştirici değildi.

Her iki cadı da enerji toplarından yana adım atarak kaçınca enerji topları kenarda duranlardan birini vurur mu diye merak ettim. Enerji topları sönmekte olan yıldızlar gibi yanıp söndüler ve herhangi bir zarar vermeden ortadan kayboldular. Sanırım enerji topları ellerindeki en iyi numara değildi çünkü ne Rand ne de Bella hedeflerini tutturamadıkları için üzölmüş görünmüyorlardı. Bunun yerine, çok daha ilkel ve çok daha insani bir şekilde birbirleri ile dövüşmeye başladılar; yumruklarıyla, dizlerini kullanarak ve küfürler savurarak. Rand bacak arasına tekme yeyince yüzümü buruşturdum. Yere düşecekmiş gibi göründü ve nefesimi tutarak bir adım öne attım. Sinjin kolumdan tuttu ve sert bir şekilde beni kendine çekti.

"İzle, aşkım." diyerek fısıldadı kulağıma.

"Sana bu kadar yakın durmam gerekmiyor." dedim öfke içinde ve öne bir adım attım.

Rand doğruldu (Tanrıya şükür). Bir kadınla kavga ettiği

gerçeğine önem veriyormuş gibi görünmüyordu. Tabi, Bella bir kadından çok bir yaratık gibiydi. Yaratık ya da değil, Bella çok güçlüydü. İkisi birbirlerine denk gibilerdi.

Ofladılar, pufladılar ama biri diğerini alaşağı edemedi.

Birbirlerini yenemeyeceklerini anlayınca birkaç dakikalığına ayrılarak ikisi de odanın iki uç köşesine dinlenmek için çekildi. Rand öne doğru eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu. Nefes alışışı düzensizdi, nefes alıp verirken vücudu da sarf ettiği eforla sallanıyordu. Kaşlarında boncuk boncuk birikmiş ter yüzünden aşağıya akıyordu. İçimde bunun uzun bir dövüş olacağına dair bir his vardı.

Sonra Rand'in tek kelimeyle inanılmaz bir şey yaptığını gördüm. Derin bir nefes alarak dönüşmeye başladı. Yüzü ve uzuvları uzarken çatırdayan kemik sesleri duyuluyordu. Kahverengi, kalın bir kürk, hızlı çekimde büyüyen otlar gibi derisinden fışkırdı. Sırtı sanki ikiye ayrılacakmış gibi kavis şeklini aldı ve sonra omurgası yuvarlak bir biçim alırken göğüs kafesi de iki kat genişlemişti. Dudakları geriye doğru kıvrıldı, köpek dişleri uzadı. Kafasını sallayarak acı dolu bir şekilde kükredi. İnsandan ayıya dönüşme işleminin canını çok fazla yaktığını sadece hayal edebilirdim.

Doğru görüp görmediğimden emin olmak için başımı sağa sola sallayarak gözlerimi ovuşturdum ama işte kanlı ve canlı bir ayı önümde duruyordu.

Şimdi, hayvanlar hakkında pek bir şey bilmem, ara ara Animal Planet kanalını seyrederim ama bunun var olan en büyük ayılardan biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim; belki de bir bozayıydı.

Tepkisini görmek için bakışlarımı Bella'ya çevirdim. Onun yerinde olsam korkudan altıma yapabilirdim. Ama görünen oydu ki ben bir ödektim çünkü Bella, Rand'e sanki "bundan daha iyisini yapabilirsin" der gibi bakıyordu. Yere iyice çöktüğünde, arka tarafından uzun karamel rengi bir kuyruk çıktı ve parmakları pençelere dönüşüp mermer zemini çizdiğinde çıkan sestten tüylerim ürperdi. Göğüs kafesi genişlediğinde Bella'nın kıyafetleri parçalandı ve parlak kahverengi bir kürk her yerini sardı.

Bella şimdi bir dişi aslana dönüşmüştü. Hem de kızgın bir aslana. Dönüşümü tamamlanır tamamlanmaz, Rand'e doğru atıldı. Pençesini savurarak, ayının ın ... Rand'in göğsünü yaraladı. Ayı acı içinde kükrerken koyu kırmızı kanlar yarasından aşağı akıyor, yerde bir kan havuzu oluşturunuyordu.

Ben ileriye doğru bir adım atamadan, Sinjin beni geri çekti.

Ayı koca kafasını sağa sola sallayarak iç burkan başka bir kükreyle geriye doğru tökezledi. Nefesimi tutup Rand'in gözlerimin önünde ölüp ölmeyeceğini merak ederek izledim.

Sinjin omuzlarımı sıktı. "Sadece bekle."

Kalabalık sessizdi, tüm gözler ayının üzerindeydi. Canavar sırt üstü yere devrilecek gibi göründü ama belki dövüşün kurallarını hatırladığından tekrar doğrulup dikildiğinde nefes alış yavaşlamıştı. Bella onun etrafında dolanmaya başladı ve bir aslan olmasına rağmen gözlerinde insanlara özgü bir neşe olduğu fark ediliyordu.

Sakin düşünme, Rand. Ne yaparsan yap, sakın düşünme. Muhtemelen bu düşünceleri Rand'e göndermemeliydim, özellikle de kavgaya odaklanması gerekirken ama kendime hakim olamadım.

Bana bakmadı ama ben kelimeleri düşünür düşünmez kan göğsünden aşağı akmaya devam ettiği halde öne doğru atıldı. Bella kükredi. Kalabalık alkışlarla coştı, tezahüratları odayı titretiyordu ve ben kusacakmış gibi hissettim.

Sinjin'e yaslanmadan edemedim. "Neden tezahürat yapıyorlar?" diye fısıldadım. "Daha bitmedi, değil mi? Neden sanki öyleymiş gibi..."

"Şşş, biriciğim, daha bitmedi."

Sinjin bunları der demez ayı arka ayakları üstünde doğruldu ve devasa başını arkaya atarak kükredi, bu duyduğum en şiddetli ve gürültülü kükremeydi. Bella aynı anda ona doğru atıldı ve Rand de Bella'nın üzerine çullandı.

Sert bir düşme sesi ile Rand Bella'yı altına alıp yere çiviledi ve dişlerini boğazma geçirdi.

"Onu öldürecek." diye fısıldadım. Ama eğer onu öldürseydi bu gerçekten bir kayıp olur muydu? Bella'dan hoşlandığımı söyleyemezdim...

"Hayır, öldürmeyecek." dedi Sinjin gülümseyerek.

Bella inledi ve çektiği acıyı gören Rand geri çekildi. Kalabalık sessizdi, bekliyordu.

Kimse alkışlamasa, yuhlamasa ya da başka bir şey yapmasa da, Rand'in kazanan olduğu açıktı. Döndü, kahverengi gözleri gözlerimi delip geçiyordu. Uzun ve akıcı adımlarla bana doğru gelirken, hala bir ayının suratı olan yüzü bana odaklanmıştı. Korkumu yenmeye çalıştım ve bir kahkaha atarak popoma şaplak atan Sinjin'e yanaştım. Bu olaydan ona kızamayacak kadar etkilenmiştim.

Attığı her hantal adımda Rand'in uzuvları kısaldı ve kürkü yerini bronz tenine bırakmaya başladı. Bana ulaştığında, ayı gitmişti ve Rand tekrar Rand olmuştu.

Çıplak.

Tamamen çıplak.

Ağzım açık kaldı ve bakışlarımın göğsünden kalçalarına ve sonra daha aşağılara ... inmesine engel olamadım. İki "insan"ın hayvana dönüşmesini izledikten sonra ne umuyordum emin değildim ama onların çıplak olacaklarını hayal etmemiştim. Gerçi mantıklıydı. Doksan kiloluk bir adamın dört yüz kiloluk bir aya dönüşmesi elbiselerini biraz esnetmiş olabilirdi.

Söylemeye gerek bile yok, gözlerimi çıplakken muhteşem görünen Rand'in kaslı vücudundan ayırmakta zorlandım. Sinjin nereye baktığımı fark edip de bana yapmacık bir şekilde gülümseyince hayal kırıklığına uğradım.

Rand ayaklarımın önüne yığılınca soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için fazla şansım olmadı. Sonra göğsündeki kocaman yarayı hatırladım.

"Aman Tanrım." diye fısıldadım.

"Ona yardım etmeni tavsiye ederim." dedi Sinjin yumuşak bir sesle ve sanki yüreklendirilmeye ihtiyacım varmış gibi beni ileri itti.

Birisi Rand'e bir cübbe uzatınca içim rahatladı. Onu çıplak görmek istemediğimden değil ama şimdi ne zamanı ne de yeri-ydi.

Yanında diz çöktüm.

“Rand” diye fısıldadım ve bana bakıp iyi olacağına dair bir işaret vermesini ümit ederek elimi kafasına koydum.

Sonunda, kafasını geriye yasladı ve sadece “kapı” diye fısıldadı ve o zaman kötü bir durumda olduğumuzu fark ettim. Kazanmıştı ama ev tamamen Bella’yı destekleyenlerle doluydu. Üstüne üstlük yaralıydı. Yarasının ne kadar kötü olduğundan emin değildim ama nefes alırken zorlanması yeterince kötüydü.

Kolumla sırtına destek vererek ayağa kalkmasına yardım ettim. Bütün ağırlığımı bana vermese de tökezlemiştim ve topuklu ayakkabılarıma lanet okudum. Kızgın yüzlerden oluşan bir deniz önümüzde dalgalanıyordu ama ben tamamen uzakta-ki kapıya odaklandım. İnce uçlu topuklu ayakkabılarımla aşırı ağır Rand’i taşımak büyük bir televizyonu taşıırken beline kadar kara batmak gibiydi.

Şansım bana yüz çevirmiş gibiydi çünkü Bella’nın misafirleri yolumuzdan çekilmiyorlardı. Rand iyice bana yaslanınca ağırlığıyla sendeledim. Gereksiz ayakkabılarımı çıkartmak için durunca hem onu taşıyıp hem de gönülsüz kalabalığı yarmamın bir yolu olmadığı gerçeği ile yüzleştim. Yumuşak mırıltılar kızgın homurtulara dönüştü ve birinin arkamdaki kanatları kopardığını hissettim. Yaşadığım hüsrandan dolayı gözlerim yaşla dolarken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Sinjin önüme geçince kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Lütfen onunla da uğraşmak zorunda kalmayayım! Sırtarak topukları üzerinde döndü ve kalabalığı güç kullanarak dağıtmaya başladı. Kalabalık ikiye ayrıldı ve açılan yoldan ilerleyebildim. Sinjin bana Kızıl Deniz’i ikiye ayıran Musa’yı hatırlattı elbette, Musa bir vampirdiyse. Bir de seksi idiyse.

Kapıya ulaştığımızda sıradaki engelle karşılaştım; çakal suratlı korumalar ile. Onlara en öfkeli, benimle dalaşmak istemezsiniz bakışımı attım ve onlar kenara çekilip de kapıların kendiliğinden açıldığını görünce şaşırdım. Hımm, belki de yeterince sert bakabilmişim...

Jetta'mın yolun karşısına park edilmiş olduğunu fark ettiğimde küçük arabamı bu kadar özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Şimdi problem Rand'i karşıya geçirmektir; gitgide daha da bitkin düşüyordu ve böyle bir ağırlığı taşımak hiç de kolay değildi.

Tanrının da yardımıyla sokağın karşısına sendeleye sendeleye geçmeyi başardık. Rand'i arabaya yasladım ve kapısını açarken kanı pencereye bulaştı. Koltuğa yığıldı ve bacaklarını kaldırıp dikkatlice arabaya soktum. Tamamen yerleştğinde hemen sürücü koltuğuna yöneldim ve oturacakken dirseğimi orta konsola çarptım. Çok eğlenceli bir an değildi.

"Bin kere lanet olsun!" diye patlayıverdim ve kapıyı çarparak kapadım. Neyse ki anahtarlar kontakta sabırla bizi bekliyorlardı. Arabayı çalıştırdım, kabus dolu partiyi arkamda bırakmanın sevinciyle yüksek sesle güldüm.

"Seni nereye götürmeliyim?" diye sordum. Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum ve dirseğim hala deli gibi zonk-luyordu. "Hastaneye gitmelisin."

"Hastane olmaz." diye mırıldandı Rand; gözleri kapalıydı.

Hastaneye alternatif bir yer düşünmeye çalıştım. Dişçi? Veteriner? Yok, olmaz. Diğer tek seçenek benim evimdi. Bu işe yaramalıydı.

Sürmeye devam ederken, ara ara dönüp Rand'ın solgun suratına ve sönük aurasına bakıyordum. Parlak elektrik mavisi rengi daha çok gökyüzü mavisine dönmüştü.

"Sana neler oluyor Rand?" diye sordum.

Güçlkle yutkundu, gözleri hala kapalıydı. "Bella... beni zehirledi."

Bir anda ağzıma kadar gelen mide öz suyum yüzünden kusacağımı sandım. "Ne yaptı?"

Nefes alışları arasındaki süre uzamıştı. "Aslana... dönüştüğünde... pençeleri... zehirliydi."

Muazzam bir mide bulantısıyla beraber gelen gerginlikle paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. Zehirlenme durumunda ne yapılacağına dair hiçbir fikrim yoktu; acil zehirlenme ekiplerini mi çağırmalıyıldım? 'Dişi bir aslana dönüşmüş bir cadı tarafından zehirlenmek' pek de uzmanlık alanlarına girmezdi sanırım.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum sessizce. Üstüne kusmayayım diye başımı geriye yaslamıştım.

"Sadece beni evine götür... ne kadar... uzakta?"

"Belki yirmi dakika. O kadar dayanabilir misin?" Ben o kadar dayanabilir miydim emin değildim.

Bir cevap alamayınca ona baktım. Bir soru soracakmış gibi bana bakıyordu. "Neden... kafanı... öyle tutuyorsun?"

"Kusacak gibiyim."

Bakışlarını yere indirdi. "Hızlı sür yeter."

Rand'ın ölüyor olduğu düşüncesini zihnimden uzaklaştı-

ramıyordum ve bunu düşündüğüm için kendime daha da kı-
zıyordum. Şimdi böyle bir hayata zorlandığıma göre, Rand'i
kaybetmeyi göze alamazdım. Eminim bu kulağa bencilce gele-
cektir ama bazen aklınıza gelen düşünceleri kontrol edemezsi-
niz. Koltuğa büzüşmüş Rand'e bir kez daha baktım. Bu kadar
yakışıklı, güçlü bir adamın böyle bir enkaz haline döndüğünü
görmek aşağılayıcı ve iç karartıcıydı.

"Bizi eve ulaştıracak bir büyü ya da başka bir şey yapamaz
mısın?"

Başını sağa sola salladı. "Işınlanamam."

Lanet olsun. Eh, bu tam anlamıyla berbattı. Azıcık bir ışın-
lanma için neler vermezdim. Ona ihtiyaç olduğunda Kaptan
Kirk* neredeydi? Anlaşılan, Kaptan Kirk, bana yakın bir za-
manda yardım edemeyecekti. O yüzden daha önce hiç sürme-
diğim kadar hızlı sürdüm. Genellikle kurallara saygılı, düzgün
bir vatandaşımdır ama şimdi sanki cehennemin iblisleri peşim-
deymiş gibi sürüyordum ve belki de gerçekten peşimdelendi.

Evimin olduğu sokağa geldiğinizde, Rand'in son beş daki-
kadır bir kelime bile etmemiş olduğunu fark ettim. Ona bakın-
ca boş bakışları ile karşılaştım.

Aman Tanrım!

"Rand, uyan!" Sesimde panik vardı.

"Ben hala buradayım."

Güneş yanığı üzerine Aloe Vera sürmüştüm gibi rahatladım.
Garajıma park ettim ve vakit kaybetmeyerek hemen onun tara-

* Star Trek'te ışınlama emri veren, uzay gemisinin kaptanı.

fına geçtim ve kapısını hızla açtım. Dişlerimi sıkıp kollarından tuttum ve onu ileri taşıırken göğsüme yaslandığında ona destek oldum. Kanıyla kaplanmış olduğumu anlamam için aşağıya bakmama gerek yoktu; giysimin üzerindeki sıcak ıslaklığı hissedebiliyordum. Geriye dönmeye çalıştım ve düşecekmiş gibi hissettim. Bir buzdolabını hareket ettirmek gibi bir şeydi.

“Seni eve taşıyabilmem için yardımına ihtiyacım var Rand.”

Başıyla onayladı ama yardım etmeye çalıştıysa da ben fark etmedim. Merdivenlerden yukarı taşımak da dahil her şeyi ben yapmak zorunda kaldım. İşimi kolaylaştıranın adrenalin mi yoksa büyü mü olduğundan emin değildim ama iki şekilde de minnettardım. El yordamıyla anahtarımı ararken Rand’i ön kapıma yasladım. Küfrederek kapımı açarken taşıdığım yük için kendimi hazırladım. Kollarıma düştü ve onu oturma odasına sürükledim. Divanın üzerine itince yastıklara doğru devrildi. Cübbesi açılmıştı ve kocaman pençe yarası ile yüz yüze geldim. Daha aşağıya bakmadığım için kendi kendimi tebrik ettim.

“Ne yapmalıyım?”

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, tüm gücünü toplamaya çalışıyor gibiydi. Sonunun yakın olup olmadığını merak ediyordum ve bu düşünce ağızıma gelen mide öz suyumu yutmam için başımı tavana kaldırmama neden oldu. Kusamazdım.

“İyileştirme gücün var... Jolie, güçlerini üzerime yoğunlaştırman ve beni iyileştirmen lazım.”

Mide bulantım geçtikten sonra, ona doğru eğilip ellerimi tam yarasının üzerinde tuttum ve Rand’in bu şekilde beni

mide ağrısından nasıl kurtardığını hatırlayarak konsantre oldum. Gözlerimi kapattım ve bütün enerjimin yaraya akarak zehri çıkardığını düşündüm. Bunun büyü yapmak için doğru bir hareket olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aklıma gelen tek şey buydu ve Rand itiraz etmiyor gibiydi. Ben de böyle devam ettim.

Elimi tuttuğunda neredeyse çığlık atıyordum. Aşağıya bakınca iki kişinin, Rand'ın ve benim, hararetli bir şekilde birbirimize sarıldığımız bir görüş geldi. Sıcak dudakları benimkilerin üzerindeydi ve içimde bariz bir şekilde bir şey vardı. Onun Rand olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. İrkilerek geri çekildim. Birkaç saniye içinde görüş kaybolmuştu.

"Ne oldu? Ne gördün?" diye sordu Rand, sesi tedirgindi.

"Ö... önemli bir şey değil."

Yutkundu, çenesini sıktı. "Beni mi gördün? Ö...ölecek miyim?"

Başımı sağa sola sallarken utangaçlığımı üzerimden atmam gerektiğini anlamıştım. "Hayır." İşte söylüyordum. "Seni ve beni gördüm ve biz... sevişiyorduk."

Hiç de şaşırmaşa benzemiyordu ve sanki bu beklediği bir şeymiş gibi sadece başıyla onayladı. "Eh, o zaman ölmeyeceğimi varsayabilirim."

Zorla gülümsedim ve ellerim titrerken çalışma koltuğumdan küçük bir yastık kaptım. Başını nazikçe kaldırıp yastığı boynunun altına koydum. Sonra yine göğsündeki çirkin yarayı fark ettim. Ellerimi kaldırdım ve tam yaranın üzerinde tuttum. Gözlerimi kaparken, yapabileceğim en iyi şey, başarısız

girişimlerimin aslında işe yaradığını ummaktı. Tedavimin işe yarayıp yaramadığına bakmak için gözlerimi açtım. İşe yaramıyormuş gibiydi, Rand'ın yüzü hala benimki kadar solgun görünüyordu.

Bakışlarım göğüs kafesine doğru kaydı ve şartlar değişik olsa kaslı gövdesinin üzerindeki girinti ve çıkıntıları zevkle izlerdim. Bunun yerine bakışlarımı gözlerine sabitledim. Onu yeniden canlandırmaya çalışırken, güçlü bir *warlock*'ın gözlerindeki korkuya tanıklık etmek kimsenin istemeyeceği bir şeydir. Daha önce durumun vahametini tam anlamıyla kavrayamamışsam da şimdi tam olarak anlayabiliyordum.

Peki, son görünüm ne anlama geliyordu? Gördüğüm Rand'ın olabildiğince sağlıklı olduğuydu. Belki bu gelecekte bir görüntü değil de en olmadık zamanda beni ziyaret eden hayal gücümün garip bir oyunuydu. Tanrım, bu yeni uyanmış cinsel dürtülerim beni öldürecekti.

“İşe yarıyor mu?” diye sordum, cevabı duymaktan çekinerek.

“Bilmiyorum.”

Ne biçim bir cadıydım ben böyle? Yeteneklerimden hep kuşku duymuştum ama asla şimdiki kadar değil. Ben daha kendime güvenemezken bu insanların neden benim için çarpıştıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tanrım, ben hiçbir işe yaramıyordum.

Gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı ve Rand'ın göğsüne damladı ama o farkına bile varmamış gibiydi. Suratı gördüğüm herkesten daha beyazdı ve bunun yaşam gücünün onu terk ettiği anlamına geldiğini biliyordum.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sanki ölmeye hazırmış gibi yüzü hareketsizdi.

“Çok... üzgünüm Rand.” diyerek ağladım. Onu mahcup etmekten nefret ediyordum ve bu başarısızlık en kötüsüydü. “Çok üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattım.”

Başını sağa sola salladı ve görünen oydu ki yapabileceği tek şey buydu. Belki de ölüme o kadar yaklaştı ki konuşamıyordu bile. Yarasına odaklanırken ve işe yaramaz ellerimle onu iyileştirmeye çalışırken gözyaşlarım on kat arttı. Gözyaşlarım Rand’ın kanına karışıp vücudunun yan taraflarından akarak altındaki yatak örtüme damladı.

Elimde olmadan huçkıra huçkıra ağlarken gözlerimden sel gibi yaşlar akıyordu.

Ağlamaya devam et, Jolie.

Rand’ın sesini kafamda duymayı beklemiyordum ve ona cevap verirken bir an için gözyaşlarım azaldı. Üzgünüm.

Gözyaşlarım beni iyileştiriyor.

Gözlerimi kollarıma sildim ve yarasına baktım. Rengi az çok ten rengine dönmüştü ve kanı pıhtılaşmıştı. Gülümsemeden edemedim. Aman Tanrım! İşe yarıyordu.

Ağlamaya devam et!

Sesi beni kendime getirdi ve ağlamaya devam etmek için konsantre olmalıydım. Durmalarına izin veremezdim. Odaklandım ve durumum için olabildiğince üzölmeye çalıştım. İçinde bulunduğum durumun ne kadar adaletsiz olduğunu, geleceğim hakkında hiçbir söz hakkımın olmadığını, bütün

o ödümü koparan yaratıkların şimdi gerçekten hayatımda olduklarını, hala kusma isteğimin olduğunu ve neredeyse bir... arkadaş olarak gördüğüm birini kaybetmeye çok yaklaştımş olduğumu düşündüm.

Gözlerim doldu ve gözyaşlarım Rand'ın yarasına dökülebilsin diye öne eğildim. Sanki görünmez bir doktor dikiş atıyormuş gibi, yırtılmış ten iyileşmeye başladı. Koyu kırmızı yaranın yerini gitgide iyileşen bronz teni alıyordu. Dudakları hafifçe pembeleşti ve gözleri o büyümlü çekiciliğini tekrar kazandı. En iyisi de gök mavisi aurası çok iyi tanıdığım elektrik mavisine döndü.

En sonunda gerçekten yapmaya değer bir şey başardığımı fark edince sonsuz bir gurur duymadan edemedim.

Yaranın iyileştiği belli olunca geriye çekildim ve gözyaşlarımın dinmesini bekledim. Gözlerimi sildiğimde yorgunluktan devrilecek gibi oldum. Bu gece başıma bir sürü saçma sapan şey gelmişti. Rand'ın elini omzumda hissedince yeniden almaya hazır gözyaşlarımı kontrol etmeyi denedim.

"Başardın." dedi kısık bir sesle. "Teşekkür ederim. Yapabileceğini biliyordum."

"Seni kaybettiğimi düşündüm."

Bir kahkaha atarak başını sağa sola salladı. "Bu kadar kolay gitmezdim."

Ayağa kalkarak banyoya gittim ve pembe bornozumu alıp yatak odama dönerek onu Rand'e uzattım.

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Senin pembe bornozunu mu giyeceğim?"

Güldüm. "Elimde bundan başkası yok ve cübben kirlendi."

Omuz silkti ve kendini şöyle bir süzdükten sonra gözlerini kırpınca şimdi üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Şu ikimizin de sahip olduğu büyü denen işe yarar şeyi unutmuştum. Aslında Rand'i içinde görmenin ne kadar da eğlenceli olacağını düşünerek elimdeki pembe bornozu kanepenin bir köşesine fırlattım.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordum.

Odaya göz gezdirirken bakışları şömine rafının üzerinde duran saate takıldı ve iç çekti. "İngiltere'ye uçak biletlerini ayarlamamız gerekiyor. Evini satılığa çıkar..."

"Sabahı bekleyemez mi?" diye sordum. Ölümün pençelerinden yeni kurtulmuştu ve şu anda kucığında tavuk suyuna bir çorba ile yatakta olması gerekiyordu.

"Belki yarına kadar bekleyebilir. Şu an tam anlamıyla kendime gelemedim." dedi. Aaa hadi canım!

"Neden bu akşam burada kalmıyorsun? Benim yatağında uyuyabilirsin ve ben de kanepede yatarım."

Başını sağa sola salladı. "Kanepede yatmaktan mutlu olurum."

"İsrar ediyorum." dedim ve kolumla belini destekleyerek ayağa kalkmasına yardım ettim.

Onu yatak odama götürdüğümde odamı ilk defa görecekti. Pembe çarşaf, eflatun ve beyaz çizgili duvarlar ve odanın köşesinde yarım metre boyunda tüylü, beyaz bir maymun. Tanrım, odam sekiz yaşındaki bir kızın odasına daha fazla benzebilir miydi acaba?

Rand gülerek, "Çok hoş bir primatmış." dedi.

"Teşekkürler." diye mırıldandım ve kedimin yorganın üstünde kıvrılarak uyduğunu fark ettim. Kediye kovalayıp battaniyeyi açarak Rand'ın yatağa girmesine yardım ettim. Yatak başına yaslandı. Bir dev gibi görünüyordu; ayakları yatağın ucundan dışarı taşmıştı. Yatağımda bir erkek olduğunu düşünmek, hele hele bu erkeğin Rand olması bana o kadar yabancı bir düşünceydi ki bunun gerçek olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

Beklenti içinde bana baktı. "Bana masal okuyacak mısın?"

Güldüm ve onu duymamazlıktan geldim. "Yani, ben gerçekten seninle İngiltere'ye mi taşınyorum?"

"Korkarım başka seçeneğin yok."

"Son zamanlarda bunu sıkça duyuyorum." Taşınmanın getireceği bitmek bilmez angarya işleri düşünürken Rand'ın yanına oturdum.

"Ya evim satılmazsa ne olacak?"

"Evini gören ilk kişiyi... biraz cesaretlendireceğim; evi bütün eşyalarıyla ve arabanla birlikte alacaklar."

Cadılığın da bazı artıları vardı tabii. "Kedim benimle gelebilir mi?"

"Onun da davetli olduğundan şüphlen olmasın."

Rand'ın hayvanlarla arasının iyi olmasına sevinerek başımla onayladım. "Ya Christa?"

Sanırım Christa kedi kadar hoş karşılanmamıştı ki Rand'ın bunu düşünmesi biraz zaman aldı.

“Seninle gelmeyi istiyor mu?”

Omuz silktim. “Ona henüz sormadım ama umarım gelmek ister.”

“Peki öyleyse, o zaman o da davetli. Bu durumu senin için olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum Jolie.”

Bu durumun yalnız benim için değil, aynı zamanda onun için de moral bozucu olduğunu düşünerek iç çektim. “Bunu biliyorum Rand ve minnettarım.”

Elini elimin üzerine koyunca şimdi eski bir dostmuş gibi tanıdık gelen elektrik akımı kolumdan yukarı tırmandı.

“Sana gelen görü hakkında ...”

Neyden bahsettiğini anlamak iki saniyemi aldı. Anladığımda ise kıpırmızı kesildiğimi hissetmekten nefret ederek bakışlarımı kaçırdım. “Ne olmuş ona?”

Sırtıttı; benim rahatsız olmamdan keyif alıyor gibiydi. “Gerçek miydi yoksa uydurdun mu?”

Kaşlarımı çattım. “Eğer gerçekten görü gelip gelmediğini soruyorsan, evet geldi. Gerçek olup olmadığına gelince ... bilmiyorum.” Ama gerçek olmasını umuyordum.

Kahkaha attı. “Ne gördüğünü anlatmak ister misin?”

Elimi elinden çektim. “Hayır, istemem. Dinlenmen gerekiyor.”

Yine güldü ama gözlerini üzerimden ayırmıyordu. “Seni utandırmak kolay, biliyor muydun?”

Gözlerimi yerden kaldırıncı kocaman gülümsediğini ve

inanılmaz seksi gamzelerini gördüm. Ayağa kalktım. "Sen delirmişsin."

Bir kahkaha attı ve ben kapıya doğru ilerledim.

"Jolie... teşekkür ederim."

Başımınla onayladım ve onu izlerken kapı kirişine yaslandım. "Bir şey değil Rand. Ben de yaptığın her şey için teşekkür ederim..."

Şaşırmışa benziyordu ve biraz rahatsız bile olmuştu. Aslında epey eğlenceliydi; yani dışarıdan bakınca... İşte buradaydım, acemi bir cadı olarak, ölümden dönmüş bir *warlock*'a hayatımı altüst ettiği ve İngiltere'ye taşınmama neden olduğu için teşekkür ediyordum.

Bazen hayat sanattan daha garip bir hal alabiliyor.

Seher

Rand, Christa ve kelimle bizi Newcastle Havaalanı'ndan alan taksiye bindiğimizde karmaşık duygular içindeydim. Los Angeles'daki güvenli hayatımı geride bırakmak hiç de kolay olmamıştı. Annem de bu durumu hiç hoş karşılamamıştı. Ona söylediğimde birden hıçkırıklara boğularak hayırsız bir evlat gibi hissetmeme neden olmuştu. Tabii ki, ona bütün gerçeği anlatmamıştım. Sadece, İngiltere'den reddedemeyeceğim bir iş teklifi aldığımı söyleyerek konuyu kapatmıştım. Neyse ki, İngiltere'deki yasal asistanlık işlerinin neden Birleşik Devletlerdekinden daha iyi olduğu konusunda beni sorgulamamıştı. Gerçi ben de bunun nedenini etrafıca düşünmemiştim...

Melankolik düşünceler içindeyken ve çoktan hissetmeye başladığım ev özlemi sebebiyle hayatımda heyecana yer ayırmak zordu. Ama yine de, hayatımın bir başka bölümüne geçmek için sabırsızlanıyordum. Her ne ka-

dar bu bölümü sorgulanabilir olsa da ... Kafamda, Bella ile ilgili düşünceler kızgın arılar gibi dolaşıyordu, ama kendi kendilerine çözüleceklerini varsayarak bu düşünceleri bir kenara ittim. Rand bu konuyla ilgili benden çok daha fazla şey biliyordu. Bu yüzden bu konuyu halletmesi için ona bırakmıştım.

Karnını tutarak pencereden dışarıyı seyreden çaprazımda oturan Christa'ya baktım. Mide bulantısıyla karışık bir acı, yüz ifadesine yerleşmişti adeta. Çok fazla donmuş donat' yemişti ve şimdi semeresini çekiyordu.

Christa olmadan, hayatımı tamamen değiştirecek böyle bir şey yapabileceğimi hayal edemiyordum. O, pek çok açıdan hayat damarlarımdan biriydi. Yanımda olması bilinmeyen bir geleceğe karşı daha güçlü olmamı sağlıyordu. Christa'ya gelince, sonunda yurtdışına çıkma hayalini - hem de başkasının parasıyla - gerçekleştirdiği için son derece heyecanlıydı.

"Ahh," diye inledi acı ile. Yüzü solgundu ve boncuk boncuk ter taneleri kaşlarının üzerinde Noel ağacı süsleri gibi duruyordu.

Rand bana muzip bir bakış fırlattıktan sonra Christa'ya döndü. Kollarını Christa'nın beline doladı ve ellerini karnına bastırarak hastalığı çabucak iyileştirdi. Christa hayret dolu bir bakışla dondu kaldı ve yanaklarına renk geldi. Bir şey söylemedi ama başını öne eğip, hafif bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Karnıma küçük bir kıskançlık oku saplandı, ama bunun gülünç bir tepki olduğunu düşünerek oku çekip çıkardım.

"Yolun yukarısı Alnwick'tir," dedi Rand pencereden dışarı-

* Tatlı çörek.

yı işaret ederek. "Yaşadığım yer."

"Orada kaç yıldır yaşıyorsun?" diye sordum.

"Altmış yıldır."

Bu kadar genç görünürken aynı zamanda ne kadar yaşlı olduğunu hayal etmekte zorlanarak başını sağa sola salladım. Daha da garibi, eğer Rand yaşını gösteriyor olsaydı onu çekici bulmamın imkanı yoktu. Görünüşü yüz elli yaşının üzerinde olacaktı, ıyy! Bunu düşününce yüzümün buruştuğunu hissettim ve ihtiyar Rand'i hayal etmeye devam etmek istemeyerek dikkatimi pencereden dışarı vermeye çalıştım.

Manzara, dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Northumberland kalelerin, saman çatılı evlerin, geçmişi on dördüncü yüzyıla uzanan yapıların bulunduğu bir yerdi ve tam sahildeydi. İngiltere'nin kıyı şeridi California'ninkinden tamamen farklıydı. Belki de Washington'inkine daha çok benziyordu. Gökyüzü donuk griydi ve güneş daima gökyüzünün karanlığını yararak çıkmaya çalışıyor gibiydi. Bizi hafif bir yağmur karşılamıştı ve şimdi daha fazla yağacağını belli ederek gürleyen okyanusun üzerinde çiseliyordu.

"Hadrian duvarı buradan çok uzakta değil," dedi Rand.

"İskoçya'ya bu kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim," diyerek karşılık verdim ve heyecanlanmaya başladım. Hayatım boyunca çok seyahat etmemiştim ve kabul etmeliydim ki hayatın bize sunduklarından daha fazlasını görmek harika bir şeydi.

"Evet, çok yaklaştık." Rand gülümseyince aklımda birden Crypt Keeper'in görüntüsü belirdi. Hızla savuşturdum bu gö-

* Amerikan HBO kanalının Mezarlıktan Hikayeler adlı programı için yaratılmış

rüntüyü. Tanrım! Rand'in yüz yaşının üzerinde olması zombiye ya da bu çirkin şey her neyse ona benzediği anlamına gelmiyordu.

Yarım saatlik yolculuktan sonra taksi uzun, dik bir yokuşu çıktı. Sağ tarafımda, harap bir şekilde duran kayalık çit, geçmişin izlerini taşıyordu. Daha ileride beyaz koyunlar arazinin ortasında benek benek durmuş, miller boyunca uzanan yemyeşil çayırda zıt bir görüntü oluşturluyorlardı.

"Neredeyse vardık." dedi Rand. Bu kadar uzakta bir yer seçmesinin nedenini anlayabiliyordum. Yalnızlığı seviyordu ve burada istediği kadar yalnız kalabilirdi. Tek komşusu birkaç koyun ve birkaç budanmamış ağaçtı.

Taksi görkemli bir malikanenin önüne gelip durduğunda gözüm malikanenin ön cephesine takıldı. Karşımda dimdik duran uğursuz görünen bu devasa yapıyı Rand'den bir iz bulmayı umarak inceledim. O da sahibi kadar gizemliydi; taş yüzeyi, Rand'in gözlerinde doğuştan gelen acılara katlanma gücünün ve inatçı bir şekilde kapanmış ağzının tıpatıp kopyası gibiydi.

Taksiden indim ve Rand'in üç katlı evinin görkemini incelemek üzere boynumu uzattım. Ancak peri masallarında görebileceğiniz bir şeydi. Tamamen kayrak ve taştan yapılmış etkileyici bir yapıydı. Geniş bir merdiven boşluğu ön tarafı süslüyordu ve ucunda her iki tarafında, içinde sarı güller bulunan ayaklı, kocaman iki vazonun bulunduğu ağır, tahta kapılar vardı. İki Gargoyle heykeli' üçüncü katın tepesinden beni

yaşayan ölü iskelet.

• Dekoratif amaçlı kullanılan heykeller.

izliyordu. Aralarına, taş yüzey oyularak 'Pelham Malikanesi' yazılmıştı.

İsim tam uymuştu. Pelham'ın bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum, ama malikanenin ismi en az onun sahibi yakışıklı adam kadar, evi ve yurdu kadar İngilizdi. Temiz havada nefes alarak gülümsedim ve ciğerlerimin daha önce hiç bu kadar temiz bir şeyi içine çekmemiş olduğunu düşündüm.

"Vay be," dedi Christa. Fotoğraf makinası çantasına uzandı ve çekmeyi planladığı açları ezberlercesine gösterişli yapıyı gözlemledi.

Rand sırtıttı. "Yeni evinize hoş geldiniz."

Şoför eşyalarımızı devasa ön kapılara taşıdı ve arabasına döndü. Rand en ağır bavulları aldı ve kedi de dahil olmak üzere geri kalanları taşımamız için bize bıraktı.

Pelham Malikanesi ne kadar tarihi bir yer olsa da içerisi geniş siyah deri koltukları, şark halıları ve Picasso resimleri gibi görünen orijinal tablolarıyla çağdaş modernizmin bir örneği idi. Evi modernlikten alabildiğine uzak olsa da anlaşılan Rand en moda trendleri tercih ediyordu. Antreye adımımızı atar atmaz alarmı kapattı ve Ravel'in Bolero'su* bir anda her yerden duyuldu. Aynı anda müzik kumanda etmişcesine şöminenin içinde bir ateş yandı. Ateş o kadar yükseldi ki boyuna ancak parmak uçlarımda durunca yetişebilirdim. Beni en çok etkileyen evinin kokusuydu. Sadece Rand'le özdeşleşen naneli baharat kokusuyla aynıydı.

Kokuyu derin derin içime çektim.

* Ravel tarafından yazılmış, çaldığı süre boyunca iki sestem oluşan ve sürekli farklı iki enstrüman tarafından çalınan bir eser.

“Bütün odalar üçüncü katta,” dedi Rand, Christa ve ben ağzımız açık bir şekilde yeni yerimizin eşyalarına bakarken. “Zevkinize uygun mu?”

Ona inanamayarak baktım. “Sanırım kendimi çimdiklemem gerekiyor.”

Christa şömineyi incelerken kendini rahat koltuğa attığında ve neredeyse içinde kaybolduğunda Rand güldü.

Christa’nın “Vay be, bu, köpeğin hayaları,” demesiyle kahkahayı basmam bir oldu.

“Bunu da nereden duydun?” diye sordum güçlükle konuşarak.

“Çevreden,” dedi kaçamak bir yanıtla.

Rand sadece başını salladı ama gülümsemeden de duramadı.

Plum kedi kafesinin içinde hareket edip de bana varlığını hatırlatınca geniş merdivenlere yöneldim. Yatak odalarında beni nelerin beklediğini merak ediyordum. Christa televizyonla uğraşırken Rand merdivenleri çıkmaya başladı.

“Hangi odada kalacağımı seçebilir miyim?” diye sordum onu takip ederken.

Rand başını salladı. “Elbette. Ama senin için düşündüğüm bir oda var zaten.”

Pelham Malikanesi’nin doğu bölümüne doğru uzun ve dar bir koridordan geçerek yürüdük. Sessiz, sakın bir yerdi ama yaşı ve devasallığı insanın gözünü korkutmuyordu. Rand ko-

* Dog’s Bollocks: İngilizce’de güzel ve iyi şeyler için kullanılan söz öbeği. Bollocks gibi kötü anlamda değil, iyi anlamda kullanılır.

ridordaki son odanın kapısını iterek açtı ve içeri girmem için kenara çekildi. Egzotik ve koyu ahşaptan yapılmış, çok büyük, tenteli bir yatak, odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Yatağın tahta kirişlerinden sarkan beyaz şeffaf paneller odaya harem kalitesi kazandırıyordu. Eşikten adımımızı atar atmaz, köşede, bir şöminenin içinde turuncu ve sarı alevler fışkırdı ve alt kattaki müzik gizli bir hoparlör aracılığıyla tüm odada duyuldu.

Odanın terasına açılan Fransız tarz kapılar dikkatimi çekti. Verandayı, Pelham Malikanesi'nin eski yüzeyinden yukarı tırmanmış, havaya tatlı bir aroma katarak açan gül ağacı sarmıştı.

Çantadan Plum'ı çıkarma zahmetine girmeden onu yatağın üzerine bıraktım ve terastan beni çağıran etkileyici manzaranın sesine kulak verdim. Bir ırmak zig-zaglar çizerek dışbudak ağaçlarından oluşmuş uçsuz bucaksız korunun içinden geçip ufukta kayboluyordu.

Fransız kapılarını açtım ve bir esinti kahverengi ipek perdeleri okşayarak odanın içine girdi. Perdeler, sanki bu esinti uzun süredir görmediği aşığymış gibi dans etti. Cilveli esinti sonra yanağıma sürünerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Diğer taraftaki odalar gül bahçelerine bakıyor, ama yine de bu odanın manzarasını daha çok beğeneceğini düşündüm," dedi Rand hala arkamda durduğunu hatırlatmak istermiş gibi.

"Bu ... inanılmaz." diyerek ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim."

"Diğer odaları da görmek istersen..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Bundan daha güzelini düşünemiyorum."

Göz göze geldiğimizde bir sessizlik oldu. Far ışığında donakalmış bir geyik gibi kahverengi gözlerinin zengin güzelliğinden kendimi alamıyordum. Öfkeli bir miyav sesi anın büyüsünü bozdu ve Rand çantanın içindeki kediye döndü. Kafesinin kapını açar açmaz Plum turuncu başını çekinerek dışarı uzattı. Rand, gıdısını okşayınca kedi mırıldayarak kafesinden çıktı.

“Onu bu odada tutacağım. Eminim ki etrafta dolanıp duran bir kedi istemezsin.”

Güldü. “Evin içerisinde istediği her yerde dolaşabilir. Küçük haylaz burada çok sıkılır.”

Önümdeki sahne son derece dokunaklıydı; harika ve güçlü bir *warlock*, küçük şapşal bir kedinin gıdısını okşama tevazusunu gösteriyordu.

“Teşekkürler Rand.”

Gülümsedi. Plum yatağın üzerinden atlayarak Rand’in bacaklarına süründü ve mırıldayarak önündeki halıyı tırmaladı.

“Artık ailen benim Jolie; eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, umarım senin için burada olacağımı biliyorsundur.”

‘Artık ailem olmuştu.’ Kelimeler kulaklarımda yankılanıyordu ve ben onlara karşı koymaya çalışıyordum. Rand’in ailem olmasını istemiyordum ki; onun aşığım olmasını istiyordum. Bunu daha önce hiç bu kadar çok fark etmemiştim.

“Benim için yaptığın her şey için minnettarım,” dedim ve dikkatimi kediye çevirdim. Son ilmiğe kadar sökmeye kararlı bir şekilde Aubusson halısıyla uğraşıyordu. Yaramaz kediyi halıya kalıcı bir zarar vermeden kaptım ve Rand’den özür dilercesine kaşlarımı çattım.

Konuyu değiştirmeden önce güldü. “Sana becerilerini öğ-
retmeleri için özel öğretmenler tuttum.”

“Özel öğretmenler mi?” diye şaşıarak sordum. Gerçek bir
eğitime gereksinim duyacağımı hiç düşünmemiştim.

“Evet, periler... Harika öğretmenlerdir ve büyü konusunda
uzmandırlar. Bildiğim her şeyi bana onlar öğretti.”

Yatağın kenarına oturdum. Patilerini karnıma koyan Plum’ı
okşamaya başladım. “Periler mi? Tinker Bell’ gibi mi?”

Kıkır kıkır güldü. “Tam olarak değil.”

“Kanatları var mı?”

Rand sırtarak kapıya yaklaştı. “Sanırım bunları kendin öğ-
renmek zorunda kalacaksın,” diyerek kaçamak bir cevap verdi.

O gece, Christa, Rand ve ben odalarımıza çekildikten sonra
bir rüya daha gördüm. Tabii ki bu da diğerleri gibi erotikti ve
elbette başrolde Rand vardı. Rüya o kadar gerçek gibiydi ki se-
viştiğimi hissettim ve ağzımdan bir inleme kaçırıldı.

Gözlerimi açtığımda hala geceydi. Ay ışığı pencereden
içeri giriyordu ve odada tuhaf, korkutucu gölgeler oluşmasına
neden oluyordu. Bir cinin gölgesini görmemek için gözlerimi
kapadım ve sıra halinde duran binlerce koyunu düşünerek onla-
rı saymak görevimmiş gibi yapmaya çalıştım... Size uyumak için
koyun saymanızı söyleyenler bunu hiç denememişlerdir aslında.

* Olmayan Ülke’de Peter Pan’e aşık peri.

Geniş yatakta uzanmış halde beni uyandıran rüyayı düşünürken, giderek yükselen sıcaklık nabzımı da hızlandırıyordu. Rand'ın ağzını ve dilinin nasıl dilimin tadına baktığını, aç kurtlar gibi bana nasıl da saldırdığını hayal ettim. İçimdeki cinsel gerginlik beni öyle bir noktaya getirdi ki elimin ilk önce bacaklarıma oradan da en çok ilgi isteyen bacak aramdaki noktaya kaymasına engel olamadım.

Mastürbasyon yapan birisi değildim, bu yüzden de başta bu konuda iyi olamayışıma şaşırmamıştım. Yine de vazgeçmedim ve bacaklarımin arasında bana haz verdiği gibi kendisi de tatmin olan Rand'ın olduğunu hayal etmeye çalışarak devam ettim.

Elimle belirli bir ritim yakalamışken kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. Gözlerimi kapadım ve yorgan üzerimden çekilirken zevk almaya devam ediyordum. Soluğum kesildi ve gözlerimi şok ve utanç içinde açtım.

Doğrudum ve mantıklı bir açıklama aradım. Belki de yorganı ben bir kenara itmiştim ve yataktan aşağı düşmüştü? Hayır, bir şey onu üzerimden çekmişti. Yatağın baş kısmına doğru çekildiğimde şüpheli hiçbir şey göremedim ve odadaki gölgelerin gerçek yaratıklar olup olmadığı ve Tanrı bilir bana ne yapmaya geldiklerini merak ettim. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek geceliğimi onları da içine alacak şekilde üzerlerine örttüm. Nabzım, kulaklarımda güm güm atıyordu ve korkum beni olduğum yere mıhlamıştı. Odada göremediğim bir şey vardı ve ben kaptıya doğru fırlamam mı yoksa olduğum yerde kalmam mı daha iyi olurdu karar veremiyordum.

Bekledim ve hiçbir şey olmadı. Tam ışığı yakmak için kalkacaktım ki yatağın ayak kısmında sanki birileri orada oturuyor-

muş gibi bir iz olduğunu fark ettim. İzin yerinin değiştiğini ve sanki birilerinin bana doğru dizlerinin üzerinde sürünerek geldiğini görünce kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Yataktan atladım ve sendeleyerek ışık düğmesini aradım.

Işığı açınca bir adam gördüm. Eh, hayalet demek daha doğru olurdu. Üzerinde göz kamaştırıcı on dokuzuncu yüzyıl pantolonu ve yeleğiyle yatağımın köşesinde oturmuş bana gülümsüyordu. Favorileri uzundu ve saçları kıvrıkcık, kısa ve kah-verengi tonlarındaydı.

Elim göğsüme gitti. Ani bir düşünceyle çığlıklar içinde odayı kaçmamaya karar verdim.

Hayalet kötü ya da korkunç değildi, sadece meraklı görünüyordu. Derin nefesler alarak kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım.

“Kimsiniz?” Ancak fısıldayarak sorabilmişim.

Bana Pelliam derler; bu malikanenin Lorduydum.

Kafamın içinde duyduğum sesi beni bir anlığına şaşırttı. “Konuşamıyor musunuz?” diye yüksek sesle sordum.

Bir iç çekti. *Sizin alıştığınız şekilde konuşmak benim için daha zor. Bu yüzden sadece böyle konuşuyorum. Umarım sizi rahatsız etmiyordur?*

Bu adam... ııı hayalet... araya girmeden önce ne yapmakta olduğumu hatırladım ve başımı sallamaya başladım. Duyduğum utançtan yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. İnsanları gözetlemenin kaba bir şey olduğunu bilmiyor musunuz? diye düşündüm.

Ah, evet, üzgünüm. Buraya Balfour dışında çok nadiren ziyaretçi gelir de...

Balfour? Ah evet, Rand... Rand Balfour. Eh, yine de büyük kabalıktı.

Özür dilerim. İsminiz neydi?

Jolie... Jolie Wilkins.

Hayaletlere özgü bir şekilde gülümsedi ve elimi sıkmak istermiş gibi bana doğru süzüldü. Geriye doğru bir adım attım ancak kapı daha fazla gerilememi engelledi.

Tanıştığınıza memnun oldum, dedi ve gülümsemesi daha da büyüdü.

Ben de memnun oldum. Bilmem gereken başka ruhlar da var mı?

Hayalet başını sağa sola salladı. Başka kimse yok. Sadece ben. Eveet, sanırım artık gitmeli ve daha önce yarım bıraktığınız işinize dönmenize izin vermeliyim. Dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ve ellerimle yüzümü kapattım. Daha yüz kızartıcı bir şey düşünemiyordum. Odanın içini sessizlik kaplamıştı. Parmaklarımın arasından gizlice baktığımda oda bomboştu. Ziyaretçim gitmişti.

"Günaydın!" diye karşıladı kocaman gülümsemesiyle Rand beni mutfağa girdiğimde. Anlaşılan sabahların insanıydı.

“Christa nerede?” diye sordu.

Başımı sağa sola salladım ve kışına tam oturmuş kotuna ve kol kaslarını tam sarmış beyaz tişörtüne hayran kaldım. Tanrım, bir kızın da bazen ara vermeye ihtiyacı olamaz mıydı?

“Dokuzdan önce asla kalkmaz.”

“Nasıl uyudun?” diye sordu kendisine portakal suyu koyarken.

“Meyve suyu mu kokteyl mi istersin?”

“Ne kokteyli?”

Sırıttı ve portakal suyu şişesini yukarı kaldırdı. “Portakal suyu ve şampanya.”

“Ah mimosa’ demek istiyorsun. Hayır teşekkürler.” Uzun uzadıya düşünerek hayalet konusunu nasıl en iyi şekilde açacağımı bulmaya çalıştım. “Bu ev perili mi?” diye sordum sonunda. Bir konuya ustalıkla girme konusunda ödül alabileceğimi düşünmüyordum.

Rand güldü. “Ah, Pelham mı ziyaret etti?”

“Evet,” dedim kaşlarımı çatarak ve masanın kenarından bir sandalye çektim. “Bu Pelham da kim?”

Rand meyve suyunu masaya getirdi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. “William Pelham, eski bir dostum. Beraber büyüdük ve o, bu evde öldü ... koleradan. Daha bir ve otuz yaşındaydı. Pelham Malikanesini bana bıraktı.”

Rand’in Pelham’ın yaşını bu şekilde söylemesi hoşuma git-

* Eşit ölçülerde şampanya ve portakal suyundan oluşan bir kokteyl.

ti. Bazen kendi döneminin diline dönüyordu ve bu eğlence-
liydi. Bakışlarım çıplak ayaklarına ve altın gibi parlayan bronz
tenine takıldı. Bütün vücudu güneş tarafından öpülmüş gibi
görünüyordu. "Bu ne kadar süre önce oldu?" diye sordum.

Rand kafasından hesaplarken sessizdi. "Yaklaşık olarak yüz
otuz yıl önce," dedi iç çekerek ve meyve suyundan bir yudum
aldı.

"Ama burada sadece altmış yıldır yaşıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Yıllarca yurt dışında yaşadım; Paris,
Roma, Lucerne... Altmış yıl önce ihtişamlı İngiltere'ye dön-
meye karar verdim ve o günden beri buradayım.

"Anlıyorum," dedim gülümseyerek.

Meyve suyunu bitirirken "Pelham'la dün gece karşılaştın,
değil mi?" diye sordu. Ayağa kalktı ve lavaboya giderek barda-
ğını duruladı. Bardağı bulaşık makinesine koymak üzere eği-
lince, sıkı kuçı harika bir görüntü oluşturdu.

"Evet, beni ehim... birazcık korkuttu doğrusu."

Rand bulaşık makinesinin kapağını kapattı ve masaya dö-
nüp sandalyesini çekerek üzerine ters oturdu. "Eminim ki seni
korkutmak istememiştir. Muhtemelen bu evde bu kadar güzel
bir bayan gördüğü için heyecanlanmıştır. Benden sıkılmış ol-
masını anlayabiliyorum. Onunla bunu konuşacağım."

"Konuşmak mı?" diye sordum güçlükle yutkunarak. Ne
kadar yakın olabileceklerini merak ederken ateş bastı. Acaba
Pelham dün gece beni gördüğünde ne yaptığımı öter miydi?
"Peki iyi arkadaşlar mısınız? Hani şu birbirlerine her şeyi anla-
tan türden mi?"

“Tabii ki. Sence gerçek dostluklar ölümlü sona erer mi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Hayır, sanırım sona ermezler. En azından sizin dünyanızda.”

Mekanik boğaya biniyormuş gibi yapan bir çocuk gibi hareket ederek sandalyesini ön ayaklarının üzerinde dengede tutmaya çalıştı. “Unutma ki bu artık senin de dünyan. Şu andan itibaren bu işte beraberiz.”

Bu gerçeikle çoktan yüzleşmiş birisi olarak başımı salladım. “Peki, Pelham karşılaştığımızı söyledi mi?” diye sordum ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak. Bu kadar da utanmamam gerektiği düşüncesi aklımdan geçti. Herkes mastürbasyon yapar, değil mi? Nihayetinde ben de ihtiyaçları olan bir kadındım.

Rand başını sağa sola salladı. “Hayır, öyle bir şeyden bahsetmedi.”

O halde yüz kızartıcı sırrım güvendeydi... şimdilik. Rand izin isteyerek mutfaktan hızla çıktı. Dakikalar sonra, deri kaplı bir albümle geri geldi. Sararmış sayfaları açtı ve eski zamanları özlemle anarak sayfaları çevirdi. Bir sayfada durdu ve albümü bana doğru çevirdi. Siyah beyaz solmuş resmi inceleyince dar pantolonu, mantosu ve yanında duran tazisiyle Rand'i tanıdım.

“Vay be, şuna bak,” dedim her an salyalarımın akabileceğini düşünerek. Rand ancak bir aşk romanının kapağında rastlayabileceğiniz türden bir şeydi. Fabio* yanında hiç kalırdı.

Güldü. “O zamanlar moda farklıydı.”

* Aşk romanlarının kapaklarında kullanılan erkek model.

Bakışlarımı fotoğrafta Rand'in yanında duran adama çevirdim: William Pelham. Albümü aldım ve arkadaşına odaklandım. Çekici biriydi ve saçı açık renkli veya belki de kahverengi görünüyordu. Fotoğraf siyah beyaz olduğu için kesin bir şey söylemek zordu. Yüzü köşeliydi. Düzgün bir bıyığı ve gülen gözleri vardı. Bakışlarında kesinlikle bir fesatlık göze çarpıyordu.

"Onu özlüyor musun?" diye sordum albümü geri vererek.

Rand başıyla onayladı. "O benim en iyi dostumdur."

Belki de Pelham'ı geri getirmeye çalışabilirdim? Bu fikir aklıma gelir gelmez kendime olan güvensizliğim bana yine ihanet etti. Yalnızca bir ölü insanı yeniden canlandırabilmişim; bu tekrar yapabileceğim anlamına gelmiyordu. Yani, onu da diriltmem tamamen kaza eseri olmuştu. Evet, bu fikirden vazgeçiyorum.

"Ama onunla hala konuşabiliyorsun?"

"Evet, Pelham ve ben Yeraltı Dünyası'nda onun için daha zor olmasına rağmen arkadaşlığımızı sürdürüyoruz."

"Şu Yeraltı Dünyası, gerçek bir yer mi?"

"Öyle olduğunu düşünebilirsin. Sadece var olmanın başka bir boyutu."

"Peki, Yeraltı Dünyası'nda olmaktan memnun mu?"

Rand mükemmel yüzünü kırıştıracak şekilde kaşlarını çatmış sorunun cevabını düşünüyor gibiydi. "Bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi onunla ilişkim eskiden olduğu gibi değil. Onu şimdi görebilirim, onun da beni gördüğünü hissedebilirim ama bu, burada seninle oturup konuştuğumuz gibi olmaz."

Hmm, bana Pelham ile oldukça kolay bir şekilde sohbet edebilmişiz gibi gelmişti. "Neden Pelham'la iletişimin Jack'le olandan farklı olsun ki?"

Rand omuz silkti. "Bir varlıkla olan ilişkinin diğer varlıklarla da aynı şekilde olmasını bekleyemezsin. Söz konusu kişi ya da varlığın farklı becerileri vardır ve bu becerilerde de farklı seviyededirler."

Aldığım cevabı yeterli bularak başımla onayladım.

"Umarım dersler için hazırsındır?" diye sordu Rand.

"Evet, hazırım. Günün programı ne?"

"'Günün programı' derken bugün ne öğreneceğini kastediyorsan,' diye gülümseyerek konuşmaya başladı Rand, "Bunu Mathilda'ya bırakıyorum."

"Mathilda mı?"

"Evet, derslerinden bazılarını en yaşlı ve en bilge periden alacağın için oldukça şanslısın. Mathilda'ya senin olağanüstü bir yeteneğin olduğun konusunda garanti verdim, bu yüzden lütfen beni haksız çıkarma."

Bu uyarı canımı sıktı ama yine de başımla onayladım. "Seni gururlandırmaya çalışacağım." Sesimdeki kırıklığı gidermeye çalıştım ama başaramadım.

Bana bakınca Rand'in ifadesi yumuşadı. "Beni zaten çok gururlandırdın, Jolie. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Konuşmamız yeni uyanmış olan Christa'nın görünmesiyle bölündü. Uykudan şişmiş gözlerini ovuşturdu ve esnedi.

"Kahvaltıda ne var?"

Bir kere, perilerin kanatları yoktu. Peri Mathilda'yla tanıştırılmam sırasında gözlemlediğim buydu. Çok yaşlıydı ama parlayan, şeffaf cildiyle kendine has bir güzelliği vardı. Birkaç kazayağı ve mimik çizgisi geçen yılların ispatıydı ama ben yine de görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu düşündüm. Büyük bir enerjiyle ışıldamalarına rağmen, yeşil gözlerinin derinliği yaşını ele veriyordu. Saçları bir gümüş denizi gibi dalga dalga küçük bedenine dökülüyordu. Önemli biriymiş gibi ve gururla yürüyordu. Hem meraklı hem de utangaç bir haldeki yeni öğrencisinden gurur duymasını umdum.

Tanıştırdıktan sonra, Rand bizi ofisinde yalnız bıraktı ve Mathilda gözlerini gözlerimden ayırmayarak yanıma yaklaştı. Bir eliyle elimi tuttu ve öbür elini elimin üzerine koydu. Sanki tenimden ruhumu okur gibiydi.

“Söyle, çocuğum, sana neden öğretmeliyim? Seni böyle bir armağan almaya değer kılan şey ne?”

Şaşırmıştım. Neden böyle bir şeyi hak ettiğimi Rand'in ona anlattığını sanıyordum ve bana gelince neden böyle bir şeye layık olduğumu anlamaya başlamamıştım bile. Tabii ki ona bunu söyleyemezdim, özellikle de Rand'in Mathilda'yı, bana öğretmenlik yapması için, ne derece zorluk ve ustalıkla ikna ettiğini düşünecek olursak.

“Rand bana güveniyor,” dedim alçak bir ses tonuyla, bıraktığında elimi geri çekerek. Şömineye yaklaştım ve ateşin yanındaki koltuğa oturarak verdiğim aptalca cevaptan dolayı

kendime kızdım.

Mathilda, kilise çanlarını andıran bir sesle güldü. “Bu, kendisine güveni olmayan birisinin cevabıdır.”

İç çektim ve bakışlarımı yere indirdim. Ben kimdim ki bir periyi, hem de bu kadar yaşlı olan bir tanesini vereceğim cevapla alt edecektim? Rand kızsın kızmasın, en iyisi doğruyu söylemekti. “Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeye layık birisi olup olmadığımı emin değilim. Herkes benim harika şeyler yapabilme gücüm olduğunu düşünüyor ve nereye baksam... ıı... yaratıklar benim uğruma savaşıyor ve nedenini tam olarak bilmiyorum.”

Mathilda'nın yüzü yumuşadı ve kapalı duran dudaklarını aralayarak gülümsedi. “Rand senin harika şeyler yapabilme kabiliyetinin olduğuna inanıyor. Bana uzun uzadıya neler başarabildiğini anlattı. Şimdiye kadar hiçbir yaratığın başardığını görmediğimiz şeyler.”

“Sizin öğreteceklerinizle harika birisi olmayı umuyorum.” Off, amma da yağ çekiyordum.

“Sendeki yüceliği görebiliyorum, çocuğum. İçini; içindeki iyiliği ve sevecenliği görebiliyorum. Sihrin yeşermesi için en güzel yer.”

“Teşekkürler,” dedim, söyleyecek başka şey bulamayarak. Sonra rahatsız edici bir sessizlik oldu. Uzun süreli sessizliklere dayanamayan biriyim, bu yüzden o sessizliği kırmak için saçma sapan şeyler düşünürüm. İşte bu güçlü periyle otururken yaptığımda tam olarak buydu.

“Bana bakınca ne görüyorsun?” diye sordu ve söyleyecek,

hakkında konuşabileceğim herhangi bir şey bulma çabamı bölmüş oldu. Bu müdahale beni memnun etmişti.

Ne tür bir cevap aradığını bilmiyordum. Fiziksel olarak mı ne gördüğümü soruyordu yoksa duygusal olarak mı? Ya da zihinsel olarak mı? Öncelikle en basit şekilde cevaplamam gerektiğini düşündüm. “Gümüş rengi uzun saçlarıyla bugüne kadar gördüğüm en güzel yeşil gözlere sahip bir çehresi olan çarpıcı bir kadın görüyorum.” Evet, düpedüz yağcılık.

Gülümsedi. “Bu konuda takdiri sen hak ediyorsun.”

Kafam karışmıştı.

“Ben her kim ne olmamı isterse, o olurum. Rand’e göre çökmüş bir yüzü, çarpık kol ve bacakları olan, saçları karman çorman olmuş yaşlı bir kadını. Ona göre yaşlılığı ve bilgeliği temsil ediyorum. Sana göre çok daha güzelim ve görünen o ki bilgeliği ve dişiliği temsil ediyorum.”

Ne demek istediğini kavramam bir saniyemi aldı ve bu saniye geçtiğinde bile tam olarak anlamamıştım aslında. “Yani Rand’e farklı mı görünüyorsun?”

“Rand beni yalnızca yaşlı birisi olarak görür; yaşlı ama bilge. Rand’in kafasındaki görüntümle ilgili cinsel ya da kadınsal hiçbir şey yoktur. Kadınlıkla, yaşlılık ve bilgeliği bağdaştıramaz.”

Tam olarak anladığımdan emin olamayarak kaşlarımı çat-tım. “Rand kadınları küçük mü görür?”

Mathilda güldü ve zil sesi ritimli gülüşü kulağıma müzik gibi geldi. “Tabii ki hayır. Sana olan inancı her şeyin ötesinde. Seni kadınsal şehvetin ve güzelliğin simgesi olarak görüyor. Senin tüm varlıkların kurtarıcısı olduğuna inanıyor, çocuğum.”

Yutkundum. Bu bilgi insanı yerine mihlayacak bir bilgi olduğundan, zaten oturuyor olmama sevindim. Bütün varlıkların kurtarıcısı ünvanı benim için fazla güçlü bir ünvandı. "Sen beni nasıl görüyorsun?" diye sordum.

"Genç ve saf, ama inanılmaz şeyler yapabilecek birisi olarak. Kendini geliştirmen ve sende doğuştan var olan büyü gücüne inanman gerekiyor. Parçalara ayrılarak farklı yönlere gideceksin ve sana doğru yolu göstermesi için içindeki cadiya güvenmelisin."

Demek ki Luke Skywalker'ın Yoda ile karşılaştığında yaşadığı şey buydu. Mathilda bambaşka bir dil konuşuyor gibiydi. Ne anlama geldiği belli olmayan kelimelerini anlayamamıştım. Bu karışık konuyu deşmemek için konuyu değiştirdim.

"Demek insanlar seni görmek istedikleri gibi görüyorlar?"

Başıyla onayladı. "Bu, peri büyüsünün güzelliğidir. Ne olmamızı istersen, o olabiliriz. Bunu bir ders olarak almalısın, çocuğum, sen de istediğin kişi olabilirsin. Cadı olarak harika ya da iyi birisi olma seçimi yapabilirsin. Bu tamamen sana bağlı."

Gülümsedim ve ilk dersim hoşuma gitti; kendime güvenirim her şeyi başarabilirim ... Okuldan sonra kalınan derste alınan özel bir bilgi gibiydi.

dokuz

İki hafta sonra bir şekilde yeni yaşantıma adapte olmuştum. Artık bir İngiliz bankasında hesabım vardı ve Rand hesabıma para yatırırken son derece bonkör davranmıştı. Bana ödemesi gereken haftalıklar olduğunu biliyordum ama ilk banka hesap dökümünü aldığımda bana fazla fazla ödeme yaptığına ikna olmuştum. Onunla tartışmak faydasızdı ve sonunda eğer özgür olmak istiyorsam bunun bir araba sayesinde olacağını, fazladan parayı bunun için kullanmamı söyledi. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama beni ikna etmeyi başardı ve ben daha farkına varmadan, metalik gri bir Range Rover Freelander'in - onun siyah Range Rover'ının biraz daha küçük ve ucuz versiyonu - sahibi olmuştum bile.

Araba ile test sürüşüne çıktığımızda "Rand ile evlenmelisin." dedi Christa.

Frenlere asıldım. "Onunla evlenmek mi?"

“Hey, yolun tam ortasındasın!”

Dikiz aynasına baktım. Neyse ki, memnuniyetsizliklerini gösteren sadece birkaç ineğin ortalıkta dolaştığı ıssız bir bölgedeydik. Yolun sol tarafında araba kullanmaya alışmak zaten yeterince zordu ve bir de Christa’yı yolcu koltuğunda taşımak zor olan işimi daha da korkutucu bir hale getiriyordu.

“Çok zengin. Hayatında başka bir gün daha çalışmak zorunda kalmazsın.”

Homurdanırken Rand ile evliliğin nasıl olacağını düşündüm. Komik. Kontrolcü, talepkar ve inanılmaz seksi olurdu... İşe yaramaz düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve gelen araba var mı diye sağıma baktım. Sonra bunun için sola bakmam gerektiğini hatırladım.

“Şey, bir kere, Rand hiç de evlenilecek bir tip değil, bu yüzden bu muhabbeti yapmak bile saçma.”

Radyoyu açtı ve kanalların arasında gezerek tekno müzik çalan bir yerde karar kıldı. Hoparlörlerden gelen ısrarlı bas sesleri sinirlerimi kemiren bir fare gibiydi.

“Ben sadece söylüyorum.” dedi kendini savunarak.

“Hiç anlamı yok...” Müzik daha da güçlenmiş, arabanın içinde bangır bangır her yeri titretiyordu.

“Aman Tanrım, Chris, şunu lütfen kapatabilir misin? Bana kaza yaptıracak.”

Christa homurdandı ama radyonun sesini de kısıtı ve rahatlayarak bir soluk aldım. “Bahse girerim Rand yatakta da iyidir.” diyerek şeytani bir şekilde sırıttı.

“Sana bunu düşündüren de ne?” Rand’in çıplak hali aklıma kötü bir porno gibi geliverdi. Eğer yolun yanlış tarafında araba kullanmayı öğreniyorsanız kesinlikle düşünmemeniz gereken bir şey.

Christa omuz silkti. “Bilmem... onda kesinlikle bir şeyler var. Acaba çok azgınlaşıyor mudur...”

Güldüm. “Seks hakkında konuşmadan bir gün bile duramadığının farkında mısın?”

“Erkekler arasında beni popüler yapan ne sanıyordun?” diyerek cevapladı kıkırdayarak. Pelham Malikanesi’ne giden yola yanaştık ve arabayı park ettim. Bir şeylere ya da birilerine vurmadığımız için çok rahatlamıştım.

“Eminim yatakta inanılmaz azgındır.”

“Aman Tanrım.” dedim kaşlarımı çatarak ve hararetle tartışmamızın nedeni olan adamın bize doğru geldiğini gördüm. Gamzeleri yine formundaydı.

Christa’nın kapısını açtı ve Christa dışarı adım attığında kafasını içeri uzatıp sırtarak, “Arabayı beğendin mi?” diye sordu.

Gülümseyerek karşılık verdim. “Bayıldım.”

Başıyla onayladı. “Eğer öğleden sonra işin yoksa, sana ikinci dersini bizzat ben vermek istiyorum.”

Fikir çok hoşuma gitmişti. Onunla herhangi bir peri ile olduğumdan çok daha fazla rahattım. Şimdiye kadar, Mathilda ve bana tabiatla ilgili büyüleri –insan toplumu tarafından kirletilmemiş gözlerle doğayı nasıl göreceğimi- öğreten Gor adında başka bir periden ders aldım. Gözlerimi o şekilde kullanınca

bütün vahşi yaşam yaratıklarını algılayabiliyordum. Her türden pixie vardı –çiçeklerde yaşayanlar, çalılıkları ve ağaçları tercih edenler ve hatta yavaş akıntılarda ya da su birikintilerinde yüzen su pixieleri.

Kapıyı açtım ve Rand elimden tuttu. Temasımız vücuduma dalga dalga yükselen bir sıcaklık yolladı. Güçlkle yutkunup, zavallı sinirlerim onun dokunuşlarına hiç alışabilecek mi diye merak ederek onu ormana doğru takip ettim.

“Bugün sana içindeki hayvanı nasıl bulacağını öğreteceğim.”

Kulağa aptalca geldiği için gülmeye başladım ama Rand’in Bella’nın partisinde şekil değiştirip bir ayıya dönüştüğünü hatırlayınca gülüşüm dudaklarımdan silindi.

“Her cadının kendi içinde kardeş bir hayvanı vardır ve tehlikeye anlarında hayvan şekline dönüşmek en iyi seçenek olabilir.” diyerek sözünü tamamladı.

“Benimkinin ne olduğunu nasıl bileceğim?” diye sordum. “Ya da ben de mi bir ayı olacağım?”

Rand hemen cevap vermedi ama Pelham Malikanesi’nin ormana açılan sınırındaki eskimiş tahta kapısını açtı. Menteseleri öyle bir gıcırdadı ki sanki bir cadı kıkır kıkır gülüyordu.

“Hayır, hayvanın bir ayı olmayacak. Hayvanın seni seçecek ve zaman içinde sana gelecek. Bu, önemli derecede sabır gerektirir ve ...”

“Odaklanma.” Sırtarak araya girdim. “En sevdiğin kelime; odaklanma.”

Güldü. “Evet, odaklanma. Bazen hayvanı uyandırmak onun

doğal ortamında bulunulduğu zaman daha kolaydır. Ayımı ormanda uyandırmak çok daha kolaydır ve senin için de aynı derecede kolay olacağını düşünüyorum.”

Ormanın içlerine doğru onu takip ederken ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Güneş ışınları Rand’in kafasına vuruyor, saçlarını neredeyse kestane rengine döndürüyordu. Ormanda ilerledikçe güneş ışınları da ağaçların dallarının arasından geçmek için daha fazla mücadele veriyordu. Nihayet ışınlar savaşı kaybedince tamamen gölgeler içinde kaldık.

Çimlere oturduk ve çimlerin ucunda onları trambolin gibi kullanarak dans eden birkaç pixie gördüm. Rand’e veya bana pek ilgi göstermiyorlar, hoplayıp zıplayıp birbirlerine kıkırdıyorlardı.

Onları görebiliyor olmama şaşırmadan edemiyordum. Gor’un dersi olmadan, bunu asla başaramazdım. “Pixielere bak Rand.” dedim fısıldayarak. Rand onlara karşı ilgisizdi, gördüm der gibi başını salladı sadece. Şimdi bize doğru dönmüş perileri izliyordum. Dişi olanlarından biri anlaşılan Rand’in ilgisizliğinden memnun olmamış bir halde küçücük ellerini beline koymuştu.

“Dikkat et, fena ısırlılar.” dedi gülümseyerek.

Pixieler ve periler uzaktan akrabaydılar, ikinci dereceden kuzenleri veya kuzenlerinin kuzenleri, hangisi birbirine daha uzaksa. Daha önce bahsettiğim gibi, perilerin (Mathilda ve Gor ile tanıştıktan sonra) kanatları yoktur ve onlar insani ölçülere sahiptirler. Diğer taraftan pixieler, sinekkuşu kadar hızlı çırpıtları güzel kanatlara sahiptirler ve bu yüzden kanatlarını sadece durduklarında görebilirdiniz. Bana karıncaları hatırlatı-

yorlar – her birinin belli bir görevi var ve hepsi de çok meşgul görünüyor. Boyları başparmağım kadar.

“Şimdi doğadaki bütün hayvanları düşün ve birinin seni seçmesine izin ver.” dedi Rand, dikkatimi pixiellerden çekerek. “Hayvanın seni almak için öne çıkacak; bırak yapsın.”

Başım la onaylayarak hayvanlar aleminin bütün hayvanlarını hayal ederek gözlerimi kapadım. Nuhun gemisini ve gemisine aldığı hayvan çiftlerini gözümde canlandırdım. Sonra aklım National Geographic dergisine kaydı. Sahra Çölü’nde bulunan hayvanları düşünmeye başladım ama İngiltere’de olduğumuz için bunlar pek de uygun gözükmediler...

“Hayvanın seni seçti mi?” diye fısıldadı Rand.

Başımı sağa sola salladım. “Odaklanamıyorum.”

“Sıraya girmiş hayvanları hayal etmen yardımcı olabilir. Onlara sadece senin olanın öne çıkmasını söyle.”

Bütün hayvanları sıraya girmiş şekilde hayal ettim. Kediler ve köpeklerin filler ve maymunlarla yan yana durduğunu düşünmek komikti. Peki ya böcekler ne olacak, onları da hayal etmeli miydim? Hımm, devasa bir hamam böceğine veya peygamberdevesine dönüşmek beni pek heyecanlandırmadı. Evet, böcekleri geçiyoruz.

Kısa sürede, çok geniş bir hayvan listem oldu ama hiçbirini öne çıkmıyordu. O kadar mı acınasıydım ki hiçbirini benim diğer yarım olmak istemiyordu? Bu düşünce aklımdan çıkar çıkmaz, küçük kıvılcık bir ışık öne çıktı. Patilerine bakıyordu, utanmış görünüyor. Dikkatini hemen yanında duran kocaman bir hipopotama çevirdi ve bakışlarını tekrar yere indirdi.

“Kızıl bir tilki.” diye fısıldadım.

“Bilmeliydim. Sende tilkimsi bir şeyler var.”

Durup Rand’in neyden bahsettiğini merak edemeyecek kadar tilkiye hayran kalmıştım.

Tilkinin yakınımı gelmesini izlerken, “Çok utangaç görünüyor.” dedim. Rand elimi tuttu ama tilkimin kaybederim korkusuyla gözlerimi açmaya cesaret edemedim.

“Ona yardım edeceğim.”

Elinin yoğun ısınıyı görmezden geldim ve titreyen tilkiye odaklandım. Bir ayının kalın postu parmaklarımın arasından geçti. Ayı bana baktığında gülümsüyor gibiydi. Onun sadece düşüncelerimde mi olduğundan yoksa gerçekte tam olarak yanımda mı olduğundan emin olamadım ama anlamak için gözlerimi açmadım. Alışmak zaman aldı ama bu devasa hayvandan biraz korkmama rağmen kafasını okşadım. Elim yaladı ve ben de eğilerek onunla aynı hızla geldim. Yüzüme doğru atıldı ve küçük tilki ilerledi.

Kızıl tilki yaklaştıkça, arkadaki hayvanlardan daha fazlası kaybolmaya başladı ve daha da yoğun bir şekilde tilkinin benim suç ortağı olduğunu hissetmeye başladım. Rand, ayı formunda, ona temkinli bir şekilde yaklaştı ve tilki yaklaşınca ona hafifçe sürtündü.

Ben nasıl olduğunu anlayamadan, tilki ayaklarıma kadar gelmişti ve ben de eğilmiş olduğum pozisyonda sabit kalarak onu korkutmamaya çalıştım. Doğrudan bana gelerek belki de benim doğru cadı seçimi olup olmadığından emin olmak için beni kokluyor ve araştırıyordu. Rand başını okşamam için beni

burnuyla d rterken tilki de diğ r elimi yalıyordu.

Gözlerimi a tığım da görüntü kayb oldu. Tilkim ve ayı gitmişti. Yakışıklı suratıyla Rand'ın bana gülümsediğini gördüm. Sanırım hepsi kafamın içinde olmuştu ki bu beni şaşırttı çünkü her şey gerçek gibiydi.

  G r n şe göre küçük tilkini buldun.  

  Evet, buldum.   dedim. Diğ r yandan tilkinin beni seçecekler arasında en iyisi olup olmadığını merak ediyordum. Rand'ın ayısı kadar büyük ya da Bella'nın aslanı kadar tehditkar değildi. Ama sanırım bir fareden ya da bir kurbağadan veya başka bir şeyden daha iyiydi.

Rand bacaklarını kendine çekerek bir ağaca yaslandı.   Bir tilki sahip olunacak çok g   l  bir müttefiktir Jolie.   dedi, sanki aklımı okuyormuş asına.    yle görünmüyor olabilir ama hızlı ve bilgedir. Bu eşleşmeden oldukça memnunum.  

Rand'ın memnun olmasına sevinmiştim.   Ayrıca çok da tatlı.  

Rand kahkaha attı.   şimdi onu bulduğuna göre, onun gücünü nasıl kullanacağını öğrenmen lazım. Özellikle doğal ortamda bulunduğunda buna ihtiya ın olacak. Böyle zamanlarda bir tilki olarak bir insana göre çok daha iyi şeyler yapabileceksin.  

Rand'ın yanına giderek ben de ağaca yaslandım.   Bunu nasıl yapacağım?  

  Onu çağır ve senin kontrolünü eline almasına izin ver. Ne yapması gerektiğini biliyor olacak ve sana yardım edecek.  

Başımla onayladım ve gözlerimi kapayarak zihin gücümle tilkiyi çağırdım. Bu sefer hemen geldi.   O burada.   diye fısılda-

dım, gözlerimi açmaya cesaret edemeyerek.

“Ona senin kontrolünü eline almasını söyle.”

Yanıma iyice yaklaşmasına izin verdim ve ona doğru uzanırken beyaz bir ışığın vücudumdan yayıldığını düşünerek kendimi yapabildiğim en iyi şekilde ona açtım.

Tam o anda bir tilkiye dönüştüm ve bunun acılı bir dönüşüm olduğunu söyleyemezdim. Hafiflemiş gibi hissediyordum, sanki ruhum başımın en üst kısmına doğru süzölmüş, oradan da vücudumdan dışarı çıkmıştı. Dönüşüm hemen gerçekleşti ve gözlerimi açtığımda ağaçların diplerinden çıkan otların ve ağaç yapraklarının rengi yeşilden sarıya döndü. Turuncu lelelerin de renkleri soldu ve sarı renkli manzarada kayboldular.

Gözlerinde bir sorun olmayan bir insanın fazlasıyla kalın gözlüklerle etrafı izlemesi gibi bir şeydi. Her şey bozulmuş ve gerçekte olduğundan epey farklılaşmış gibiydi. Ve kokular! Yaprakların üzerindeki su damlacıklarının kokusu yeni biçilmiş çim kokusu kadar güçlüydü. Başımı çevirdiğimde şimdi çürümekte olan ölü bir şeyin keskin kokusunu yakaladım.

Bir ayı pençesinin hafifçe vuruşu beni sarsınca etrafı daha fazla incelemeye fırsatım olmadı. Sırtının üstüne düşerek cıyakladım ama göz açıp kapayıncaya kadar tekrar ayaklarımın üzerindeydim. Ayı tam arkamdaydı, pençesi havaya kalktı. Sanki yeniden vuracak gibiydi. Ama bir tilki olarak ben şanıma yakışır şekilde hızlıydım, bu yüzden bir an bile tereddüt etmedim.

Rand'in arkasına dolandım ve kürkünü dişledim. Onu biraz fazla ısırınca kükredi ama biliyordum ki hepsi eğlencenin bir parçasıydı ve ondan korkmamıştım. Birbirimize sataşmaktan

sıkılınca ormanı keşfe çıktık. Burunlarımız bize yol gösteriyordu. İçinde yeni doğmuş tilkilerin olduğu bir mağara buldum ve anneleri bana hırladığında hemen kaçtım. Bir fare bir nergis yığınının arasından ok gibi fırlayıp başka bir nergis yığınının arasına girdi ve Rand kükremese farenin peşinden gidecektim. Ona bakmak için döndüğümde kocaman kafasını sağa sola salladı. Anlaşılan benim gözünün önünden kaybolmamı istemiyordu.

Rand ile uğraşmaktan çok keyif aldığım için beni gözden kaçırdığı o bir saniyelik dilim içinde bir kütüğün arkasına saklandım. Rand hantal hantal kütüğün etrafında dolanırken onun üzerine atlayıp, kürküne yapıştım. Gök gürültüsüne benzeyen bir böğürtü kopararak iki ayağının üzerine kalkıp etrafında döndü ve birlikte sarı çalılıklara doğru yuvarlandık. Yuvarlanmak konsantrasyonumu bozdu ve ben idrak edemeden tekrar insan olmuşum ve üzerimde kocaman bir ayı yatıyordu.

Ve çıplaktım.

Yapraklar sırtıma batmış ve çalılığın çiçekleri vücudumu yer yer örtmüş ve beni sadece sarı çiçeklere bürünmüş bir peri kraliçesi gibi göstermişti. Ayının postu beni gıdıkladı ve göğüslerimin etrafındaki hassas deriyi tahriş etti. Bir anda ayının kürkü kaybolarak yerini Rand'in ihtişamlı göğüs kafesine hafifçe serpiştirilmiş koyu kahverengi tüylere bırakmıştı.

Rand bana bakınca yanaklarım kızardı. Gözlerinde beni heyecanlandıracağı kadar korkutan bir ateş vardı. Üzerimden kalkmadı ama çıplak vücudumun her yerini görebilmek için hafifçe doğruldu. Aşağıya uzanarak göğüslerimin üzerindeki sarı çiçekleri temizlerken parmakları göğüs uçlarıma değdi ve onlar da anında dikleştiler. Bakışları göğüslerimin, karnımın ve bacaklarımın birleştiği yerde dolaşırken yüzümü ateş bastı.

Tüm yapabildiğim çenesinden tutup benimle göz göze gelecek şekilde başını yukarı kaldırmak oldu.

“Ne ya..” diye başladım.

Dudaklarıma bastırıldığı ağzı cümlemi bitirmemi engelledi. Dudakları dolgun ve sıcaktı. Dilinin sanki ağzımın içini keşfetmek için izin istiyormuş gibi dudaklarımın üzerinde dolaştığını hissettiğimde sırtımdan aşağıya bir ürperti indi.

Sadece birkaç santim geriye çekildi. Sıcak nefesini dudaklarımda hissediyordum. Kollarımı sırtına doladım ve hareket ettiğinde ortaya çıkan güçlü sırt kaslarını hissettim. Bacaklarımın arasında sert bir şey kıpırdıyordu, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bir erkeğe ait bir şey. Bacaklarımı ayırma arzuma karşı koymaya çalışarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi yeniden açmaya cesaret ettiğimde, hiçbir şey söylemeden başını bana doğru çekti ve o ağzımın içinde inlerken onu öptüm. Sonra birden yıldırım hızıyla geri çekildi.

“Lanet olsun, bunu yapamayız.” dedi, ama derinden gelen heyecanlı sesi aksini söylüyordu. Bana bakmamaya çalışıyordu.

Fıkır fıkır kaynarken birkaç saniyede buza dönüştüğünden ne diyeceğimi bilemedim. “Neden?” İyi bir soru gibi göründü.

“Çünkü ben senin patronunum ve benim görevim seni korumak ... seni baştan çıkarmak değil.” Ayağa kalktı, dizlerine yapraklar yapışmıştı. Ama ilgimi çeken şey dizleri değil, ereksiyonuydu. Başının bir hareketiyle, çıplaklığını izlerken aldığım zevki engellemek için kendine siyah bir tişört ve kot pantolon yarattı. Hüsrana içinde derin bir nefes aldım.

Hiçbir şey söylemedim ama beyaz kolsuz bir yazlık elbise

düşündüm ve kumaşın çıplak tenimin üzerinden aktığını hissettirdim. Rand'ın beni baştan aşağı süzen bakışlarına içimden gülümsedim. Elbise kısıydı ve bacaklarımın üst kısmının tam üzerinden geçiyordu ve onu yukarıdan birkaç düğmesi açık kalacak şekilde hayal etmiştim. Böylece göğüs dekoltem gözüküyordu. Hey, aşkta ve savaşta her şey mübahtır, değil mi?

“Lanet olsun sana!” diye homurdandı ve yumruklarını sıkmış bir halde bana arkasını döndü. “Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

Uzaklaşmaya başladı ve ben az önce neler olduğunu merak ederken beni yalnız bıraktı. Ayağa kalktım ama düğmeleri kapatmak için herhangi bir hamle yapmadım. Bunun yerine, ellerimi önümde kavuşturarak göğüs dekoltemi göz kamaştırır hale getirdim.

“Sanki benim için zor değil mi? Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Chicago’da seni kendimden zar zor uzak tutabiliyordum.”

Üzerine basılmış bir yılan gibi hızla döndüğünde gözleri en az bir yılanınki kadar ürkütücüydü. Bakışları tam da istediğim gibi doğruca göğüslerime dikildi. Kahretsin, bu çok kolaydı. Bakışlarını yukarı, yüzüme doğru kaldırmakta zorlanıyor gibiydi ve içimi kaplayan gurura engel olamıyordum. Bir şekilde normalde ağırbaşlı olan *warlock*’ı cinsel açıdan kudurtmuştum. Jolie Wilkins... seks bombası... hımm, kulağa hoş geliyordu.

“O durum başkaydı.” dedi ve hızlı hızlı nefes aldığından göğsü inip kalkıyordu.

Ne kadar kısa cümleler kurduğunu fark ettiğimde gülümsedim. Sanırım erkekler libidolarını kontrol altına almaya ça-

lıştıklarında konuşma biçimleri mağara adamlarinkine dönüyordu.

“Neden farklı oluyormuş? Beni orada öpebiliyordun, ama burada olmaz öyle mi?”

“O benim için çalışmaya, yani uzun dönemli çalışmaya başlamadan önceydi.”

Yumruklarını sıkmaya devam ediyordu. Sonra birden sanki beş sayfalık bir mektup yazmış da kramp girmiş parmaklarını rahatlatmak için egzersiz yapıyormuş gibi ellerini açtı. Dikkatim pantolonunun içine sığamayan heyecanının açık deliline kaydı. Bir kaşımı kaldırdığımda Rand kaşlarını çattı ve elleriyle önündeki kabarıklığı kapattı.

Sonra bütün bu olayın beni fena halde kızdığını hatırladım. “Yani Chicago’da beni becerip sonra hiç pişmanlık duymadan beni terk edecektin!” dedim, sesimdeki eğlendiğime dair tınıyı anlamaması için uğraşarak.

“Abartıyorsun.” Başını sağa sola sallayarak yine uzaklaşmaya başladı.

“Dur.”

Durdu ama bana bakmak için dönmedi. “Jolie ...”

“Hayır, kahrolası, ne oldu?” Yanına gidip kolundan tutarak bana bakması için zorladım. “Böylece çekip gidemezsin ...”

Ona dokunduğum anda büyük bir arzuyla üzerine geldi. Gözlerindeki şehveti gördüğümde neredeyse korktum. Hiç de kibar olmayan bir şekilde beni ittiğinde sırtım bir ağaca dayandı. Vücudunu vücuduma doğru bastırıp da dizini bacaklarımın arasına dürtünce sırtım ağaca sürterek acıdı. Bacaklarımı ayıra-

rak kabarmış ereksiyonunu kasıklarımın tam ortasına dayadı. Sanki içime binlerce iğne battı ve ağzım açık kaldı; burnumdan yeterli ölçüde nefes alamıyor gibiydim.

Tanrım onu nasıl da istiyordum.

Ağzı ağzımı bulduğunda talepkardı. Bu sefer giriş izni almak için nazik davranmamıştı; ereksiyonu ile bacaklarımın arasında ileri geri hareket etmeye devam ederken dilini dudaklarımın arasından ağzımın içine soktu. Ellerini kollarımdan aşağı kaydırıp ellerimden tuttu ve kollarımı vücudumun üzerine kaldırdı. Kollarımı orada sabitleyip ikisini de tek eliyle tutarken diğer elini de yavaşça aşağı indirerek tam göğüslerimin üzerine gelince durdu.

Şimdi ne yapacağını merak ederken o, benden uzaklaşarak bakışlarını göğüslerime yöneltti. Bakışlarını takip edince göğüslerimden birinin elbise askımdan çoktan fırlamış olduğunu fark ettim. Gözlerini göğsüme öyle bir dikmişti ki sanki açtı ve göğsüm en seçkin gurmelerin seçtiği yemeklerden oluşan bir açık büfeydi.

Eliyle hassas göğsümü avuçlayınca gözlerimi kapattım. İçimde bir mutluluk, bir coşku vardı. Göğüs ucuma dil darbeleriyle saldırmaya başladığında gözlerimi açtım ve ellerimi saçlarının arasından gezdirmek için hamle yaptığımda o tekrar sert bir şekilde kollarımı başımın üzerinde sabitledi. Göğsümü sıkıp emmeye devam ederken sanki olabilecek en güzel şekilde ölüyordum.

Kısık sesli bir inlemeyle omzumdaki askıyı yırttı ve giysi belime toplandı. Diğer göğsümü de şiddetle emmeye başladığında nefesim kesildi.

Serbest olan eli bacaklarımın arasında dolaşıyordu ve heyecanımın açık deliliyle karşılaştığında kendini geri çekti. Gözlerimi açınca Rand'ın önümde nefes nefese ve iki büklüm olduğunu gördüm. Gözleri tıpkı kuduz bir köpek gibi parlıyordu.

“Lanet olsun!” Sinirli bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. “Bin kere lanet olsun!”

Sanki ona bir ağ atıp onu göğüslerimi tekrar yalaması için zorlayacakmışım gibi benden bir adım daha uzaklaştı. Bana arkasını döndü ve biraz volta attıktan sonra kızgın bakışlarını bana çevirdi.

Giysimin düğmelerini kapatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

“Bunu açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum. Bunu seninle yapamam. Senin patronunken olmaz. Aramızdaki ilişkinin kesinlikle platonik kalması gerekiyor.”

“Lı, bana saldıran sendin.” dedim, sanki olay benimle tamamen alakasızmış gibi davranarak.

Kollarını havaya savurdu ve volta atmaya devam etti. “Kendime hakim olamıyorum Jolie. Kahretsin, bunu göremiyor musun?”

“Ben de seni istiyorum Rand.” Basit bir matematik problemi gibiydi; Jolie Rand'i istiyorsa ve Rand de Jolie'yi istiyorsa o zaman mantıksal olarak sonuç sekse eşit olmak zorundaydı. “Neden oluruna bırakmıyoruz?”

Bana sanki vücudumdan ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı. “Çünkü şimdi birlikte yaşıyoruz ve aramızda bir iş anlaşması var. Bu iki sebep seks yapmamamız için yeterli.” Daha da

ikna edici olmak için sanki bütün bu cinsel muhabbeti körükleyen oymuş gibi ağacın gövdesine bir tekme attı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi mi yoksa alınmış gibi mi hissetmem gerektiğinden emin olamadım. Hiçbir şey hissetmemeyi bir şekilde başardım. Bunun yerine elbisemi düzeltirken bakışlarına karşılık verdim. “Her neyse Rand.”

Sanki bir şey söylemek üzereymiş gibiydi ama anlaşılan kelimeler ağzından çıkmayacaktı çünkü sadece homurdandı ve bana öfke dolu bir bakış attıktan sonra ağır adımlarla uzaklaştı.

Hafta sonu geldiğinde, aldığım derslerden ve kendimden gayet memnundum. Tilkinin gücünü nasıl kullanacağımı, insan gözünün ötesindeki şeyleri nasıl algılayacağımı öğrendim ve Mathilda, görünüşümü nasıl değiştirebileceğimi öğreterek cadılık kariyerimin bir noktasında bunu bir şekilde kullanacağım konusunda ısrarcıydı. Sonuç olarak derslerim düzgün bir şekilde ilerliyordu ve yeteneklerim gitgide daha göze çarpar hale geliyordu.

Ama Rand, eh o tamamen ayrı bir mevzuydu. İşçi-işveren durumumuzu devam ettirmek için pek ortalarda görünmüyordu. Seyahatlerle ve finansal mevzularla meşgul gibiydi ama bunların benden uzak durmak için yarattığı bahaneler olduğuna emindim. Ve benim de kendi arkadaşlarım vardı. Vaktimin çoğunu Christa ile geçiriyordum ve alışılmadık bir varlık olan Pelham ile arkadaş olmuştum ki kendisi çoğu gece yanımda oluyordu.

Pelham, varlıklı bir toprak beyinin tek oğlu olarak dünyaya gelmiş ve dolu dolu bir hayat yaşamış. Müreffeh bir genç adamın saygıdeğer hayatını yaşamış, pek çok güzel kızla birlikte olmuş ve hayatında bir gün dahi olsun çalışmamış.

Ne işe yaramaz bir varoluş! diye aklımdan geçirdim sırtarak.

Pelham makyaj masama oturarak bana kızgın bir şekilde baktı. Hayaletimsi dudakları sert bir çizgi haline gelmişti.

Aslına bakarsan çok harika bir varoluş. Sanat ve edebiyat arayışıyla dolu bir yaşam. Ona işe yaramaz diyemezdim.

Onu sinirlendirmekten hoşlanıyordum. *İnsanlık için ne yaptın? Hiçbir şey. Hiç çalışmamışsın, kendine bakmanın anlamını bilmiyorsun. İşte ben buna işe yaramaz derim.*

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana kızgın bir şekilde baktı. Rahatsız olmuş bir Lord Byron' gibiydi. Pelham hakkında fark ettiğim bir şey varsa o da eleştirilmeyi pek sevmediği idi.

Saçnalık. Seninle tartışamayacağım. Niye böyle huysuzsun?

İç çekip başımı sağa sola sallayarak kendimi yatağımın üstünde duran yastık yığınına bıraktım. Anlaşılan Pelham, yatakta gerinmemden hoşlanıyordu, karyolanın etrafını saran örtünün üzerine doğru uçup şeffaf eliyle karyola direklerinden birini tuttu.

Havamda olmadığım için üzgünüm. Kafamda şu sıralar beni rahatsız eden şeyler var ve gerildim.

Pelham kaşlarını çattı ve yatağın üzerine oturdu, direğe yas-

* İngiliz şair. Bir bacağının diğerinden kısa olduğu ve çok yakışıklı olduğu rivayet edilir.

lanıyor gibi gözüküyordu. *Ne tür şeyler?*

Rand ve ben anlaşılamıyoruz. Ona bundan daha fazlasını söylemeyeceğimi biliyordum. Pelham başka bir erkeğe karşı olan hislerimi anlamazdı ve bundan hoşlanmazdı. Her ne kadar ona zaman zaman bir hayalete karşı romantik hisler besleyemeyeceğimi tekrar tekrar söylesem de 'hayır'ı cevap olarak kabul etmiyordu.

Pelham birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. Şey, o her zaman sessizdi – sanırım zihnim birkaç saniyeliğine sessiz kaldı demem daha iyi olurdu. *Rand zor bir insan olabiliyor. Onu uzun yıllardır tanırım ve her ne kadar kardeşim gibi olsa da, o tanıdığım kesinlikle en inatçı insandır.*

Gülümsedim. Şey, beni dinlediğin için teşekkür ederim.

Sorun değil. Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve kabarıklık yorganın içinde kaybolacak gibiydi. Bunun yerine, hayalet ellerini çıplak bacaklarımın üzerinde dolaştırdı ve eteğimin baldırlarımın alt kısmıyla kesiştiği yerde durdu.

Ne yapıyorsun? diye sordum. Sesim kızırıyormuş gibi değil de eğleniyormuşum gibi çıktı.

Kaşlarını çattı. Lütfen bana bir kere dokun, sadece bir kere? Çok uzun zamandır bir kadına hasret kaldım.

Sadece güldüm. Geri bas, Pelham.

Doğruldu ve yapabildiği en iyi şekilde alınmış gibi bir ifade takındı. Tekrar güldüm. Biliyorsun ikimiz de her halükarda bir şey hissetmeyeceğiz. İçimden geçip gideceksin.

O kız da öyle demişti, diye düşündüm kendi kendime ve gü-

lüksedim. Tabii Pelham *The Office*' geyikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Her zaman eğlencemi mahvediyorsun, dedi.

Bir şey demedim ama bütün bu olayın gülünçlüğünü düşünerek başımı sağa sola salladım. Bir adama seks karşılığında para bile versem benimle yatmayacaktı ama öte yandan bir diğeri benimle seks yapmak için ölüyordu ... kelime oyunu yapmıyordum. Esnedim ve şöminenin üstündeki saate bakarak geç olduğunu fark ettim.

Sanırım uyuyacağım.

Pekala. Adiyos.

Omuzlarının duruşundan ve kederle bükülmüş bıyığından hala kızgın olduğu anlaşılıyordu. Bu konu hakkında daha etraflıca düşünmem için bana fırsat vermeden yorganımın içinden geçip, Tanrı bilir ne yapmak için zeminden süzülüp gitti.

Ama o ortadan kaybolduktan sonra bile gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Yorgun değildim. Bunu söylemişim çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Küçücük bir kafesteki bir hayvan gibi odada yürüyerek daireler çizdim. Düşüncelerim hep Rand ile ilgiliydi. Kafamın içinde fırıl fırıl dönen, pervasızca birbirlerine giren bu düşünceler yüzünden çığlık atmak istiyordum. Bir şeyler yapılmalıydı. Beni arzuladığını bildiğim ve benim de onu arzuladığım bu adamla aynı çatı altında yaşamazdım. Birileri fedakarlık yapmak zorundaydı.

Boğazımın çöle döndüğünü fark ederek, bir bardak su almak için aşağıya inmeye karar verdim. Yatak odamın kapısını

* Ofis çalışmasını konu alan bir Amerikan komedi dizisi.

açıp hole gidiyordum ki Rand'in yatak odasından gelen ışık ilgimi çekti. Geçen hafta onu hiç görmemiştim. Yeniden iletişime geçmenin vaktiydi. Hafifçe kapısını tıklattım ve o kapıyı açınca nefesim kesildi.

"Jolie, her şey yolunda mı?"

Ekose desenli bir boxer giymişti ve gözlerimi biçimli göğüs kafesinden ayırabilmek için kendimi zorladım. Bazı kadınlar erkeklerin en çok popolarından ya da sırtlarından hoşlanırsa ama ben her zaman için göğüs kaslarına hayran olmuşumdur. Hayran kalınacak çok göğüs kası gördüğümünden de değil de... Neyse, Rand'inkiler kesinlikle hayran olunacak gibilerdi. Şimdi neredeyse tamamen çıplak vücuduna bakınca, ormanda onun ne kadar vahşi ve tutkulu olduğunu hatırlamadan edemedim.

Bu kötü bir fikirdi.

Başımın altına onaylayarak sesimin beni yarı yolda bırakmaması için dua ettim. "Aşağıya bir bardak su içmek için inerken ışığının açık olduğunu fark ettim. Bu saatte uyanık ne yapıyorsun?"

Kapı kirişine yaslandı ve bana sakın bir şekilde baktı. Açıkça görülüyordu ki onun da aklı hala ormanda olanlardaydı. "Uyuyamadım. Ya sen?"

"Ben tam yatmaya hazırlanıyordum." diyerek cevapladım. "Bir bardak su aldıktan sonra."

Ensesini ovaladı ve ağzının bir şey vücudunun başka bir şey söylediğini umarak bakışlarımı bir ilgi alameti var mı diye boxerına çevirdim. Hiçbir şey... Hayal kırıklığına uğradım.

"Güzel... güzel..." dedi boş boş.

“Bütün hafta nerelerdeydin?” diye sordum çabucak.

“Yapmamızı istedikleri işler hakkında bazı görüşmelerde bulundum.”

“İşler mi?” Bu duymayı beklediğim en son şeydi.

“Evet, eğer hatırlarsan, işveren ile işçi arasındaki ilişkiyi sana anlatmıştım ...”

O muhabbeti hayal meyal hatırlıyordum. Bella beni kendi malı olarak ilan ettiğinde kendi güvenliğimle daha çok ilgileniyordum galiba. Dahası, uğraşılacak Sinjin adında bir vampir vardı ve sonra Rand neredeyse ölüyordu. İşveren-işçi konuşması ne zaman geçmişti, pardon?

“Hayal meyal.” diyerek yalan söyledim.

“Eh, Pelham Malikanesi’nin bakımını karşılamak için oldukça fazla para gerekiyor...”

“Neden büyünü kullanmıyorsun ki? Böylece çalışmana gerek kalmaz.” Kainatı kontrol edebilecekken çalışmak da neydi?

Rand sözüm ona saflığıma güldü. “Topluluğumuzda senin de zamanla öğreneceğin kurallar var. Bu kurallardan biri de kendi paramızı yaratmamızın yasak olmasıdır... Enflasyon insanları etkilediği kadar cadıları da etkiler.”

“Cadıların enflasyona kafa yormaları bana biraz komik geliyor.” Gerilim içermeyen bir konuşma sahası bulduğum için mutluydum. Ona dokunma isteğiyle yansam da, eğer enflasyondan konuşmak onu boxerinin içinde biraz daha uzun süre görmemi sağlayacaksa, varsın enflasyondan konuşalım.

“Kim koyuyor bu kuralları ve kim uyguluyor?”

“Kendimi bildim bileli bu kurallar var. Cadılar tüzüğüne dahildirler, ki bu öğreti sayesinde hayatımızı sürdürürüz. Ve bunları kimin uyguladığına gelince bizim de kendimize göre bir çeşit polis gücümüz var; sizin suikastçı dediğiniz şeye benziyorlar. Söylemeye gerek bile yok, onlara karşı gelmiyoruz.”

“Daha öncesinde bahsettiğin işlere dönersek...” dedim. Bir *warlock* suikastçıdan bahsetmek istemiyordum.

“Doğru. Eh, bana gelen bazı işler var. Senin henüz hazır olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. İşlerden konuşmaya başladığında benim de işlere dahil olacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım bu benim salaklığıma gelmişti. Bella’nın partisinde Rand’in şimdi onun için çalıştığını söylediği koca bir konuşma geçmişti. Ne beklediğimden emin değildim.

“Benim de seninle birlikte mi çalışmam gerekiyor?”

Rand güldü ve gamzeleri yüzüne yayılarak muazzam bir tablo oluşturdular. “Eh, tabi ki, seni işe almamın amacı bu, anladın mı?”

Dalgın bir halde başımla onayladım. Tıraş olmamış suratının, kıpır kıpır gözlerinin ve güzel gülüşünün karşısında bacaklarım ancak ıslanmış bir mısır gevreği kadar sağlam duruyordu. Hala ayakta durabildiğime şaşıyordum. Tanrım, onu ne kadar da arzuluyordum.

“Ah tabi, sanırım bu mantıklı. İşler neyle alakalı?”

“İlk iş bir iblise yapılmış büyüü bozmak ...”

Kendime acımaya devam ediyorken gerçekliğe döndüm. “Dur bir dakika! İblis mi?”

Rand hezeyanımı görmezden geldi ve elini omzuma koydu. Beni sakinleştirmek niyetinde olsa da, tek yaptığı içimde dolaşarak midemin alt tarafında son bulan bir şok dalgası göndermek oldu. Herhangi bir şey söyleyemedim.

“İkincisi ise birinin komşusuna yapılacak bir büyü ile ilgili.” diye devam etti Rand.

Sonunda sesime kavuşmuştum. Elini çekerek benden bir adım uzaklaşması da yardımcı olmuştu tabii. “Bu yeterince kolay görünüyor ...”

“Üçüncü iş ise ölü bir kurt adamı yeniden canlandırmak.” diyerek tamamladı cümlesini ve şüphe içinde bana baktı.

“Hangisinin daha çok ödeme yapacağını tahmin etmeme izin ver...” diyerek başladım cümleme. Duyduğum endişe sesimde belli oluyordu.

“En çok hangisini kabul etmeye istekli olduğumu da tahmin edebilir misin? Sonuçta senin yaratıkları geri getirme yeteneklerini test etmemiz gerekiyor, öyle değil mi?”

Cevabı belli bir soruydu.

Önümdeki iç karartıcı görevi düşünerek iç çektim. “Bunu tekrar yapabileceğimi nereden biliyoruz ki? Belki sadece şans eseriydi.”

Rand omuz silkti. “Olabilir ve müşteriye de bu konuda yardım ama yine de bir kere denemek istiyorlar. Paranın yarısını önceden vermeyi kabul ettiler ve eğer kurdu canlandıramazsan aldığımız depozito bizde kalacak... ve ben de her şekilde onu sana vereceğim.”

Rand bonkördü.

“Kurt adamlar tehlikeli midir?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Tehlikeli olabilirler ama ben bu yüzden yanındayım.” diyerek cevapladı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Bonkör ve ukala.

Anlaşılan hiçbir şey beklediğiniz gibi olmuyor.

"Bunlar mı kurt adamlar?" diye fısıldadım Rand'e, uzun saçlı, eski püskü kıyafetler giymiş ve göçebelere benzeyen bu düzensiz insan grubunu incelerken. Onlar da Rand'in bahçesinde gördüğüm pixieler kadar vahşi ve korkutucu görünüyorlardı.

Rand cevap vermedi ama beni yemek odasında yanan şöminenin yanındaki bir sandalyeye götürdü. Kurtlar Rand'in yirmi kişilik haşmetli yemek masasına oturmuşlardı ve bu görüntü bana Şükran Günü'nde yemek için sırada bekleyen bir grup evsizi hatırlattı. Gözlerini kırpmadan dikkatli bir şekilde benim yürüyüşümü izlerlerken kendimi hindi gibi hissettim. Gülümsemeye çalıştım.

"Selam, ben Jolie."

Farklı yaşlarda üç kadın ve beş erkek vardı ama anla-

sılan asıl sürü çok daha genişti ve onlar seçilmiş sekiz kişiydi. Eğer bunlar seçilmiş olanlarsa sürünün geri kalanını görmek istemiyordum.

Normal insanlardan biraz daha gür saçları olduğunu söyleyebilirim ve Rand'in söylediğine göre saçları normal insanların saçından üç kat daha hızlı uzuyormuş. Her berber kurt adamların para makinası olduğunu düşünürdü.

Ben daha oturamadan, etrafım sarıldı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." dedi Amerikan aksanlı ve ateş kıızıl saçları olan bir kadın.

Beklentiyle koluma hafifçe vurdu.

Bana dokunmasına biraz şaşırmıştım. "Ah, tamam teşekkür ederim ..."

Bir adam sırtımı sıvazlayarak kafasını merak içinde salladı, en azından ben öyle düşündüm. "İnanılmaz güçlerin var." O da Amerikan aksanlı gibiydi. Sanırım bu kurt adamlar ABD'den geliyordu. Şüphesiz uzun bir yolculuk yapmışlardı.

Kafamı sağa sola sallama sırası bendeydi. "Şey, çok fazla şey beklemeli misiniz emin değilim ..."

Jerry Garcia'ya benzeyen biri, "Kesinlikle olağanüstü." dedi.

Sanki bir mesihmişim gibi benim hakkımda fısıldaşmaya ve konuşmaya devam ettiler. Liderlerini geri getirme yeteneğimle ilgili kendimden çok fazla şüphe duyduğum için onları hayal kırıklığına uğratmamayı diledim. Bir kere onun ölümüyle

* 1995'te ölmüş, The Grateful Dead grubunun meşhur gitaristi.

karşılaştığı yerde bile değildik. Rand benim güçlerimin nereden olursa olsun yeterli olduğunu düşünüyordu ama bana, bu deneme daha baştan başarısızlığa mahkummuş gibi göründü.

Ve bu, muazzam görevi başarmayı daha da imkansız hale getirecekti. Hiç hayalet yoktu. Öldüğü yerin yakınında olmadan ve ortalıkta bir hayalet olmadan ölü bir kurdu nasıl canlandıracaktım hiç bilmiyordum. Rand hiç de karamsar değildi ve hayattayken kullandığı giysilerinden bir parçayla veya başka bir şeyle kurdu geri getirecek yeterli, onun deyiimiyle, "öz"ü elde edebilecektik.

Ölü liderlerinin adı Trent'di ve dört ay kadar önce düşman bir sürü tarafından öldürülmüştü. Küçük kurt sürüsü onun yerine bir lider seçemeyip de onu yeniden canlandırmak istediklerine göre Trent sürü liderleri arasında önemli bir mevki sahibi olmalıydı.

Kurtlar, performansımın hiçbir kısmını kaçırmak istemediklerinden Rand ile benim herkesin ortasına, masanın üzerine oturmanıza karar verdiler. Böylece neler olup bittiğini görebileceklerdi. Rand masanın üstüne çıkmama yardım ettikten sonra bir kurt elime bir tişört tutuşturduğunda bağdaş kurmuş oturuyordum.

"Bu Trent'indi." dedi tişörtü veren adam.

Rand'e baktım.

"Başlayalım mı?" diye sordu ve ellerimi tuttu.

Gözlerimi kapatmadan önce, başparmağını yukarı kaldırarak bana iyi şanslar dileyen Christa'ya bir bakış attım. Yaptığım şeyleri kurt adam sürüsüne o açıklayacaktı.

Gözlerimi kapadım ve tişörte odaklandım. Bir adamın görüntüsü zihnimde belirince nefesim kesildi. Bu adam sadece Trent olabilirdi. Görünün bu kadar çabuk gelmesi beni çok şaşırttı. Beklemeye, odaklanmaya ve sonra bir parça görü gelene kadar beklemeye alışkındım. Şimdi, gözlerimi daha yeni kapamışken Trent karşımda duruyordu. Perilerin verdikleri dersler işe yarıyor gibiydi.

Trent tam olarak bir kurt adamın olmasını beklediğim gibi değildi. Her ne kadar kafasında gereğinden fazla koyu renk saç olsa da sürüsüne hiç benzemiyordu. Takım elbise giymiş ortalama bir iş adamıydı, ne kısaydı ne de uzun.

Bir sürünün başı olmak için yaşı uygundu, belki otuzlarının ortalarındaydı. Bir kurt adamın olacağını düşündüğünüz gibi iri yapılıydı ve büyük kahverengi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla çekiciydi. İhtişamlı bir burnu vardı, bazıları büyük olduğunu bile söyleyebilirdi. Tıraş losyonu kokuyordu.

Bu ayaktakımının nasıl oldu da lideri olmuştu bilemiyordum. Sürü evsiz insanlardan bir gıdım önde gibiydi ama Trent kendinden emindi ve aslında hoş bir iş adamına benziyordu.

Cep telefonu çalmaya başladı ve zil sesi rahatsız edici olanlardan değildi. Hani şu güzel şarkılar gibi ses çıkarmaya çalışıp da zil sesleri dünyasında ancak Pong' ya da belki Pac Man'in" soundtrack'i gibi çıkan seslerden değildi.

Kısa bir "merhaba" dedi ve telefonun diğer ucunda ona "ge-

* 1972 yılında yazılmış bilinen ilk atari oyunu.

** Bir yandan puan toplayıp bir yandan hayaletlerden kaçan, ağzı olan sarı bir topu yönettiğiniz eski bir atari oyunu.

en gece" için teşekkür eden bir kadın vardı. Hemen kapatınca onun bir kadın avcısı olduğunu anladım. Acaba kadın da bir kurt muydu? Bu konu üzerinde ne kadar düşünürsem o kadının şu an masada oturup oturmadığını da o kadar merak ettim. Belki de sevgilisi şu İri Kızıl denilen kadındı?

Trent çalışırken ya da işyerine yakın bir yerde ölmüş olmalıydı çünkü birdenbire bir ofise gelmiştim. Evrak çantasını yanındaki sandalyeye fırlattı ve telesekreterdeki mesajlarını dinlemeye başladı. İlk mesajın ortasında kafasını kaldırdı ve kapıyı inceliyor gibi göründü. Kapının o kadar da ilgi çekici olmadığına karar verdiğimde bir şeylerin kokusunu aldığını fark ettim. Durdu, sanki üzerine görüntü dondurma seçeneği kullanılmış gibiydi. Bir ayağı diğerinin önünde uzaklaşacakmış gibi bekliyordu ama hiç hareket etmedi. Burnu havada kokunun ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

Hareket ederek kokuyu ofisin köşesindeki bir dolaba doğru takip etti. Dolabın kapağını açınca kükredi. Ofisten yle hızlı çıktı ki yetişebilmek için depar atmak zorunda kaldım.

Dolabın içinde ne olduğunu öğrenemedim.

İlk önce aşağı indi, sonra da dışarı çıkarak ofis binasının arkasındaki bir ara sokağa girdi. Aceleyle köşeyi dönünce berbat bir korku yüzüme vurdu. Güzel kokan bir ara sokak var mıydı acaba? Bayat balık ve sirke arası kokan şeyden dikkatimi başka yöne çevirmeye çalışırken önümde bir kurdun durduğunu gördüm.

Kurt adamlar hiç de filmlerde gösterildiği gibi değiller. Ortalama bir kurttan daha güçlü ve fiziksel olarak bir kurdun daha iri ve daha büyük akrabası gibiydiler. Hollywood korku

filmlerindeki "kurt adam"larda göreceğiniz ağızdan salyalar akmalar ya da (gülünç derecede kaslı bacaklarla) iki ayağının üzerinde yürümeler ve alev alev yanan kızıl gözler bu kurt adamlarda yoktu.

Cesaretimi toplayıp çekingen bir adım attım. Kurda dönüşmüş Trent, sırtını kabartarak uludu. Azı dişleri parlıyordu. Birden nereden çıktığı belli olmayan siyah bir kurt görününce yerimden zıpladım. Diğer kurt da Trent'e uludu. Sırtındaki tüyler dimdik olmuştu. İki kurt birbirlerine atıldığında donakalmış onları izliyordum.

Kesinlikle hafife alınacak yaratıklar değillerdi. Karşılıklı ulumalar, hırlamalar ve gıcırdayan dişler... Birbirlerini ısırıyorlardı ama birkaç küçük sıyrık dışında kalıcı bir zarar veremiyor gibiydiler. Ama hedefimden şaşmamam gerekiyordu. Trent yakında, bir şekilde ölecekti. Ama Trent'i öldürecek olan şey galiba bu kurt olmayacaktı. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda sokaktaki karanlık bir köşeden bir adam çıkarak silahını Trent'e doğrulttu. Diğer kurt gizli bir işaret almış gibi adam silahını ateşlemeden önce kavgayı bıraktı.

Trent'i hayata döndürebilmek için öldüğü anda ona bir şekilde dokunmalıydım. Jack'i geri getirdiğimde bundan başka bir şey yapmamıştım bu yüzden Trent'in önüne atlayarak kürkünden tuttum. Aniden Jack'i canlandırdığımda çıkan yoğun ışık tekrar belirerek gözlerimi kör etti. Gözlerimi açık tutamıyordum. Jack'e dokunduğumda içimde dolaşmış olan kıpır kıpır enerji yerine bu sefer sanki bir yıldırım çarpmış gibi bir elektrik akımı hissettim. Boylu boyunca vücudumda gezdi ve sonra durdu. Daha rahatlayamadan enerjimin beni terk ettiğini, benliğimden bir parçanın benden alındığını hissettim.

Aniden paniğe kapılarak bir çığlık attım ama o his kaybolup gitmişti bile.

Yanağımın sert bir şeye çarptığını hissedince inledim. Gözlerimi açtığımda yanağımı çarptığım şeyin ilk baştan beri üzerinde oturuyor olduğum masa olduğunu fark ettim. Kaşları endişe içinde çatılmış Rand'ın üzerime doğru eğildiğini gördüm.

Christa "Transtan çıkıyor," dediğinde masanın etrafındaki kurtlar heyecanlı bir şekilde başlarıyla onaylıyorlardı. Christa bir grup çocuğa bir müzeyi gezdiren bir müze rehberi gibiydi.

"O burada mı?" diye sordum, sarhoş gibi hissederek. Olayın etkisinden kurtulmak biraz zamanımı aldı.

"Liderinizin burada olup olmadığını bilmek istiyor." dedi Christa, her bir kurdun gözlerinin içine bakarak.

Rand "Burada değil." diyerek başını sağa sola salladı.

Diğerlerine doğru döndüğümde hayal kırıklığına uğramış yüzlerini gördüm. Doğrulmaya çalıştım. Anlayamıyordum. "Daha önce yaptığının tam olarak aynısını yaptım, Rand."

Başını sağa sola sallayarak elimde tuttuğum Trent'in tişörtüne baktı. "Belki artık daha fazla yapamıyorsundur." dedi.

"Belki artık yapamıyormuş." diye tekrarladı Christa, kafasını sallayarak. Beni deli ediyordu.

Rand ellerimi tuttu. Kavrayışı güçlü ve sıcaktı. Masadan inmeme yardım ederken teşekkür etmek için ona belli belirsiz gülümsedim.

Başarısız olmuştum.

Ama umutsuzluğumu göstermeyecektim. Kot pantolonu-

mu ellerimle düzeltirken, bakışlarım temkinli bir şekilde bekleyen grubun üzerinde geziniyor, onlara ne diyeceğimi çılgınca düşünüyordum. Sürü liderlerini canlandıramadığı için bir insan nasıl özür dilemeye başlardı acaba?

İşte onu o zaman gördüm; küçük grubumuzun hemen arkasında, yemek odasının kapı ağzında dikilmişti. Bize doğru aksayarak yürürken sanki cehenneme gitmiş ve biraz önce dönmüş gibi görünüyordu. Lambanın ışığı tanıdık özelliklerini aydınlatınca nefesim kesildi ve elimi ağzıma götürdüm. Kendi başarısına şaşırmış güçlü bir canlandırıcı için çok karizmatik bir davranış değildi belki ama eh, ne yaparsın.

"Trent!" diye bağırdı Kızıl ve evet telefondaki kadın kesinlikle oydu. Bağırışı duyan diğerleri canlanmış liderleri Trent'le ilgilenebilmek için sandalyelerini devirerek yerlerinden zıpladılar.

Ölü kurt geri dönmüştü, ama mutlu görünmüyordu.

"Neler oluyor..." diye söze başladı Trent. Neyse ki, yakınında biri ona havlu vermeyi akıl etti de örtündü.

Etrafındaki kalabalığı iterek, "Ne oldu?" diye sordu.

Rand'in sert vücuduna doğru bir adım geriledim. Kolunu omzumun ve göğüs kafesimin etrafına sararak içgüdüsel olarak korumak ister gibi beni kendine çekti.

Çok heyecanlı bir sahte sarışın yüzünde koca bir gülümsemeyle Trent'e doğru yanaştı. "Cadıyı seni geri getirmesi için tuttuk."

Gözleri "cadı"yı aradı ve sürüsü beni işaret edince bakışlarım üzerimde sabitledi. "Sen, buraya gel." dedi bana işaret ede-

rek. Hafif bir Amerikan aksanı vardı ama başka bir aksan daha belli oluyordu.

Bir adım ilerledim ama Rand kolunu daha da sıkı sararak beni geri çekti. Rand önüme geçti ve Trent ile aramda yeterli bir mesafe bırakmaya özen gösterdi.

Daha ben bir şey diyemeden Rand, "Sürün bizi seni yeniden canlandırmamız için tuttu." dedi.

Trent gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı. "Anlıyorum." dedi ve beni incelemeye devam etti. "Bunun mümkün olduğunu hiç duymamıştım. Sen epey iyi bir cadı olmalısın."

Bir şey demeden omuz silktim ve Rand araya girdi.

"Görünüşe göre bizden istediğiniz işi tamamladık. Ödemenin kalan kısmını verdiğiniz takdirde kendi yolunuza gidebilirsiniz."

Trent'in adamlarından biri yanıma yanaşarak cüzdanını karıştırırken, bu, bana Rand'e düşüncelerimi yollamam için uygun fırsatı verdi. *Bu yaptığım çok kabaydı. Genellikle İngiliz centilmenliğinin en iyi temsilcilerinden biri gibi davranırsın. Eğer onlardan kurtulmaya bu kadar hevesliysen, en başta onları niye buraya davet ettin ki?*

Rand, cüzdanını karıştırıp içinden faturalar ve birkaç sakız çıkaran genç adamdan gözlerini ayırmadı.

Kaba ya da değil, onları buraya davet etmekten başka seçeneğim yoktu. Kurtlara güven olmaz ve Pelham Malikanesi'ni koruyucu bir büyü ile güçlendirdim. Onlarla burada uğraşmak dışarıda uğraşmaktan daha güvenli.

Pejmürde kılıklı genç adam sonunda çeki buldu ve onu

Rand'e uzattı. Bir kurt adamın çek gibi insani ve saçma sapan bir şey için kendini yordugunu görmenin komik olduğunu düşündüm ama işte olmuştu. Rand sunulan çeki aldı ve katlayarak uzun kollu gömleğinin göğüs cebine yerleştirdi. Genç adam sürüsüne geri dönünce dudaklarımda belirmek üzere olan gülümsemeyi yok ettim – aynı Ron Howard'a* benziyordu ve onun kadar etkileyiciydi.

Bazen Rand tam anlamıyla saçmalıyordu.

"Cadı," dönünce Trent'in bize doğru birkaç adım attığını gördüm. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şey demeden başımla onayladım ve Trent önde, ayaktakımı arkada yemek odasından çıkmalarını izledim. Christa ve ben balkona çıkan Rand'i takip ettik ve kurtların merdivenlerden aşağıya inip ön kapıdan çıkmalarını seyrettik. Sanki bir okul gezisinde gibilerdi; tek sıra halinde ilerliyorlardı.

"Yani, bu sefer sadece onun kürküne dokundun öyle mi?" diye sordu Christa.

Başımla onaylayarak yemek odasına geçtim. Christa da yanımdaydı. "Evet, bence bu can alıcı noktası – söz konusu yaratığın ölüm anında onunla fiziksel temas kurmalıyım."

"Bunu nasıl başardığını tam olarak anlayabildin mi?" diye sordu Christa.

Başımı sağa sola salladım. "Hala hiçbir fikrim yok. Ama aynı şey bu sefer beş kat daha güçlü bir şekilde oldu. Sanki bir yıldırım ya da başka bir şey çarpmış gibi oldum."

Masadaki sandalyelerden birine oturdum. Christa da karşı-

* Amerikalı yönetmen.

ma oturdu. Rand duvara yaslanmış, Christa ve beni izliyordu.

“İlginç.” dedi ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarıyla çenesini okşadı. “Büyük ihtimalle kurt adamlar Yeraltı Dünyası yaratıkları olduğu içindir. Jack sadece bir insandı.”

“Mümkün.” dedim. Ama bunlar hep varsayımıydı. Yaratıkları nasıl geri getirebildiğimi bir gün öğrenebileceğimi hiç sanmıyordum. Sanırım artık Stonehenge, Mısır piramitleri gibi hiç açıklanamayan gizemlere benzemiştim. Başka açıklanamayan ne vardı? Ah tabii ya, *Lost*’un herhangi bir bölümünü de unutmamak lazım.

“İyi iş çıkardın Jolie.” dedi Rand.

Sadece gülümsedim ve bakışlarımı yere indirdim. İltifatları kabul etme işinde hiçbir zaman gerçekten rahat olamamıştım. Sanırım eleştirileri kaldırmakta daha iyiydim.

“Korktun mu?” diye sordu Christa kocaman açılmış gözlerle.

“Hayır, pek sayılmaz.” dedim, kendi kendime öteki dünyalı yaratıkların kötü bir ünü olduğunu düşünerek. İblislerin neye benzedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi birkaç kurt adam tanıyınca aslında hiç de düşündüğüm kadar kötü olmadıklarını söyleyebilirdim. Birbirlerini seviyor gibilerdi ve başarılı kariyerler sahibi olabiliyorlar gibi görünüyorlardı (tabii Trent bir istisna değilse). Vampirlere gelince Sınjin örnek verebileceğim tek vampirdi ve o da tek kelimeyle lezizdi.

“Filmlerde gördüğümüz kurt adamlara benzemiyorlardı.” dedi Christa, başını yana eğmiş sanki filmlerde gördüğü kurt

* Amerikan ABC kanalında yayınlanmış dünyaca ünlü dizi.

adamları aklına getirmeye çalışıyor gibiydi.

“Daha çok sıradan kurtlar gibidirler ama daha büyük ve güçlüdürler.” diye tamamladı Rand.

“Peki, liderleri hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Christa kaşlarını kaldırarak. Trent’i çekici bulduğunu biliyordum. Düşününce tam onun tipi idi; iri yarı ve kaslı.

“Yakışıklı,” dedim gülerek, “bir kurt için.”

“Yakışıklı mı?” diye soru Rand inanamayarak. “Senin zevkine göre onun biraz fazla kaba olduğunu sanıyordum.”

Kaşlarımı çattım. “Ah öyle mi? Benim zevkimi nereden biliyorsun peki?” Aptal.

“Eh, anlaşılan bilmiyormuşum.” dedi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Yarın gidip ilk iş olarak çeki bozduracağım.” dedi Christa ve utanç verici muhabbetimizin arasına girdi. Böyle bir şey yaptığı için çok mutlu oldum.

Christa Rand’in sekreteri olmak için onu ikna etmişti. Bu iş onu çok mutlu etmişe benziyordu. Hayatında sadece iki işte çalışmıştı; birincisi benim için, ikincisi de Spokane’deki bir video kiralama dükkanında. Rand için çalışmanın onu neden heyecanlandığı ortadaydı. Rand benim ya da video dükkanının verdiğiinden çok daha fazla para veriyordu.

İki gece sonra bile kurdu geri getirdiğim için çok iyi hisse-

diyordum. Dudaklarımda kalıcı hale gelmiş bir sırıtışla, *Opera'daki Hayalet'ten Think of Me'yi* mırıldanırken terasımın Fransız tarzı kapılarını ardına kadar açtım. Dolunay, gecenin kadife karanlığının ortasında parlayan bir küre gibiydi. Bu gece görünürde pek yıldız yoktu veya belki de ay öyle bir parlıyordu ki onları gölgede bırakıyordu.

Parmaklığa yaslanarak mis gibi kokan esintinin beni serinletmesine izin verdim. Pelham duvarımdan geçtiğinde ona doğru dönerken tam da balkonumun altından bir hareket görür gibi oldum. Dikkat kesildim ve ileri doğru eğilerek parmaklıkların üzerinden baktım. Bir köpek olabilir miydi? Belki de bir tilkiydi? İngiltere'de onlardan çok vardı gerçekten. Hayır, o bir kurttu. Ayın aydınlattığı bir yere adım attı ve kürkünün kızıl rengini görünce onun Trent olduğunu anladım.

O kurt neden dışarıda dolaşıyor? diye sordu Pelham.

Çok yerinde bir soruydu ve ben de cevabı merak ediyordum. *Sanırım aşağıya inmemi istiyor.*

Delirdin mi? Seni kolaylıkla öldürebilir.

Başımı sağa sola salladım. Pelham her zaman tam bir felaket habercisi gibiydi. Bu akşam bunun için havamda değildim. *Beni kolayca öldürebileceğinden emin değilim. Ben bir cadıyım, fark ettiysen? Hayaletin içinden geçerek kapıya doğru yöneldim.*

Dışarı mı çıkıyorsun?

Başımınla onayladım. *Dışarı çıkmazsam gitmeyecektir.*

O zaman ben de seninle geliyorum.

Güldüm. *Bana saldırırsa ne yapacaksın? Onu korkutacak mısın?*

Bunda gülünecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Cevap vermedim ve paltomu alarak Pelham dibimde beni takip ederken dışarıya çıktım. Rand'i çağırmak aklıma gelmedi değil ama onu bütün gün görmemiştim ve sonuçta ben de bir cadıydım ve başımın çaresine bakabilirdim.

Dışarı çıktığımda kurda doğru yöneldim. Ormana doğru gittiğini gördüm. Anlaşılan beni evin yakınında ziyaret etmekten çekiniyordu.

Bu çılgınlık, Pelham mızızlanmaya devam ediyordu ve kafamın tasını attırmaya başlamıştı. Düşündüğümden daha fazla tehlikede olduğuma inanmıştı ve hangimizin haklı olduğundan emin değildim.

Ona doğru dönüp ellerimi belime koyarak elimden geldiğince sert bir bakış attım. *Eğer böyle devam edeceksen eve geri dön. Geç kalmayacağım.*

İstediğin gibi olsun. Duygularını incitmiştim. Beni burada istemiyorsan, ben de seni bu kurt tarafından yenilmek üzere yalnız bırakırım.

Ben cevap veremeden ortadan kayboldu ve artık ben de Trent benden ne istiyormuş öğrenebilirdim.

"Cadı."

Arkama dönerek sesin geldiği yere yöneldim. Üzerinde boxerından başka bir şey olmadan önümde dikiliyordu. Koyu kıllarla kaplı göğüs kafesini ve esmer tenini görünce yanakları-

mın kızardığım hissettim. Kasları enliydi ve vücudu yapılıydı. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde karşımda ağzında kırmızı boxerıyla komik bir sırıtış olan bir kurt duruyordu.

“Neden buradasın?” diye sordum, hemen konuya girerek. Sanırım bu gece pek arkadaş canlısı değildim. Herkese çemkirip duruyordum.

“Seninle konuşmaya geldim.”

O kadarını anlayabilmiştim. “Ee konuş o zaman.”

Kahkaha attı ama konuşmaya devam etti. “Yaptığın şey için sana teşekkür etmek istedim...”

“Alacağımız işlere Rand karar verir, bu yüzden bana değil ona teşekkür etmelisin.”

Parmaklarını çıtlatıp bana kocaman gülümsedi. “Eh, ama işi senin yaptığını söylemem yanlış olmaz galiba. En azından sürümün bana söylediği bu.”

“Başarıda ikimizin de payı var.”

“Adın ne?”

“Jolie.”

Sanki adım Jolie'den başka bir şey olamazmış gibi başıyla onayladı.

“Pekala, cadı Jolie, sana sonsuza kadar borçlu olduğumuzu ve ne zaman yardıma ihtiyacın olursa seni koruyacağımıza yemin ettiğimizi söylemeye geldim.”

Afallamıştım. Ne beklemiştim emin değildim ama onu ilk gördüğümünden beri gergindim. Onda bela kokan bir şeyler var-

dı. Belki de bu sadece onun kötü-çocuk triplerinden kaynaklanıyordu. Rahatladım. "Teşekkür ederim."

"Islık çalabilir misin?" diye sordu ve beni iyice şaşırttı.

Bana bunu neden sorduğunu merak ettim. Sonra omuz silktim ve cevap vererek, "Evet" dedim.

"O zaman lütfen ıslık çal."

Yaşadığım şaşkınlığın yüzümde görülebildiğinden eminim ama yine de ıslık çalmadan yapamadım. Trent sesi dinlerken köpeklerin mükemmel duyma yetenekleri olduğunu hatırladım. Belki de kurt adamların kulakları daha bile iyiydi.

"Sesinin titreşimlerini hafızama yazıyorum." dedi ve duraksadı. "Ne zaman bana ihtiyaç duyarsan, sadece ıslık çal ve yanına geleceğim."

Çalışırken ıslık çaldığıma dair bir espri yapayım dedim ama kendimi tuttum. Bunun kurdun hoşuna gideceğini sanmıyordum. Sonuçta kibar davranıyordu.

"Ya çok uzaklarda olursan?" Bariz olan soruyu sormadan edemedim.

Bir kez daha hoş bir şekilde gülümsedi; eminim bu numarayla daha önce pek çok kadında denemişti. Adam tam anlamıyla çapkın biriydi. "Biz Yeraltı Dünyası'nın yaratıklarıyız değil mi? İnsan yeteneklerinin ötesinde güçlere sahibiz. Islık çal ve her neredeyse gelip seni bulacağım."

Bir kız her gün bir koruyucuya sahip olamıyordu, her ne kadar bu koruyucu çok tekin olmayan kılı bir kurt olsa da.

"Teşekkür ederim."

"Diğer bir şey de," diye söze başladı.

"Evet?"

"Öldüğümde," dedi ve tereddüt etti; söyleyeceği şeyin garip bir şey olabileceğini tahmin ettim. "Beni öldüreni gördün mü?"

"Bir kurtla dövüşüyordun," dedim tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışarak. "Bir insan karanlıklardan sana ateş etti. Kim olduğunu göremedim çünkü sırtı bana dönüktü."

Trent sanki kendi de hatırlamış gibi başını eğdi. "Kurt rakip bir sürüdendi. Adamın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Orta boylu ve siyah saçlı... Üzgünüm, tüm hatırlayabildiğim bu kadar." Daha dikkatli olmalıydım belki ama adam bir anda ortaya çıkıvermişti. Sonra silahını ateşleyince Trent'e ölüm anında dokunabilecek miyim diye endişelenmiştim. Başladığı gibi bitmişti.

Başıyla onayladı ve artık gitmek isteyeceğini düşündüm. Ama tereddüt ediyordu. "Bir akşam benimle yemeğe çıkar mıydın?"

Belki de söyleyiş tarzıydı – davranışlarının aksine hiç maço-luk veya kibir yoktu. Aslında biraz gergin gibiydi, sanki onu reddedeceğimden korkarmış gibi. Benim reddedeceğimden! Ezelden beri kimseden çıkma teklifi almamış biri olan ben... Neyse, ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Bir koruyucu ve bir çıkma teklifi! Gecem birden daha iyi olmaya başlamıştı.

"Seninle yemeğe çıkmak beni mutlu eder." diye cevapladım. Hala bana çıkma teklif ettiği için biraz şoktaydım. Rand'i saymazsak en son ne zaman biriyle çıktığımı hatırlayamıyordum

ve aslında Rand ve ben asla gerçek bir randevuya çıkmamıştık. Bu yüzden sanırım Rand sayılmazdı.

Trent gülümsedi ve böyle çekici bir yüz ifadesine alışabileceğimi hissettim. İlk bakışta pek de benim tipim diyebileceğim biri değildi ama belki de onda bir playboy'dan çok daha fazlası vardı. Tabii, tipimin ne olduğundan bile emin değildim, sonuçta kimseyle çıkmamıştım. Doğru, Rand'e karşı hislerim vardı ve eğer Rand'i ölçüt alacaksam o zaman Trent hiç de benim tipim değildi.

Rand'den daha kısa ve tıknazdı ve daha kullı görünüyordu ama hoş bir suratu ve güçlü, yapılı bir vücudu vardı, en azından gördüğüm kadarıyla. Belli bir karizması vardı ve kadınların neden onun peşinden koştuklarını anlayabiliyordum ve koştuklarından emindim.

"Harika. Cumartesi gecesi saat sekizde seni alacağım, tabii sana da uygunsa."

"Anlaştık!" diye cevapladım ve Trent'in kurda dönüşmesini ve suratında sivri dişlerinin görüldüğü bir sırıtışla koşarak uzaklaşmasını izledim.

İçeri girdim ve merdivenleri çıkarken gülümsemeden duramıyordum. Belki de Yeraltı Dünyası ile haşır neşir olmak düşündüğüm kadar kötü değildi. Karşı cinsten bu kadar ilgiye kesinlikle alışkın değildim ve bu beni çok hoş, kadınsı hissettiriyordu. Yatak odamın kapısını açınca gördüğüm şey bende şok etkisi yarattı.

Çatık kaşları yakışıklı yüzünü kırıştırmış Rand, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde odamın ortasında dikilmişti. "O kahrolası kurtla konuşmakla ne yaptığını sanıyordun?" diye

sordu talepkar bir tonla.

Kapıyı arkamdan kapadım ve paltomu çıkarttım. Cevap vermem hayli uzadı. Kim olduğunu zannediyordu ki gizlice beni dinliyordu ve üstelik odama da girmişti. "Sadece konuşuyorduk. Neden beni gözetliyordun?"

Elini telaşlı bir halde saçlarının arasından geçirdi ve ben de o muhteşem dalgalı saçlarına aynı şeyi yapmamak için kendimi zor tuttum. Tanrımı, bu adam niye bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Bu hiç adil değildi!

"Pelham onunla konuşmak için aşağıya indiğini söyledi."

Kahrolası meraklı Pelham. Onunla sonra hesaplaşacaktım ama şimdi endişeli bir *warlock*'ın gazabıyla yüzleşmeliydim.

"Senden ne istedi?" diye sordu.

"Cerberus'u, Hades'in bekçi köpeğini yakalamamı." Dramatik bir etki yaratmak için durdum. "Hem de hiç silah kullanmadan."

"Lanet olsun Jolie!"

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam. Tanrım. Bana teşekkür etmek istedi, bana sonsuza kadar borçlu kalacağını söyledi ve ne zaman ihtiyacım olursa ona ve sürüsüne güvenebileceğimi söyledi." diyerek cümlemi kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesiyle bitirdim.

"Ve bütün söylediği bu muydu?" diye sordu, rahatlamış gibi omuzlarını indirdi.

"Bunlar ve bir de onunla yemeğe çıkmamı teklif etti." diye sırtıarak ekledim.

Öfke Rand'ın suratına geri döndü ve auası mora dönmeye başladı. "Tabii ki, sen de bir güzel hayır dedin."

Fransız tarzı teras kapılarını kapatıp, kilitlemekle epey uğraştım. Sonra parmaklarımı camların kenarlarında gezdirince onların tozla kaplı olduğunu fark ettim. "Neden hayır diyecektim? O, çok yakışıklı ve cumartesi için herhangi bir planım yok." dedim omuz silkerek ve umursamıyormuşum gibi.

"Neden mi hayır diyecektin?" diye tekrarladı Rand. Gözleri, üzerlerine bulaşan tozu temizlemek için birbirine sürttüğüm parmaklarıma odaklanmıştı. "Çünkü o bir kurt!"

"Bunun nesi kötü? Sen ırkçı mısın?" diye sordum gülümseyerek.

"Yeraltı Dünyası'nın diğer yaratıkları hakkında bilmediğin şeyler var, Jolie. Öğrenecek çok şeyin var ve bir kurtla kendini riske atamazsın. Hiç de dürüst olmamakla ünlüdürler ve istediklerini alırlar."

Nasihatlerine ihtiyacım olmadığını düşünerek, kaşlarımı çattım. Trent hiç de tehlikeli görünmüyordu. Rand'ın paranoyalık yapıp yapmadığını merak ediyordum. "Eh, kendim deneyip öğrenmem gerekecek."

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Hata yapıyorsun."

"Diyeceklerin bitti mi?" diye sordum ve ona arkamı döndüm.

"Ö kurt ile yemeğe gitmeni istemiyorum." dedi gıcırdayan dişlerinin arasından.

Öfkelenmeye başlayarak ona baktım. Lanet olası kim olduğunu zannediyordu? "Bildiğim kadarıyla, sen ... sen babam

değilsin.”

Kahretsin kekelemeye başlıyordum. Bu, beni yalnızca daha da kızdırdı.

“Belki ihtiyacın olan budur.” diye cevap verdi ve o kadar yakınıma geldi ki soluğunu yanağında hissediyordum. Geri çekilmedim.

“N... ne düşündüğümü biliyor musun, Rand?” diye sordum kısık bir sesle ve yanıt vermesini beklemedim. “Bence sadece kıs... kısılanıyorsun çünkü onun yerinde olmaktan başka bir şey istemiyorsun. İlişkimizin mahvolmasından o kadar korkuyorsun ki çü... çünkü sana paradan başka bir şey ifade etmediğimden hissettiğin gibi davranmayacaksın.”

Karşısında kendimi savunabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ve biraz kekelemiş olsam bile, çok net bir şekilde ne hissediyorsam onu belirttim. Rand bir şey demedi ama bana bakmaya devam etti. Beni öpecek mi yoksa çığlık mı atacak bilemedim. Öldürücü bakışlarına karşılık verdim. Sonunda iyi geceler bile demeden odadan çıktı.

en bir

"Çok hoş görünüyorsun." dedi Trent sandalyemi oturmam için çekerken.

Görünüşüm için saatlerce uğraştığımı için yaptığı iltifat konusunda son derece haklı olduğunu düşündüm. Biraz büyü yardımıyla Jennifer Aniston'ın bir ödül töreninde giydiği ısıtılı bir siyah elbisenin aynısını yeniden yarattım. Resmi Christa'nın rezalet kadın dergilerinden birinde bulmuştum. Elbise vücudumu sararak dizlerimin üzerine kadar iniyordu. Ön kısmında aşağı kadar v şeklinde açılıyor, seksi ama sürtük gibi de görünmeyecek kadar göğüs dekoltesi sunuyordu. Saçlarımı bukle bukle yaparak açık bıraktım ve bu zarif görünümü Christa'dan aldığım elmas küpelerle tamamladım.

"Teşekkür ederim, sen de harika görünüyorsun." dedim ve onu şöyle bir süzdüm. Koyu yeşil dar paça bir pantolonun üzerine koyu kahverengi bir süveter giymişti ve oldukça şıktı. Gece için saçını kestirmişti ve şimdi

onları dik dik yukarı kaldırmıştı.

“Benimle akşam yemeğine çıkmayı kabul etmen beni şaşırttı doğrusu.”

“O zaman neden teklif ettin?”

Omuz silkti ve karşımda oturduğu sandalyeye yayıldı. “Kimse beni şansımı denediğim için suçlayamaz.” dedi gülerek. “Sen ve *warlock* arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm.”

Rand'den bahsedilmesi hiç ilgimi çekmedi çünkü iki gün önce odamda yaptığımız tartışmadan beri konuşmuyorduk. O zamandan beri benden uzak durmuştu. Bana sinirlenip sonra en az bir hafta ortadan kaybolmayı alışkanlık haline getirmeye başlamıştı. Beni sinirlendiriyordu – bu gerizekalıyı kafamdan ne zaman atacaktım? Önümde duran yakışıklı adama odaklanarak onun, sorunumun çözümü olabileceğini düşündüm.

“O benim işverenim ... hepsi bu.”

Garson bize yaklaşınca eğer Rand ile birlikte olsaydım garson biz bir konuşmanın ortasındayken asla gelmezdi diye düşünmeden edemedim. Ahh, aklımı başıma toplamalıydım.

“Başlangıç için bir şişe Chardonnay ve Bruschetta istiyorum.” dedi Trent. Garson siparişimizi alıp ortadan kaybolurken Trent bana dönerek, “Umarım Bruschetta ve şarap seviyorsundur.” dedi.

İçimde büyüyen rahatsızlık hissini önemsememeye çalıştım. Bana siparişi vermeden önce sorsaydı daha iyi olurdu ama bunun başarılı bir buluşma olmasında kararlıydım ve bunu yüzüne vurmayacaktım. O yüzden başımla onaylamakla yetindim.

“Nerelisin?” diye sordum aniden. Zihnimi daha sıradan konularla meşgul etmeye çalışıyordum. İlk görüşmede onun İngiliz olmadığını fark etmiştim. İngiliz aksanı yoktu ama aksanı tam olarak Amerikan da sayılmazdı.

“Aslen Rusum ama ben çok küçükken Birleşik Devletler’e göç etmişiz.”

“Ah, Amerikalı olmadığını düşünmüştüm zaten.”

Trent arkasına yaslandı, ellerini birleştirerek kucasına koydu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle sakın bir şekilde bana bakıyordu. “Bunca yıldan sonra aksanım kalmamıştır diye düşünüyordum. Ben...”

“Kurt adamlar da vampirler gibi sonsuza kadar yaşarlarmı?” diyerek araya girdim.

Trent’in gülümsemesini mum ışığında görmek karnımda kelebeklerin uçuşuna benzer bir heyecana neden oldu. Bu gülüşü izlemeye alışabilirdim.

“Hayır, nasıl baktığına bağlı olarak biz o kadar şanslı değiliz veya o kadar şanssız değiliz. Ama insanlara göre çok daha yavaş yaşlanırsınız. Bir kurt adamın ortalama hayat döngüsü yüz otuz yıldır.”

“Sen kaç yaşındasın?”

Şehvetli gözlerini bana çevirmeden önce parmaklarına baktı. “Otuz beş.”

Benden çok da yaşlı olmadığına sevinerek güldüm. Rand ile arasındaki herhangi bir fark iyi bir farktı. “Araya girdiğim için özür dilerim, lütfen devam et.”

Yine o seksi gülümsemeyle konuşmasına devam etti. "Sürüm ve ben İngiltere'ye sadece kısa bir süre önce, Bella'nın pençelerinden kurtulmak için göç ettik."

Bella lafı geçince kulak kesildim. "Ne demek istiyorsun?"

"En son vampirlerin katıldığı cadılar birliği, onlara katılmayan ibislere, perilere ve kurtlara gitgide daha fazla öfkeleniyor ve bizi avlıyor."

Küçük, samimi restorana bakındım. Orada burada birkaç müşteri vardı ve hiçbiri muhabbetimizle ilgilenmiyordu. Öne doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Sizi de mi avladılar?"

Ellerini çözdü ve yumruklarını sıktı. "Evet, ibret olsun diye bizi mahkum ediyor, hatta bazı durumlarda öldürüyorlar." Ses tonu o kadar soğuktu ki, kelimelerinin havada donup tabağına düşeceğini sandım. "İkna yöntemleri pek memnun edici değildir."

Sırtımın ürpermesine engel olamadım. "Peki taktikleri işe yaradı mı?"

"Bazı kurtlar onlara katılırken bazıları da göç etti." Bir kaşını kaldırdı. "Bana saldıran kurdu Bella'nın gönderdiğine inanıyorum."

Bir an Trent'i ve onu o sokağa çeken kurdu ve Trent'in vurulduğu anı hayal ettim... ve tabii karanlıklardan ateş eden adamı da.

"Bella mı göndermiş?" diye tekrarladım.

"Evet. Beni esir tutuyordu ama ben kaçmayı başardım. Onu alt ederek kaçmam hoşuna gitmedi. Bu yüzden sürüsünü arkamdan gönderdi." Kaşlarını çattı ve parmaklarını masaya vur-

maya başladı, neredeyse endişeli görünüyordu. “Hiçbir yaratık kurt adamlar kadar iyi iz süremez.”

Bunu duyunca şok oldum. Bella’nın böyle bir şiddete başvurabileceğini düşünmemiştim. Anlaşılan kendini görevine adanmıştı ve bunun Rand ve benim için ne anlama geldiğini merak ettim. Bella hala ona katılmamı istiyordu, bu kadarından emindim.

Su kadehimi yavaşça döndürerek, berrak suyun küçük bir tayfun gibi ortasında çukur oluşturarak dönüşünü izliyordum.

“Yani buraya işkenceden kaçmak için geldin, öyle mi?”

Trent başıyla onayladı. “Patronunun Bella ile ittifak kurmadığı yayıldı ve bu yüzden onun bölgesi güvenli. Eminim göç eden tek sürü biz değilizdir. Başka birçok sürü vardı ve daha da fazlası gelmeye devam edecek.”

“Anlıyorum.”

Kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum. Bu küçük bir Yeraltı Dünyası çarpışması değil, etrafımda patlak verecek tam bir III. Dünya Savaşı’ydı. Bella’nın kendi yoluna gittiğini düşünmüştüm ama anlaşılan ya her yaratığın ona katılmasına ya da sonuçlarına katlanması gerektiğine inanıyordu.

“Özellikle senin de tehlike altında olduğuna inanıyorum. Bu yüzden seni korumak istedim ve bunda ciddiydim. Senin olağandışı gücünden haberdar olduğumda Bella’nın seni kendisi için istemesinin an meselesi olduğunu anladım.”

“Bunu açıkça belli etti zaten.” dedim.

“Evet, Bella’nın peşini bırakacağını sanmıyorum. Seni korutmak istemem ama hazırlıklı olmak en iyisi. Eğer bana ihti-

yacın olursa çekinme.”

Başım la onayladım ama emin olmak dışında her şeyi hissediyordum. “Teşekkür ederim.”

“Sana dokunduğunu görmeyi hiç istemem.” dedi şehvet dolu bir göz kırpışla ve kimin ellerinin üzerimde olmasından hoşlanacağını tahmin etmek zor değildi.

Bella ile ilgili düşünceleri zihnimin karanlık bölgelerine ittim. Onları sonra geri çağırmam gerekecekti ve bu canımı sıkıyordu. Son zamanlarda o kadar fazla düşünceyi bir kenara itiyordum ki zihnimin tıka basa dolu bir gardıroba benzediğine emindim.

Şansımı denemem gerektiğini düşünerek, “Şimdi benimle flört mü ediyorsun?” diye sordum.

“Öyle de denilebilir.”

“Eminim pek çok sevgilin olmuştur.” Trent’e karşı istediğim kadar açık sözlü olabileceğime karar verdim. İçi dışı bir gibiydi. Daha doğrusu libidosu dışı bir gibiydi.

“Henüz mükemmel kadını bulamadığımdan.”

Muhtemelen o özel kişiyi bulana kadar birçoğuyla da beraber oluyordu. “Mükemmel olanın bir kurt olması gerektiğini düşünmüyor musun?”

Omuz silkti. “Bu, büyüklerimin istediği bir şey ve bizi birbirimizle çiftleşmemiz için cesaretlendiriyorlar ama bu durum senin gibi güzel ve çekici kadınlarla görüşmemizi engellemiyor değil mi?”

Hımm, bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilemedim.

Çiftleşmek mi? Fazla hayvan krallığı kokuyordu. Kendimi korumam gerekiyordu; yatak ucuna eklenecek başka bir çentik olmak istemiyordum. "Belki benim biraz geleneksel bir tip olduğumu bilmelisin. Tek gecelik ilişkilerle işim olmaz." Ona kolay bir çıkış yolu sunmalıyım diye düşündüm.

Sadece gülümsedi. "Bana bunu söylemene gerek yok, bunu zaten biliyorum. Sen bir hanımefendisin ve ben de tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyorum, en azından seninle değil."

Gerizekalı değildim ve bu kurt beni tanııyordu. Peki öyleyse neden bana bu kadar ilgi gösteriyormuş gibi yapıyordu? Bana gerçeği söylüyor muydu yoksa gerçekten çok iyi bir yalancı muydı? "Yani 'playboy'un değiştiğini mi varsaymalıyım?"

Başıyla onayladı. "Sen istiyorsan ben de varım." Sanki dediğini kanıtlamak istermiş gibi öne eğildi ve elimi tuttu.

Hmm, istiyor muydum? Beni bekleyen başka randevular yoktu ki zaten. Sadece kendime dikkat etmeli, riske girmemeliydim ki kalbim kırılmasın.

"Bu benden ikinci bir randevu istediğin anlamına mı geliyor?"

"Sanırım istiyorum. Seni tekrar ne zaman görebilirim? Yarın akşam uygun mu?"

Güldüm. "Sen kesinlikle heveslisin. Sanırım yarın gece boşum."

Dört saat sonra odamda makyaj masamda oturmuş gecenin

olaylarını aklımdan tekrar geçiriyordum. Trent ile konuşmak kolay ve ilginçti ve onunla olmak riskli olsa da –tam anlamıyla bir çapkın olduğu için– risk alınmazsa sonunda ödül de olmaz, değil mi? Bir yanım bu tür sözlerin işe yaramaz saçmalıklar olduğunu söylüyordu ve bu yanımın hayli yüksek bir sesi vardı.

Trent'in iyi geceler öpücüğünü düşününce parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. Hayatımda ilk kez birisini öperken rahattım. Sanırım bunun için Rand'e teşekkür etmeliydim. Trent'i öpmekten hoşlanmıştım. Belki Rand'i öpmek kadar keyifli değildi ama sonuçta hoşuma gitmişti.

Rand ile ilgili düşünceleri kafamdan atarak iç çektim. Bu adil bir karşılaştırma değildi. Rand benim işverenim olmaktan başka bir şey değildi ve görünen oydu ki bundan fazlası da olmayacaktı. Onu ne kadar çabuk aklımdan çıkartırsam o kadar iyiydi.

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Christa'nın küpelerini çıkartarak masanın üzerine koydum. Lambanın ışığı üzerlerine vurunca ışıldadılar.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Christa içeri bir göz atarken, "Hey, nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzel zaman geçirdim." dedim gülümseyerek ve elimle içeri girmesini işaret ettim. Kovboy pijamalarını giymişti. Yaşamının ayak ucuna oturmadan önce kapıyı kapattı.

"Hadi ama, bana bundan daha fazlasını anlatmalısın. Onunla yattın mı?"

Kıkırdadım ve birden kendimi tutarak kıkırdamayı kestim. "Tabii ki yatmadım. Bu daha ilk buluşmamız."

“Yani, ne olmuş?” dedi, gözlerini devirerek. “Herkes her zaman ilk buluşmayı abartır ama gerçekten uyuşup uyuşmadığını anlamak için en iyi zamandır.”

Kaşlarımı çattım. “Eh, her neyse, iyi vakit geçirdim. Her açıdan bir centilmen ve yarın gece için yine dışarı çıkmayı teklif etti.”

“Harika! Aferin, Jules. Sonunda yeniden çıkmaya başladın.”

Bunu düşününce güldüm. Altı ayı geçen bir süredir hiç kimseyle randevulaşmamış olan ben muhteşem bir dönüş yapmıştım. İtiraf etmeliydim ki harika hissediyordum. Bir dost ve bir kedi ile hayat yeterli olur sanmıştım ama şimdi fark ediyordum ki bu, çok eksik bir hayatmış. Bir eşe ihtiyacım vardı ve bu eş seksi bir kurt olacaksa da olsundu.

“Hiç arkadaşı var mıymış?” diye sordu Christa ve buraya taşındığımızdan beri onun fazla sosyalleşmediği aklıma geldi. Muhtemelen iyi bir randevu için ölüyordu.

“Eminim vardır. Ona sorarım.”

Christa yatağa yayılınca dikkatim pijamalarına kaydı. Beş yaşındaki bir erkek çocuğunun üzerinde göreceğiniz türden bir şeydi; orada burada çalılarla dolu kahverengi bir manzaranın üzerinde kement sallayan kovboylar ve savaş baltalarıyla Kızılderililer vardı. Ve hiç çıkma teklifi alamayan ben miydim? Başımı sağa sola salladım.

“Arkadaşının hoş biri olmasına dikkat et. Onun klanından ya da ne deniyorsa işte, oradan olmasın.”

“Sürü.” diyerek düzelttim. “Peki, Trent için ne düşünüyorsun?”

Saçının ucunu parmağına dolarken bir anlığına sessizdi. "Bence hayli seksi." diyebilirdi sonunda. "Onda bir şey var; tam olarak şu diyemem. Ama buram buram seks kokuyor."

Duraksasam da bir kahkaha koyuverdim. Buram buram seks kokuyordu ve bu beni geriyordu. Kokusunu başka biriyle paylaşmadığım umdum. Tamam, bu düşünce kulağa gerçekten iğrenç geliyordu...

"Bastırılmış hayal kırıklıkların mı var acaba?"

İç çekti. "Burada yapacak fazla bir şey yok. Rand'i izlemek güzel ama bütün düşündüğü iş ve sensin..."

Söylediği şey beni şaşırttı ve mutluluğun verdiği sıcaklıkla yüzümün kızardığını hissettim. Fakat gerçeği biliyordum ve hissettiğim sıcaklığı yavaş yavaş yok etmek için kendimi zorladım. "O beni düşündüğün şekilde sevmiyor, Chris."

İnkâr edermiş gibi alaycı bir halde dilini çıkarttı. "Peh, tabi ki seviyor. Belki kabul etmeyecektir ama."

İç çektim ve omuzlarımda muazzam bir baskı hissettim. Ne zaman Rand'i düşünsem moralim bozuluyordu. Sanırım onu deliler gibi seviyordum. Ve birine vurulduğunuz zaman o kişi sevginize karşılık vermiyorsa veya size karşı bir şeyler hissediyor da ona göre davranamayacak kadar aptalsa, bu hiçbir zaman kolay bir şey değildi.

"Bunu denedik ve sebep her ne ise bana hep mesafeli ki bu da bana Trent ile görüşmekten başka çıkar yol bırakmıyor."

Christa başıyla onayladı ve gözleri parladı. "Bir kurt adamla sevişmek nasıldır merak ediyorum. Muhtemelen kıyafetleri yırtıyor ve... köpek pozisyonunda yapıyordur."

“Köpek pozisyonu mu? Aman Tanrım!” diye güldüm. “Pek emin değilim. O kadar da farklı görünmüyordu...”

“Eminim öyledir.” diyerek araya girdi ve konuyu değiştirdi. “Jules, yarın akşama giyecek hiçbir şeyim yok. Büyünü kullanarak benim için de bir şeyler uydurur musun?”

Christa’da kesinlikle dikkat eksikliği vardı. Konudan konuya atlıyordu ve herhangi bir şeye beş dakikadan fazla odaklanamıyordu. Bu onun sevdiğim özelliklerindendi.

“Tabii ki. Bunu yarın düşünürüz.” Sonra durdum ve başımı sağa sola salladım. “Sana ayarlayabileceği bir arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Eh, umarım vardır.” dedi, kalkarken şöminemin üzerindeki saate göz attı. “Sanırım şimdi yatsam iyi olacak.”

Başımın altına onayladım ve benim de yatmam gerektiğini düşünerek bakişlarımı kucığıma indirdim. Kafamın çok dolu olduğunu hissettim. Rand, Trent ve onun Bella hakkında anlattıkları...

“Tamam, öt bakalım.”

Kafamı kaldırdığımda Christa’yı bana bakarken buldum. “Neyi öteyim?”

Ellerini beline koydu ve kısık gözlerle ve çatık kaşlarla en ciddi yüz ifadesini takınarak bana baktı. “Jolie Wilkins, senin neredeyse on beş senedir en iyi arkadaşınım. Kafanı kurcalayan bir şey olduğunda bunu anlarım.”

Gülümsedim ve başımı sağa sola salladım. Christa’dan kolay kolay kurtulamayacağımı biliyordum. “Trent buraya gelmesinin nedeninin Bella olduğunu söyledi.”

Christa kendini yatağa bırakarak saçlarıyla oynamaya devam etti. Bu, derin düşüncelere daldığında yaptığı bir şeydi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum. Bella’nın ona katılmaları için yaratıkları zorlayacağını düşünmemiştim. Bu beni endişelendiriyor çünkü burada güvende olacağımızı düşünmüştüm. Ama şimdi içimde bir şüphe var. Trent, Bella’nın peşime düşeceğinden emin konuştu.”

Christa dizlerini çenesine çekip kolları ile dizlerini sararak bir ileri bir geri sallanmaya başladı. “Rand onun senin yanına yaklaşmasına asla izin vermez.”

“Biliyorum. Yine de endişeleniyorum.”

Christa’nın söyleyeceği hiçbir şey endişelerimi dindiremezdi. Bella’nın yeteneklerinin pekala farkındaydım ve eğer Trent’in dedikleri doğruysa, ortalığın ısınması an meselesiydi.

Çok yorgundum. Rand’i bulmak için koridorda ağır ağır ilerlerken esnemeden duramıyordum. Bugün Gor ile olan dersim çok zordu. Bana koruma büyülerini nasıl yapacağımı, kendi büyümü korumak istediğim kişiye nasıl yönelteceğimi öğretmişti. Christa’yı konu mankeni olarak kullanarak ona bir yıl yetecek kadar koruma sağladım. Benim ise biraz kestirme-ye ihtiyacım vardı. Bu gece çifte buluşmamız var diye pişman olacaktım neredeyse.

Rand'i onun devasa kütüphanesinde laptop'ında Quicken' üzerinde çalışırken buldum.

"Sana haberlerim var." dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

Rand bilgisayarından kafasını dahi kaldırmadı. "Ne var?"

Öfke içimde bir yanardağ gibi kaynadı. Trent'le buluştuğum için beni hala affetmemişti. Salak. Pelham'ın ona bu gece ikinci bir randevum olduğunu söylediğini tahmin ettim. Grr, ikisi de burunlarını benim işlerime sokmaktan başka yapacak işleri olmayan yaşlı işgüzar kadınlar gibiydiler.

"Bölgene göç eden kurt adam sürülerinden haberin vardır herhalde?" diyerek başladım, kollarımı göğsümde birleştirerek. Sesimin her yanından alaycılık akıyordu.

"Tabii ki." dedi çemkirir gibi ve sanki büyük bir bilim adamıymış gibi çalışmaya devam etti.

Bir adım daha yaklaştım. Bilerek onu rahatsız ediyordum. "Bana neden bahsetmedin?"

Gözlerini bilgisayarın ekranından asla ayırmıyordu ama kulaklarının üst kısmının kızardığını görebiliyordum. O da benim kadar öfkeliydi. "Seni endişelendirmek istemedim."

Yumruklarımı sıktım. "Beni en... endişelendirmek istememişmiş. Eğer bu işte ortaksak..."

Sonunda kafasını kaldırdı, gözleri ateş gibi parlıyordu ve çenesini sıkıyordu. "Biz ortak değiliz. Ben senin işvereninim."

Kelimeleri bana atılan bir tokat gibiydi ve kafamın içinde

* Banka ve yatırım kuruluşlarından verileri doğrudan alabilen kişisel finansal yönetim ve bütçe planlama yazılımı.

yankalandı. “Yani, bundan sonra iş... işler aramızda böyle yürüyecek öyle mi?”

Tekrar hesaplarını incelemeye döndü ama çenesi gevşememişti ve gözleri bir saniye öncesinde olduğu gibi kısılmıştı. “Evet.”

Dudaklarını birbirine o kadar bastırmıştı ki yüzünde beyaz bir çizgi oluşmuştu.

“O zaman belki de Bella’ya katılmalıyım.” dedim, söylediğim şeyin kulağa ne kadar çocukça geldiğini fark edip anında pişman oldum.

Rand söylediğime kanmadı. “Belki de katılmalısın.”

Rand tamamen kendi hesaplarıyla meşgulmüş gibi davranırken öfkenin ateşten dansı içimde giderek büyüyor, kesik ve düzensiz nefesler alıp veriyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak omzundan tuttum. Beni fark etmesi için onu zorlamak istedim.

“Rand, ciddiylim.”

Laptopını şak diye kapattı. Omzunu oynatarak elimi üzerinden silkeledi ve ayağa kalktı. Tepesi atmış bir titan’ gibiydi. Kendime ondan korkmadığımı hatırlattım ama yine de önlem olarak bir adım geriledim.

“Trent güvende olmayabileceğimi söyledi.” dedim tiz bir sesle.

Rand, Trent’ten bahsetmeme bozuldu ama elimde değildi, bildiklerimi söylemem gerekiyordu.

* Çok güçlü, devasa mitolojik yaratık.

“Seni koruyacağım.” dedi sıkığı dişlerinin arasından. Kulaklarının üst kısmında yumurta pişirebilirdiniz.

“Sence Bella peşime düşecek mi?”

Bir süre sessizdi, makul bir cevap arıyor gibiydi. “Evet.”

Dizlerim boşalacakmış gibi hissettim. Kolumu duvara dayadım ve bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Bella saldırmayı planlıyordu ve hem Trent hem de Rand bunun farkındaydı. Rand’ın yanına taşındığından beri bir peri masalının içinde yaşıyordum. Tam bir salak gibi davranmıştım. Hem de ne salak ... Tabii ki Bella peşime düşecekti; bana ihtiyacı vardı. Bella’nın sadağındaki bir ok gibiydim. Sonra birden aklıma son zamanlarda aldığım dersler geldi ve korkunç bir troll’ün* üzerine güzel bir manzara resmi yapılmış bir tuvali yırtarak bembeyaz bir bez bırakması gibi her şeyi anladım.

“Bu yüzden mi bunca ders alıyorum, kendimi korumayı öğrenmem için mi?”

“Hazırlıklı olmanı istedim.” dedi.

“Kurt adamlarla ilgili işi almamız onları yanımıza çekmeye çalışmak için miydi?”

Güldü ama sesinde hiç neşe yoktu. “Sen gerçekten çok saf-sın, Jolie. Kurt adamlar hafife alınmayacak kadar güçlüdürler. Onların bizim tarafımızda olmasının iyi olacağını düşündüm. Korkarım Bella’ya karşı kendi ordumuzu yaratmaya ihtiyaç duyacağız ...”

Jeton düştüğü anda çok öfkelen dim. Tüm bunları hazırlık

* Çirkin, korkunç, iri bir yaratık.

amaçlı yapmasına çok kızmamıştım. Sonuçta bu hepimizin iyiliği içindi. Bütün bu sürecin dışında bırakıldığım ve üstüne onun planlarını göremeyecek kadar aptal olduğum için kızgındım.

“Yani, neler başarabildiğimi gösterirsen yeni askerler toplayabileceğimizi düşündün.” Başıyla onayladı ve içimde yeni bir öfke dalgası kabardı. “Bunu çok uzun zaman önce planlamıştın... beni a... aptal savaşın için nasıl kullanacağını...”

“Hayır, hiç de öyle değil.” Sözlerini daha da vurgulamak istiyormuş gibi başını sağa sola sallıyordu. “Saçmalamayı kes, Jolie.”

“Saçmalamayı keseyim mi? Planın en başından beri tam da buymuş gibi duruyor.” diye bağırdım burnumdan nefes alıp ağzımdan nefes verirken ve bir yandan da içimden ona kadar sayarken. Şimdi sinirlenmenin hiçbir anlamı yoktu. Durumu tam anlamıyla idrak etmeden olmazdı. Sonra kızabilirdim.

“Bella’nın ne zaman harekete geçeceğini düşünüyorsun?”

Rand kaşlarını çatı. “Hiçbir fikrim yok. Bella’nın harekete geçebileceğini düşünmemiz bile sadece bir tahmin.”

“Yani, öylece bekleyecek miyiz?”

“Evet. Bu yüzden o kahrolası kurt ile olabilmek için korumamdan ayrılman konusunda endişeliydim.” dedi. “Sana söylemek istedim...”

“Trent beni korumaya yemin etti.”

Eliyle kafasının arkasını sıvazlarken Rand’ın aurası yeniden mora dönüyordu. “O ne benim ne de Bella’nın gücünün yanına yaklaşamaz.”

“Buraya sıkışıp kalmış bir şekilde hayatımı yaşamamı bekleyemezsin benden.” diye sözünü kestim. İstmeden sesim yükselmişti.

Bana yaklaştı. “Buraya geldiğinde, benimle yaşayacağını biliyordun...”

“Evet, ama eve ne zaman girip çıkacağımı bana senin söyleyeceğini bilseydim bunu asla kabul etmezdim.”

“Bu senin güvenliğin için Jolie.”

“Eğer öyleyse, Christa ile şehre gittiğimizde veya malikane-nin çevresinde dolaşırken neden endişelenmiyorsun? Kızmanın asıl nedeni benim Trent ile baş başa kalmam.”

Kaşları alnının ortasında birleşti. “Bunu inkar edemem. Kurdun kendi yoluna gitmesi gerektiğine inanıyorum. O seni anlayamaz Jolie. Sen bir cadıydın ve kendin gibi olanların yanında olmalısın.”

Güldüm ama bu soğuk bir gülüştü. “Kıskandığımı hiç kabullenmeyeceksin değil mi? Trent kadın olsaydı, onunla vakit geçirmemle ilgili hiçbir sorunun olmayacaktı.”

“Buna kıskançlık diyorsun ama ben bunun kıskançlık olduğunu düşünmüyorum. Ellerinin senin üzerinde dolaşması fikrinden nefret ediyor muyum, evet.” dedi. Dudakları sımsıkı kapalı, gözleri bıçak gibi deliciydi.

“Buna kıskançlık derler Rand. Keşke bunu itiraf edebilseydin.” dedim bir anda ve arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

Elimi tuttu ve onunla yüz yüze gelene kadar beni kendine doğru çevirdi. “Bana arkamı dönüp gitme.”

“Benim bir randevum var ve ...”

Gözlerindeki bakış beni durdurdu; bir tutam kıskançlıkla karışık öfke. Birbirimizi süzerek birkaç saniye durmuş olmalıyız. Gözlerindeki şehvet aşıkardı ve ben de ‘beni öpmeyi aklımdan bile geçirme’ bakışları atmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Anlaşılan yüz ifadem yeterince ikna edici değildi çünkü ağzı bir anda benimkiyle buluştu. Dudakları güçlüydü ve dili ağzımın içine kayarak dilimle dans etmeye başladı. Onu yüreklendirecek bir şey yapmadım ama ona karşı da koymadım. Böylece beni keşfetmeye devam etti. Bluzumun üzerinden göğüslerimle oynuyordu.

Bana kollarımı boynuna dolayıp engel tanımayan dilini misafir etmemi söyleyen dürtülerimi bastırmalıydım. Baştan çıkarılmaya karşı gözlerimi kapadım.

Teslim olmayacaktım.

Rand’e olan ilgimi belli etmeyecektim. Bana bunu daha önce yapmışken olmazdı ve bunu yaptığında bu bizi nereye götürmüştü?

Hiçbir yere...

Geri çekilirken gözleri parlıyordu. “Bu gece benimle kal, Jolie. Seninle sabaha kadar sevişirim.” diyerek fısıldadı. Kalbim duracak gibi oldu. Fikir çok cazipti.

“Pe... peki ya iş sözleşmemiz...” dedim. Kekelemem bu sefer kızgınlıktan değil, daha çok karnımda bir yılan gibi sürünerek ilerleyen gerginliktendi.

“İş anlaşması umurumda bile değil. Seninle tanıştığımдан beri seni arzuluyorum ve bu durum beni yeyip bitiriyor.”

Sözleri kafamda yankılandı ve sanki beni o anda oracıkta tutkusuyla tüketebilirmiş gibi geldi. Onu hep arzulamıştım ve hala da arzuluyordum ama Trent beni yemeğe davet etmeye karar vermiş ve Rand'ın kıskançlığını körüklemiş olmasaydı Rand asla böyle davranmazdı. Bu ve çıkmak üzere olan Yeraltı Dünyası savaşında beni nasıl kullanacağı ile ilgili bana yalan söylemişti. Ne zaman arkamı dönsem sanki birilerinin oyunundaki bir piyon olduğumu fark ediyordum.

Bundan ölesiye bıkmıştım.

Ellerini ittim. "Bu... bunun için çok geç Rand. Hazırlanmam gereken bir randevum var."

Cevabını beklemeden kapıyı arkamdan çarparak ofisinden rüzgar gibi çıktım.

Sanırım taşınmamın vakti gelmişti.

en aha

Daha önce hiçbir randevuya iki çift olarak çıkmamıştım ve bir kere deneyince, bunu herkese tavsiye edebileceğimi anladım. Muhabbet için zekice konular seçmek ve sofrada adabına dikkat etmek zorunda olduğunuz sıradan bir randevulaşma boyunca hissettiğiniz bütün baskı veya gerginliği ortadan kaldıran bir şey bu. Tamam, bunlara iki çift olarak buluşunca da dikkat etmelisiniz ama yakın bir arkadaşınız sizi dişlerinizin arasına girmiş yemek konusunda uyarınca her şey çok daha kolay oluyor.

Neyse ki, Christa'nın flörtü de Trent kadar çekici biriydi ve daha önce gördüğümüz sürü üyelerine hiç mi hiç benzemiyordu. O gün onun da orada olduğunu öğrendiğimizde en hafif ifadeyle ikimiz de şok olduk. Christa şaşkınlığını benden biraz daha fazla belli etmişti.

"O gün orada mıydın? Vay be, seni asla tanıyamadım - hepiniz çok şey görünüyordunuz..."

“Bu ilginç işte.” diyerek araya girdim, utanç verici bir hale gelme olasılığı olan bir durumu önlemeye çalışarak. Trent ve John bunu fark ettiler ve çabama güldüler.

“Trent öldürüldüğünde, kendimizi öylesine kaybettik ki neredeyse bütün hayati fonksiyonlarımızı yitirdik. Hiç de medeni olmayan görünüşümüz işte bu yüzden.” diye açıkladı John ve takdir etmek gerekir ki hiç utanmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu.

“Bir sürü, tamamen liderine bağlıdır.” diye devam etti Trent. Kolunu sandalyemin arkasına koymuştu. “Bir lider ölüme yakın düştüğünde, sürü hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederse bu, bir sadakatsizlik göstergesi sayılır.”

“Eh, siz gayet iyi toparlamışsınız,” dedi Christa, hayran bakışları ikisi arasında dolaşıyordu.

Bu konuda haklıydı. Trent hatırladığımdan daha yakışıklı görünüyordu ve gerçekten öyle miydi yoksa zaman geçtikçe benim daha mı hoşuma gitmeye başlamıştı merak ediyordum. Yemek masasının karşısından onu izlerken içindeki kurdu görebiliyordum. Gözlerinde çekici ama tehlikeli, hayvansı bir vahşilik vardı. Yumuşak gülümsemesinin, esmer teninin ve kirli sakalının ardında da kurtvari bir şeyler vardı.

John da hiç fena sayılmazdı. Trent’ten daha açık tenliydi ve daha açık renkli saçları vardı. John’un kurt postunun renginin Trent’in neredeyse kızıla çalan kahverengi postundan daha açık bir renkte olup olmadığını merak ettim. Ve John’un yakışıklı sayılabilecek bir suratı vardı; çıkık elmacık kemikleriyle ve koyu yeşil gözleriyle geniş bir surat ... Christa ondan memnun kalmış gibiydi ve sanki bir atı satın almaya karar vermeden

önce derisini kontrol edermiş gibi bir eliyle kolunu okşuyordu.

“Biz de aynısını sizin için söyleyebiliriz. İkiniz de çok hoş-sunuz.” dedi Trent bir sırıtışla bana doğru bakarak. Kurt gibi, şeytani bir sırıtış.

Belki de Trent’in benim yerime Christa’yı tercih edebileceği gerçeği ile yüzleşince anın güzelliği mahvoluverdi. Sanki Juno* bir kıskançlık paketini kucağıma bırakmış ve ben de tam bir aptal gibi onu açmıştım. Hiçbir zaman kıskanç biri olmadım. Belki de kıskanç olmak için bir sebebim olmamasındandı. Eğer bir aşk hayatınız yoksa o zaman kıskanacak ne bulunabilirdi ki?

Her gerildiğimde olduğu gibi bacaklarım titremeye başladı ve titremeyi durdurmak için elimi dizimin üzerine bastırdım. *Bu düşünceden ne kadar da nefret ediyordum!* Ve bu duygudan mı yoksa onunla gelen aşağılanmadan mı daha çok nefret ediyordum bilemiyordum. Kendimi en yakın arkadaşımla kıyaslamakla uğraşmamam gerektiğine karar verdim. Bir erkeğin Christa’yı cinsel yönden çekici bulması normaldi. Çekici bulmaması için kör olması gerekirdi...

“Christa, ne iş yapıyorsun?” diye sordu Trent saf bir gülümsemeyle ve kalbim duracak gibi oldu.

“İşverenimiz olan Rand’in hesaplarına bakıyorum ve ayrıca ben bir fotoğraf sanatçısıyım.”

“Fotoğraf sanatçısı ha.” dedi Trent kocaman bir gülümsemeyle. “Vay be, bu çok etkileyici... Bir ara fotoğraflarını görmeyi çok isterim.”

* Roma mitolojisinde Juno yaratıcı gücü ve hayatı, gençliği sembolize eden, doğum ile ilişkili güçlü bir Tanrıçadır.

Midem ekşimeye başlamıştı ve aniden inzivaya çekilme ihtiyacı hissettim. "Ben... ben tuvalete gitmeliyim." Sanki bir köpek az önce popomu ısırması gibi ayağa fırladım. Kimse bir şey diyemeden arka girişe doğru koştum ve tuvalete girdim. Tuvaleti boş bulduğuma sevinmiştim ve lavaboya ellerimi dayayarak aynada kendime baktım.

Benim neyim vardı böyle? Tam bir embesil gibi davranıyordum.

Kalan akıl sağlığımı korumaya çalışarak geriye bir adım atıp kahverengi mini eteğimdeki görünmez kırışıklıkları düzelttim. Aynaya tekrar baktım. Dalgalı saçlarım yüzümün etrafında salınıyordu ve her ne kadar yansımanın güzel olduğunu fark etsem de güzelmiş gibi hissetmiyordum. Görünüşümü hiçbir zaman çok sorun etmemiştim ama o anda dünyanın en güzel kadını olabilmek için ruhumu satabilirdim.

Eğer bunu bana randevulaşmak yapıyorsa artık randevulaşmak istemiyordum. Doğru, cadı olmadan önce pek de sosyal bir hayatım yoktu ama şimdi başkaları benimle ilgilenmeye başlayınca değişiyor muydum ve bu değişim iyi yönde mi oluyordu merak ediyordum.

Kendime gelmem için temiz hava almam gerekiyordu. Bayanlar tuvaletine açılan kapıyı açıp koridora giden köşeyi döndüm. Birbirlerine doğru eğilmiş Trent ile Christa'ya gizlice baktım. Yüzleri gülücükler saçıyordu. Kusma isteğine karşı koyarak tam tersi yöne döndüm ve kapılardan birinin dışarıya açıldığını umut ederek koridordan hızla geçtim.

Dualarıma cevap siyah bir kapının üzerindeki basit bir "çıkış" yazısı ile geldi. Kapıyı itip açarak kendimi restoranın arka

tarafına bakan bir banka bıraktım. Popomu tahta banka koyar koymaz zaten karışmış aklım huzursuz düşüncelerle hırpalanmaya başladı. Peki, eğer Trent Christa'yı bana tercih ederse bundan bana ne? Bunu şimdi öğrenmek daha sonra öğrenmekten daha iyi olurdu. En yakın arkadaşıma ilgi duyan biriyle beraber olmak istiyor muydum?

Kafamda sözümü dinlemeyen düşüncelerime çılgına dönmüş bir ev sahibi gibi gitmeleri için yalvarıyordum.

"Bütün gece seninle yalnız kalabilmeye çalıştım." Trent'in kalın sesi benim saçma sapan iç konuşmamı bölünce yerimden zıpladım. Ona doğru dönerek ayağa kalktım. Acaba ne kadar zamandır arkamda dikiliyordu?

Kollarını belime dolayarak yanağımdan öptü. Christa ile ilgili düşünceler kayboldu ve yerlerini daha sıcak ve baştan çıkarıcı düşünceler aldı.

"Eğlenmiyor musun?" diye sordum, sesim titriyordu. Umarım Trent bunun soğuk akşam havasından olduğunu sanmıştır, biraz önce kendimle yaptığım muhabbetten değil.

Dudaklarını yavaşça boynumdan aşağı hareket ettirirken nefesi tenimi yakıyordu. "İşte şimdi eğleniyorum."

Yanında eriyeceğimi düşündüm. Kurtların vücut sıcaklığı insanlardan daha yüksekti ve Trent'in vücudu sanki alev almış gibiydi. Beni öptüğünde dudakları dudaklarımı yaktı ve kendimi bedeninin sıcaklığına bıraktım. Elleri saçlarımın arasında dolaşırken dili benimkiyle buluştu. Geri çekildiğinde gözlerinde yanan bir ateş vardı.

"Tanrım seni öylesine istiyorum ki!" diye gürledi içindeki canavar.

"Hala dönmemiz gereken bir randevumuz var." dedim, gözlerinde ateşin önünde dans eden iblisler gibi yanan tutkuya bakamayarak.

Bir kahkaha attı ve beni yine öptü. "Tamamen sana ait bir yere taşınmaya ne dersin?"

"Bunu çoktandır düşünüyordum zaten."

"Güzel. Rand'in beni kollarını açarak karşılayacağını pek sanmıyorum."

Güldüm. "İnsanların karakterlerinden iyi anlıyorsun."

"Sen kendine yaşamak için güzel küçük bir yer bul ve ben de kirasını ödeyeyim." dedi ve işaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu. Söylediği şey beni gıcık etmemiş olsaydı bile yapmak istediği şey kesinlikle ederdi. Ne olduğumu sanıyordu, kapatma mı? Niyetinin bu olmadığını umarak tepki vermeme-ye çalıştım. En azından bunu kastetmediğini umdum.

"Hayır teşekkürler ama teklifin için minnettarım."

Güldü. "Sen tam anlamıyla başına buyruk bir kadınsın."

Eh, bir cadıydım, yeni yetme, kıskanç, gaddar bir kadındım, evet. Ama aynı zamanda sonuna kadar da özgür bir kadındım.

Pelham Malikanesi'nin ön kapısını açarken Christa kırkırdamaya başladı.

"John çok iyi öpüşüyordu ve çok ateşliydi yani ... gerçekten öyleydi."

Güldüm ve kapıyı arkamızdan kaparken randevuda kesinlikle çok iyi vakit geçirdiğimi düşündüm. Hafif bir sinir krizi geçirmiş olsam bile eğlendiğimi de söylemeliyim... yani çoğunlukla.

"John çok tatlıydı. Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Christa yatak odasına giden merdivenleri çıkarken.

"Evet, gerçekten tatlı." diyerek cevapladım ve esneyerek Christa'nın arkasından yukarı çıktım. Evin içi karanlıktı ve saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle yorgundum ve yumuşak yatağıma yatmak istiyordum.

"Jolie, seninle biraz konuşabilir miyim?" Trabzana tutunup arkamı dönünce holde duran Rand'i gördüm. Bana belli belirsiz gülümseyip odasına girerek gözden kaybolan Christa'ya baktım. Yeniden Rand'e dönerek başımla onayladım ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Alt kata indiğimde Rand topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa giden uzun koridorda yürümeye başladı. Başka seçeneğim olmadığından onu takip ettim.

Rand kapı eşiğinden geçer geçmez mutfağın ışıkları yandı. Buzdolabını açtı ve bir şişe beyaz şarap çıkarttı.

"Değerlendirmen için başka bir iş teklifim var." diyerek söz e girdi. Şarap şişesini bana doğru uzatınca başımı nazikçe sağa sola salladım.

"Tamam, iş nedir?" Çantamı siyah granitten mutfak tezgahının üzerine atıp, bir tabureye oturdum.

Tezgaha yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. G.Q.*

* G.Q. Magazine: Bir erkek dergisi

dergisinden fırlamış bir manken gibi duruyordu.

“Trent’in sürüsünden daha büyük başka bir sürü Bella tarafından öldürülmüş üyelerinden birkaçını geri getirmemizi istiyor.”

“Tamam.” Son sürüdeki performansımı göz önüne alırsak muhtemelen birkaç tane daha kurt adamla baş edebilirdim.

“Bu biraz daha zor olabilir çünkü birden fazla kurdu geri getireceksin.” Şarabından bir yudum aldı ve dudağının üzerinde hafif bir şarap izi kaldı. Dudağını yalayınca ilgileniyormuş gibi görünmemek için bakışlarımı yere indirdim.

“Sanırım halledebilirim.”

Başıyla onayladı. Belli ki kafasında başka bir şey daha vardı. “Bu gece iyi vakit geçirdiniz mi?”

Bir tartışmanın çirkin yüzünü göstermek üzere olduğunu fark ederek iç çektim. Rand’in Trent ile ilgili neler hissettiğini biliyordum ve Pelham Malikanesi’ne sık sık uğramasından hiç de mutlu olmayacağını da tahmin edebiliyordum. Belki de Rand beni kovuyordu.

“Evet, sorduğun için teşekkür ederim.”

Tereddütlüydü, çenesini sıkımişti ve şarap kadehini tezgaha bıraktı. Bana yaklaştı ve söyleyeceklerini beklerken donup kaldım. Dirseklerini tezgahın üzerine koyarak eğildiğinde ona yakın olmak istemediğimden dik durdum.

“Kişisel meselelerine karıştığım için özür dilemek istedim. Bunu hiç yapmamalıydım.”

Bana anayasal haklarımı okuyacağını düşünürken bunu söy-

lemesine çok şaşırmıştım. "Ah, teşekkürler." dedim salak gibi.

Israrlı bakışları altında soluyormuşum gibi hissedene kadar beni baştan aşağı süzdü. "Çok hoş görünüyorsun."

Tamam, Rand'in neyi vardı böyle? Kibirli, öfkeli ve inatçı warlock'a daha hazırlıklıydım.

"Teşekkürler... sen iyi misin?"

Bir kahkaha attı. "Evet, iyiyim."

Başka ne desem bilemedim. Onda kesinlikle bir şeyler vardı... söyleyecek çok şeyi olup da nereden başlayacağını tam olarak bilemeyen insanlara benziyordu. Keşke hemen söyleyeceğini söyleseydi de ben de uyumaya gitseydim. Fırının üzerindeki saate bakınca sabahın neredeyse ikisi olduğunu fark ettim. Yatma vaktim çoktan geçmişti.

"Buraya geldiğinden beri epey değiştin." dedi yavaşça.

"Bu, bu gece içtiğin ilk içki mi?"

Güldü, bu, *Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok*, gülüşüydü. "Evet, bu, bu geceki ilk içkim."

Başımı sağa sola salladım ama gülümseyerek kendimi akıша bırakmaya karar verdim. "Peki, ne yönde değişmişim?"

Sırıttı ve sırtını tezgaha biraz daha yasladı. "Kendine bir bak. Minicik bir etek ve dar bir pembe kazak giymişsin. Göğüslerini ve bacaklarını gösteriyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Göğüslerimi ve bacaklarımı göstermiyorum!"

Bir kahkaha attı. "Hadi Jolie, bacaklarını ne kadar açtığına bir bak. Bahse girerim göğüslerinin ölçüsünü sadece bakarak

tahmin edebilirim.”

Alınmış gibi yaptım ve tabureden inip, çantamı aldım. “Bir kadının kendine güvenmesinin kötü bir şey olduğunu sanmıyorum...” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Şarabından bir yudum daha aldı. “Bunun kötü olduğunu söylemiyorum. Güzelsin. Bacakların da ... göğüslerin de.”

Tam bir aptal gibi görünmeme neden olacak arzumu kontrol altına alarak bakışlarına karşılık vermeye çalıştım. “Bu iltifatların için teşekkür etmeliyim herhalde.”

Şarap kadehini benim için kaldırdı ve o anda evden taşınmakla ilgili düşüncelerimin artık bir sonuca varması gerektiğini anladım. Rand ile aynı evde yaşayamazdım. Buna artık dayanamıyordum. “Ben ... ben taşınacağımı söylemek istiyordum.”

Tezgahtan doğruldu ve kadehi o kadar sert bir şekilde tezgaha koydu ki şarap her yere saçıldı. “Taşınmak mı?”

Derin bir nefes aldım. “Evet, sanırım böylesi daha iyi olacak. Beni burada ağırlama konusundaki cömertliğini ve nezaketini görmezlikten gelemem ama istediğim zaman gelip gide-miyormuşum gibi hissediyorum.”

Parmaklarını ensesinde birleştirerek dört adım ileriye atıp dönerek dört adım da geriye attı. Rand aklında ne varsa söyle-mekte güçlük çekiyordu.

“Evden ayrılmanı istemiyorum, Jolie; bu şekilde güvenliğini sağlamak çok zor olacak.”

Mutfakta volta atışını izlerken gülümsemeden duramadım. Yeni bir buzdolabının ya da onun gibi bir şeyin reklamını ya-

piyordu sanki: *Buzdolabınız sizi yarı yolda mı bırakıyor?* Rand'i ve oynadığı reklamla ilgili düşünceleri kafamdan attım.

"Fazla uzağa taşınmayacağım, köyde küçük bir eve belki. On dakikadan daha uzak olmaz."

Rand kaşlarını çattı ve yürümeyi keserek bana baktı. "On dakika ölüm kalım meselesi olabilir." Tekrar yürümeye başladı. "Burada rahat edemez misin? Bir daha şahsi işlerine karışmam. Sana söz veriyorum."

Başımı sağa sola salladım. "Bence kendime ait bir yere ihtiyacım var Rand."

İç çekerek kafasını tezgaha koydu. Granit tezgahın üzerine parmaklarıyla vuruyor, sanki duyduğum suçluluğun akortlarına basıyordu. Ama kararımdan dolayı pişmanlık duyamazdım. Trent bir yana, herhangi bir şekilde birileri ile çıkacaksam bile bunu Rand'in çatısı altında yaşarken yapamazdım. Ayrıca son-
suza kadar bir kız kurusu olarak kalmamaya kararlıydım; boşa geçirdiğim zamanı telafi etmeliydim. Rand'i aklımdan çıkartmalıydim.

"Bu arazinin içinde hizmetçilerin kalması için inşa edilmiş küçük bir ev var. Ayrı bir girişi var ve eminim orada rahat edersin. Böylece bir orta yol bulmuş olacağız çünkü orada bana köyden daha yakın olacağını bileceğimden, kendimi daha rahat hissedeceğim."

"Bunu düşüneceğim. Orayı yarın görebilir miyim?"

"Kırık yılı aşkın bir süredir kimse orada kalmadı ve son dönemde baraka olarak kullanıldı. Bu yüzden biraz tamirata ihtiyacı olacaktır ama eğer istersen, kira ödemedен orada kalabilirsin."

Gülümsedim ve şarabın döküldüğünü hatırlamasını ve bir bez çıkararak silişini izledim. "Teşekkür ederim, Rand, bu çok cömertçe ama sana biraz kira ödeyeceğim. Pek de iyi bir işadamı sayılmazsın, öyle değil mi?" diye sordum sırtarak. Moralini düzeltmek istiyordum.

Ciddiyetini korudu. "Konu sen olduğunda değil. Sana karşı zaafım var galiba."

Gülümsemem yüzümden silindi. Eğer onun bana zaafı varsa, benim de onunla ilgili kapanmayan bir yaram vardı. "Yarın evi gezmeye gideriz. Eğer alınmazsan, biraz yorgunum ve sanırım artık yatmalıyım." der demez koridora doğru yürümeye başladım. Rand'ın hemen arkamdan geldiğini anlamam için arkama dönmeme gerek yoktu. Ona doğru dönünce sanki bir şey diyecekmiş gibi dudakları aralandı ama durdu. Ve ben de onun bir şey demesini istiyordum. Herhangi bir şey... O anda duygularını itiraf etseydi, Trent'i unuttur, Pelham Malikanesi'nde kalırdım.

Hiçbir şey demedi.

"İyi geceler Rand."

"Jolie, umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur." Garip bir şey söylemişti ve sanırım şaşırdığım yüzümden belli oluyordu. Dudağını ısırarak bana yaklaştı.

"Eğer Trent seni herhangi bir şekilde incitirse umarım yardım için bana gelirsin."

"Eminim beni incitmez ama eğer yaparsa, sana geleceğim."

Gülümsedi ve başıyla onaylayarak mutfak duvarına yaslandı. Gerekli işareti almıştım ve arkamdan beni izleyeceğini bile-

rek oradan ayrıldım.

İki hafta sonra artık benim diyebileceğim bir yere sahip olmuştum. Kararımdan tamamen mutlu olduğumu söyleyemezdim; Rand'e yakın olmayı çok özlüyordum, onu her gün görmeyi, beraber yemek yemeyi... Ve Christa hala onunla aynı evde kaldığı için onu kıskanıyordum. Aralarında bir şey olacağı için değil, Rand'in Christa'yı sadece arkadaşı olarak gördüğünü biliyordum ve Christa bir süredir John ile mutlu bir beraberlik yaşıyordu. Ama içimde bir şeyler kesinlikle Pelham Malikanesi'ni özleyecekti.

Böylece şimdi, yeni mobilyalarla dolu, şöminesinde ateş yanan tamamen bana ait kahvaltı odamda oturuyordum. Plum yatak odasından geri döndü ve kucağıma atladı. Onu uzun uzun, tembel tembel okşarken bir kedi olmanın ne kadar kolay olduğunu ve ne kadar mükemmel ve basit bir hayatları olduğunu düşünüyordum. Ara sıra evini istila eden farelerin peşinden koş, ne zaman canın çekse uyu ve *warlock*ları asla dert etme.

Ah, kedi olmak...

Trent'i son görüşümün üzerinden tam bir hafta geçmişti. İş için şehir dışına çıkmıştı ama bir gün ya da daha kısa bir zamanda dönecekti. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Onu özlemiştim, ki bu garipti çünkü ona duygusal olarak bu kadar bağlandığımı düşünmemiştim. Bu heyecan vericiydi evet ama aynı zamanda ödümü de patlatıyordu.

Hava gün boyunca dolmuştu ve şimdi şiddetli bir yağmur

başlamış, çatımdaki briketlerin üzerine sanki gökten elmaslar yağıyordu. Yeni kanepeme kıvrılarak birkaç haftadır başlamak istediğim aşk romanını açtım. Kapım çaldığında birinci sayfayı bile bitirememiştim.

Kediyi kucağımdan kışkıkladım ve sağanak yağmurun altında kapıma gelenin kim olduğunu merak ettim. Kapıyı açar açmaz Trent bana gülümsedi. Beyaz gömleği ıslanmış ve kaslı göğüs kafesine, siyah saçları da kafasına yapışmıştı. Onu baştan aşağı süzerken elindeki bir buket gülü gördüm. Onlar da sırlısklandı.

"Jolie Wilkins için özel paket." dedi çizgi film kahramanı gibi konuşarak ve buketi yukarı kaldırdı. Çiçekleri kabul ettim ve ona kapıyı açtım. İçeri girdiğinde beni kollarına alıp etrafında döndürdü ve ayaklarım yere basar basmaz dudakları dudaklarımı esir aldı.

"Seni özledim." dedi kulağıma doğru inleyerek.

"Ben de seni özledim." Gerçek şu ki o gelinceye kadar saatleri saymıştım ve ilgimi başka hiçbir şeye verememiştim.

"Bu gece seni dışarı çıkarmak istiyorum." dedi gülümseyerek. "Gidelim mi?"

"Beni nereye götüreceksin?" diye sordum. Hala salaş kıyafetler içindeydim ve hafif bir makyaj yapsam hiç fena olmazdı.

Omuz silkti ve yüzündeki sırıtiş daha da büyüdü. Sanırım bu seferki sürpriz olacaktı.

"Paltonu al. Ben arabayı çalıştıracam ve senin için koltukları ısıtacağım." Arkasını dönüp kırmızı Audi'sine gidişini izledim.

Üstümü değiştirmeye vaktim olmadığını anlayınca eşofmanlarıma iç çekerek baktım ve kapının arkasındaki askıdan paltomu aldım. Dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Trent'in arabasını göremedim. Bu garipti çünkü tam da evin önüne park etmişti. Yağmur damlalarını engellemek için kolumu yüzüme siper edip nereye gitmiş olabileceğini merak ederek yola doğru ilerlemeye başladım.

Kısık bir homurtu gecenin içinde yankılandı.

Bir homurtu duyup duymadığımdan emin olamadığım için adımlarımı yavaşlattım. Belki de şimşekti. Hışırdayan yaprakların sesine dönünce yolda beyaz bir kurdun durduğunu gördüm.

Kurt bana doğru döndü. Sırtındaki tüyler kabarmıştı ve ağzının kenarından aşağı süzülen yağmur damlaları salya gibi görünüyordu.

Bir adım geriledim.

"Trent!"

Kurt daha da yaklaştı.

"Trent, burada mısın?"

Kurt yeri eşleyip beni izlerken gitgide daha fazla yaklaşıyordu. Eve tekrar girmeyi deneyebilirdim ama ben anahtarlarımı çıkarana ve kapıyı açana kadar kurdun yemeği olurdu.

Aklım o kadar karman çormandı ki onun üzerinde kullanabileceğim bir büyü bile düşünemedim. Sadece gözlerimi ona diktim ve yavaş yavaş geriledim. Kurt giderek sabırsızlanıyor gibiydi ve dönüp yapabildiğim kadar hızlı kaçmaya başladığımda bana doğru atıldı. Babetlerimle su birikintileri arasında

koşmak özellikle daha da zordu ve birkaç defa neredeyse den-
gemi kaybediyordum.

Kafamın ardında gözlerim varmış gibi kurdun hemen ar-
kamda olduğunu biliyordum. Trent'in bana ıslık çalmamı söy-
lediği an beynime bir cam parçası gibi girmiş, düşüncelerimi
paramparça etmişti. Ama olabildiğince hızlı koşarken ıslık çal-
ma fikri saçmaydı; imkansız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kafamın içindeki zayıf bir ses bana içsel hayvanımın, tilki-
nin gücünü çağırmamı hatırlatana kadar tek yapabildiğim pa-
niklemektir. Kurt peşimden gelirken küçük evimin yakınındaki
ağaçlara doğru koştum ve hayvanımı çağırdım. Bu düşünce ak-
lımda oluşur oluşmaz her tarafımı o tanıdık hafiflik hissi kapla-
dı ve yere düştüğümü hissettim.

Şekil değiştirmemin yan etkilerini üzerimden atmam bir sa-
niyemi aldı. Şimdi her anın çok değerli olduğunu fark ederek,
bana mükemmel bir koruma sağlayabilecek ormanın çalılıkları-
na doğru koştum. Kurdun hala peşimde olup olmadığını merak
ederek arkama dönmek gibi bir hata yaptım ve büyükçe bir ka-
yaya tosladım. Neyse ki kayaya başım çarpmadan önce patile-
rim çarptı ve böylece içgüdülerim devreye girerek kayayla fazla
haşır neşir olmadan önce kafamı geriye çekmemi sağladı.

Kurt sakarlığımdan yararlanarak üzerime atladı ve neredey-
se o anda beni öldürüyordu. Bir ciyaklamayla yine çıplak bir
insana dönüşürken üzerimde gözleri boğazıma dikilmiş hırsla-
yan bir kurt vardı. Yağmur üzerimize yağmaya devam ediyor-
du ve birazdan olacaktaki görmemek için gözlerimi kapatmak
zorunda kaldım. Kurt kıpırdandı ve ben gözüme giren yağmur
damlalarını silmek için tek elimi kaldırdım.

Üzerimdeki canavarın insansı gözlerine baktığımda onun Bella ile birlik olmuş kurt yandaşlarından biri olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, beni öldüreceğini düşünmüyordum; Bella beni canlı istiyordu. Bu rahatlatıcı düşünceye rağmen beni bir cesedi yiyen kurtçuklar gibi içten içe yiyen korkuyu içimden atamıyordum.

Diğer bir kurdun hırıltıları dehşet verici düşüncelerimi böldü ve onun Trent olması için dua ettim. Üzerimdeki kurt kulaklarını dikti ve uzun suratını hırıltının geldiği yöne çevirdi. Başını eğer eğmez diğer kurt onun üzerine atlayarak onu benim üzerimden uzaklaştırdı. Serbest kaldığım anda bir göz kırpmayla kendime bir kot pantolon ve sweatshirt yarattım. Sonra yakın bir ağaca doğru hızla kaçtım ve iki kurdu izlemeye başladım.

Kurtlardan birinin kızıla çalan kürkünden onun Trent olduğunu anladım. Hangisinin diğerini haklayacağını merak ediyordum. Aynı irilikte gibiydiler ve köpek dişleri ve kocaman açılmış ağızları nereden baksanız korkutucuydu. Birbirlerine hırlamaya ve birbirlerinin etrafında dönmeye devam ediyorlardı; sanki birbirlerine ilk hamleyi yapmaları için meydan okuyorlardı. Beyaz kurt Trent'in kıcını kokladı ve Trent de aynısını ona yaptı. Sanırım bu kurtların, "Benimle dalaşmak mı istiyorsun?" deyişiydi. Eğer şu an bu kadar korkmuş olmasaydım iki kurdun birbirlerinin kışklarını koklamasını eğlenceli bile bulabilirdim.

Trent diğer kurttan uzaklaşıp kafasını kaldırarak aman vermeyen sırlıklam gecenin içine doğru uludu. Sonra diğer kurdun üzerine atılarak pençelerini diğer kurdun boynuna geçirdi ve burnunun tam ortasından ısırıldı. Isırdığı yerden anında

kanlar fışkırdı ve kan, kurdun beyaz kürkü üzerinden beyaz bir pasta üzerinden akan vişne şurubuymuşçasına aşağıya aktı.

Beyaz kurt acı acı bağırdı ve Trent ondan uzaklaşarak ona geri çekilme fırsatı verdi. Yine de Trent kurda rahatlaması için fazla zaman tanımadı ve rakibine yeniden saldırdı. Sırt üstü yere düşen beyaz kurt hafifçe inledi. Trent köpek dişlerini kurdun boynuna geçirince onun boğazını parçalayıp parçalamaya-
cağından emin olamadım.

Beyaz kurt daha yüksek bir sesle inledi. Kalın beyaz kuyruğunu bacaldarının arasına kısırmış, sanki Trent onu öldürmesin diye yalvarıyordu. Trent ulumaya devam etti ama kenara çekilerek kurdun insan formuna dönmesine izin verdi. Kurdun yüz hatları kısılırken kürkü yok olarak yerini süt beyazı bir ten rengi aldı. Ortaya çıkan adam belki yirmili yaşlarının başlarında hayli genç bir kurt adamdı. Uzun bir alnı ve büyük bir ağzı vardı ve çok soluk bir teni. Burnundaki ısırıktan kanlar yanağından ve çenesinden aşağı akıp çamurda küçük bir göl oluşturunuyordu. Trent tarafından esir alınmış olmaktan hoşnut görünmüyordu ve eminim anadan doğma bir şekilde çıplak olması da durumunu kolaylaştırmıyordu.

Trent insan formuna diğer kurda göre çok daha hızlı geçti. Aslında bu o kadar hızlıydı ki gözlerimi kırıp tekrar açtığımda Trent karşımdaydı. Diğer kurdu izlemeye devam ediyor, onun gitmesine izin vereceğine dair hiçbir hamle yapmıyordu. Birbirini süzen iki çıplak adamı seyretmek biraz eğlenceliydi doğrusu.

“Kimin peşindeydin?” diyerek gürlledi Trent.

Genç kurt karnına bir tekme yiyene kadar cevap vermeyi

reddetti. Sonra inleyerek hemen cevap verdi: "Senin."

"Seni kim gönderdi?"

Kurt göğüs kafesine gelecek başka bir saldırıyı beklemedi. "Bella. Seni geri götürmek için gönderilmiştim. Ama onu... cadıyı görünce, onu da götürmek istedim."

"Git ve benim peşimden ya da bu kadının peşinden başka bir yaratık daha gönderirse, Bella'yı kendi ellerimle öldürecekimi ona söyle."

Genç kurt gülecek gibi oldu ama sonra anlaşılan fikrini değiştirdi ve Trent yana çekilip geçmesine izin verirken başıyla onayladı. Adam ağaçlara doğru fırladı. Hışırtı sesleri uzaklaştığını haber veriyordu. Trent bana döndü, omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Kurt seni ısırды mı?" diye sordu.

Çıplak bedenine bakmaya cesaret edemeyerek yüzüne odaklandım. "Hayır. Yoksa kurt ısırığı hakkında söylenenler doğru mu? Hani bir kurt adama dönüşülmesi hikayesi."

Trent gülümsedi ve bana sarıldı. "Kesinlikle."

Bakışlarımı yüzünde, inanılmaz derecede çıplak vücudundan yukarıda tutmaya çalışıyordum. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve kaşlarını çatarak geri adım attı. "Ee sen giyiniksin ve ben değilim."

"Seni çıtırçıplak görmeyi tercih ederim."

Yağmur kıyafetlerimi sıırıslıklam ediyor ve Trent'in kaslı vücudundan aşağı süzölüyordu. Elimi tutup beni ormandan dışa-

rı çıkardı. Anahtarımı bulamadığımdan biraz büyü kullanarak kapıyı açtım ve içeri girdik.

Kapıyı arkamızdan kapatır kapamaz Trent beni sanki ben onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi kendine çekti. Off, bu iyi hissettirdi işte.

Kanepenin üzerinde duran battaniyeyi aldı ve sıcaklığıyla ikimize birden sardı.

“Üzgünüm Jolie. Kurtla benim aramdaki meseleye bir şekilde karıştığın için üzgünüm.”

“Neredeydin? Dışarı çıktığımda arabayı bulamadım.”

Omuz silkti. “Arabaya binecekken, yolun sonunda bir kurt gördüğümü sandım ve bakmaya gittim. Sanırım ben kurdu bulmadan o seni buldu.”

“Evet, sanırım öyle oldu.”

“Yine de iyi haber ne biliyor musun?” diye sordu ve konuşmasının devamını beklerken ona şüphe içinde baktım. “İkimiz de çıplağız.”

Ben gülerken beni kendinden biraz uzaklaştırıp yüzümü inceledi ve sonra dudaklarımı esir aldı.

Bu işin sonunun seksle biteceği geldi aklıma. İşte evimdeydik ve Trent çıplak bir halde beni öpüyordu. Ben sevişip sevişmeme konusunda gelgitler yaşarken sanki zaman durmuştu. Buna hazır mıydım? Emin değildim.

Sadece bir kere sevişmiştim ve o da lise sonda öğrenci değişim programlarıyla gelen bir çocuktı... hem de annemin pikabının arka koltuğunda. Kısa ve acı dolu bir deneyim olmuştu.

Çocuğun tek yaptığı şey bir insanın bacağına yapışan azgın bir Chihuahua* gibi üzerimde gidip gelmekti. Sonra sanki vurulmuş gibi titredi, İtalyanca bir şeyler bağırdı ve göğsüme yığıldı. İtalyan yemeklerini tekrar sevebilmem için altı ay geçmesi gerekti.

Birini öperken aynı anda durumu değerlendirip sonuca varmaya çalışmak zordu. Sonunda hazır olmadığımı karar verdim. Trent'e aşık değildim ve işin salakça tarafı şuydu ki ben kendimi sevdiğim kişi için saklıyordum. Evlenmek için değil... sadece aşkla da idare edebilirdim. Bu kadarı bana kafiyydi.

Kulağımın arkasında yakıcı nefesini hissettim. "Gergin misin? Titriyorsun." dedi.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. Beni kendine doğru çeken "Evet." diye cevapladım. "Sadece henüz hazır değilim."

"Bunu yapmak zorunda değiliz, Jolie."

Bunu benim açımdan kolaylaştırdığı için onu sessizce takdir ederek gülümsedim.

"O zaman bana birkaç giysi ayarlama konusunda bir şeyler yapabilir misin?" diye sordu bir kahkaha atarak.

Gülümsedim ve onu sadece bej bir pantolonun içinde hayal ettim. Gözlerimi açtığımda karşımda, hayranlıkla pantolonunu inceliyordu.

"Hiç fena değil. Kalitesi nasıl acaba?"

Güldüm. "Çok iyi. Banana Republic'le" bu konuda yarışabilirim."

* Küçük bir cins köpek.

** Ünlü bir giysi markası.

Beni tekrar öptü. Çıplak göğüs kafesinden yayılan sıcaklık etrafımı sarıyor, beni evimin serin havasından koruyordu.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sordu. O anda bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve peşinden de gök gürledi. Bilmesem Trent’in bütün bu olayı ayarladığını düşünebilirdim.

“Tabii ki. Hatta ... uslu durduğun sürece benimle yatağında bile uyuyabilirsin.” diye de ekledim bir gülümsemeyle.

on üç

Sanki bir bölük asker ön kapımı yumrukluyor gibiydi. Uyumaya devam edemeyecek kadar çok ses vardı.

"Kahretsin." dedim öfke içinde ve yatağında tembellik eden Trent'ten özür diler gibi gülümsedim. "Hemen dönerim."

"Sana güveniyorum."

Pembe sabahlığımı Victoria's Secret pijamalarımın üzerine geçirdim ve aceleyle oturma odasına gittim. Kapıdaki kişi ya Christa ya da Rand olabilirdi. Tanrım, umarım Christa'dır. Dışarının ışığını açınca yüzünün sert hatlarından aşağı yağmur damlaları süzülen Rand'in kapı eşiğinde durduğunu gördüm.

Görmek istediğim son kişiydi. Sabahlığımı vücuduma daha sıkı sardım ve yatak odanın kapısını kapatmış olmayı diledim; şu anda yatağında yarı çıplak yatan adama ilgi çekmek istemiyordum. Meselenin ne olabile-

ceğini merak ederek, ön kapıyı aralayıp kafamı dışarı uzattım. Ben daha bir şey diyemeden, kapıyı ardına kadar açtı ve ayaklarımın üzerinden geçip içeri girdi.

“Lanet olsun, sana ne oldu Jolie? Gezintiye çıkmıştım ve bunu buldum.” Paramparça olmuş bluzumun bir parçasını tutuyordu. Hayvan formuma dönüşüp de parçalara ayrılmadan önce bu bluzu giyiyordum.

Rand’in kendi mülkünden üç mil uzaklıkta olan ormanın benim tarafımda kalan kısmında hem de yağmurun altında neden yürüyüşe çıkmaya karar verdiğini sorgulayamadım bile.

“Başımı biraz belaya soktum ve tilkimi çağırmak zorunda kaldım.”

Eğer birisine beş yüz dolar verseydim ve o kişi Rand’i oturma odamdan çıkaracak olsaydı ona seve seve bu parayı öderdim. Off, hatta bin dolar verirdim. Belki de bin sterlin bile olurdu...

“Ne tür bir bela?” diye sordu kaşlarını kaldırarak ve gözlerini kısarak.

“Kurt adamlarla ilgili bir bela.” diye cevapladı Trent, yavaş yavaş bize doğru geliyordu. Üzerinde hala sadece pantolonu vardı.

Onu görünce kalbim yerinden oynadı. Neden yatak odamda kalıp da kendi lanet olası işine bakamamıştı ki? Başımı sağa sola sallayarak tekrar Rand’e döndüğümde gözlerindeki şaşkınlık fark edilebiliyordu.

Rand ondan rahatlıkla on santim kadar daha uzun olsa da Trent de yeterince tehlikeli duruyordu. Rand’in burun delikle-

ri hafifçe genişledi ve yumruklarını sıktı. Öylesine kızgın görünüyordu ki kulaklarından duman çıksa şaşırılmazdım. Kızgın ya da değil şu anda büyük bir hızla neler olup bittiğini anlıyordu. Zaten yarı çıplak bir halde duran Trent'i ve pijamalarım ve sabahlığımla beni görünce tahmin etmek pek zor değildi. Aurası mora dönmeye başlamıştı.

Sadece aynı yatakta uyuduğumuzu, hiçbir şey olmadığını söylemek istedim ama biliyordum ki söyleyemezdim. Ayrıca, aşk hayatım onu hiç ilgilendirmezdi. Varsın Trent ile seks yaptığımı sansındı, belki de bu ikimizin birbirimizi gerçekten de işveren ve çalışan olarak görmemizi sağlayacak itici güç olurdu.

"Anlıyorum." dedi, boğazını temizlerken. "Misafirin olduğunu fark edemedim."

Çekinerek Trent'e baktım ve o öyle kendini beğenmiş bir tavır takınmıştı ki sanki kendini beğenmişlik yepyeni bir erkek parfümüydü ve Trent de onu üstüne boca etmişti. Kibiri camını sıktı ve bakışlarımı yere indirdim. Rand'in öfke dolu yüzüne bakma konusunda da pek istekli değildim.

"Ben iyiyim Rand. Kurt, Trent'in peşindeydi, benim değil." dedim özür diler gibi. Rand bluzümü buldu diye değil de daha çok bu durum için özür dilediğimi fark ettim. Sonra yaptıklarından pişmanmış gibi davrandığım için kendime kızdım. Rand'e özür borçlu falan değildim.

"O zaman neden şekil değiştirmek zorunda kaldın?" diye sordu sıktığı dudaklarının arasından.

"Dediği gibi kurt benim peşimdeydi." diye cevapladı Trent ve Rand'in vücudu gerildi. "Ama küçük cadınızı görünce, eğer

onu da Bella'ya götürürse onu çok daha fazla memnun edeceğine karar verdiğini düşünüyorum."

Trent kolunu bana atınca içgüdüsel olarak biraz uzaklaştım. Trent benden "küçük cadımız" diye bahsedince Rand başka tarafa baktı ama sıradaki sorusunu sormak için bir an bile duraksamadı.

"Peki, kurda ne oldu? Öldü mü?" Her ne kadar soruları cevaplama görevini Trent üstüne aldıysa da Rand'in bakışları hep benim üstümdeydi.

"Hayır, Trent gitmesine izin verdi." dedim ve Trent'in tuşundan sıyrılıp, Rand'in yanından tembel tembel yürüyerek geçen Plum'ı kucağıma aldım. Kedi öyle şaşırdı ki karşı koymak için miyavlamaya bile fırsat bulamadı.

Rand'in aurasındaki morluk maviyi tamamen ele geçirmişti. "Onun öylece gitmesine izin mi verdin lanet olası?" diye tekrarladı ve sesinin tonundan kurdun öylece bırakılmasının duymak istediği şey olmadığını düşündüm. "Şimdi Bella'ya gidecek ve ona Jolie'nin nerede yaşadığını söyleyecek."

Trent kanepenin kolçağına oturdu. Ağzının bir kenarında çarpık bir sırıtış vardı. Kendini Elvis falan sanıyordu galiba. "Kurdun bir mesaj iletmesini istedim; ona eğer bir daha benim ya da Jolie'nin peşine düşerse, benim de Bella'nın peşine düşeceğimi söyledim."

Trent bunun iyi bir cevap olduğunu düşünmüş olmalıydı ki kısılmış gözlerinden göğsünde birleştirdiği kollarına kadar tam bir savunma pozisyonuna geçmişti. Bana aptalca gelmişti. Rand'e daha da aptalca geldiğini anladım.

Rand güldü ve gülüşü Trent'in nereden baksan tam bir gerizekalı olduğunu söylüyordu. "Bella'yı asla yenemezsin, senin için çok güçlü. Ne salakça..."

Bu durum kurda karşı *warlock* kavgasına dönüşmeden müdahale etmem gerektiğini düşündüm. "Olan oldu Rand ve Bella eninde sonunda nerede olduğumuzu bulacaktı. Sen de öyle söylemiştin."

"Bu işin bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim." dedi öfke içinde ve bana dönmeden önce duraksadı. "Jolie, seninle konuşabilir miyim lütfen?" Bakışları yine yarı çıplak Trent'e döndü. "Baş başa?"

"Ona ne söylemen gerekiyorsa, benim önümde söyleyebilirsin. O benim kadının." diye cevapladı kısık sesle. Yüzü kızarmaya başlamıştı. Kedi muhtemelen onu çok sıkı tutuyor olduğum için şikayet etmeye başladı ama onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadım. Hala Trent'in az önce söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Onun kadını mı? Bu bana Tarzan'ın söyleyeceği bir şey gibi gelmişti.

İlk şoku atlattıktan sonra, söylediklerini düşündüm. İlişkimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Sanırım bu mantıklıydı -sadece birbirimizle çıkıyorduk - eh, yine, bu da bir tahmindir. En azından ben sadece onunla çıkıyordum ve onun başka birisiyle çıkmadığını umuyordum. Belki de gerçekten onun kadınıydım, onun Jane'i!

Trent'in söyledikleri Rand'in pek hoşuna gitmemiş olacak ki burnundan solumaya başlamıştı ve kulakları pancar kırmızısına dönmüştü. Kedi kollarımda huzursuzlanmaya devam ediyordu ama ona aldırmadım.

Rand bağırarak, "Tanrı aşkına, şu lanet olası kediyi bırak artık!" dedi.

Şok olmuş bir halde kediyi yere bıraktım ve kedi odanın en ücra köşesine çekilip oradan beni dünyanın en kötü sahibimiy-mişim gibi süzdü. Rand'ın ölümcül bakışları Trent'e döndü.

"Onun senin neyin olduğu bir kenara, her şeyden önce o benim çalışanım ve işimiz seni ilgilendirmiyor."

Trent karşılık verme fırsatı bulamadan, ikisinin arasına gir-dim ve Trent'e baktım. "Kısa keseceğim. Eğer iş ile ilgiliyse önemli olmalı."

Buna sevinmiş gibi gözükmese de gözlerini Rand'ın göz-lerinden ayırmadan başıyla onayladı. Ona karşı duyduğum il-giden çok onu evden çıkartmak için Rand'ın elinden tuttum. Onunla beraber dışarı çıktım. Yağmur yavaşlamış, hafif hafif çiseliyordu.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mıydın?" diye sordum yal-nız kalır kalmaz.

"Kaba mı? Kaba değildim. Senin güvenliğin için endişele-niyordum ve..."

"Eh, her halükarda hiç dostane değildin." diyerek sözünü kestim. Kollarımı vücuduma sararak ısınmaya çalıştım. İngil-tere gerçekten soğuktu.

"Peki, ya sen yağmurda lanet olası ormanda dolanarak ne yapıyordun?" diye sordum.

Bakışlarındaki öfke sönüverdi ve bir bahane uydurmaya ça-lışırken yerini utanç aldı. "Yürüyüşe çıkmıştım."

Başımı sağa sola sallarken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Sağanak yağmurun altında mı? Daha önce yürüyüşe çıktığını hiç görmemiştim ..."

"Evet, biraz temiz hava almak istemiştim!" diyerek sözümü kesti ve sesi yine öfkeli çıkmaya başlamıştı. Sanırım foyasını rahatça ortaya çıkardığım için rahatsız olmuştu.

"Tamam, tamam."

Rand tartışmaya devam edecek gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi ve duygularını bastırdı. "Dediği doğru mu, yani senin ... onun olduğun?"

Ah evet, bu, "Ben Tarzan, sen benim kadını" muhabbetinin Rand'ın kafasına yeni dank ettiğini gösteriyordu. Bu iyi bir soruydu ve Trent'in nesi olduğuma henüz ben de karar vermemiştim. Trent önce bana sorsaydı iyi olurdu ama onun kız arkadaşı ya da şu anki duruma göre kadını olduğuma sanırım itiraz etmemiştim.

"Eh, herhalde öyle, yani bunun hakkında hiç konuşmadık ama sanırım doğru."

Rand bir anlığına sessiz kaldı ve sonra yüz ifadesi bir kütüphanecinin gürültücü bir çocuğa baktığındaki gibi bir hal aldı. "O zaman benim, bir kurda güvenilemeyeceği yönündeki tavsiyemi hiçe saydın. Açıkça senin hayatını tehlikeye atmış ..."

Trent'in yaptıklarının akıllıca olduğundan ben de şüphe etsem de, "Bella her şekilde peşime düşecekti." diye mırıldandım.

"Jolie." dedi yüzünü başka tarafa çevirirken. Çenesini sık-mıştı. Yeniden bana döndüğünde bana bağırmmamak için ken-

dini olabildiğince tutmaya çalıştığı belliydi. “Bazen çok inatçı olabiliyorsun.”

Güldüm ama bu duygusuz ve acı bir gülüştü. “Ben mi inatçıyım? Sen, Rand, şu ana kadar tanıdığım en inatçı insansın.”

Hayal kırıklığı yaşadığını belli ederek iç çekti. “Seninle tartışmanın hiçbir manası yok. Umarım gözlerini dört açarsın ve ona güvenmezsin.” Onunla ağız dalaşına gireceğimi görünce müdahale etti. “Her neyse, seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Misafirin olduğunu düşünmemiştim.”

Arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Herhangi bir şekilde onu kırdıysam diye özür dilemek için neredeyse arkasından seslenecektim ama fark ettim ki faydası yoktu. Rand’i bırakmalıyım. Bir başkası ile beraber olduğumu görmeliydi. Ama onu yoldan aşağı yürürken görünce verdiğim karardan dolayı daha iyi hissettiğim söylenemezdi.

Bir hafta geçti ve Bella’nın öteki dünyalı yaratıklardan kurulu bir ordu oluşturma konusundaki hazırlıkları anlaşılan sonuna yaklaşıyordu. Şimdi, İngiltere’ye sığınmak isteyen sadece kurt adamlar değildi – farklı çeşitte birçok yaratık tarafsız Avrupa’da barınmak istiyordu.

Ne zaman baksam yeni bir kurt sürüsü ya da bir grup vampir –bir vampir sürüsü mü demeliydim?- Rand’in bölgesine yerleşiyorlardı. Periler hala kendi hallerinde İsviçre kadar tarafsızdılar ve herhangi bir iblisin bu tarafa doğru geldiğini duymamıştım.

Trent ve ben Trent'in sürüsüne katılmak için Amerika'dan kaçan iki kurt adamın karşısında oturuyorduk. Birkaç günde Trent'in sürüsü sayı olarak üçe katlanmıştı. Yeni katılanlardan dolayı Trent çok mutlu olmuşken ben onun kadar heyecanlanmamıştım. Zaten Trent ile geçirdiğim zaman yeterince kısıtlıyken şimdi çok daha meşgul bir hale gelmişti. Bir erkek arkadaşım yokmuş gibi hissediyordum.

Beraber akşam yemeği yiyor olduğumuz kurtlar Trent'in çocukluğundan beri bildiği bir sürüden eski arkadaşlarıydı. Jeffrey ve Anne kardeşlerdi ve ikisi de koyu saçlı, koyu gözlü ve hoş görünüşlülerdi. Anne'in genişçe bir burnu, büyük gözleri ve kalp şeklinde bir suratı vardı. Koyu saçları beline kadar uzanıyordu ve pek çok kurtta olduğu gibi gür ve gösterişliydi. Kardeşi kadar olmasa da Jeffrey de aynı gür ve koyu saçlara sahipti ve her ne kadar kız kardeşininkiler kadar uzun olmasa da saçları omzuna kadar geliyor ve yüzüne düşmesin diye bandana takıyordu.

Anne'e bakınca onun Trent'e karşı hisleri olduğunu söylemek mümkündü; bir ceylanınkini andıran gözleri ile ona bakış tarzından ve komik ya da değil, Trent ne söylerse söylesin kıkırdamasından bu anlaşılıyordu. Kıskanmıyordum, belki bir parça, ama o da sadece Trent'i benim tanıdığımdan çok daha fazla tanıdığı için. Bu ve bir de tabii Trent ile benim geçirdiğimden çok daha fazla zaman geçiriyor olması yüzünden. Elbette bunların hepsi sağlam bir sürü oluşturabilmek adına yapıyordu ama yine de... bunun hoşuma gitmesi gerekmiyordu.

"Daha ne kadar kurt buraya göç edecek?" diye sordum içkimden bir yudum alarak ve konuşulanlarla ilgileniyormuş gibi yaparak. Aklım daha çok bu kadınla, onun Trent ile ilişkisi

ile ve tam olarak ona ne kadar yakın olduğu ile ilgili sorularla meşguldü.

Trent bana döndü ve elini kalçama götürüp kalçamı sıktı.

Haha al sana kurt kız, diye düşündüm ve sonra bu kadar aşşılık biri olduğum için kendime kızdım.

“Onlar buraya gelene kadar bilme şansımız yok ama görünen o ki ya Bella ile birlik oluyorlar ya da buraya sığınmak istiyorlar. İkisi arasında başka bir seçenekleri yok.” dedi Jeffrey.

Trent kaşlarını çatarak, “Bu arada *Melezler* yine saldırdı.” dedi.

Trent’e bakarken Anne’in gözlerinde yanan ateşini görebiliyordum. Trent’in biraz önce söyledikleri hakkında hiçbir fikrinin olmadığına elli dolarına bahse girebilirdim. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum ve tüm düşünceleri Trent şimdi çok büyük bir sürü lideri olduğu için onun ne kadar da iyi bir seçim olabileceği etrafında dolanıyordu.

“Yeraltı Dünyası’nın bütün yaratıklarını öldürmeye yeminli insanlar değil mi onlar?” diye sordum gözlerimi Anne’den kaçırarak. Biraz daha öyle bakmaya devam etsem gözlerimin derinliklerinde parlayan öfkeyi fark edecekti.

Trent kolunu omzuma atarken başıyla onayladı.

“Harika, daha fazla iyi haber!” diye mırıldandım bardağımın içindeki buzlarla oynarken.

“Nerede saldırmışlar?” diye sordu Jeffrey söylediklerimi duymamazlıktan gelerek.

“Arizona. İki vampir öldürmüşler.” dedi Anne. Vay be! De-

mek konuşulanları gerçekten dinliyormuş. Sanırım yanıldığı-mı itiraf etmem gerekiyor.

“Üzerimize daha büyük bir tehlike çökmek üzereyken kendimizi Bella’nın birliklerinden ayırmamız iyi bir fikir mi?” diye sordum. Bella için içim kıpır kıpır olmasa da ve onun nasıl bir cadı (ha ha) olduğunu gayet iyi bilsem de *Melezler* her an saldırabilecekken kendi içimizde ayrışmamız tehlikeli bir işmiş gibi göründü. Beraber hareket etsek çok daha kuvvetli olurduk.

“Elbette bu en iyi seçeneğimiz değil ama başka bir alternatifimiz yok. Bella niyetini açıkça belli etti ve oyunu kendi kurallarına göre oynuyor. Önce onunla, sonra da *Melezler* ile hesaplaşmamız gerekecek.” dedi Jeffrey.

Şanslıydık ki *Melezler* saldırırken organize olmuyormuş gibiydiler. Daha çok gerilla savaş taktiklerini kullanıyor gibilerdi; herhangi bir planları olmadan orada burada buldukları herhangi bir yaratığı avlıyorlardı. Ben de askeri taktik bildiğimden değil ... daha gerilla savaşının maymunlarla bir alakası olmadığını bile birkaç yıl önce öğrendim.

Trent, “Görünüşe göre savaş çıkacak.” dedi ve içkisini bir dikişte bitirdi.

Savaş lafı geçince ellerim terledi. Savaş hep ya tarih derslerinde ya da televizyonda Tanrı’nın unuttuğu bir yerde izlediğimiz bir muhabir sayesinde öğrendiğimiz bir şey olmuştuk. Ama bizzat çıkmak üzere olan bir savaşın ortasına düşünce, bu hiç de olunmak istenilecek bir yer değilmiş. Hem de vampirlere, kurtlara ve ibislere karşı savaşmak! Kalsın, bunun yerine filmi ni kiralamayı tercih ederim. Teşekkür ederim.

Anne içkisini bitirdi ve bardağı sertçe masanın üzerine koy-

du. Boş bakan gözleri ve sallanan vücudu kafasının güzel olduğunu gösteriyordu. "Ufuktaki savaş hakkında konuşmaktan sıkıldım. Bella ile bir savaş olmayacak. Çok yakında hepimiz *Melezler* ile karşı karşıya geleceğiz ve asıl savaş o zaman olacak."

"Neden savaş olmayacağını düşünüyorsun?" diye sordum. Sanki söyledikleri bir can yeleğiymiş ve ben de Pasifik'in ortasında boğuluyormuşum gibi onlara tutunmuşum.

Trent konuyu tekrar açmamdan dolayı sinirlenmiş gibi gözlerini devirdi. Anlaşılan bir savaş olacağını düşünüyordu. Anne fark etmişe benzemiyordu.

"Çünkü sıra ona geldiğinde dışarıda daha tehlikeli bir düşman varken birbirimizle savaşacak kadar aptal olmayacağız."

İyi bir noktaya değindiğini düşündüğüm için başımla onayladım.

"Anne, bunun aptal olmakla bir alakası yok. Eğer Bella saldırırsa ne yapacağız? Onu çay ve çöreklerle mi karşılayacağız?" diye sordu Jeffrey sakın bir ses tonuyla. Kız kardeşinin üzerine fazla gitmemeye çalışıyordu.

Çay ve çörek lafının oldukça komik olduğunu düşündüm ve gülümsememi gömleğimin koluyla saklamak zorunda kaldım.

"Bir ordu oluşturduğunu dahi nereden biliyoruz?" diye sordu Anne. Kendisine karşı birlik olunmasına açıkça bozulmuştu. Hangi tarafta yer almam gerektiğine karar verecek kadar çok şey bilmiyordum.

Jeffrey, "Başka ne yaptığını sanıyorsun ki? Bir ordu kurduğuna kendi hayatım pahasına bahse girerim." diyerek sözünü

tamamladı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

“Savaştan yeterince konuştuk.” dedi Anne. “Hadi dans etmeye gidelim. Diskoya gitmeyeli yıllar oldu.”

Trent bana baktı. “Eğlenceli olabilir. Sen de gitmek ister misin?” Burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

Yorgun olsam da, Trent ile ... yalnız başımıza güzel bir gece geçirmek istesem de, partiyi bozan kişi olmak istemiyordum. Başka seçeneğim olmadığını düşünerek, “Elbette.” dedim.

İki saat sonra, hiç olmadığım kadar sarhoş olmuştum. Dördüncü amaretto sour’dan sonra saymayı bıraktım. Çok içmekle çok içip odanın etrafınızda dönmesi arasında bir sınır vardır. İşte tam o sınırdaydım ve sadece tekno müzik olarak sınıflandırabileceğim bir müzikte dans ettikten sonra kendimi bir sandalyeye attım ve Trent, Anne ve abisinin birlikte dans etmelerini seyrettim. Kurt adamlar insanlardan daha güçlülerdi ve bu yüzden bizden daha uzun süre dans edebiliyorlardı. Ve ben bir cadı olmama rağmen, hala insani özelliklere sahiptim.

Trent müziğin ritmine uygun dans ederken bakışların onun üzerindeydi. Sırtım ürperdi. Anne görüş alanımı kapatınca kaşlarımı çattım. Trent’e çok yakın dans ediyordu ve dans konusunda Trent kadar yetenekli değildi. Saçlarını omuzlarından arkaya atarak Trent’in ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Vazgeç Rapunzel, diye düşündüm.

Anne’in Trent ile flörtleşmeye çalışmasını izlerken başım dönmeye başladı ve bayılmayacağımı ümit ederek nefesimi tuttum. Tekno bir atlıkarıncaya binmiş gibi hissettim ve tek yapabildiğim düşmemeye çalışmaktı. Oda etrafımda dönmeyi

kesti ve kendimi tekrar Anne ve Trent'e bakarken buldum. Anne'in Trent'ten neden hoşlandığını anlayabiliyordum. Onda bir şeyler vardı; bir *je ne sais quoi*.*

Ona aşık değildim. Buna emindim ama ona çok değer veriyordum. Sürüsünün onun bir kurtla beraber olmasını isteyeceğini tahmin etsem de kendimi ilişkimizin ilerleyen aşamalarında neler olacağını düşünürken buldum. Sürü lideri olarak kendi türüyle evlenmesi ve üremesi bekleniyordu ve bunu ancak bir başka kurt ile başarabilirdi.

Bu, Mathilda ile yaptığım kuş ve arılarla ilgili konuşmalara benziyordu. Bana doğal düzeni anlatmıştı ve her ne kadar yaptığımız en garip konuşmalardan biri olsa da çok şey öğrenmiştim.

Anlaşılan cadılar ve *warlock*'lar birlikte çoğalabiliyorlardı ama bir cadı için gebe kalmak çok zordu. Bununla ilgili ne hissediyordum emin değildim. Bir gün gerçekten bir ailem olsun istiyordum ama söz konusu gün olabildiğince uzak görüldüğü için zor hamile kalabileceğim düşüncesi belki de çok daha korkunç gelebilecekken bana gayet normal geliyordu. Ve kim bilir belki de benim de başka bir cadıdan hamile kalmam zordu. Bu küçük ayrıntıyı Mathilda ile tartışırken açıklığa kavuşturmayı ihmal etmiştim.

Vampirler teknik olarak ölüydüler. Bu yüzden üreme ihtimalleri yoktu. Perilerin işi ise daha kolaydı. Onlar istedikleriyle çoğalabiliyorlardı; insanlarla, cadılarla, kimle olursa. Sanırım periler Yeraltı Dünyası'nın tavşanları gibiydiler. İblisler cadılar ve diğer iblislerle çoğalabiliyorlardı. Henüz bir iblisle

* Kolayca açıklanamayacak iyi bir özellik anlamına gelen Fransızca sözcük.

tanışmamıştım ama yine de bir iblisle çocuk yapma fikri kanımı donduruyordu.

“Gecen nasıl gidiyor?”

Su altındaymışım gibi hissederek sese doğru döndüm ve bir adamın bana gülümsediğini gördüm. Garip ve avanak bir görünüşü vardı; Gomer Pyle’a^{*} benziyordu. Bir şey demedim ve göz açıp kapayıncaya kadar yanıma oturmuştu.

“Adım Bradley.” dedi Gomer. “Gecen iyi geçiyor mu?”

“İdare eder. Ya senin?” diye sordum. Aslında o da gecesi de zerre umurumda değildi.

“Şimdi daha iyi.” Dişlek dişlek sırttı. Sanki bir eşek yanıma oturmuş bana sırtıyordu.

Yanıma yaklaşmak için hamle yapınca ağızımdan istemsiz bir “Ah” sesi çıktı. Göstere göstere ondan uzaklaştım. Bunu fark etmedi. O da ancak kucaklarına üzerine bir “Seninle ilgilenmiyorum!” notu iliştilmiş bir bomba bırakınca bazı şeylerin farkına varan insanlardan olmalıydı.

Ben atlı karıcaya tekrar binerken, o da, “Ne içiyorsun?” diye sordu.

Odanın dönmeyi bırakması için dua ederek başımı ellerimin arasına aldım ve gözlerimi kapadım. “Daha fazla içmiyorum, teşekkürler.” diyerek başımı kaldırdım. Hayır, dualarım kabul edilmemişti. Oda hala bir plakmış gibi dönüyordu.

“Burada yapayalnız otururken gördüm seni.”

İşaret parmaklarımı şakaklarıma bastırıp odanın yerinde

* Bir Amerikan komedi dizisi karakteri.

durmasını sağlamaya çalıştım. Hala konuşmaya devam edebildiğime şaşırdım. "Bir şarkıda dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Sarışınlardan hoşlanırım."

"Ne istiyorsun, madalya mı?" Andy Griffith Şov'u da hiç sevmediğimi söyleyecektim ama dilimi tuttum. Gerizekalı onu da anlamazdı.

Sanki aynı zamanda kaba kadınları da severmiş gibi güldü. "Senin adın ne?"

"Adı seni ilgilendirmez." diye araya girdi Trent ve ona baktığımda sarhoş adama dik dik baktığını gördüm.

Trent'e gülümsedim. "Selam bebeğim, bu Gomer."

Adam şaşkın şaşkın bana baktı.

"Aslında adım Bradley." dedi.

"Harika, Bradley, senin bir yerlere gitmen gerekmiyor muydu?" dedi Trent gözleriyle ona sessiz bir uyarı verirken.

Bradley eşek gibi gülümsemeyi bıraktı ve sıcak kömürlerin üzerinde oturuyormuş gibi ayağa fırladı. Adam kendisi için neyin iyi olduğunu anlayıp oturduğu yerden kalkınca Trent gülerek başını sağa sola salladı. Oturmadan önce Trent onun uzaklaşmasını izledi.

"Seni bir saniye boş bırakamıyorum." dedi ve kulağını hafifçe dişledi.

"Kurt arkadaşınla gayet iyi eğleniyor gibiydin." Sesimin bu kadar ilgileniyormuşum gibi çıkmasından pişman oldum.

Trent güldü. "Benim küçük cadım beni kısılandı mı?"

Başımı sağa sola sallayarak onu öptüm. "Hayır, kıskanmıyorum."

"Anlaşılan sen sarhoşsun."

Başımla onayladım. "Evet, sarhoşum."

Trent çakır keyif bile görünmüyordu ve kurtların içki içme-
de insanlardan üstün olup olmadıklarını merak ettim. Rand
sarhoş olmamayı kendine olan güveni sayesinde başarıyor gi-
biydi. Belki bütün gece yaratıkları aynı şekilde sarhoş olmu-
yorlardı? Eğer öyle idiyse arayı derhal kapatmam gerekiyordu
çünkü onlara göre çok hafif siklet kalıyordum.

Trent tuvalete gitmek için izin istedi. O gider gitmez, Anne
onun yerine geçti. Onu gördüğüm için heyecanlandığımı söy-
leyemedim ama böylece o da bir başka Gomer'ın yanına
oturmasını engellemiş oldu.

"Burası harika bir kulüp."

İsmi *Interlude* olan bu kulübe daha önce hiç gelmemiştim.
Kulüp, otuzlarının başlarında olan insanlarla dolup taşıyordu.
Müdavimleri uyuşturucunun etkisinde gibilerdi. Bazılarının
gerçekten garip dans stilleri bana bu izlenimi vermişti. Müzik
fena değildi. Sadece tekno pek benim tarzım değildi. Ben daha
çok seksenleri severim. Bana biraz George Michael' verin veya
Inxs" ve eğlenceye hazır olurum.

"Ee, sen ve Jeffrey Trent'i uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"
diye sordum sırf konu olsun diye. Bir yandan da kasmamak
için dua ediyordum.

* Ünlü İngiliz pop şarkıcısı.

** Avustralya kökenli rock grubu.

“Çok uzun zamandır. Abim ve o her zaman iyi arkadaşlıklar ve şimdi sürülerini birleştirdiklerine göre, sanırım artık daha da yakın olurlar.”

Kaşlarımı çattım. Eğer abisi Trent ile daha yakın olacaksa o zaman aynısı onun için de geçerliydi. İçime kötü bir şeyler olacağına dair bir his doğdu ve ben söz konusu olduğumda Trent’in eninde sonunda sürüsünün ihtiyaçlarına boyun eğip eğmeyeceğini merak ettim.

“Siz ne zamandır birliktesiniz?” diye kayıtsız bir şekilde sordu Anne. Ama vereceğim cevabı can kulağıyla dinlediğini fark ettim.

“Belki bir ay ya da daha fazla.”

Başıyla onayladı ve işaret parmağını bardağının ağız kısmında gezdirirken bakışlarını indirdi. “Senden gerçekten hoşlanıyor gibi.”

Kaşlarımı çattım. Buna nasıl bir karşılık verilirdi ki? Sen onunla olmayı arzularken onunla ben birlikte olduğum için üzgünüm diye mi? “Ben de ondan hoşlanıyorum. O iyi biri.”

Parmağını bardağının ağız kısmında gezdirmeyi bıraktı ve içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. “Evet, iyi biridir. Onun için yaptığın şey için teşekkür ederim.”

“Onun için yaptığım şey için mi?” diye sordum. Açıkçası dediğini anlamamıştım. Midemdekilerin dışarı çıkmasına engel olmakla meşguldüm.

“Onu hayata geri getirdin. Bizim için yaptığın hizmetin değerini bilemezsin; bunun karşılığını sana asla ödeyemeyiz.”

Sanki onu canlandırmamışım da biraz şeker ödünç vermişim, yaptığım şey önemsizmiş gibi elimi salladım. Hımm, sanırım bir anlamda ona biraz şeker vermiştim. İçimden gülerek içkime uzandım ve yanlışlıkla Anne'in eline değdim ve nefesim kesildi.

O kadar sarhoştum ki bir görü geldiğini fark etmem bir saniyemi aldı. Görü geldiğini anladığımda gözlerimi kapayarak odaklandım. Bu Anne idi ve başı beladaydı; bir kurt adam tarafından köşeye sıkıştırılmıştı, hem de düşman bir tanesi tarafından. Kurdu kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Neden hemen bir kurda dönüşmediğini anlayamıyordum ama buna kafa yormaya fırsat bulamadan görü geldiği gibi gitti. Geriye kalan ise kurdu Bella'nın göndermiş olduğu gerçeğinin bıraktığı acı tattı.

Anne halimdeki değişikliği fark etti ve sarardı. "Ne gördün?" diye fısıldadı.

Ona söyleyip söylememekte kararsız kaldım ve söylemeye karar verdim. "Çok kısa bir görüydü, Anne. Sadece... herhangi bir yere yalnız gitmediğinden emin ol. Jeffrey her zaman yanında olsun tamam mı?" Trent'i bu cümlelerin dışında bıraktığımı fark edip etmediğini merak ettim.

Anne başıyla onayladı. "Kötü müydü? Jeff'e bir şey mi olacak?"

Bilmemeniz gereken şeyler bildiğinizde işin bu kısmı zor olan kısımdır. İyi haber olduğunda, kolaydır. Herkes mutludur ve iyi haberler verdiğime ben de çok sevinirim. Kötü haber ise tamamen başka bir hikayedir.

"Seni ve başka bir kurdu gördüm."

Benim saçma ifademi anlamlandırmaya çalışıyor gibi gözüktü. Sadece neler olacağını tahmin etmekte zorlanıyordum.

“Öldürülüyor muydum?”

Homurdandım ve bir hanımefendiye yakışmayan bir ses çıkarmamış olduğumu diledim. “Hayır! Sadece bir kurt seni köşeye sıkıştırmıştı ve sana hırlıyordu. O yüzden hiçbir yere yalnız gitme dedim.”

Aklından neler geçiyordu hiçbir fikrim yoktu. Onun yerinde olsam ne düşünürdüm diye hayal etmeye çalıştım ve şu halimle hiçbir şey düşünemedim.

“Ne zaman olacağı hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

Başımı sağa sola salladım. “Hiçbir fikrim yok. Sadece bazı şeyler görürüm ve onları ne zaman göreceğimi hiç bilmem. Bu gördüklerim ne zaman gerçekleşir, bilmem. Günler, aylar ve hatta yıllar geçebilir.”

Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Ona söylediğime pişman oldum. Bu, birinin omuzlarına yüklemek için fazla ağır bir yükü; kötü bir şeylerin başlarına geleceğini bilmek ama onun ne zaman, nerede ve nasıl olacağını bilememek.

“Teşekkürler.” dedi kısık bir sesle. Sadece başımla onayladım ve onun kapı eşiğine bir bomba bıraktığım için bana teşekkür ediyor olmasını ironik buldum. Bardağımı kaldırdım ve erimiş buzun kalıntılarını tepeme diktim.

Neyse ki Trent tuvaletten döndü. “Buradan çıkmaya ne dersiniz?” diye sordu imalı bir şekilde gülerek ve kalçama hafifçe şaplak attı.

Sallanarak güçlkle ayağa kalktım. Trent hemen yanıma

geldi. Anne'in üzgün suratına bakma hatasına düştüm. Ona hiçbir şey söylememeliydim. Bir şeyler uydurmalıydim. Kendime o kadar kızmıştım ki boğulacak gibi oldum.

Kendime kızmamın faydasız olduğunu bilerek bakışlarımı yeniden Trent'e çevirdim. Sonra düşüncelerim bir kez daha gördüklerime kaydđ. Neden bilmiyorum ama bu son gördüklerim beni gerçekten kaygılandırmıştı. Belki de türler arasında olacak bir savaşın artık sadece uzak bir ihtimal olmadığı ama her geçen günle biraz daha kesin bir gerçekliğe dönüştüğünü bana gösterdiği içindi.

an dört

Bir hafta geçmişti ve ben kendimi Christa'nın odasında, Trent'le ayrılığımıza sızlanırken buldum. Bir erkeği bir ay boyunca elimde tutmayı başarabilmiştim ve sonra beni pat diye terk etmişti.

"Bunun için ağlamayacağım," dedim, duygularımı belli etmemeye çalışarak. Henüz ağlamamıştım. Neden şimdi ağlayacaktım ki? Christa yatağına oturdu ve bütün uzuvlarını, dişlerini ve tüylerini kaybetmiş, biraz ilgi için ona doğru topallayan bir kediymişim gibi baktı bana.

"Ağlayabilirsin, belki de ağlamalısın."

"O sefil ahmağa gözyaşlarıma şahit olmanın zevkini tattırmak istemiyorum". Aslında Trent'in gerçekten sefil bir ahmak olduğundan da emin değildim. Başka bir kurt saldırısından sonra bana, benim güvenliğimi tehlikeye atmadığından emin olana kadar beni göremeyeceğini söylemişti. Ama onu suçlamak ve ondan nefret etmek

daha kolaydı ve ben de bunu seçtim.

Christa saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde topladı. "O sadece seni korumaya çalışıyordu."

Kendimi dağınık yatağına attım ve odadaki tek düzgün şeye, tavana doğru baktım. "O da bunu söyledi, ama bence bu sadece bir bahane. Sadece benim güvenliğimden endişe ettiğini ve beni bu kadar çok önemseydiğinden dolayı beni bir süre göremeyeceğini söyledi."

Sonra gözyaşlarım süzüldü, ama bunlar Trent'i özlemimin değil, aşağılanmanın gözyaşlarıydı ve bunun için gözyaşı dökmekte bir sakınca yoktu. Mahvolmuş ilişkim için ağlayacaktım, ama terk edildiğim gerçeğine ağlayabilirdim. Onun şimdiden, şanssız bir kadının yatağını onurlandırıdığını tahmin edebiliyordum. İşkenceye uğramış zihnimde aniden Anne'in yüzü canlandı ve bu görüntüyü uzaklaştırmak zorunda kaldım.

En azından Rand evde değildi ve benim bu acınası halime tanık olmuyordu. Bütün hafta boyunca iş için Londra yakınlarındaydı ve Trent'le benim evimdeki karşılaşmadan beri benimle konuşmadığı gibi, bu işin ne olduğu konusunda da, ne benle ne de Christa'yla konuşmuştu. Her zamanki Rand işte...

"Bu gece neden burada kalmıyorsun?" diye sordu Christa, yatıştırıcı bir şekilde elimi okşamak için uzanırken. "Hazır erkekler yokken kızlar gecesi yapabiliriz."

Gözyaşlarımı gömleğimin koluna sildim ve doğruldum. "Senin bu gece John'la planın yok mu?"

Kafasını salladı. "Hayır, ona bu geceyi sana ayırdığımı söyledim. İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

“Şey, umarım üzgün olduğumu söylememişsinizdir. Biliyorsunuz, bu direkt ahmak suratının kulağına gider.”

Christa gülerek eliyle ağzının fermuarını kapatıp anahtarını da uzağa fırlatır gibi yaptı. “Tek kelime dahi etmedim.”

Başım la onayladım ve parmağımın ucuyla yünlü yorganının desenini takip ettim. “John’la aranız nasıl?”

Texas kadar büyük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “İyi. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

Onun için mutlu olmayı denedim ama kendi aşk hayatımın berbat olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten zordu. Duyarsız gibi görüldüğüme *eminim ama en azından dürüstüm*.

“Bu iyi,” dedim ve ayağa kalktım. Christa’nın odasının ortasındaki yığından halıyı seçmeye çalıştım. Yerde kirli kıyafetler bir piramit oluşturmuştu ve etrafta mutfağı mahvetmeye yetecek kadar bulaşık vardı.

“Bir süredir onun arabasını burada görmüyorum,” dedim.

Mermer şöminenin yanındaki koltuğa kendini bıraktı, üstelik hali hazırda orada duran elbiseyi ve bir tomar çorabı da çekmeye tenezzül dahi etmeden. “Bunun nedeni evinde bir daha asla kurt istemediğine dair Rand’in koyduğu kural.”

“John’un gelmesine bile mi izin vermiyor?”

Başıyla onayladı. “Sanırım sen ve Trent yüzünden kızgındı. Ertesi sabah Londra’ya gitmek için ayrıldı ve bana söylediği tek şey iş için bir haftalığına gitmesi gerektiği idi. O zamandan beri ondan haber almadım.”

“Bir hafta oldu mu? Sence onu aramalı mıyız?” diye sor-

dum. Rand'in bir yerlerde başına bir şey gelmiş olmasından endişe duyuyordum.

Christa başını sağa sola salladı. "Hayır, sanırım Rand olabileceği kadar güvende. Bir *warlock*'a kim tehdit oluşturabilir ki?"

İyi bir noktaya parmak bastığını düşünerek başımla onayladım. Rand besin zincirinin en tepesindeydi. Sonra düşünceleirim onun kısa zaman önce bütün kurtların evine girişini yasaklamasına yöneldi. "Rand'in benimle probleminin ne olduğunu bilmiyorum. Bana sahip olamayacağı zaman beni istiyor gibi. Tanrım, erkekler çok sinir bozucu."

"Evet, öyleler," diye onayladı Christa ve sonra sessizleşti. Gözlerini üzerimde hissettim ve şüphelerim alevlendi.

"Ne?" diye direttim ve kafasındaki her neyse, bunu söylemeden yerimden kıpırdamayacağımı gösterircesine kendimi tekrar dağınık yatağa bıraktım.

"Rand'in geçen gece bir misafiri vardı, bir kadın," dedi. Bana bundan bahsetmek istememiş ama aynı zamanda bahsetmesi gerektiğini düşünmüş gibi görünüyordu.

Bu haberle, patlamış bir balon gibi, tüm benliğim sönüverdi. Rand'i aklımdan çıkardığımı sanıyordum ama belli ki durum böyle değildi. Sanki kader, bir fıçı kıskançlık tozu yaratıp kulağımdan içeri üflemiş gibiydi. Kusacakmışım gibi hissettim. "Bir kadın mı?"

"Senin kadar güzel değildi."

Christa'yı ve zamanlamasını takdir etmeliydim. Bu aklıma gelen ilk düşünceydi; kadının güzel olmadığını ummuştum.

“Sanırım Londra’da yaşıyor,” diyerek devam etti Christa.

“Bu yüzden de Rand şu an orada,” diyerek bir iç çekişle cümlesini onun için bitirdim. Küçük bir parçamın öldüğünü hissettim ve tepkimden dolayı kendimden nefret ettim. Rand ile aramda bir şey olmadığını, asla bir şey olmayacağını ne kadar erken fark edersem o kadar iyi olacaktı.

“Off, benim neyim var böyle?”

Christa kafasını sağa sola salladı. “Sen bir kadınsın.”

“Tanrım, Chris, onu unutabildiğimi düşünmüştüm. Evden taşınmam ve Trent’le olan ilişkim ... Onu gerçekten geride bıraktığımı düşünmüştüm.” Gözlerim doldu ve Christa sandalyesinden fırlayıp kollarını açarak bana sarıldı.

“Şimdilik tek bildiğim onun bir iş gezisinde olduğu,” dedi. Bebek pudrası kokulu deodorantıyla neredeyse boğulmama neden oluyordu.

Desteği için teşekkür edercesine elini okşadım. “Her neyse, bu beni ilgilendiren bir şey değil nasılsa.”

Christa başıyla onayladı ve ben rahatlayayım diye benden biraz uzaklaşmasına rağmen, çektiğim aşk acısına çare olmuş sarılmasından bana bir doz daha gerekebilir diye yine de belli bir yakınlıkta oturmaya devam etti.

“Doğru, ama hislerinizle ilgili hiç adım atmasanız da, ikinizin de birbirinizi hep istediğiniz gerçeğinden de kaçamazsın. Sanırım böyle yapmanız da iyi oldu çünkü bu tip şeylerin hep bir sonu vardır. Hem sonra aranızda bir şey olsaydı, iş ilişkinize ne olurdu?”

“Bozulurdu.” diye cevapladım. Bir yandan da duygularımız-

la ilgili hiç adım atmamış olmamızın nedeninin iş ilişkimiz olduğunu düşünüyordum ve bunun üzerinde düşünmekten de bıkip usanmıştım. Eğer “iş arkadaşlığımıza” bir dolu kurşun sıkabilecek olsaydım, anında yapardım.

Aniden odada volta atma ihtiyacı hissederek yerdeki ıvır zıvırın arasından yürümeye çalıştım. Chris’in masasına gelince durdum ve kendimi sandalyenin üzerine bıraktım. Pembe bir elbisenin altından çıkmış birkaç fotoğraf gözüme çarptı. Elbiseyi çekip fotoğrafları aldım. Hepsi büyükçe bir çerçeve boyutundaydı. Siyah beyaz bir tanesi Pelham Malikânesi’nin fotoğrafıydı. Gotik ön yüzü ve yaratık şeklindeki heykelleriyle, bana Wingfield Hall’u, Jane Eyre’deki Bay Rochester’ın evini hatırlattı.

Bir sonraki fotoğraf Rand’in gül bahçesiydi. Çiçeklerin renkleri çok canlıydı; fotoğrafa dokunsam güllerin kırmızılığı parmağıma bulaşacak gibiydi. “Bunlar çok güzel, Chris.”

Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Küçük hallerini Rand’e gösterdim ve benden onları, eve asmak için büyütmemi istedi. Ben de onları, onun için çerçeveleyecektim... küçük bir sürpriz gibi.”

Eğer Rand’in Christa’ya, ona olan sevgisini fiziksel sevgiden, daha kardeşçe bir sevgiye çeviren büyüyü yaptığını hatırlamasaydım, Christa’nın Rand’e karşı tekrar bir şeyler hissettiğini düşünürdüm. Ama öyle olmadığını biliyordum...

“Eminim bu onun çok hoşuna gider.”

Rand’in sepya tonlamasıyla yapılmış bir portresi olan sonraki fotoğrafa geçtim. Uzun kollu bir gömlek ve koyu renk pantolon giymişti. Bir tabureye oturmuş, bir ayağını öne doğ-

ru uzatmıştı. Hafif bir rüzgar esse onu uçurabilecekmiş gibi kaskatı durmuştu. Yüzündeki hafif gülümsemeyle, sanki Mona Lisa'yı taklit etmeye çalışmış da, hiç becerememiş gibi duruyordu. Tamamen rahatsız görünüyordu. Gülümsememe engel olamadım.

"Bunu çerçeveletmeni istedi mi?" diye sordum.

Kafasını hayır anlamında salladı ve bir kahkaha attı. "Bunu şaka olsun diye oraya koydum, çünkü orada çok komik görünüyor. En kötüsü de, bana poz verirken senden bile daha rahatsız olmasıydı."

Güldüm ve bir sonraki fotoğrafa geçtim. Benim fotoğrafımdı ve verandamda, kucağında Plum'la bacak bacak üstüne atmış, oturuyordum. Üzerimde mavi bir kot ve beyaz bir tişört vardı. Saçlarımın uçları omuzlarımın üzerinde dışa doğru kıvrılmış ve bir tarafı, rüzgardan dolayı hoş bir şekilde havaya kalkmıştı. Christa'nın bu fotoğrafı çekişini hatırlıyordum. Ona bu fotoğrafı çekmemesini söylerken çekmişti. Mutlu görünüyordum ve dudaklarıma küçük bir tebessüm yayılmıştı.

"Bununla ne yapacaksın?" diye sordum fotoğrafı kaldırıp.

Christa yüzünü bir sır saklıyormuş gibi hafifçe eğdi. "Bu Rand için. Sana söylememi istemedi."

"Bunu çerçeveletmek mi istedi?" Sesimdeki hayreti gizleyemedim.

Başıyla onayladı. "Bu sırrı daha fazla içimde tutamazdım," dedi umursamaz bir gülücükle. "Bu fotoğrafın tam anlamıyla... seni yansıttığını söyledi."

"Vaay!" Fotoğrafları masasının üstüne bıraktım. Ne düşü-

neceğimi bilmiyordum ve ben de hiçbir şey düşünmemeyi seçtim. "Bunlar çok güzel, Chris. Gerçekten etkilendim."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Sanırım fotoğrafçılık dersleri almaya başlayabilirim... Yani, anlarsın ya, yeteneklerimi biraz geliştirmek için."

Aniden kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissettim. Ona, yetenekleri için yeterince destek olmamıştım. Tanrım, hatta son zamanlarda onun yanında bile değildim. Arkadaşımı tamamen görmezden gelecek kadar kendi hayatıma mı dalmıştım yoksa? Cevabı apaçık ortadaydı. "Tanrım, Chris, son zamanlarda çok kötü bir arkadaş oldum. Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm."

Bir el hareketiyle endişemi yatıştırdı. "Kendi işlerinle çok meşguldün Jules. Şu aralar yaşadıklarının ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Kendini kötü hissetme. Sadece birkaç resimden bahsediyoruz."

"Hayır Chris, kendi hayatıma bu kadar yoğunlaşmamalıydım. Gerçekten üzgünüm."

Sadece gülümsedi. "Bir şişe şaraba ne dersin?"

Bir şişe şarap — tam da doktorun tavsiye ettiği şey. Kendimi alkolle uyuşturmak. Tam olarak sorunlarımı çözmek için uyguladığım bir yöntem değildi ama olsun. Denize düşen yılanı sarılır.

"Süper derim." Saati me baktım. "Saat sekiz olmuş. Yeterince geç."

Christa ayağa kalktı ve ben de onu, alt kata, sayısız şişenin sıralandığı şarap mahzeninin bulunduğu yere kadar takip et-

tim. İkimiz de şarap gurmeleri olmadığımızdan orada sessizce kararsızlık içinde durduk.

"Sence bunlardan herhangi birini özel olarak saklıyor mudur?" diye sordu Christa.

Kafamı hayır anlamında salladım. Saklıyorsa da umursamıyordum. "Kimin umurunda?"

Christa güldü. "Bu tavrını sevdim, Jules." Hangisini seçeceğinden emin değilmiş gibi elini şişelerin üzerinde gezdirdi.

"Gözlerini kapa ve birini seç," dedim gülümseyerek.

Gözlerini kapadı ve sanki eşeğe kuyruk takma oyunu^{*} oynuyormuş gibi ileri doğru uzandı ve bir Merlot kaptı. Gözlerini açtı ve tekrar şişelerden oluşan duvara dönmeden önce elindeki şişeye göz attı.

"Belki birkaç tane daha almalısınız, ha?"

Daha fazlasının bizi daha mutlu edeceğini düşünerek güldüm. "Tabii ki, zararı olmaz."

Bir Merlot, bir Chardonnay, bir Pinot Grigio ve bunlara ek olarak da bir Syrah olmak üzere dört şişe şarap yüklenip Christa'nın odasına geçtik. Christa CD çalarını açtı ve new age^{**} türü bir parça çalmaya başladı.

"Bu da ne böyle?" diye hoşnutsuzca sordum ve yatağının üstünde oturacak bir yer ayarladım. Chris de bana katıldı.

* Cadılar bayramı kültürü olan ülkelerde çocuklara oynatılan bir oyun. Oyunda çocukların gözleri bağlı olarak ellerindeki kağıttan kuyrukları duvardaki eşek resmini bulup doğru yere yapıştırmaları gerekir.

** Rahatlama ve pozitif hisler yaratma amaçlı, çeşitli tarzlarda huzur verici bir müzik.

“Bu benim meditasyon müziğim.”

“Ne? Bunu ne zamandır yapıyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı ve yüzüne sanki alınmış gibi bir gülümseme yerleştirdi. “John bunun ruha iyi geldiğini söylüyor.”

Gözlerimi devirdim. “Aman Tanrım.”

Meditasyon müziği kulağa, Orta Batı’daki ucuz bir otelin asansöründe duyabileceğiniz türde bir müzik gibi geliyordu.

“Bardakları unuttuk, değil mi?” diye sordu dikkatimi “müzik”ten başka yöne çekerek. Ben başımla onaylarken, o da yatağından çekmeceye doğru uzanıp bir tirbuşon çıkardı.

“Bunu çekmecende mi saklıyorsun?” diye gülerek sordum.

“Bunlardan birine ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.” Merlot’nun mantarını çıkardı ve şişeyi kafasına dikti. Tam bir ayyaşa benziyordu. Ağzını koluyla sildikten sonra şişeyi bana doğru uzattı.

Şarabı aldım. “Şimdiye kadar duyduğum en berbat müzik eşliğinde dört şişe şarabı bardaksız içmeye,” diyerek şişeyi kaldırdım.

Christa bir kahkaha patlatarak Pinot’yu kaptı ve mantarını çıkarttı. Beni taklit edercesine şişeyi yukarı kaldırdı. “Şerefe”.

İki saat sonra ikimiz de kafayı bulmuştuk. Kız kıza geçilecek bir geceye ne kadar ihtiyacım olduğunun farkına varmamıştım. Spokane, hayatımızın eskiden nasıl olduğu, erkek arkadaşlar ve ayrılmalar üzerine konuştuktan sonra, hayatımda

* Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Michigan, Minnesota, Missouri, Nebraska, North Dakota, Ohio, South Dakota ve Wisconsin.

biraz olsun östrojenin varlığını ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu Christa. Sağ gözü, yaşlı bir kadının külotlu çorabı gibi aşağı doğru sarkıyordu ve bu, Christa sarhoş olmuş demektir. O, bunun bir çeşit göz tembelliği olduğunu söylüyordu. Bu bana inanılmaz komik geldi ve küçük bir öksürükle kapamaya çalışsam da güldüğümü saklayamadım.

“Kesinlikle,” diyerek elimi uzattım ve o da Chardonnay şişesini avucuma tutuşturdu. “Kaçınıcı şişedeyiz?”

“Hmm, sanırım üç,” dedi hıçkırarak.

Kalanını dikip şişeyi halıya bıraktım ve bir yığın People dergisine çarpana kadar şişenin yuvarlanışını izledim.

“Saat kaç?”

Christa hiçbir zaman kol saati kullanmazdı. Bu yüzden cebinden cep telefonunu çıkardı ve tembel gözünü kısarak saate baktı. “Neredeyse gece yarısı olmuş.”

“Midem bulanıyor,” dedim ve omzundan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. “Yatmalıyım.” Birkaç saniye kendi başıma ayakta durmayı başarinca döndüm ve kapıya doğru yürümeye başladım. Ayaklarımda sanki paletler varmış gibi hissediyordum.

Christa tekrar hıçkırdı. “Eve mi gideceksin?”

Kafamı hayır anlamında salladım ve oda dönmeye başlar-ken sandalyesinin üst kısmını yakaladım. “Yürümek için çok sarhoşum. Eski yatak odama gideceğim.”

Christa el salladı ve yatağının içine girdi. Çok kıskanmış-

tım; yatak odama kadar yüz elli metre yürümek istemiyordum.
“İyi geceler.”

“İyi geceler, Christa ve teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı.”

Ben eşikte tökezlerken gülümsedi. El sallayıp kapısını kapattım ve eski yatak odama doğru harekete geçtim. Tenteli yatağımın görüntüsü sarhoş gözler için görülmeye değerdi. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Pencereye yöneldim ve bu tanıdık görüntünün sıcaklığının tadını çıkardım. Dolunay Pelham Malikanesi'nin yeşil bahçesini maviye boyuyordu.

Sonunda geri dönmeye karar verdin demek.

Pelham'ın kafamdaki sesiyle ona doğru döndüm ve gülümsedim. *Sanırım uzun zaman oldu.*

Pencerenin yanında bana katıldı ve neye baktığımı görmeye çalıştı. *Kurt kendi yoluna mı gitti?*

Bütün gece beni ve Christa'yı dinledin, değil mi?

Yapacak başka neyim var ki?

Güldüm ve ona baktım. Bir hayalet, bir enerji olmasına rağmen, onu tamamen görebilmemin ne kadar garip olduğunu düşündüm.

Pelham, benden seni hayata geri getirmemi neden hiç istemedin? Kafamda bunu Pelham'a sorarken neredeyse kendi ayağıma takılıp düşecektim.

Pelham, yatağın üstünde çenesi avcunun içinde otururken aynı Düşünen Adam'a benziyordu. *O kadar uzun zamandır bu haldeyim ki dış dünyanın nasıl olduğunu düşünemiyorum bile.*

Korkuyor musun? diye sordum, ve düşündüm ki ben de

onun yerinde olsam, muhtemelen ... aynı şekilde hissederdim.

Belki de... Bunu çok da fazla isteniyorum. Önemsediğim her şey bu evin içinde. Gülümsedi, ama üzgün görünüyordu. Şimdi, kurda gelelim...

Konuyu ustaca değiştirmese de bundan dolayı ona yine de saygı duydum.

Evet, beni terk etti. Yüzüme vurabilirsin.

Pelham omuz silkti. *Neden bunu yapmak isteyeyim ki? Bunu zaten kendi kendine yüzüne vurduğunu görebiliyorum. Bu yüzden mi sarhoşsun?*

Güldüm. Ne kadar da zeki bir hayalet. *Evet, sanırım. Nedenlerinden biri de bu.*

Kurt senin gibi güzel bir kadının gitmesine izin verdiği için çok aptal olmalı...

Eğer hayatta olsaydın seni şu an öperdim!

Bu durumumun seni engellemesine izin verme, dedi ve ben sadece başımı iki yana salladım.

Yine de teşekkürler.

Pelham iç çekti ve bana sarılmaya çalıştı. İçimden geçti ama yine de jestini takdir ettim. *Yatmalıyım. Çok başım ağrıyor. Bunu dedikten sonra yalpalayarak odaya döndüm ve çok fazla içmiş olduğumu düşündüm.*

Seni soyunurken izleyebilir miyim?

Gözlerimi devirdim. Nasıl olsa izleyeceksin.

Başıyla onaylarken göz kırptı. Yatarken giymek için bir şey-

ler bırakmış olduğum umuduyla çekmecelere baktım. Sarhoşken yapılan büyü'nün iyi sonuçlar vermediğini daha önceden öğrenmiştim. Bu yüzden kendi geceliğimi yaratamazdım. Peki ya baş ağrısı? Onu da çekmeliydim.

Hiçbir şey bulamadığım ve Christa'yı da uyandırmak istemediğim için Rand'in odasına gidip bir tişört almaya karar verdim. Onun için sakıncası olmayacağını umdum ve sonra bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Nasıl olsa burada değildi, bu yüzden ne önemi vardı ki?

Kapıyı açtım ve derin bir nefes aldım. Rand'in kendine has baharatlı erkeksi kokusu beni içeri çekti ve vücudumu ısıttı. Bu oda, koyu vişne ahşap kaplamaları, kocaman koyu kahverengi mobilyaları ve devasa kitaplığıyla maskülen bir odaydı. Daha önce Rand'in odasında hiç bulunmamıştım ve şimdi tek başıma burada olmak, beni, etrafı karıştırmaya iten bir heyecan içinde bırakıyordu.

Gördüğüm en geniş yatağın yanındaki sehpanın üzerinde bir şişe şarap duruyordu. Tanrım bu o kadar büyük bir yataktı ki! Özel sipariş üzerine yapılmış olmalıydı. Zihnimde Rand'in, yatağında Londra'daki kadınla şarap içtiği görüntüsü belirdi ve bir an bayılacakmışım gibi hissedip şöminenin kenarına tutundum. Baş dönmesi geçince şaraptan içmeye karar verdim ve büyük bir yudum aldım. Sonra yatmak için giyecek bir şeyler bulmaya çalışma işime geri döndüm.

Rand'in dolabı, hepsi de renklerine göre sıralanmış giysilerle doluydu. Onda bir çeşit obsesif kompulsif bozukluk*

* Bir çeşit ruhsal hastalık. Buna göre kişi gün boyu, kendini durduramadan aynı şeyi yapıp durabilir. (Ör: Tekrar tekrar el yıkamak)

olabileceğini düşündüm. Beyaz bir tişört buldum ve onu koklamaktan kendimi alamadım. Tam anlamıyla Rand gibi kokuyordu - çamaşır deterjanına ek olarak biraz da onun parfümü. Tanrım, kusmak istiyordum.

Geri geleceğini sanıyordum.

Kafamı kaldırdım ve Pelham'ı Rand'in yatağında bana bakarken buldum. Tabii ki beni çıplak görme şansını kaçırmayacaktı. *Yatarken giyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden Rand'den bir tişört ödünç almak istedim.*

Aa, anladım. Peki, devam et, giy onu.

Gömleğimi çıkardım ve Rand'in gösterişli sandalyelerinden birinin yan tarafına astım. Pelham'ın gözleri her hareketime ve sarhoşluğuma kilitlenmişti. Bu aslında çekici ve iyi hissetmemi sağlıyordu. Pantolonumu da çıkarıp bluzumun üzerine yerleştirdim. Sonra da sütyenimi çözdüm ve dudaklarının kenarını aydınlatan gülümsemesini izledim.

Çok güzel.

Sonra Rand'in tişörtünü kafamın üzerinden geçirirken Pelham kaşlarını çattı. *Peki ya külodun?*

O duracak. Şimdi git ve beni yalnız bırak.

Dudakları düz bir çizgi halini aldı ve ortadan yok olduğunda ben de hemen arkasından kapıyı kapattım; böylece geri dönerse hoş karşılanmayacağını anlardı. Rand'in odasını karıştırmak ve kalan şarabı bitirmek için biraz zaman istiyordum.

Odanın her yerinde Rand'in çeşitli insanlarla çekilmiş fotoğrafları vardı; birisini aldım ve inceledim. Rand Alpler'de gibiydi - karlı ve dik yamaçlı dağlardaydı. Üzerinde mavi kar

kiyafeti, kafasının üstünde de saçlarını bozan kayak maskesi vardı. Gamzeleri hem kocaman gülümsemesini ortaya çıkarıyor, hem de bu sayede daha belirgin hale geliyordu. Hemen yanında genç bir adam duruyordu ama ben onunla ilgilenmiyordum.

Fotoğrafi yanıma aldım ve dev yatağın ortasına doğru ilerlerken şarap şişesini de kapıp birkaç yudum yuvarladım. Beni sıcacık karşılayan yatağın iyice içine gömüldüm. Kuş tüyü şilte, kuş tüyü yorgan ve kuş tüyü yastıklarla bir kuş tüyü bulutunun içindeymişim gibi hissettim. Tanrıya şükürler olsun ki ördeklerle alerjim yoktu.

Şarabın kalanını mideme indirdim ve boş şişeyi komodinin üzerine bırakıp dikkatimi elimdeki fotoğrafa çevirdim. Rand hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Yatağın başına yaslanıp fotoğrafı göğsümün üzerine yerleştirirken, şu anda Rand'le bu yatakta olmanın ne kadar güzel olabileceğini hayal ettim.

“Jolie, uyan.”

Sesin uzaktan gelişi ve kafamın içindeki zonklama, beni duymazdan gelmeye zorluyordu; böylece rüyalarımda huzur bulmaya devam edebilirdim. Göz kapaklarımdan içeri giren sıcak güneşi hissetmeye başlamıştım ama bir türlü kalkamıyordum çünkü eğer kalkarsam başımdaki ağrıyla baş edebileceğimi sanmıyordum.

“Jolie.” Ses ısrarcıydı. Üzerimdeki örtüyü daha yukarı çekerek rahatsızlığımı belirten bir inleme sesi çıkardım.

Örtü kendini geri çekti ve bacaklarıma işleyen soğukla kıpırdandım. Gözlerimi açtığımda karşıma çıkan koyu ahşap kaplamalar ve duvarlardaki koyu yeşil boya tanudık değildi. Önümde boş bir şarap şişesi duruyordu ve çeneme sivri bir şey batıyordu. Batan şeyin ne olduğunu anlayamadan Rand uzandı ve kollarımdaki çerçeveli fotoğrafını aldı. Başımındaki ağrı utanma hissetmeme fırsat vermeyecek kadar fazlaydı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve meraklı bakışlarıyla bana dönmeden önce fotoğrafı yerine, şöminenin üzerindeki rafa koydu.

“Yatağında ne yapıyorsun?” diye sordu yatağa doğru gelirken.

Doğrulup oturdum ve anında başımdaki zonklamadan dolayı buna pişman oldum. Tişörtü belime kadar sıyrılmıştı ve uygunsuz görünmemek için hemen onu bacaklarımdan aşağıya doğru çektim. Böylece tamamen uygunsuz da görünmemiş oldum. En azından külotum üstümdeydi, aksi halde Rand’e güzel bir şov yapmış olacaktım. Ağzımın kenarında bir ıslaklık hissedince onu sildim ve sonra yastığının her tarafına salyalarının bulaştığını fark ettim.

Mükemmel Jolie, gerçekten mükemmel.

“İıı... neden senin yatak odanda olduğumu bilmiyorum,” dedim mahcup bir gülümsemeyle.

Kızgın görünmüyordu, hatta eğleniyormuş gibiydi. Yanıma oturdu. “Söylemem lazım ki, düşüneceğim son şey, seni yatağında yarı çıplak halde bulmak olurdu.”

“Dün gece Christa’yı görmeye geldim ve senin şarabını içip ayrılığımı konu...”

“Kurtla ayrıldınız mı?” diye sözümü kesti Rand. Yüzü cildileşmişti.

Ağrımının durmasını istercesine başımı tuttum. “Sanırım kurt benden ayrıldı demek daha doğru olur.”

Rand onaylarcasına başını oynattı. “İyi misin?”

“Yaşayacağım. Uyumak için giyecek bir şeyim yoktu ve senden bir tişört ödünç almak için odana geldim. Sonra şarabının kalanını içtim ve ... yatağında uyuyakalmışım. Üzgünüm.”

“Ve yastığının her tarafına salyanı bulaştırmışsın.” Güldü. “Özüre gerek yok. Öyle görünüyor ki, akşamdan kalmanın etkileri hala devam ediyor.”

Başımla onayladım. “Evet, kötü bir şekilde.”

Eliyle başımı kucığına koymamı işaret etti ve koyduğunda baş ağrımı geçirmek için ellerini başımın üzerine koydu. Zihnimde, dilimin üzerinde eriyen bir naneli şeker canlandırarak ağzımın kokmasını önledim. Kekliküzümü tadı alarak birkaç defa yutkundum.

“Rand, bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” diye sordum. Hala soruyu sorabilecek kadar sarhoştum.

Güldü. “Bunu ben de kendime defalarca sormak zorunda kalıyorum.”

Alnımdaki eli bana gittikçe ağır, sıcak ve yumuşak gelmeye başladı. Üzerimdeki yakışıklı yüzünü incelerken gülümsedim. “Bu açıdan bile çok çekicisin.”

Dudaklarına memnuniyet içinde bir gülümseme yerleştirirken başım iki yana salladı. “Bu açıdan asıl sen çok çekicisin.”

Sarhoşluğumu bahane ederek ona her zaman merak ettiğim soruyu sormaya karar verdim. "Rand, bu şekilde görünmek için ... büyü kullanıyor musun?"

Kahkahası odaya yayıldı. "Daha neler! Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Hayır!"

Gülümседim ve kucagında kıpırdandım. "Uzun zaman önce bana bütün cadıların birbirlerine çok çekici geldiklerini söylemiştin."

Gülümsemesi gitti ve tekrar ciddileşti. Parmaklarını yavaşça saçlarımın arasında gezdirip onlarla oynamaya başladı. "Evet, ama senin için hissettiklerim bunun ötesinde, Jolie."

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı ve itiraf ettiği şeyi anlamam bir saniye sürdü. Belki de daha sık sarhoş olup onun yatağında uyumalıydım. "Ben de aynı şeyi senin için hissediyorum. Her zaman hissettim."

Düşünceyi tartar gibi başıyla onayladı. "Sanırım en iyisi hislerimiz konusunda herhangi bir adım atmamak. Bu sadece işleri daha karmaşık hale getirir."

Çılgılık atma dürtüme karşı koydum ve gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Ağlamayacaktım, ama aynı zamanda nedenini de bilmeliydim. "Neden?"

"Son olaylardan sonra sanırım en iyisi aramızdaki mesafeyi korumak ve ilişkimizi iş arkadaşlığı düzeyinde tutmak."

"Hangi son olaylar?" Acaba Trent'le ilişkimini mi kastediyordu? Bu çok geride kalmış gibiydi.

Başını iki yana salladı. "Sadece... yapamayız."

Doğruldum, ama o gözlerime bakmıyordu. Hep aynı saçma sapan cevabı veriyordu. Acaba hiç hislerine boyun eğip, istediği gibi - benim ondan istediğim gibi beni sevebilecek miydi merak ediyordum. Sonra, onun zaten bir ilişkide olabileceği aklıma geldi. Midemin nasıl bir tepki vereceğinden çekinerek o konuya girmeye cesaret edemedim.

“Böyle söyleyeceğini biliyordum.” Kalktım ve midem bulandığı için yatağa tutundum. Kusacak gibi oldum. “Çok fazla şarap içmişim.”

Ayağa kalktı ve elini karnıma koydu. Sıcaklık avuçlarından önce mideme sonra vücudumun üstüne yayıldı ve karın kaslarım titredi. Bulantı hissi kaybolmuştu. Kollarımı boynuna dolamadan edemedim ve daha yakın olma ihtiyacıyla ona sarıldım. Bir an için duraksadı ama sonra o da bana sarıldı ve beni başımdan öptü.

Tekrar oturdu ve eliyle başımı kucağına koymamı işaret etti. Neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Belki de itiraz etmek için çok yorgun ve fazla akşamdan kalmaydım.

“En büyük kurt sürülerinden birisiyle görüşmek için Londra’daydım,” diye söze girdi. “Bella onları Amerika’dan sürdükçe, gittikçe daha fazla kurt İngiltere’ye göç etmeye başladı.”

“Yani Trent’in söylediği doğrudu. Hepsi senden sığınacak bir yer istiyor,” dedim bunun ne anlama geldiğini düşünürken. Bella, onun yanında olanların ve ona karşı olanların kimler olduğuna karar vermede hızla yol alıyordu. Benim için gelmesi sadece an meselesiydi. Onun cebindeki büyük ikramiye dim ve er ya da geç ödülü almak için gelecekti.

“Evet, bizim de bir güç birliği kurmanız gerektiğini düşü-

nüyordum," diye sözünü bitirdi.

"Yani Bella'nın yaptığını yapacağımızı mı söylüyorsun?"

"Maalesef bize başka bir seçenek bırakmadı. Büyük bir ordu kuruyor ve planı, bizi bu orduya katılmaya zorlamak ya da öldürmek. Ve ben, dövüşmeden teslim olmayacağım," diye sözünü bitirirken parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve onları topuz yapar gibi bir araya topladı. Sonra topuzu hafifçe gevşetti ve ben, onun nazik ellerinin verdiği hisle gözlerimi kapadım.

"Söylesene, Londra'da ne vardı?" diye sordum. Tabii ki cevabın bir kadın olduğunun farkındaydım. Bunu sorduğum için kendime kocaman bir tokat atabilirdim.

"Bir arkadaşım, Gwynn. O deneyimli ve güçlü bir cadı ve aynı zamanda yarı vampir."

Ve aynı zamanda da seninle sevişiyor, diye düşündüm. On-
dan çoktan nefret etmiştim. "Bizim için ne yapacak?"

"Onun meclisi İrlanda'yı kontrol ediyor ve İskandinavya'yı kontrol eden bir *warlock* müttefiki var. Yani bu bölgeler kontrolümüzde. Yarı vampir olduğundan, vampirlerle de özel bir bağlantısı var ve birçoğu çoktan ona katıldılar."

Rand topuzu gevşetti ve sanki örecekmış gibi saçlarımı ayırmaya başladı.

"Yani o bizim Avrupalı cadılar ve *warlock*'larla bağlantımızı mı sağlayacak?"

"Evet ve ben de İngiltere'ye yeni ayak basmış bütün kurt adamlara onların bize katılmalarını ya da buradan gitmelerini şartını koşacağım. Bizimle değillerse bize karşı olduklarını kabul etmeliyiz."

“Bu olanlara inanamıyorum,” diye homurdandım, tekrar midem bulanarak.

“Evet, bu maalesef böyle ve biz olacaklara karşı hazırlıklı olmalıyız. Bir hafta içinde bir toplantı düzenleyeceğim. Kurt adam sürülerinin liderleri, bazı seçkin vampirler ve Avrupa’nın tüm cadıları katılacak. Bella’nın ordusuna karşı biz de toplanmaya başlamalıyız. Onlara, Bella’da olmayan güçlü bir silahımızın olduğunu göstermek istiyorum.”

Sözlerinin ağırlığını hissettim ve iç geçirdim. Bütün evren bana güveniyor gibi görünüyordu. Bense bir kahraman falan değildim. “Ne kadar iyi bir silah olduğumu bilmiyorum ama senin yanında olmaktan mutluyum.”

Saç örgüsü konusunda yetenekli olmadığı belli oluyordu çünkü pes etti ve parmaklarını tekrar saçlarımın içinde gezdirmeye başladı. “Ve bilmelisin ki Trent de orada olacak.”

Harika! Yani beni çok güzel bir şekilde terk eden kurdu görmek zorunda kalacaktım ve ek bir ödül olarak da Rand’in yatağını ısıtan cadıyla tanışacaktım.

Ne kadar da şanslıydım!

Amber

Londra'yı ziyaret edince burayı sevmediğime karar verdim. Tabii ki güzeldi... Hayatımda gördüğüm en iyi mağazalar ve Londra Kulesi görülmeye değerdi. Ama baktığım her yer bana burada yaşayan kadını hatırlatıyordu - bir şekilde Rand'in ilgisini çeken kadını.

Ben olmayan kadını.

Rand'in Range Rover'ının camından dışarı bakarken yüzüme yansıyan hoşnutsuzluğu gizleyemedim. O kadını görmeye gidiyorduk. İki seçeneğim olsaydı: A. Rand'in sevgilisiyle tanışmak veya B. ayak parmağımı kemirmek, B seçeneği kulağa daha iyi geliyordu.

Christa çok daha iyi bir ruh hali içindeydi. Bu gezi boyunca John'u özleyecek olsa da, etrafı görmek, onu, Disneyland'daki bir çocuk gibi heyecanlandırıyordu. Ben ise Londra'ya turistik bir geziden daha kötü bir şey düşünemiyordum.

“Madame Tussaud mükemmel bir bal mumu müzesi olmalı,” dedi Christa, şehirden aldığı iğrenç bir broşüre bakarken. “Sence oraya gitmek için zamanımız olur mu Rand?”

Rand de bal mumu figürlerine karşı benim kadar ilgisiz görünüyordu. Gülümsedi ve önemsemiyormuş gibi yaparken, iyi bir sürücünün yapacağı gibi gözünü yoldan ayırmadı. “Jolie’ye gitmek isteyip istemediğini sor.”

Kaşlarımı çattım ama kızgınlığımı kontrol altında tutmaya çalıştım. “Ne kadar zamanımız olacağına bir bakalım.”

Yoğun bir programımız vardı ve bunun benim bahanem olmasını umuyordum. Rand, Bella’nın kötü planlarına karşı birleşen yaratıklarla olan büyük toplantımız için hafta sonu boyunca Londra’da olacağımızı söylemişti. Toplantımızın bir an önce başarıyla sonuçlanmasını ve güven veren küçük evime geri dönmeyi istiyordum. Orada kimse beni rahatsız etmezdi ve ben de güzel bir bira eşliğinde Rand’i ve Trent’i içeren düşüncelerimi aklımdan uzaklaştırabilirdim.

Sonradan Londra’nın en pahalı bölgesi olduğunu öğrendiğim Kensington Meydanı’ndaki süslü bir konağın önünde durduk. Yani salak kadın sadece Rand’in kalbine sahip değildi, aynı zamanda zengindi de.

Kötü şeyler üst üste gelir.

Rand, üç katlı Viktoryen stili bir konağın önüne park etti ve beklenti içinde bana baktı. “İşte geldik.”

Gülümsemeyi başardım ve emniyet kemerimi rekor sayılabilecek bir sürede çözdüm ama en yavaş çözme rekoru. Diğer taraftan Christa arabadan çabucak indi ve durmadan vızıl-da-

yan ısrarlı bir sivrisinek gibi etrafımda bir şeyler söylemeye devam etti.

“Yemeğe gidiyor muyuz?” diye sordum hoşnutsuzca.

Rand kafasını hayır anlamında salladı. “Gwynn bir şeyler hazırlattığını söyledi.”

Daha da güzel. Şimdi Gwynn-Rand baştan çıkarma sahnelerinin zaten gerçekleşmiş olduğu bu “aşırı mütevazı” evde flörtleşmelerine ve arzulu gözlerine bir de kendi gözlerimle şahit olmak zorunda kalacaktım.

Ku-sa-ca-ğım.

Sayırsız basamak boyunca Rand ve Christa'yı takip ettim. Rand kapıyı vurdu ve sert ahşap üzerine vuran yumuşak topuk seslerini duydum. Sonra kapı açıldı.

O an, Christa'nın cadıyı betimlemesinde samimi olmadığını anladım. Gwynn çok güzeldi. Benden uzun ve inceydi ve gördüklerimden memnun olmadığım için kendimi onunla daha fazla karşılaştırmamaya karar verdim.

Gwynn, Doğu Avrupa aksanıyla “Rand!” dedi. Ona sarıldı ve iki yanağından öptü. Rand de nazikçe karşılık verdi.

“Gwynn, bu Christa,” dedi Rand. Ben onların arkasında boş boş durduğumdan ilk önce Christa'yı tanıştırdı. Sonra da beni omzumdan hafifçe kavrayıp öne doğru çekti.

“Ve bu da Jolie.” Bana sesinde bir gurur tınısı varmış gibi geldi.

“Etkileyici,” dedi Gwynn bir gülümsemeyle ve girmemiz için kapıyı ardına kadar açtı. Yapabileceğim en iyi şekilde gü-

lüksedim ve uzun, platin sarısı saçlarına, kocaman ela gözlerine ve Nicole Kidman burnuna bakarak moralimin tekrar bozulduğunu hissettim.

Bizi yemek odasına doğru yönlendirdi ve oraya doğru ilerlerken, tavanın inanılmaz yüksekliği, süslü kraliyet kartonpiyerleri, paha biçilmez sanat eserleri ve heykeller (onların çok değerli olduklarını düşündüysem de bir sanat uzmanı değilim) ve perdelerdeki kadifenin ağırlığı dikkatimi çekti.

Geniş yemek masasındaki yerimi aldım. Christa da benim hemen yanıma oturdu. Gwynn, tabii ki, Rand'in yanına oturdu ve sıkıştığım dişlerimi tetanos olmuş gibi gözükmemek için gevşetmek zorunda kaldım. Bir filminden çıkmış gibi Gwynn gümüş bir çan aldı ve iki kere çaldı. Çanı masaya geri koyar koymaz hizmetçiler odaya girdi ve bardakları doldurmaya, ordövrleri ikram etmeye ve genel olarak kendilerini işe yarar kılmaya başladılar.

Dikkatim tekrar Gwynn ve Rand'e yöneldi. Şükürler olsun ki bizim önümüzde birbirlerine herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmadılar; bu bir önceki öğünde yediklerimi çıkarmama neden olurdu. Hatta öyle ciddi duruyorlardı ki, herhangi biri onların arasında romantik bir şey olduğunu anlayamazdı.

"Yarın gece orada kaç kişi olacak?" diye sordu Christa.

Rand omuz silkti ve Gwynn'e baktı. "Sanırım yüz elli civarında, öyle değil mi?"

Gwynn başıyla onayladı. "Fena değil, ama Bella'ya karşı koymak istiyorsak sayımızı arttırmalıyız. Bize katılacaklara ve rebileceğimiz tek söz, onların ölü hemcinslerini geri getirmek olmalı."

Anlamam bir saniyemi aldı ve kafama dank etti: ölüleri geri getirecek olan kim olabilirdi ki? "Burada ben mi devreye giriyorum?" diye sordum hevesiz bir şekilde.

"Sen bizim gizli silahımızsın, Jolie," dedi Rand.

Bir silah, gümüş mermiler, bir haç ve belki Van Helsing ile şanlarının daha çok olacağını düşünerek kaşlarımı çattım. "Geri getirmek için çok fazla yaratık varmış gibi geliyor kulağa. Bunu yapabileceğimi düşünüyor musunuz?" diye sorarken cevabın açıkça "hayır" olduğunu düşünüyordum.

"Çok zaman alacak, ama bunu yapmak zorundasın," diye cevapladı Gwynn ve ses tonu bir ebeveynin çocuğuyla konuşurken kullandığıyla aynıydı. Kullandığı ses tonunun etkisiyle aşağılandıklarını düşünen ve içlerine çekilmiş gibi duran ellerim kucagımda yumruk halini aldı.

"Adımı nereye yazdırmam gerekiyor?" dedim esprili bir şekilde. Yüzümde yapmacık bir gülümseme vardı.

Gwynn bunu duymazdan geldi ve birbirimizin umurunda olmadığı gerçeğini iyice vurgulamış oldu. Bunu onun ela gözlerinde açıkça görebiliyordum. Sadece, onun da benim gözlerimde Rand'e olan hislerimi açıkça görüp görmediğini merak ettim.

Rand'e döndü ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Sonunda Ryder'la tanışma fırsatını bulabileceğin için çok mutluyum."

"Sabırsızlanıyorum. Onun hakkında çok şey duydum."

Christa'nın yüzünde kafasının karıştığına dair bir ifade belirdi. "Ryder mı?"

Rand başıyla onayladı. "Ryder bir vampir. Gwynn'i o dönüştürdü."

"Bir vampirle onu dönüştüren vampir arasında çok özel bir ilişki vardır. Bu bağ çok güçlüdür," diye açıkladı Gwynn kimse ona sormamasına rağmen.

"Hmm..." dedi Christa, sanki Gwynn'in anlattıklarından bir şeyler anlamış gibi yaparak onaylarken. Gülümsememi saklamak zorunda kaldım.

"Ryder grubu ile birlikte bize katılmaya karar verdi," dedi Rand Gwynn'e tekrar dönmeden önce. "Sonunda onunla tanışacağım için sabırsızlanıyorum."

Gwynn ona doğru bakarak uzun kirpiklerini kırttı. Rand'in yüzünü, sadece Gwynn'i hedef alan, garip bir sırıtış kapladı.

Bu uzun, lanet bir gece olacaktı.

Ertesi gün yavaş geçiyordu. Rand ve Gwynn akşamki toplantı için planlar yaparken, Christa ve ben kendi başımıza kalmıştık. Christa'nın deyişiyle, "Cadılar Bayramı Rallisi" gecesi gelip çattığında, bir an önce bitmesinden başka bir şey istemiyordum.

"İblislerin neye benzediğini merak ediyorum," dedi Christa otel odamdaki aynaya bakarak alev kırmızısı rujunu sürerken.

"Çok yakında öğreneceksin," diye cevapladım. Bir yandan da gece elbisemdeki olmayan kırıksıklıkları düzeltiyordum. Açıkça belliydi ki, Yeraltı yaratıkları, bu tip toplantıları çok cid-

diye alıyorlardı; bu gece kesinlikle resmi kıyafetler gerektiren bir geceydi. Straplez, uzun, siyah bir saten elbise giymiştim. Elbisem o kadar uzundu ki gece bitmeden ona takılıp düşeceğimden emindim. Saçlarım elbisem kadar sıkı bir şekilde boyun hizamdan topuz yapılmıştı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Christa bana doğru dönerken. Kırmızı gece kıyafeti bütün kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve dizinin hemen altında bitiyordu. Ben kısa olandım ve Rand beni bu uzun elbiseyi giymek zorunda bırakmıştı. Böyle bir şeyde ısrar etmenin mantığı ne olabilirdi ki?

"Harika."

"Rand bu elbiseleri bizim için seçerken iyi iş çıkarmış," diye konuşmaya devam etti bir prensesmiş gibi etrafta dolanırken.

Göğüslerim her an dışarı fırlayacakmış gibi durduğundan, onunla aynı fikirde değildim. Böyle özel günler için giyinmeyi sevmiyordum... o kadar. "Daha kısa bir elbisem olmasını dilerdim."

Tabii ki normalde görüldüğümünden daha güzel görüldüğüm için hoşnuttum. Özellikle de Trent'le tekrar biraraya gelme ihtimalimin olduğu bu gecede.

Christa bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çatı. "Çok güzel görünüyorsun Jules. Gerginliğini üzerinden atmaya çalış. Bu gece orada uygun ne kadar bekar erkek olacağını düşün. Yeraltı Dünyası'nın bütün önemli simalarıyla tanışacağız ve artık kimseyle çıkmadığına göre, istediğinle olabilirsin."

Christa çok iyi bir konuşmacı olabilirdi. Ama benim endişem uygun bekar erkekler değildi. Bütün gece olacaklardan

korkuyordum; Trent'i tekrar görmek zorunda olmaktan, Rand ve Gwynn'i beraber görecek olmaktan, olabilecek bütün berbat şeylerden...

"Hazır mısın?" diye sordu Christa.

"Sanırım."

Kapıdan dışarı çıkarken onu takip ettim. Çok zor yürüyordum; elbise o kadar dardı ki ancak barbi bebeklerin atabileceği kadar büyük adımlarla yürünebiliyordu. En azından salak parti bizim oteldeydi ve ulaşmak için çok yol gitmem gerekmiyordu.

"Eğlenceli olup olmayacağını merak ediyorum. Ya sen?" diye sordu Christa asansörü çağırmak için düğmeye basarken.

"Şüpheliyim."

Üzgün bir şekilde gülümsedi ve asansöre binerken bakışlarını yere indirdi. Asansör birkaç saniye içinde zemin kata ulaşana kadar hiçbir katta durmadı. Derin bir nefes aldım ve gece için cesaretimi toplamaya çalıştım. Sıkıntılı geçecekti.

"İşte geldik." Christa resepsiyonun olduğu salonun kapısını açtı ve karmakarışık kahkahalar ve sesler eşliğinde yumuşak bir müzik bizi karşıladı.

Bir odadaki yüz elli yaratık insana biraz fazla gelebiliyordu. Tüm renklerin yarattığı auralar büyük bir gök kuşağı oluşturmuştu; havada sihirli bir canlılık vardı.

Kalabalığın arasından ilerledik. Önümüzdeki bir çift birbirlerinden ayrılıp farklı yönlere gidince gözlerim Rand'inkilerle buluştu. Baş masaya oturmuş, kaslı vücudunu saran ve kalbimde asit etkisi yaratan siyah bir smokin giymişti. Başınla ona küçük bir selam verip yanındaki sandalyeye oturdum. Kaku-

leyle karışık erkeksi kokusu beni sardı. Derin bir nefes aldım ve Christa'nın gereksiz konuşmalarına konsantre olmaya çalıştım.

Rand ve Gwynn bütün bu organizasyonda iyi iş çıkarmışlardı. Dışarıdan bakan biri olsaydım, bu gecenin, birinin düğünü için hazırlanmış olduğunu düşünürdüm. Üzerine beyaz keten örtüler örtülmüş on dört masa vardı. Masalardaki servisler ve her yaratık için hazırlanan isim kartlarına bakılırsa yemek servisi olacaktı. Benim isim kartımda "Jolie Wilkins, Cadi" yazıyordu. Ne kadar da orijinal.

"Hey," Christa beni dürttü. "Beni duydun mu?"

"Ne?"

Christa kaşlarını çatı. "Dedim ki, bu deodorant lekesi mi? Odadayken fark etmedim, ama şimdi..."

Christa'nın deodorant lekesine odaklanmaya çalıştım ama o an dikkatim başka yerdeydi; Rand, Gwynn, Christa ve tanımadığım diğer iki kişinin benimle oturmakta olduğu masadaydı. Bir tanesi yaşlıcaydı ve isim kartını gördüğümde onun Grimsley Jones olduğunu öğrendim; İsveç, Finlandiya ve Norveç'i kontrolü altında tutan *warlock*. Onun yanında Ryder Colden oturuyordu; Gwynn'i dönüştürmüş olan ve Bella'ya karşı Rand'in yanında yer alacağına dair söz vermiş olan esmer vampir.

Ryder'in geniş ve sevimsiz yüzüne bakmamla nabzımın hızlanması ve boğazımın düğümlenmesi bir oldu. Onda bir şeyler vardı. Her şeyiyle iğrençti; yüzünden kıyafetine, vücut diline kadar. Neden bilmiyorum ama ondan çok korkmuştum.

Gözlerim, Ryder'in yanında oturan Gwynn'e kaydı. Göz-

leri çok kötü görüyor olmalıydı, çünkü sanki çok güzel bir varlıkmiş gibi, Ryder'in her hareketine kitlenmişti. Bir çeşit yarı-vampir olma düşüncesi birazcık bile çekici gelmiyordu ve böyle korkunç bir deneyimin neler içerdiğini merak etmekten kendimi alamadım. Bir şey açıktı—dönüştüren ile dönüşen arasında özel bir ilişki vardı. Gwynn, Ryder'a kimseye bakmadığı kadar beğeni ve saygıyla bakıyordu. Ryder ise onunla o kadar ilgili görünmüyordu. Hatta ona ve salonun kalanına karşı umursamazlık ve bıkkınlık içinde gibiydi. Ryder'dan pek hoşlanmadığıma karar verdim.

Rand, baş masada mikrofon elinde ayağa kalktı. Geç gelenlerin yerlerine geçmesini bekliyor gibiydi.

“Bakın burada kim var,” diye fısıldadı Christa sırtımı dürtken. Gösterdiği yöne doğru döndüm.

Trent piçini görür görmez kalbim duracak gibi oldu. Tabii ki koluna girmiş olan da Anne'den başkası olamazdı. İki gözlerimden ateşler saçmama yetti de arttı bile. Bakışlarımı çevirince Ryder'la göz göze geldim. Kahrolası, tek kaşını dikerek sırttı. Yüzüme, Trent ile olan geçmişimizin tamamen yansıdığını anladım. Sıcaklık yüzüme doğru ilerlerken, Ryder sıkılmış ifadesine geri döndü ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Vampirle henüz tanıştırılmamıştım ama o çoktan benimle ve geçmişimle alay ediyordu sanki! Evet, Ryder'dan kesinlikle hoşlanmıyordum.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim,” diye başladı konuşmasına Rand ve oda sessizleşti. “Eminim neden burada olduğunuzu ve Bella'nın bir ordu kurup peşimize düşmesini engellemenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz.”

Rand'in Yeraltı Dünyası'nda saygın bir *warlock* olduğunu önceden fark etmemiş olsaydım bile o anda fark ederdim. Bütün oda onun her kelimesini dikkatle dinliyordu.

"Korumanız altında olan yeni bir cadı olduğu söylentisi dolaşüyor. Bu doğru mu?" diye sordu aurası olmayan şişman bir adam. Bir vampir olmalıydı.

Rand başıyla onayladı ve bana doğru döndü. "Meclisimin en yeni üyesini sizlerle tanıştırmak için bekliyordum ama şu an tam zamanı sanırım. Jolie lütfen ayağa kalkar mısın?"

Ayağa kalkarken Christa'nın elimi sıktığını fark ettim. Kendimi açık arttırmadaki bir eşya gibi hissediyordum.

"Bu Jolie Wilkins," diye devam etti Rand. "Ve onun muhteşem gücü hakkında duyduğunuz her şey doğru. Jolie'nin eşsiz bir yeteneği var; ölüleri geri getirmek."

Yaratıklardan "ooo" ve "aaa" sesleri yükseldi ve yüzümü bir sıcaklık kapladı. Tam tekrar sandalyeme oturuyordum ki kalabalıktan bir yorum daha geldi.

"Onun yeni bir cadı olduğunu duyduk."

Harika, diye düşündüm. Yeteneğimi sorgulamaya başladılar bile.

"Evet, o yeni ve genç bir cadı, ama bu onun inanılmaz yeteneğini değiştirmez," diye cevapladı Rand, büyük bir gülümsemeyle gücüne olan inancını gösterirken.

Onunla gurur duyduğumu kabul etmeliydim. Mükemmel bir konuşmacıydı ve bütün soruları anlatım gücü ve bilinçli ikna yeteneğiyle kıvrak bir şekilde yanıtlamaya devam etti.

“Peki kaç kişiyi diriltti?” diye soruverdi başka bir izleyici.

Yani şimdi onlar gvenilirliğimi sorgulamaya çalışırken, ben burada inanılmaz derecede rahatsız değilmişim gibi durmak zorundaydım. “İki,” diye cevapladım ve bu onların kendi aralarında büyük bir tartişmaya başlamalarına neden oldu. Ben de daha fazla yargılanmaya katlanamayacağımı hissedince onlardan iğrenerek yerime oturdum.

“Sessizlik!”

Oturur oturmaz bariz şekilde tanıdığım bir ses duydum ve kafamı kaldırdım. Sesin sahibi Trent’ti.

“Ben lmştm,” diye söze başladı ve bakışlarını bana çevirdi. Bense nmdeki atal bıçaklarla ilgileniyormuşum gibi yaparak dikkatimi başka yöne çevirdim.

“Jolie beni geri getirdi. Ben onun yeteneğinin canlı kanıtıyım.”

Kalabalıktan daha fazla ses yükseldi ve Trent yerine oturdu. Rand kontrolü eline aldı ve yemek servisinden sonra sorulacak her soruyu rahatlıkla yanıtlayabileceğimi söyledi. Bense onun konuşmasının pek bilincinde değildim. Hem midem bulanıyor hem de başım ağrıyordu ve yerin yarılıp beni içine almasından başka bir şey istemiyordum.

Bu gece hiç bitmeyecek gibiydi; bunu çoktan fark etmiştim ve şimdi, tek istediğim evimin sessizliği ve kedimin arkadaşlığı olmasına rağmen, bir sürü anlamsız soruyu yanıtlamak zorunda kalacaktım.

“O cadının sen olduğunu fark etmemiştim,” dedi Ryder bakışlarını gğslerimde sabitleyerek.

Her vampirin bir İngiliz gibi İngilizce konuşmadığının farkına vardım ve kendi kendime gülümsedim. Baştan beri onun kendini herkesten üstün gördüğünü hissettiğimden ondan zaten hoşlanmamıştım. Diksiyonu beni daha da sinir etmişti.

Kaba bir şeyler söylemeyi düşündüm, ama sonra vazgeçtim. "Evet, o ben oluyorum," diyebildim.

"Ben Ryder Colden."

"Biliyorum, isim kartınızı gördüm."

Sırtınca köpek dişleri parıldadı ve Gwynn'in bizi bir kartal gibi izlediğini fark ettim. Ryder cevap vermedi ve arkasına yaslanırken, dikkatini konuşmasını bitirmek üzere olan Rand'e çevirdi. Rand konuşmasını bitirdikten sonra, alkışlar eşliğinde masaya geri döndü.

"İyi iş çıkardın," dedim.

"Bu gece senin için oldukça yoğun geçecek," diye cevapladı gülümseyerek. "Umarım onlarca soruya cevap vermeye hazırsındır."

Omuz silktim. "Sanırım olabileceğim kadar hazırım."

Rand solundaki yaşlı adama, Grimsley'e döndü ve bir İskandinav dilinde anlamadığım bir şeyler söyledi. Az önce bana söylediklerini tercüme ettiğini anladım, çünkü Grimsley bana doğru bakarak başıyla onayladı. Yani Rand birden fazla dil konuşabiliyordu... Bu adamın yapabildiklerinin bir sınırı var mıydı acaba? Ve acaba neden onun yetenekleri beni böyle cezbediyordu? Lise yıllarımı hatırlamaya çalıştım. Hiç bir yabancı dil hocasına aşık olmuş muydum? Hnm... hayır.

"İki yaratık, öyle mi?" diye sordu Ryder.

Dudaklarındaki küçümseyici gülümsemeyle daha da çirkinleşmişti. İri yapılı bir adamdı, daha doğrusu vampirdi. Bir motosikletçi olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı; öyle bir görünüşü vardı. Mavi bir kot ve deri bir ceket giyen Ryder haricindeki herkes takım elbiseli ya da smokinliydi. Ama onun bu uygunsuzluğu hakkında yorum yapacak kişi ben değildim.

“Sanırım şimdiye kadarki sayım iki.”

Kahkaha attı. “Sanırım sadece iki başarısı olan birini fazla önemsiyoruz.”

“Jolie’nin olağanüstü bir yeteneği var,” dedi Christa ve Ryder onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

Rand, bizim konuşmamıza tanık olduğu için Grimsley’le konuşmayı bırakıp Ryder’a döndü. “İkide iki, Ryder. Henüz başarısız olmadı.”

Ryder başıyla onayladı ve beni incelemeye devam etti. Bakışları göğüslerime odaklandı ve ben kadınlar tuvaletine aceleyle gidene kadar böyle devam etti. Bütün gece, bize katılmakla doğru kararı verdiğine emin olmak için, yeteneğimi sürekli sorgulayacak olan yaratıklarla baş etmek zorunda kalacağımı düşündüm. Asıl bomba olanı da onlar kadar benim de kendi yeteneklerimden şüphe duyuyor olmamdı.

Bir köşeyi döndüm ve Trent yolumu kesti. Küfretme isteği-me karşı koydum.

“Jolie,” diye başladı konuşmasına beni tutmak istercesine elini kaldırırken.

Geriye doğru bir adım attım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne istiyorsun?”

Kederli görünüyordu. Omuzları bariz şekilde aşağı doğru sarkmıştı. "Seninle konuşmak istiyordum."

İç geçirdim. Lanet olsun, bunun için ne zamanım ne de isteğim vardı. "Ne hakkında?"

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ve hayranlıkla gülümseyerek beni baştan aşağı süzdü.

"Teşekkür ederim," dedim felaket canım sıkılmış bir şekilde. "Eminim konuşmak istediğin şey bu değildi."

Trent durdu ve tekrar bakışlarını bana çevirmeden önce etrafa bir göz gezdirdi. "Biraz daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?"

Ona bu kıyağı yapmamın hiç bir yolu yoktu. Ne söyleyecekse burada, koridorda söylemek zorundaydı. "Hayır," dedim. "Gidemeyiz. Konuşacak ne var ki zaten?"

"Bizimle ilgili."

Kafamı hayır anlamında salladım. Sinirden deliye dönmek üzereydim. "Biz diye bir şey yok, Trent."

Durdu ve tuvalete gitmek için aramızdan geçen bir kadına rahatsız olarak yol verdi. Kadına çok özendim; öyle kolayca buradan kaçıp tuvalete girebilmeyi dilerdim.

"Seni özlediğimi söylemek istiyordum."

Delirmiş miydi? Ayrılmak isteyen kendisi olmasına rağmen neden benimle konuşma zahmetine giriyordu tahmin bile edemiyordum. Onurlu bir şekilde yaralarımı iyileştirebilmem için en azından beni rahat bırakamaz mıydı? "Bunun için biraz geç, sence de öyle değil mi? Yoksa beni terk ettiğin gerçeğini

unuttun mu?" dedim kızgın görünüp görünmediğimi umursamayarak.

Derin bir nefes aldı ve benimle tartışma yolunu denedi. "Yaptığım şeyi yanlış anlayacağını biliyordum."

"Trent, ben aptal değilim. Öyleymişim gibi davranma bana." Ondan uzaklaşmak için yürümeye başladım.

Beni kolumdan tutup durdurdu. "Senin iyiliğin için yaptım. Sana zarar gelmesini istemedim."

İğneleyici bir şekilde güldüm. "Bu iyiydi. Ben de seninle boğazıma kadar aynı boka battım." Kolumu onun elinden kurtardım.

"O halde bize bir şans daha tanıyalım."

"Ciddi olamazsın, değil mi?" Gülümseme yüzümden silinmeden önce alaycı bir gülüşle sordum. "Ya da şöyle sorayım... Lanet olası aklını mı kaçırdın?"

Trent kafasını iki yana salladı. "Hayır, Jolie, anlamıyorsun."

"Bence çok iyi anlıyorum," diye lafı yapıştırdım. Gözlerimi Trent'in masasına diktim ve onun dönüşünü bekleyen Anne'in yüzündeki rahatsız ifadeyi gördüm. "Sence Anne söyledikleriyle ilgili nasıl hissedirdi?"

"Aramızda sandığın gibi bir şey yok."

Kaynama noktama yaklaştığımı hissederek kaşlarımı çatı-tım. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Cevap verme fırsatı bulamadan Rand ortaya çıktı.

"Her şey yolunda mı, Jolie?" diye sordu bana yaklaşarak.

Belimdeki elinin verdiği sıcaklık bana ihtiyacım olan rahatlık ve gücü sağladı. Şey, aslında ihtiyacım olmayan birkaç heyecanlı hormonu da...

"Evet, Trent sadece merhaba demek istemiş, ama şimdi masasına dönmek zorunda," diye cevapladım. Dudaklarım gerilmişti. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerimden ateş saçarak Trent'e baktım. Onunla tekrar biraraya gelmeyi düşünmem bile imkansızdı. Aynı hatayı iki kere yapmayacaktım.

Trent kaşlarını çatı. "Aslında özel bir konuşmanın tam ortasındaydık."

Rand'in bunu gitmesi için bir işaret olarak almayacağımı düşünürken rağmen, kalmasını garantiye almak için elini sıkıca tuttum. "Trent, sana daha fazla söyleyecek bir şeyim yok. Bu yüzden ya sen git, ya da biz gideceğiz."

Trent dişlerini sıktı ve gerçekten çok uzun gibi görünen bir an boyunca bana gözünü dikmekten başka bir şey yapmadı. Sonunda başıyla üstünkörü bir onaylama hareketi yaparak uzaklaştı. Derin bir nefes aldım ve hala Rand'in elini tutuyor olduğumu fark ettim. Elimi kavrayışı kesinlikle çok kuvvetliydi. Bırakmak istemedim. Minnettarlığımı göstermek için parmaklarını hafifçe sıktım ve sonra elini bırakmak için kendimi zorladım.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Rand tek kaşını kaldırdı ve suratı asıldı. "Umarım düşündüğüm şeyi yapmıyordu."

Dudaklarımdan dökülen iğneleyici gülüşü engelleyeme-

dim. “Şey, ne düşündüğünü bilmiyorum, ama sanki beni hiç terk etmemiş gibi tekrar bir araya gelmemizi önerdi.” Kafamı sağa sola salladım. Erkekler!

“Demek ki akli başına gelmiş ve yaptığı yanlışları anlamış... Hayır dedin değil mi?”

“Hayır mı?” diye dalga geçtim. “Tabii ki hayır dedim!”

Dikkatimi masamıza çevirdim ve Gwynn’in özellikle Ryder’a çok yakın oturduğunu fark ettim. Rand’in de bunun farkında olup olmadığını ve bundan rahatsızlık duyup duymadığını merak ettim. Keyifsiz görünmüyordu; her zaman olduğu gibi akli başında duruyordu.

“Gwynn Ryder’dan oldukça hoşlanıyor gibi,” dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

Rand, dikkatini, Ryder’ın kulağına bir şeyler fısıldamakta olan Gwynn’e çevirdi. “Olması beklendiği gibi. Bir vampirin dönüştürücüsüyle arasında çok özel bir bağ vardır.”

Başımınla onayladım. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Rand kahkaha attı ve anlamaz bir bakışla, “Neden rahatsız etsin ki?” diye sordu.

Omuz silktim. Kafam karışmıştı. “Düşünmüştüm ki, sen ve Gwynn ...”

Rand kaşlarını çatı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Şey, sen bir süre Londra’da kaldın ve...” bana onun Gwynn’le birlikte olduğu fikrini neyin verdiğini hatırlamaya çalışırken duraksadım. Bana çok eğleniyormuş gibi bakıyor olması da hiç yardımcı olmuyordu. “Ş...şey, aslında bunu Christa söyledi.”

“Londra’da, Gwynn’le bu geceyi planlamak ve birliğimizdeki gelişmeleri tartışmak üzere buluşuyorduk.”

O anda uzun açıklamaları kaldıramayacağımı düşündüm ve iç geçirdim. “Beni ilgilendirmez nasılsa. Endişem sadece onunla b...birlikteysen, ya da belki de onunla birlikte değilsen ama...”

Rand omuzlarımdan tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. “Gwynn’le çıkmıyorum ve hiç bir zaman da çıkmadım, Jolie. Benim tipim değil.”

Onun tipinin nasıl olduğunu merak ederken bakışlarına karşılık veremedim. “Hmm.” Gwynn sarışındı, ben de öyle ...

“Tuvalete mi gidiyordun?” diye sordu.

Ah evet, tuvalet...

Başımınla onaylayınca beni omuzlarımdan tutarak tuvalete doğru çevirdi ve o yöne doğru yürümem için hafifçe itti. Sonra da gülerek masaya döndü.

Soluklanmak için hızlıca tuvalete gittim. Kekeleyen bir moron gibi konuşmuş olmalıydım. Utanmış olsam da, içimde artan mutluluğu gizleyemiyordum. Aynaya baktım ve Rand ve Gwynn’in birlikte olmadıkları gerçeğinin suratımda bıraktığı kızartıyı gördüm. Dudaklarım yavaşça iki yana doğru yayıldı ve kocaman bir gülümsemeye dönüştüler.

Masaya geri döndüğümde herkesin yemeğe başlamış olduğunu fark ettim. Christa başını kaldırıp gülümsedi ve onun yanımda olması beni rahatlattı. Yerime oturdum ama gerginlik ve heyecan bütün iştahımı kaçırmıştı. Tabagımdaki sebzelerle sadece oynamakla yetindim. Sonra herhangi bir şey yemekten

vazgeçtim ve birliğimizi oluşturacak insanlara bakmak için etrafa göz gezdirdim. Acaba kaç bize katılacaktı, ya da buradan ayrılıp hayatına devam edecekti, ya da daha da kötüsü Bella'ya katılacaktı?

“Bar ne zaman açılıyor?” diye sordu Ryder Rand'e küçümseyerek.

Rand bakışlarını tabağından kaldırmadan, “Sanırım yemeklerimizi bitirdikten sonra.” dedi.

Ryder hiç dokunulmamış tabağını ileri doğru itti. “Ben bitirdim.”

Kalkıp bara doğru yürüdüğünde onun ne kadar iri olduğunu fark ettim. Tam anlamıyla tehditkar görünen biriydi. İnanılmaz kaba görünmesine rağmen, beraberinde tüm masa için iki şarap getirdi ve bana uzattığı kadehi samimiyetle kabul ettim.

“Cadımıza biri kendini nasıl savunması gerektiğini öğretiyor mu?” diye ortaya sordu ve yerine oturdu.

Rand bana bakana kadar benim hakkımda konuştuğunun farkına bile varmadım.

“Hayır, başka konulara yoğunlaşmıştık,” dedi.

“Büyü yapabiliyorsam kendimi savunmaya niye ihtiyacım olsun ki?” diye sordum.

Ryder arkasına yaslanıp şarabından aldığı yudumu yutar-ken abartılı bir ses çıkardı ve gözlerini bana dikti. “Senin büyüün bana ya da herhangi başka bir vampire işlemez. Eğer sana saldırıyor olsaydım, seni ikiye ayırabilirdim.”

Cevabıyla şok olarak hiç bir şey söylemedim ama içimi ra-

hatlatmak için Rand'e baktım.

Rand tepkim karşısında gülümsedi. "Doğru bir noktaya parmak bastın."

Tam olarak ihtiyacım olan rahatlama bu değildi.

Ryder başıyla onayladı. "Ona kendini savunmasını ben öğretebilirim."

"Hayır," dedim birdenbire ve herkes şaşkınlıkla bana döndü. Bu korkunç yaratıkla herhangi bir şey daha yapmamın hiçbir olur yanı yoktu. "Demek istediğim, bana öğretebilecek eğitmenlerim var."

"Ne, periler mi?" Ryder eğleniyormuş gibi sesli bir şekilde burnundan nefes verdi. "Onları akşam yemeği niyetine yerim."

Şok olmuştum. Hiçbir şey söylemedim ve Rand'e döndüm ama pislik resmen gülümsüyordu.

"Ryder bu konuda bir uzman," dedi Rand, sanki o lanet gülümsemesini açıklamak istercesine.

Fikrini söyleme sırası Gwynn'e gelmişti. "Evet, ama Ryder birleşme çabaları ile alakalı benimle çalışıyor olacak. Eminim cadıyı bir başkası eğitebilir."

İsmim yerine "cadı" kelimesinin kullanılmasından hoşlanmamış olsam da, ona yüzde yüz katılıyordum. "Bir engel oluşturmak istemem," diye söze girdim.

"Eğer bu kadar önemliysen, seni eğitmek için zaman ayarlayabilirim," diye cevapladı Ryder.

Önemli olmadığımı söylemeyi gerçekten istedim, ama onun yerine sadece kafamı öne eğip, önümdeki yemeğe bak-

tım. Tanrım, çok sinirlenmiştim. Ve beni en çok rahatsız eden şey de, Rand'ın bu fikri savunmasıydı. Bu gece daha kötü olabilir miydi acaba?

Çok sessizsin.

Kafamdaki Rand'ın sesiydi. Ona doğru baktım. Neden onun beni eğitmesini onayladın? O, korkunç biri.

O seni eğitebilecek en iyi kişi—ve o haklı, kendini savunmayı öğrenmen gerek.

Ama ona güvenmiyorum!

Gerçekten seni onunla yalnız bırakacağımı mı düşündün? Ben de orada olacağım.

Bu kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Onunla kaç kere görüşmem gerekecek?

Kendini yeterli düzeyde koruyabilene kadar.

Cevap vermedim ve bütün bu olanların etkisiyle dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Kulağıma müziğin sesi gelmeye başladı ve insanlar dans pistine doğru ilerlerken dönüp onları izledim. Klasik müziğe çok aşina değildim ama bir tahmin yapmam gerekseydi çalanın vals olduğunu söyleyebilirdim. Bu, hayatımın en garip gecesi olmalıydı. Etrafımda Yeraltı yaratıkları vardı ve şimdi de vals mı dinliyordum?

Kadehimde kalan şarabı içtim ve Ryder onu tekrar doldurdu. Bir şey söylemeden baş hareketimle teşekkür ederken, Gwynn'in onu bir peruğun kel bir adama yapıştığı gibi sıkıca tuttuğunu fark ettim. Eğer onu beni eğitmekten vazgeçirmeye çalışacaksa, bolca şansa ihtiyacı olacaktı.

Ryder ondan uzaklaştı ve bana doğru uzandı. "Bir gün bana teşekkür edeceksin."

O kelimelerin ağızımdan çıkması için cehennemin buz kesmesi lazımdı.

Christa şarabını bitirdi ve Ryder'ın kadehini doldurmasını kabul etti. Onunla da, bu piç hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için, telepatik olarak konuşabilmeyi diledim. Vals bitti ve Bon Jovi'den "Living in Sin" çalmaya başladı ve ben bu gecenin daha da garip olamayacağına kanaat getirdim.

Christa öyle yapacağını tahmin ettiğim gibi elimi tuttu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni dans pistine doğru çekti. Masadaki esaretimden ve Ryder'ın ısrarlı bakışlarından kurtulduğum için buraya çıktığıma çok mutluydum. Yanıma şarap kadehimi de almıştım ve biraz cesaret versin diye kalanını bir yudumda içtim.

Üç şarkı boyunca dans ettikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Dördüncü şarkının başlamasıyla biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğuna karar verdim ve masaya geri döndüm. Masada arkasına yaslanmış ilgiyle etrafına bakınan Rand dışında kimse yoktu.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve dans eden kalabalığın, müziğin ritmiyle uyumlu hareketlerini izledim.

"Sen dans etmez misin?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Eski tarz dansları tercih ederim." Dikkatini bana çevirdi. Ben de önüme baktım.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun. Daha önce söyleme fırsatı bulamadım."

Aklıma farklı düşünceler gelirken, teşekkür etmek yerine gülümsedim. Hayatım hiç hayal edemeyeceğim şekilde değişmişti. Kötü anlar olmuş olsa da ve geleceğim hala belirsiz görünse de, iyi yönde değiştiğini söyleyebilirdim.

"Hayat ne kadar da garip," dedim bir bardak suya uzanırken.

"Nasıl yani?"

"Bir yıl önce, hayır, altı ay önce, birisi gelip bana bir grup cadı, kurt ve vampirle böyle bir ortamda dans edeceğimi söylese, ona deli gözüyle bakardım."

Rand güldü. "Kaderin ne getireceğini bilmek mümkün değil."

"Bunun sebebinin kader olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevapladı Neil Diamond'dan "Sweet Caroline" çalmaya başlarken. Şansa bakın ki bu benim en sevdiğim şarkılardan biriydi. O yüzden ayağa kalkıp Rand'ın eline uzandım.

"Bu vals değil, ama yeterince yavaş. Hadi!"

Rand elimi tuttu ve birlikte dans pistine doğru yürürken Christa'yla göz göze geldim. Şarkıya eşlik ederken el salladı. Bu, onun da en sevdiği şarkılardan biriydi.

Rand belimi tuttu ve dans etmeye başladık. Hakkını vermiydim; oldukça iyiydi.

"Aslında bu şarkıyı ben de çok severim. İlk çıktığından beri," diye kulağıma fısıldadı ve ben de güldüm.

Onun kolları arasında olmak, ona bu kadar yakın olmak harika bir duyguydu. Tıraş losyonunun kokusunu soluduğumda onun en iyi afrodisyak olduğunu düşündüm. Beni etrafımda

döndürdü ve yakaladı. Şimdi beni kendine öncekinden daha yakın tutuyordu. Bir an için aramızda herhangi bir gerginlik olmadan, birbirimiz için hissettiklerimizi itiraf edebileceğimizi... hatta itiraf etmiş olduğumuzu düşündüm.

"Bir ara sana vals öğretmeliyim. Vals yaparken eminim harika olurdun," diye fısıldadı.

Başka bir şarkının çalıyor olduğunu, yarısı bitene kadar anlamamıştım. Rand'ın beni daha da yakın tutuyor olduğunu fark ettim. Gözlerimi kapadım ve başımı boyun kıvrımına yasladım. Vücutlarımız bir olduğu için bütün göğsünün her bir kıvrımını ve bütün kaslarını hissedebiliyordum.

"İlişkimizi benim için çok zor bir hale getiriyorsun," dedi eliyle belimi okşarken.

"Oyunu senin kurallarına göre oynuyoruz, benim değil," diye cevapladım. Sesimde hiç bir özür tınısı yoktu.

"O kuralları her gün yeniden sorguluyorum." Belimi sıktı. Kafamı tam kaldırmıştım ki Trent'in, Rand'ın yakasını tuttuğunu gördüm. Herhangi biri onu durduramadan Rand'i çekti ve yüzüne bir yumruk indirdi. Rand hazırlıksız yakalanmış olarak yere düştü ama hemen ayağa kalktı. Dudağı patlamıştı ve kanıyordu. Birkaç kadın çığlık attı. Benim de onlardan biri olup olmadığundan emin değildim.

Bir şeyler yapmam gerektiğinin farkına varınca ikisinin arasına atladım ve Rand'e tekrar bir şey yapmaya çalışmasını engellemek için Trent'i ceketinden yakaladım. "Senin lanet olası derdin ne?" diye bağırdım. Trent küçümseyici bir şekilde gülümseyerek bana döndü.

“Bu piç zaten en başından beri senin peşindeydi,” dedi Trent ve beni belimden yakalayarak kendi sert vücuduna doğru çekti.

Onu ittim ama kavrayışı çok güçlüydü.

Bütün oda, sessizlik içinde, daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle Trent’e bakan Rand’e dikkat kesilmişti. Sakin gözüküyordu ama gözlerinden ateşler fışkırıyordu ve yumruklarını sıkmıştı. Rand’in aurası kendi öfke dansını yapıyor, hissediyor olduğunu tahmin ettiğim kızgınlık ve aşağılanma duygularıyla mor bir dalga yayıyordu.

“Bırak onu,” diye öfkeyle bağırdı Rand.

Trent beni daha sıkı kavradı ve ben de tırnaklarımı koluna geçirerek onu ittim.

“Aptal sarhoşluğunla kendini rezil ediyorsun,” diye bağırdım.

“Eğer onu şu an bırakmazsan seni öldürürüm,” Rand uyarısını yaparken inanılmaz ciddiydi. Tanrım, onu gerçekten öldürebilirdi.

Trent, sevdiğim kişiler listesinde çok aşağılarda yer alsa da, ölmesini istediğimi söyleyemezdim. Rand’in yüzündeki kararlı ifadeye baktım ve gözleri hiçbir belirsizliğe yer bırakmaksızın herşeyi açığa vuruyordu. Trent hala hayatta olduğu için şanslıydı.

“Aptal olma, onu yenemezsin,” diye fısıldadım geri çekilmesini umarak. Sonra bir cadı olduğumu hatırladım ve Trent’in vücudundan geçecek aşırı kuvvetli olmayan ama onu ayıltmaya yetecek kadar güçlü bir elektrik akımı hayal ettim. Trent zıp-

ladı ve bu sayede ondan uzaklaştım.

“Git o zaman,” diye gürledi, kolundaki kollar dimdik duruyordu. Hmm belki de ona biraz fazla enerji yüklemiştim.

“Gitmeni istiyorum,” dedi Rand ve kendini kontrol altına almaya çalıştığını görebiliyordum. Trent’ten her zaman nefret etmişti; kendini hala kontrol altında tutabilmek için yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşündüm.

Trent güldü ve kapıya doğru ilerledi, ama piçin teki olduğundan son sözü o söylemek zorundaydı. “Jolie, *warlock*’tan sıkıldığın zaman beni nerede bulacağını biliyorsun.”

en alta

Odamda oturmuş küpelerimi çıkarırken, bu gece olanları düşünmekten kendimi alamıyordum. Trent öyle davranırken ne düşünüyordu acaba? Böylesine bir aptala dönüşen biriyle çıkmış olduğum için neredeyse utanç duyuyordum. Rand'in onu oracıkta öldürmemesi de çok şaşırtıcıydı!

Rand...

Bütün vücudumu bir sıcaklık sardı. Trent'in Rand'e hissettiğim duyguları yok ettiğini düşünmekle çok yanılmıştım. Şimdi, Rand için, her zaman olduğu gibi deli oluyordum. Trent, Rand isimli bitmek tükenmek bilmez bir senfonide verilmiş küçük bir ara gibiydi.

Zaten kırılgan olan mizacımu ele geçiren duygusal sarsıntılar karşısında başımı sağa sola salladım ve aynada kendime baktım. Ben, Jolie Wilkins, asla iki erkeğin benim için kavga edebileceğini düşünmemiştim; böyle

şeyler benim başıma gelmezdi. Ama galiba artık benim başıma da geliyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve kıyafetlerimi çıkarıp yatağa girmeyi düşünerek arkama döndüm. Ama bu düşünce çok cazip gelmiyordu; geç vakit olmasına ve küçük bir orduyu yok edebilecek kadar adrenalin harcamış olmama rağmen yorgun hissetmiyordum. Kafamın içinde uyumama engel olan inatçı bir vızıltı vardı—Rand’le ilgili düşüncelerimin vızıltısı: uyuyor muydu, acaba dudağı nasıl olmuştu, peki bana kızgın mıydı?

Aniden aklıma, Rand’in Chicago’dayken, uyurken onunla iletişim kurabileceğimi söylediği geldi... zihinsel algılayıcılar, evet sanırım onları böyle adlandırmıştı. Hmm, belki de denemeye değerdi. Rand’i hayal ederek gözlerimi kapadım ama bundan sonra tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Birkaç saniye sonra, hayalimdeki Rand’in çıplak olmasının ve tahrik olmamın da etkisiyle gözlerimi açtım.

Sonra birden topuklu ayakkabılarımı giydim ve gece boyu durduğu yerden bana dik dik bakan anahtarları kaptım. Yapabiliyor olsaydı bu lanet anahtar ben Rand’in katına giden asansöre giderken bana gülümsüyor ve göz kırıyor olurdu.

Asansöre bindiğimde çalan müzik midemin düğümlenmesine neden oldu ve beni tekrar odama götürecek düğmeye basmamak için kendimi ikna etmem gerekti. Asansör kapısından çıkan ding sesi zihnimi bulandıran düşünceleri bölerek Rand’in katına geldiğimi bildirdi. Yaslandığım duvardan ayırlamadım ve sanki üç başlı bir gorgon’ koridorun sonunda beni bekliyormuş gibi oraya dik dik baktım. Kapılar kapanmaya

* Mitolojik bir yaratık.

başladı, ama kolumu araya sokarak kapanmalarını engelledim.

Sonunda onun kahrolası katındaydım; buradan çıkmam lazımdı. Kurumakta olan bir tutkalda ilerlemeye çalışıyormuş gibi ileri doğru ağır bir adım attım. Acaba Rand beni kovarmıydı? Belki de yalnız kalmak istiyordu. Belki de yaşananlar için beni suçluyordu ve bana kızgındı? Sanırım bir suçlu aranacaksa, bu kişi bendim. En başta o aşagılık Trent'le birlikte olmuş olan bendim.

Eğer kendime bağırabilseydim, bağırırdım. Bunun benim suçum olmasına imkan yoktu—sadece Rand'in kapısını çalmamak için bir bahane arıyordum. Zihnimdeki tereddütler kazanamayacaktı. Elimi kaldırdım ve kapı açıldığında yumruğumu kapıya vurmaya hazırlanıyordum.

“Gelmen çok uzun sürdü.”

Rand karşımda dururken, öz güvenim sanki bir süzgeçmişim gibi benden aktı gitti. Kendimi bir kase spagetti gibi aciz hissedip duraksadım ve buraya gelmiş olduğum için kendime küfrettim. Koridora döndüm, eğer ayakkabılarımı çıkarıp koşarsam, Rand, koridora çıkamadan asansörü yakalayabileceğimi düşündüm.

“Ben... burada durduğumu nasıl anladın?” dedim. Sesim titriyordu.

Bakışlarımı beyaz tişörtünden ve boxerından uzak tutmaya çalıştım. Belli ki kimsenin onu ziyaret etmesini beklemiyordu. Geniş göğsü, tişörtünün ince kumaşından çıkıntı yapmıştı ve göğüslerinin üzerindeki kılları bile görebiliyordum.

Yüzü, Jolie! Lanet olsun, yüzüne odaklan!

“Seni asansöre bindiğin andan itibaren hissettim.”

Midemde uçuşan kelebeklerin dışarı çıkma girişimlerini engelledim. Bu durumdan keyif aldığını gülümsemesinden anladım ve yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalıştım. Büyüsü sayesinde dudağı iyileşmişti. Dudaklarımı oynatabilecek gücü bulmaya çalışırken hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu.

“İyi olduğundan emin olmak istedim,” dedim bir anda.

“İçeri gel.” Kapıyı açtı ve sanki odanın karanlığı koridorun ışığıyla savaşıyormuş gibi bir görüntü çıktı ortaya. Zayıf bir sarı ışık, odanın köşesinden karamsarca parlamaya çalışıyordu.

İleri bir adım attığımda karşı karşıya geldik ve duraksadım. “Aslında seni rahatsız etmek istemem...” diye başladım, sanki onunla sevişmek için gelmiş gibi görüneceğimi bir anda fark edince. Amacım bu değildi. Aslında amacımın ne olduğundan da emin değildim.

Rand gülümsedi ve elini kalçalarımın koyup nazikçe beni kapı eşiğinden içeri doğru çekti. “Çoktan ettin, merak etme, zararı yok.”

Çekingen bir şekilde içeri doğru adım atarken “Rhapsody in Blue”nun* notaları soluğumla dans ediyormuş gibi etrafımda dönüyordu. Ona döndüğümde bakışlarım anında kaslı ve bronzlaşmış bacaklarına kaydı. Yıl boyu İngiltere’de bu rengi nasıl elde etmiş olduğu beni aşıyordu. Bir çeşit warlock büyüsü sayesinde olmalıydı. Vücudunun üzerinde bu kadar az giysi

* George Gershwin’in klasik müzik ve caz temalarını bir arada kullandığı meşhur orkestra eseri.

varken ona bakmak benim açımdan çok zorlayıcı olduğundan bakışlarımı yere indirdim.

“Özür dilemek istiyorum,” dedim, başka bir şey için geldiğimi düşünmemesi için. Kapıyı kapattı ve bana döndü.

“Neden? Bu senin hatan değildi.”

Kafamı sağa sola salladım. “Trent konusunda seni dinlemeliydim.” Yanıldığını zor kabul eden insanlardan biri olmama rağmen, kelimeler dökülmeye başlayınca kendimle gurur duydum. Aslında garip bir şekilde, fena çuvalladığımı söylemek iyi hissettirmişti.

Küçük bir mutfağa benzeyen yere doğru gitti ve iki kadeh şarap koyup birini bana uzattı. “Bunu senin kendi başına öğrenmen gerekiyordu.”

Demek ki, *ben söylemiştim* kısmını es geçecekti.

Başımı sağa sola salladım. Riskleri göze alıp hatalı olduğumu itiraf etmiştim ve bunu önemsiz bir şeymiş gibi göstermesini istemiyordum. “Seni dinlemeliydim ve yumruk yemenin nedeninin ben olduğumu düşünmeden duramıyorum.” Keşke içtiğim dayanıklılık ve cesaret veren bir iksir olsaydı diye düşünerek şaraptan bir yudum aldım.

“Dudağın nasıl?”

Dilini dudağına değdirdi ve ben bunun, bir erkeğin şu ana kadar yapmış olduğu en erotik hareket olduğunu düşündüm. “İyileşti,” dedi bir bar taburesini çekip üzerine otururken. Kadehini yavaş hareketlerle döndürürken beni incelemeye devam etti. “Yediğim yumruk kurdun hatasıydı, seninle bir alakası yok.”

“Ama onunla çıkmış olan benim.”

Rand gülümsedi. Bardağındaki şarap, duygularına tercüman olurcasına girdap gibi dönüyor, bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu. “Peki sen kazandın, sanırım bunun için seni suçlayabilirim.”

Bir uyuşturucu bağımlısının daha fazla doza ihtiyaç duyması gibi ona yaklaşip sıcaklığını hissetmekten kendimi alamadım. Sehpaya kadehimi bırakırken gülümsemeyi kesti ve birkaç santim uzağımdan sadece beni seyretti. Bacaklarının arasına yaklaştım ve çıplak omuzlarıma sıcak nefesinin değdiğini hissettiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum.

“İzin ver de dudağına bakayım,” dedim ve incelemek için yüzünü hafifçe kendime doğru indirdim.

Başparmağımı şekilli alt dudağının üzerinde gezdirirken o da çıkık elmacık kemiklerini taçlandıran uzun kara kirpiklerini gözler önüne sererek gözlerini kapadı. Kalbim kaburgalarımı zorluyor ve o kadar fazla kan pompalıyordu ki neredeyse bayılacaktım. Ne yapacağımı biliyordum, belki de buraya gelmeden önce bile... Uzandım ve dudaklarımı az önce parmağımı gezdirdiğim yere koydum. Dudaklarının sadece yüzeyine temas edeceğim şekilde yumuşakça öptüm. Geri çekilmedi ya da daha fazlasına yeltenmedi. Kendini bana bıraktı. Parmaklarımı, yüzünün yan tarafında gezdirirken teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Çok çok kısa kirli sakalı parmak uçlarıma sürtünüyordu.

Birden zarif suratına bakma arzusuyla dolarak geri çekildim. İşaret parmağım yanağının alt tarafında gezinirken, “Çok güzelsin,” diye fısıldadım.

Rand ikolata rengi gözlerini açtı. Bakışlarında yaşadığı duygu fırtınasını görebiliyordum; birbirimizi arzulamamız gerektiğini biliyordu ve bunun üzerine düşünmenin gereksiz olduğunun farkında olarak kendisiyle savaşıyordu. Kadehini benimkinin yanına koydu ve kollarını belimin biraz altından dolayarak beni g ğ्स ne bastırđı. Gülümsedim ve kollarımı boynunun etrafına dolayarak karşılık verdim.

“Bu gece çok güzel olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Söyledin. Sanırım yumruklanmadan hemen önceydi.”

Rand tek kaşını kaldırdı ve bu, suratındaki tek ifadeydi. “Daha fazla dayanamayacağım Jolie,” diye iç çekti. “Seni çok ama çok istiyorum.”

Bu söyledikleriyle, coşku beni öylesine sarmalayıp derinlerime işledi ki mutluluktan ağlayacakmışım veya çığlık atacakmışım gibi hissettim. Eğildim ve o da kafasını kaldırarak dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Rand, ellerini aşağı doğru indirerek kalçalarımın üzerine koyarken ben de dil mi ağzının içine ittim. Bizi ayıracak en ufak bir boşluk kalmasına dayanamayacakmış gibi beni kendine bastırđı.

Kafamın içinde kısık bir ses dillerimizin dansını durdurdu ve geri d nemeyeceğim bir yola girdiğimi ve duramayabileceğimi fısıldadı. Kendime buraya onunla sevişmek için gelmediğimi hatırlattım. Bir inlemeyle aramızdaki bağı kırdım. Kalan bütün tadını almak istercesine dudaklarımı yaladım. Gülümsedi ama belimdeki kavrayışını gevşetmedi.

“Bu gece seninle dans etmekten çok keyif aldım,” dedim

gözlerinin içine bakarak. Daha farklı bir hal almışlardı; şehvetle dolu daha koyu bir kahverengi...

"Ben de öyle. O salak bana vurmasaydı her şey mükemmel olacaktı."

Saçlarını okşarken güldüm. "Evet, çok şanssız bir andı."

Yüzüme uzandı ve dudaklarımı tekrar dudaklarına çeker çekmez dili çoktan ağızımın içinde gezinmeye başlamıştı. İnledim ve sert vücuduna daha da sokuldum. Zincirlerimi kırıp, tişörtünü parçalayarak çıplak göğsünü dudaklarımla keşfetmeyi o kadar çok istedim ki... Elleri popomu kavradı ve beni önündeki sertliğe çekerken bu sefer daha kararlı hareket ediyordu.

Soluk alıp verişim vurulmuş bir ceylanınki gibi çok hafifti. Elleri belimin etrafından yukarı önce sırtıma oradan da göğüslerimin üzerine gelip de onların üzerinde durunca nefes alıp verişim hızlandı. Dekolteme doğru eğildi ve serbest kalmak için çırpınan göğüslerimin üzerinden öptü.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama ellerimi göğsüne bastırarak onu ittim. Bana şaşkınlık içinde ve hatta daha çok hayal kırıklığıyla baktı. "Buraya seninle sevişmeye gelmedim," dedim yapabildiğim kadar çok cesaret toplamaya çalışarak.

"Ne için geldin peki?" Kızgın değildi. Daha çok merak içindeydi.

Bakışlarımı yere indirdim. "Yanında olmaya ihtiyacım vardı." Bunu söyledikten sonra biraz utanmıştım. Biraz fazla duygusal davranmıştım. Rand çok da duygusal biri değildi.

Rand hiçbir şey söylemeden üzerime eğilip kıyafetimin sırt kısmındaki fermuarla oynamaya başladı. Elbisemi aşağı doğru

sıyırırken ve onun kalçalarımın üzerinde toplanmasına neden olurken gözleri, gözlerimden hiç ayrılmadı. Sonra elleriyle elbiseyi kalçalarımın kurtardı ve elbise ayaklarımın dibine düşene kadar bakışları çıplak karnımın üzerinde dolaştı. Üzerimde sadece askısız sütyenim, külodum ve topuklularım kaldığından titredim. Ayağımın dibindeki kumaş yığınının geri bir adım attım ve korunmasız hissederek ellerimi vücuduma sardım.

Rand tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardığında kaslı göğsüne bakmaktan kendimi alamadım. Göğüs kafesi çok geniş ve şekilli idi. Karnı, sıra sıra kaslarını gösterecek şekilde sert ve sıkıydı. Saymak istemedim ama karın kasları sanırım sekizliydi. Göğsünün üzerinde koyu renk tüyler vardı ve o an ellerimi onların üzerinde gezdirip yumuşak mı yoksa sert mi olduklarını anlamaktan başka istediğim bir şey yoktu. Böyle düşünceler başımı belaya sokabilirdi ve dikkatimi tekrar yüzüne çevirmeye zorlayıp söyleyecek herhangi bir şey arardım.

“Vay canına, galiba vücut çalışıyorsun,” deyiverdim bir yandan kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünerek.

Rand, inanılmaz gelişmiş vücudunu fark ettiğime memnun olmuş bir halde gülümsedi. “Bu işte formda olmak çok önemli.”

“Büyü kullanıyor musun... vücudunun bu halini olduğu gibi korumak için?” diye sordum. Belki ben de aynısını yapabiliirdim.

Başını sağa sola sallayınca hayal kırıklığına uğradım. Tanrım, egzersiz yapmayı sevmiyordum. Sanırım fazla kilo almadığım için şanslıydım. Çok hareketli değildim ve ne istersem yiyordum. Ama arada bir yapacağım egzersizlerin beni iyi göstereceğini düşündüm. Bakışlarımı kendi vücuduma çevirerek

onu Rand'ın gördüğü gibi görmeye çalıştım. Benim hafif tombul olduğumu mu düşünüyordu acaba?

Daha önce hiç de o kadar geniş olduğunu düşünmediğim basenlerimi incelerken Rand'ın "Yatağıma geç," diye buyurmasıyla irkildim.

"Rand, seninle sevişmek için kendimi hazır hissetmiyorum..." diye itiraz ettim, bir yandan tereddüt içinde kocaman yatağına bakarken.

İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı ve belimden kavrayarak beni geri itti. "Zaten sevişmeyeceğiz, Jolie. Yanımda olmak için geldin. Yatakta yanımda olabilirsin."

Elleriyle belimin iki yanından kavramış bir halde dizlerimin arkası yatağına değinceye kadar beni geri geri itmeye devam etti. Oturmadım, ama Rand'ın ellerinin kalçalarımın alt kısmına doğru kaymasına izin verdim. Parmakları küloduma değince duraksadı. Sonra, işaret parmağını karnımın alt kısmında, külodumun lastiği boyunca gezdirdi. Bu hareketiyle gözlerimi kapadım ve dokunuşuyla vücudumun her bir zerresinin canlandığını hissettim. Gözlerimi açtığımda onu gülümserken buldum. Aşağı uzanıp yatak örtüsünü çekti ve ben yatağına oturuncaya kadar omuzlarımdan nazikçe itti.

"Teşekkürler... anladığın için," dedim titreyen bir sesle.

"Gerçekten de bana teşekkür etmelisin," diye gülerek cevap verdi ve yatağın öbür tarafına geçti. Örtüyü kenara çekip yanıma sokuldu. "Senin yanında uyumaya çalışarak çok zor bir gece geçirmek üzereyim."

Biraz kıpırdanarak rahat bir pozisyon almaya çalıştı ve son-

ra kaslı kolunu belime koyarak beni kendine çekti. Gözlerimi kapatarak kendimi onun gücüne ve sıcaklığına bıraktım. Bu, hayatımda cennete en yakın olduğum andı.

“Yorgun musun?” diye sordum.

“Uyuyorum.” diye mırıldandı.

Parmaklarını vücudumun yan tarafında gezdirirken kıkırdadım. “Yani bu gece benimle sevişir miydin?” diye sordum.

Sorumla birlikte vücudunun gerildiğini hissettim. “Şu anda kendimi seninle sevişmekten uzak tutmaya çalışıyorum.”

“O kadar kötü mü olurdu yani?”

Rand güldü. “Karar ver Jolie, beni içinde istiyor musun, istemiyor musun?”

Seçtiği sözleri duyunca kalbim çarptı ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. “Onu kastetmedim, yani, demek istediğim, biz... birlikte olsak o kadar kötü mü olurdu?”

Sessiz kalmıştı ama derin ve uzun bir nefes aldı. Bu, iyi bir cevap gelmeyeceği anlamına geliyordu. Gelmekte olan olumsuz cevaba karşı kendimi hazırladım. O an zihin okuma yeteneğimin olması için her şeyimi verebilirdim.

“Birine bağlanmak tehlikelidir.”

“Şu an bana bağlı değil misin?” diye sordum, söylediğine alınarak. Ben kesinlikle ona bağlanmıştım. Hatta bağlanmak doğru kelime bile değildi. Sırılsıklam aşık olmak daha uygun bir ifade olurdu.

“Umduğumdan ve hatta istediğimden bile fazla,” dedi sızlanarak. Benden uzaklaşarak yatağın baş kısmına yaslandı. “Bana

doğru dön.”

Dönünce karşımda derin düşüncelere dalmış bir *warlock* buldum. “Bence bu soru çok basit bir şekilde evet veya hayır şeklinde cevaplanabilir, Rand.”

Başını sağa sola salladı. “Maalesef o kadar kolay değil. Şu an sana istediğin şeyi, ikimizin de istediği şeyi veremem Jolie... Geleceğimiz hala büyük risk taşıyorken olmaz.”

Başımla onayladım. “Anlıyorum,” dedim, aslında anlamadığımdan emin olmama rağmen. Rand her şeyi aslında olması gerekenden daha zor hale getiren kişilerdendi. Bana ayartılmaya karşı sonsuz bir savaş içinde olan somurtkan bir kahramanı hatırlatıyordu; ta ki en sonunda ayartılana kadar...

“Hayır, bence anlamıyorsun. Seni çok önemsiyorum Jolie. Sana aşık mıyım? Emin değilim, ama işin oraya varmasına izin veremem. Cadılar arasındaki aşk, insanların düşündüğü gibi bir şey değildir.”

“Neden olmasın?” Bir ilişkinin benim alıştığım şekilden nasıl çok farklı olabileceğini hayal edemiyordum, ya da benim durumumda alışmadığım şekilden demek daha doğru olacaktı. Ama Trent’le ilişkim televizyonda gördüklerimden ya da kitaplarda okuduklarımdan çok da farklı değildi. Bir buluşmayla başlamıştı ve bir... terk edilmeye sonlanmıştı. Belki de bir ilişki başlı başına iyi bir fikir değildi.

“Bir cadıyla *warlock*’ın ilişkisi sonsuza kadar sürer. Evlenme yoktur, boşanma da. Bu daha derin bir şeydir. Bu, ruhlar arasında bir bağıdır.”

Ruhlar arasında oluşacak bir bağ kulağa çok ciddi geliyordu.

Ben biraz önce sadece sevgili olmaktan bahsetmemiş miydim?
“Sana benimle evlenip evlenmeyeceğini sormadım Rand.”

Rand açıkça onun frekansında olmadığını düşünüyordu ki başını sağa sola salladı. “Eğer birbirimize bağlanırsak, bu hiç de hazırlıklı olmadığım kadar derin bir bağ olur. Az önce tanımladığım ilişki kadar olmasa da eninde sonunda onun gibi bir şey olacaktır.”

Onunla tartışmaya başlayacaktım ama bir kafa sallayışıyla beni susturdu. “Bu sıradan bir şey olmazdı Jolie... bizim aramızdaki olamazdı.”

Bu konuda nasıl hissettiğimden emin olamadım. Bir taraftan, bana karşı olan hislerinin derinliğinden heyecan duyuyordum, ama hissettiği duyguları gösteremeyecekse ne anlamı vardı ki? “Yani ya hep ya hiç olmak zorunda, öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirme lüksüne sahip değiliz. Bella ve *Melezler* hayatımızı tehdit ederken olmaz.”

“Bunca zamandır bu yüzden mi hislerinle bir savaş halindeydin?” diye sordum, ama bu bir sorudan daha ziyade yapmış olduğum bir gözlemdi.

“Evet.”

“Neden bana söylemedin ki?”

Omuz silkti. “Yanlış anlamamı istemedim.”

Yanlış anlayıp anlamadığımı merak ettim. Belki de şimdi bile yanlış anlıyordum. “Peki ya aramızdaki sadece seks olsa?”

Kahkaha attı. “Bununla mutlu olur muydun?”

Vücudum mutlu olurdu ama kalbim farklı hissederdi. “Hayır, olmazdım.”

“Ben de öyle. Bu ikimiz için de yeterli olmazdı.” Duraksadı. “Hem de seni başka erkeklerle gördüğümde hissedeceğim kıskançlık beni mahvederdi.”

Onu başka kadınlarla görme fikrini aklıma getirmek bile istemedim. “Sence... bir gün ... nasıl desem ... birini sevmek için kendine izin vereceğini düşünüyor musun?”

Cevabı düşünürken sessizleşti. “Bilmiyorum. Yüz altmış beş yıldır hayattayım, ama bunu hiç düşünmedim. Sıradan ilişkilerim oldu tabii ki, ama sana anlattığım şekilde bir şey hiç olmadı.”

“Kulağa çok yalnızmışsın gibi geliyor,” dedim kısık bir sesle, aynı zamanda bunun benim de yalnız olacağım anlamına geldiği düşüncesinden nefret ederek. Eğer aşk onun betimlediği gibi karmaşık ve çapraşık ise, benim de bütün ilişkilerim ya öylesine ya da ruhların bağlanacağı şekilde mi olacaktı? O zaman birileriyle sevgili olmanın anlamı neydi ki? Ah, başladığım yere geri dönmüştüm.

Bütün bu olanlara sinirlenmeye başlamıştım. Tam da erkekler bana biraz ilgi gösterirken ve hatta benim sevgim için rekabet etmeye başladıkları bir zamanda birden böyle bir şey oluyordu. Belki de cadılardan uzak durmalıydım. Sanırım benim türümden olmayan biriyle normal bir ilişki yaşayabilirdim. Kimler kalıyordu geriye? Kurtlar? Teşekkürler, almayayım, daha önce başıma geldi. Vampirler? Bir yaşayan ölü ile birlikte olduğumda nasıl hissedeceğimden emin olamadım. Gözümün önüne birden Sinjin’in görüntüsü geldi... hmmm, vampirler o

kadar da kötü bir seçenek değildi. İblisler? Kulağa tehlikeli geliyorlardı. Belki de sıradan insanlar bana göreymi. Evet, bana iyi şanslar — sanki geçmişte işe yaramıştı da.

“Yalnız geçen zamanlar olabiliyor. Buna alışmalısın, Jolie. Sen genç bir cadıydın, ama zamanla gerçekten zor kararlar alman gerekecek. Aşk ise bunların en zorudur, çünkü bizi tamamen tüketir.”

“Tamamen tüketmesi de ne demek?

Bir inilti koyuverdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Onunla bir olacaksın demek. Aranızdaki büyü bağları sizi tek bir varlık haline getirir. Birbirinizin düşüncelerini okuyabilirsiniz, büyü gücünüz on kat artar çünkü birbirinizin büyüsünü paylaşırsınız. Ama aynı zamanda aynı sorunlara hassas hale gelirsiniz. Sevdiği cadı ölünce ölen cadılar gördüm.”

Evet, kesinlikle yakın zamanda başka bir cadıyla birlikte olmayacaktım. Kafamı yastığa koyarken sessizdim ve bu gecenin planladığımdan bambaşka bir hal aldığını düşündüm.

“Senden çok hoşlanıyorum, Jolie.” Rand’ın kulağıma doğru fısıldaması sırtımın ürpermesine neden oldu. “Çok uzun zamandır senden hoşlandığım kadar kimseden hoşlanmamıştım. Bu beni çok korkutuyor,” diye bitirdi söyleyeceklerini.

“Şimdi anlıyorum,” dedim konuşmaya son verircesine. Her şey şimdi daha açıktı.

“Belki bir gün...”

“Şşşş...” diye böldüm cümlesini. Özürlerini dinlemeye dayanamayacaktım. Her şey ortadaydı. Rand yüz yılı aşkın bir süredir bununla nasıl başa çıktiysa ben de öyle yapmak duru-

mundaydım. ‘Hayat acımasızdır, sonrasında ise ölürsün’ sözünü her kim söylemişse çok isabetli bir tespit yapmıştı. “Başka bir şey söyleme. Bu geceyi beraber geçirelim yeterli.”

Beni daha sıkı sardı ve yanaklarıma doğru akan gözyaşlarımı tutamadım.

Ryder, tam da onu hatırladığım kadar korkunçtu. Onda, kötü biri olduğunu işaret eden bir şeyler, gözlerinde gizlenmiş şeytani bir bakış vardı...

“Ne yapabiliyorsun bir görelim bakalım,” dedi, kocaman kollarını kavuşturarak bana dik dik bakarken.

Bu benim ilk dersimdi ve Rand, Ryder ve ben, Rand’in vücut geliştirme için kullandığı odada toplanmıştık. Rand vücut çalıştığı bütün aletleri kaldırmış, yeri ve duvarları yumuşak bir dolgu malzemesiyle kaplamıştı. Bunu yapmaya ihtiyaç duyması bir bakıma kötüye işarettti.

“Ona çok yüklenme Ryder,” diye kenardan uyardı Rand.

Üzerimdeki tayt ve spor sütyenin bana kazandırdığı sportif görünümün etkili bir performans sergilememe olanak sağlayacağı umarak ortaya doğru yürüdüm.

“Sana saldırsam bana nasıl karşılık vereceğini düşünerek bana saldır,” dedi Ryder.

Omuz silktim ve boğa gibi güçlü durduğunu fark ederek ona yaklaştım. Bu öküze herhangi bir zarar vermemin hiç bir yolu yoktu, ama denemeliydim. Cesaretimi toplayıp, yüzüne

bir darbe vurabilme umuduyla ona doğru atıldım. Kolumu kaldırmamla kendimi sırtüstü yerde bulmam bir oldu. Ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı.

Ryder pis bir sırıtışla, “Bundan daha iyisini yapmak zorundasın,” dedi.

Tren çarpmış gibi hissettiğim için tekrar ayağa kalkmaya-çağımı düşündüm. Nefesimin düzelmesini bekledim.

“İyi misin Jolie?” diye seslendi Rand.

Başımınla onayladım ve dönüp kendimi kalkmaya zorlayarak dizlerimin ve ellerimin üzerinde durdum. “Belli ki seni alaşağı edemiyorum. Belki de beni eğitmeye başlaman gereken yer tam da burasıdır,” diye patladım.

“Seni belinden kavrayacağım.”

Arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. Hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekerken, bu yakınlığın gereksizliğini düşünerek kaşlarımı çattım. Ensemde hissettiğim soğuk nefesi midemi bulandırdı.

“Şimdi ne yapacağım?”

“Sadece kaburgalarını korumaya çalış ve seni kaldırmama izin verme. Seni böyle yakalayan birinin amacı, seni kışının üzerine fırlatıp sırtını ya da kalçanı incitmeni sağlamak olur.”

“Tamam, peki ne yapmalıyım?”

“Tek hareketle bileklerime bastır ve çömel. Bunu yaptıktan sonra da ya ayağıma bas veya parmaklarımı bükmeye çalış.”

Kulağa imkansız geliyordu. Dev Golyat’ı öldürmek için

* Yahudi inancına göre peygamber Davut’un savaştığı ve öldürdüğü dev.

kullanılan taşı aramanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordum.

“Dene Jolie,” dedi Rand.

Ryder beni bıraktı ve sonra saldıracağına dair hiçbir işaret vermeden tekrar üzerime atıldı. Belimden kavrayarak beni havaya kaldırdı ve sonra yere fırlattı. Kalçamın üzerine güm diye düştüğümde, bir çığlık atarak dudağımı ısırdım. Bir acı dalgası yan tarafımdan yayılarak dudaklarıma kadar ilerledi.

“Tanrım, Ryder!” diye bağırdı Rand, ben doğrulurken.

Ayağa kalktım ve kan tadı aldım. Maalesef Ryder da bunu fark etti ve bakışları eğlenen birinin bakışlarından, açlık çeken birinin bakışlarına döndü.

Lanet...

Kalbim ağırlaştı. O bir vampirdi ve benim kanayan bir yerim vardı.

Tanrıya şükür üzerime atlamadı ama yavaş yavaş bana doğru gelirken bakışları dudaklarımdan sızan kana sabitlendi.

“Ryder, ondan uzak dur!” diye bağırdı Rand ve ikimizin arasına girdi. Rand’in itmesiyle Ryder’in dengesi bozulunca, aslında Rand’in fiziksel olarak ne kadar kuvvetli olduğunu anladım.

Rand dudağıma dokundu ve kanama durdu. Dilimle, ısırduğım bölgeye dokunduğumda iyileşmiş olduğunu fark ettim.

Rand başıyla onayladı. “Yeni gibi oldu.”

Ryder’a bir bakış atınca araba farlarına bakakalan bir geyik gibi bana bakmadığını gördüm. Utanmış da görünmüyordu ve

her zamanki uğursuz haliyle bana bakıyordu.

“Söylediğim şekilde bileklerimden kavramadın.”

“Bana saldıracağını fark etmedim!” diye bağırdım. Ağrıma rağmen becerebildiğim en uygun pozisyonda, ellerim kalçamda duruyordum.

“Herhangi biri de sana saldırmadan önce haber vermeyecek. Bu yüzden hızlı hareket etsen iyi edersin. Tekrar dene.”

Şansıma, cep telefonum çaldı ve beni kurtardı. Ryder itiraz etmeden önce uzandım ve açtım.

“Alo?”

“Selam tatlım.” Arayan annemdi.

Her ikisine de bir gülücük atıp ağzımı oynatarak, “Bu biraz uzun sürebilir,” dedim. Rand kaşlarını çatarken Ryder omuz silkti ve sınav çekmeye başladı.

“Merhaba anne, ben de şey yapıyordum... egzersiz.” Bir *warlock* izlerken bir vampirle antrenman yaptığımı duysa nasıl tepki verirdi emin olamadım. Annem, bir cadı doğurduğundan habersizdi. Ona anlatmamak en iyisiydi.

“Bunu duymak güzel, tatlım. Sadece arayıp İngiltere’de işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedim.”

Rand ve Ryder’a dersin bitmesi için bir neden vermek istencesine ordan burdan konuşmaya devam ettim. Ama on dakikalık gereksiz sohbetten sonra ikisi de tekrar başlamaya hazırlardı. Bense hiç hazır değildim.

Telefonu kapatıp tekrar havlunun üzerine attıktan sonra sızlanarak onlara döndüm ve Ryder’ın bir sonraki saldırısına

hazırlanmaya çalıştım.

Bir saat sonra ders nihayet bitmişti. Her tarafım ağrıyordu ve sayısını hatırlayamadığım kadar çok yere fırlatılmışım. Bütün bir saati, belimin etrafına gelebilecek bir saldırı karşısında yapacağım hareketleri mükemmelleştirmek için harcamıştık ve en sonunda Ryder'ın bileklerini kavrayabilmişim. Ama bundan daha fazlasını yapamamışım. Lanet vampirler çok hızlı ve güçlülerdi.

Dersler devam ettikçe perileri tercih ettiğime karar vermiştim —en azından onlar vampirler kadar korkunç değillerdi ve işin içine kan ve acı girmiyordu.

en yedi

“Ona doğru atıl,” diye bağırdı Rand, ben Ryder’a karşı mücadele etmeye çalışırken. Ayaklarım hafif nemli çimin üstünde kayıyordu.

Bu, aldığım beşinci savunma dersiydi ve hiçbir ilerleme gösteremiyordum. Bunun için yaratılmamıştım ve kendimi asla sportif bir insan olarak tanımlayamazdım. Bir spor salonuna hayatımda en fazla beş kere gitmiştim ve hiçbiri de isteyerek olmanmıştı.

Ryder, sanki bir polismiş de beni tutukluyormuş gibi, kollarımı arkamda sıkı sıkı tutmuştu. Planım öne doğru eğilip geriye doğru savuracağım tekmenin onun tam bacak arasına isabet etmesiydi. Aslında teoride iyi bir plandı, ama bunu uygulamaya geçirdiğimde piç kurusu, acizliğim karşısında başını sağa sola sallayarak sadece güldü ve beni bıraktı.

“Jolie” dedi Rand.

Onu susturmak için elimi kaldırdım. “Bunu dinleyecek durumda değilim. Kendimi bir vampire karşı korumam imkansız” diye yakındım. “Bütün bunlar, bu lanet olası dünyadaki en aptalca fikirdi. Bana bir silah verin ve biri bana saldırdığında onun kafasını uçurayım.”

“Bu iyi bir fikir olabilirdi elbette ama bir vampirin kafasına sıkılan bir kurşun onu öldürebilseydi,” dedi Ryder sadece beni sınırlendirmek için köpek dişlerini gösterip sırtarak. Aslında, her seferinde ders başladığı anda sinirlenmeye meyilli olduğumdan zaten çoktan patlama eşiğine gelmişim. Ryder rezalet bir öğretmendi ve sanırım ben de pek parlak bir öğrenci değildim.

Ona doğru döndüm ve bir vampirin kafasına yediği bir kurşunla ölmeyeceği konusundaki teorisini test etmek istedim. “Eminim seni biraz olsun yavaşlatırdı!”

Bu gece antrenmanı dışarıda yapıyorduk. Hava buz gibi olsa da, alnımda biriken ter gözlerime doğru akıp görüşüme engel oluyordu. Ağaçların arasından esen soğuk bir rüzgar, terimin bir buz parçası gibi tenime batmasına neden oldu.

Ryder, antrenman yaptığımız yeri değiştirmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Ölü olduğu için ne sıcaklığı ne de soğukluğu hissediyordu ve doğal afetlerin arasında veya çöl sıcaklığında bile savaşırsak onun için fark etmezdi. Benim içinse, kışımın kapalı bir yerde ya da dışarıda tekmelenmesi arasında bir fark olduğundan emin değildim ama işte buradaydık.

“Tekrar” dedi Rand kenardan.

Bu söylediğinden hoşlanmadığımı gösteren bir bakış fırlattım. O ise bunu ya görmedi ya da görmezlikten geldi. Sinirle homurdanarak, tekrar Ryder’a döndüm.

Etrafımdan dönerken, “Sadece yürü, sana doğru koşup, saldırı için üzerine atlayacağım,” dedi.

Ay ışığı bulutların arasından geçmek için mücadele ederken bakışlarım Rand’e kaydı. Bacaklarını hafifçe açmış ayakta duruyordu ve kollarım göğsünde kavuşturmuştu. Kızmış görünüyordu. Onu suçlamıyordum! Yeteneklerimi hala geliştiremediğim için ben de kızgındım. Ryder beni beş kere yere fırlatmıştı bile.

Biraz daha çamur yutmam için Ryder’in beni ne zaman yere vuracağını merak ederken bir bulut ayın önünü kapadı ve tamamen karanlıkta kaldım..

“Lanet olsun, hiçbir şey görmüyorum” diye bağırdım.

“Bir vampir sana gece saldırırsa, görmek zorunda kalacaksın.”

“Biliyorum!” Argümanı hep aynı oluyordu: bu ilerde başına gelebilir, bu yüzden hazırlıklı olmalısın. Kahrolası Ryder ve bütün vampir ırkı...

“Kulaklarımı dört aç Jolie,” diye seslendi Rand. “Hareket ettiğinde bunu duyabilirsin. Kulaklarına güven, gözlerine değil.”

Karanlıkta beni görebildiğini umarak alev saçan gözlerle onun olduğu yöne doğru baktım. “Genç çekirgeyle” birlikte ne zaman kaçacağını merak ettim.

Çelik gibi eller boğazımı kavradı ve beni bir ağaca çarptıklarında ağacın kabuğu yanağıma battı. Nefes alabilmek için çaresizce çırpınırken tırnaklarımı kollarına geçirip bir yandan da ona vurmak için ayaklarımı sallıyordum ama bir türlü denk getiremiyordum. Tam bilincimi yitirmeye başlamışken bıraktı

beni. Soğuk hava ciğerlerimden içeri akın etti ve ileri doğru tökezledim. Tanrıya şükür bu pislik kendime gelmem için zaman tanıyordu. Bir uluma sesi gecenin sakın havasında yankılandığında kendimi yatıştırmak için gözlerimi kapamıştım.

Rand birden “Jolie” diye bağırdı. Ormanda saklanmış bir kurt adam veya daha kötü bir şey olması ihtimaline karşı Rand’dan uzakta kendi başıma durma fikri pek cazip gelmediğinden hemen onun yanına koştum.

Ryder öylece durmuş bir aptal gibi ormana bakıyordu.

Uluma, bu sefer daha yakından ve daha yüksek bir şekilde tekrar duyuldu. Bu ses kesinlikle bir kurt adamdan geliyordu. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı ve kurdun Trent olma ihtimali aklıma geldiğinde Rand’i tutma dürtüme zor engel oldum. Rand’in onu, göz açıp kapayıncaya kadar bir kurt kebabına çevirme ihtimali varken benim peşimden gelecek kadar salak olacağını sanmıyordum. Ama başka bir kurt buraya neden gelirdi ki?

Rand doğruca gözlerime baktı. “Buradan ayrılma.” Bir şey dememe fırsat vermeden, ormana dalarak ağaçların ve karanlığın arasında kayboldu.

“Rand!” diye bağırdım, geri gelemeyeceğinden endişe ederek. Sonra düşündüm, o bir *warlock*’tı. Endişelenmem gereken biri varsa, o da kurttu.

“O da neydi öyle?” diye sorarak Ryder’a doğru döndüm.

Ryder’ın yumruğu yüzüme inerken görüşümü kapattı.

Sonrası ise sonsuz bir hiçlik.

Yüzüyormuşum gibi hissettim.

En karanlık okyanusta yüzüyormuşum gibi... Ama bu bir okyanus değildi, daha ziyade yağ gibiydi, yoğun ve boyun eğmez. Siyah dalgaların derinliklerine tekrar gömüldüm ve yüze ye püskürtüldüm.

Bir şey duymuştum; uzaklardan çok kısık bir ses beni çağırıyordu. Kıyıya ulaşmak için, çok kolay görünen ama aslında inanılmaz zor bir iş olan çamurun içinde yüzmek zorundaydım.

Yüzeyde kalmaya yetecek güce sahip değildim. Uzuvarım, ufuk çizgisinin görülemediği sonsuza uzayıp giden bir denizde yüzmenin verdiği acıyla ağrıyordu. Tekrar dibe battım ve beni çağıran ses dalgalara rağmen yüzmeye devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Gözlerimi açtım ve etraf bembeyazdı. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Beyazlık yavaş yavaş bir tavan şekline büründü. Tavanın ortasından bir köşesine kadar uzanan kocaman bir örümceğin bacağına benzer kahverengi bir leke vardı.

Bir yataktaydım; ensem arkasındaki yumuşak yastığı hissedebiliyordum. Etrafa bakmak için kafamı çevirmeye çalıştım, ama ilk hareketimde kafatasımın arkasına bir acı saplandı.

Büyü.

Büyü kullanarak baş ağrımı geçirebilirdim. Elim başıma

götürmek için kaldırmaya çalıştım, ama kolumu kıpırdatamadım; bir şey onu olduğu yerde sıkı sıkı tutuyordu, soğuk bir şey... Tekrar denedim ve metalin metale çarpma sesini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çok acıyacağını bilmeme rağmen, başımı çevirerek aşağı baktım.

İki bileğim de metal parmaklıkları bir karyolaya kelepçelenmişti. Yüzümü tekrar önüme çevirdim ve çoktan hissetmeye başladığım panikle gözlerimi kapadım.

Başım feci ağrıyordu. Ama beni en çok rahatsız eden şey bu ağrı değildi; sağanak bir yağmur gibi aniden bastıran yorgunluktu. Bu daha önce hiç yaşamadığım öyle bir bitkinlik haliydi ki sanki iki gündür hiçbir şey yememiştim ve bir maraton koşusuna katılmışımdı. Tabii ki hiç maratona katılmamıştım ama eminim katılmış olsaydım şu anda hissettiğim kadar yorgun olurdum.

Daha önce hiç bulunmadığım bir odada neden bir yatağa kelepçelenmiş olabileceğim sorusunu çözmek için neler olup bittiğine odaklandım.

“Kendine geliyor.” Sesi tanımıştım. Ama gözlerimi açamıyordum; kirpiklerimin her birine görünmez ağırlıklar asılı gibiydi.

Tekrar zifiri karanlık suyun akıntısına kapıldım.

Ne kadar zaman sonra uyandım bilmiyordum. Belki dakikalar, belki de günler, ama bilincim aniden açılmıştı. Gözlerimi açtım ve bir dakika boyunca düzgün göremedim. Bakışlarım beyaz tavana sabitlenmişti. Sessizliği bir tek ses bile bozmuyordu. Çok sakindi, hatta fazla sakin.

Yoksa ölmüş müydüm? Bir kez daha vücudumu inceledim ve beni hala olduğum yerde tutan kelepçelere rağmen ellerimi çekmeyi denedim. Ölmüş olsaydım da bir şeylerin kötü gittiğini düşünürdüm çünkü iyi insanlara bu tarz bir muamele yapılmazdı.

Herhangi bir acı hissetmediğimi farkedince biraz rahatladım. Odanın köşesindeki boş bir sandalyeye odaklanmaya çalışırken görüşüm biraz bulanıklaştı. Sanki çok şiddetli bir gribe yakalanmışım gibi bir bulantı hissi çöktü üzerime.

Gözlerim tekrar odaklanmayı başardığında odanın geri kalanına göz gezdirmek üzere kafamı çevirdim. Küçük ve düzenli bir odaydı. Benim yattığım karyolaya ek olarak, küçük bir komidin ve her iki yanımda birer tane boş sandalye vardı.

Artık içinde bulunduğum durum hakkında yeterli bilgiyi edindiğim için endişelenmeye başladım.

Yabancı bir oda + yatağa kelepçelenmiş olmak = kötü bir durum.

Gözlerimi kapattım ve içimde büyüyen korkuyu yatıştırmak için burnumdan nefes alıp, ağızımdan verdim. Korkunun şu an bana hiç bir faydası yoktu.

Düşün Jolie, ne olduğunu hatırla... dedim kendime.

Tüm hatırlayabildiğim, Ryder'la kendimi savunma derslerini dışarıda gerçekleştirirken, Rand'in de bizimle birlikte olduğuydu. Bir şeye çok kızmıştım... Tanrım, kızdığım şey neydi acaba? Hatırlayamıyordum. Sonra ormandan gelen ulumayı hatırladım ve Rand'in kontrol etmek için gidişini.

Ah, Tanrım, Rand...

İçimden bir çığlık yükseldi ama dudaklarımdan dışarı çıkmadı. Rand'e ne olmuştu? Hatırlayamıyordum. Rand'in bir kurt tarafından öldürülmüş olabileceğine dair aklıma gelen görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için başımı sağa sola salladım. Göz kapaklarımda hemen altında yaşanan dehşeti yok etme umuduyla gözlerimi açtım.

Sonra da Ryder'in yumruğunu hatırladım. Kalbime yerleşen ve içindeki yaşamı sıkıp alabilecek bir öfkeyle gözlerimi kapadım. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyordu.

"Aç mısın?"

Yaşadığım şaşkınlıkla nefesimi tutup gözlerimi kocaman açtığımda bana doğru eğilmiş gülümseyen bu yüze odaklanmam bir saniyemi aldı. Bu yüzü tanıyordum. Koyu renk saçlar, mavi gözler, yakışıklı keskin hatlar. Evet, bu yüzü kesinlikle tanıyordum ama bulanık zihnim bir türlü nereden olduğunu çıkaramıyordu. Bu, bana korku veren bir yüz değildi hatta tam tersiydi. Adam çok çekiciydi ve gülümsemesi içimdeki endişeyi bastırmama yardım etti.

"Benim neyim var böyle?" Sesim çok yabancı gelmişti ve bir an kendimden geçip geçmeyeceğimi merak ettim. Uyuşturucu kullanan biri böyle hissediyor olmalıydı; etrafındaki şeylerin kısmen farkında ama hiçbir şeyin kontrolüne sahip değil.

"Bağlı durumdasın" dedi adam, karyolama en yakın duran sandalyeye otururken. "Bir şeyler yemelisin." Sesi, iki kulağımın arasında sanki dağlar ve vadiler varmış gibi kafamda yankılandı. Dikkatimi onda tutmaya çalıştım. Bir an görünüyor oluyor sonra kayboluyordu; sanki birinin sürekli hareket ettirdiği bir ekrana yansıtılan bir görüntü gibiydi.

Kafamı sağa sola salladım. “Ben... aç değilim.”

“Üç gündür hiçbir şey yemedin, Jolie.”

Adımı biliyordu. Bir kovan dolusu arı mideme hücum etti ve vücudumun her zerresinde hissettiğim bitkinlik yüzünden gözlerimi kapadım. “İsmimi nereden biliyorsun?”

“Şu an beni hatırlamıyorsun ama zaman içinde hatırlayacaksın.” Sesi çok derinden geliyordu, çok kalındı ve sesinde garip bir şeyler vardı; belki de aksanı mıydı garip olan? Açmaya çalışmanın bile çok zahmetli bir iş olacağını düşünerek gözlerimi kapalı tuttum.

“Hafızana çok yakında tekrar kavuşacaksın.”

“Söyle... benim... neyim var?”

“Kanını emebilmek için seni bağlamak zorunda kaldık.”

Kanımı emmek mi... Bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Sadece sesinin tınısına odaklanabiliyordum ve bana nasıl da kayalara çarpan dalgaları hatırlattığına... Bir şekilde, konuşmanın birinin benim kanımı içtiğini söylediği kısma odaklanmam gerektiğini düşünüdüm ama yapamadım.

Bir şeyler daha söyledi, ama söyledikleri anlaşılmıyordu ve ben fark edene kadar çoktan yemyeşil çimlerden oluşan bir çayırdan uzanmıştım ve kulağıma bir gnome* bir şeyler fısıldıyordu.

* Dwarf'lara benzeyen küçük yaratıklar

Tekrar ayıldığımda yalnız değildim. Gözlerimi açtığımda karşımda yine koyu renk saçlı adam vardı. Bakışlarımı çevirince hala bir hastane karyolasına kelepçeli olduğumu ve belden aşağıma beyaz bir battaniyenin örtülmüş olduğunu gördüm.

“Ne kadar zamandır baygınlım?”

“Bir saat oldu,” diye cevapladı adam. Döndüm ve elinde hala dokunulmamış bir çorba kasesi tuttuğunu gördüm. “Yemelisin. İçin kıyılıyör mu?”

İç i kıyılmak aç olmak anlamına geliyordu galiba. Ama şu an yemekle ilgilenecek halim yoktu; biraz olsun zinde uyandığımı için heyecanlanmıştım. “Cevap istiyorum.”

Kafasını sağa sola salladı. “Ye ve sorularını cevaplayacağım.”

İç çektim ama başımla onayladım ve artık ılımış çorbadan bir kaşık alarak bana doğru uzattığında dudaklarımı araladım. İlk yudumla birlikte vücudum irkildi ve midem açlıkla guruldadı. Bir kaşık daha uzattı ve çabucak yuttum; birazı dudaklarımın kenarından dışarı aksa da onları da dilimle yaladım.

“Yavaş yemelisin yoksa rahatsızlanacaksın,” dedi adam ve kaşığı ağzımdan uzaklaştırıp kasenin üzerinde bekletmeye başladı.

Mavi gözlerinde bir merhamet vardı. Neden bilmiyorum ama içgüdüsel olarak ona güvenmek istedim. Sonra etrafıca düşününce güvenme fikrinin çılgınca olduğuna ikna oldum. Gerçekten de neyim vardı böyle? Bu adamın iyi olduğuna dair hiçbir işaret yoktu; beni iradem dışında tutuyordu ve ayrıca bir de tüm bu kanımı emmeleri meselesi vardı.

Aklımı tamamen yitirmiştim.

“Kanımı emdiğini söylemiştin, ne demek bu?”

Adam bakışlarım yere indirdi. “Bize karşı koyacaktın. Seni tamamen kontrol edebileceğimizden emin olmalıydık, bu yüzden senin kanından içtik.”

Az önce içtiğim çorbayı kusacağımı düşündüm. Benim kanımdan içmek mi? Aniden bastıran, boynumdaki delikleri kontrol etme isteğiyle kendimi kaybedercesine beni yatağa bağlayan kelepçeleri gerdim. “Sen vampir misin?”

“Evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, bizden birine dönüşmeyeceksin...”

“Bunu zaten biliyorum” diye bağırdım sinirle. Bitkin hissediyordum. “Kanımı emmeniz neden benim böyle hissetmemi sağlıyor?”

“Vücudunun düzgün bir şekilde çalışması için yeterli kanın yok.”

Sanki savaşmaya karar vermişim gibi bedenimden bir şok ve korku dalgası geçti ama bunun gereksiz olacağını anladım. Tam anlamıyla yalnızdım; yabancı ve soğuk bir yerde, bana göz kulak olan bir vampirin gözetiminde yatağa kelepçelenmişim. Benim kanımı çoktan içmiş bir vampirin...

Tanrım, Rand neredeydi?

Sonra, düşüncelerim aracılığıyla Rand ile konuşabileceğimi hatırladım. Gözlerimi kapadım. *Rand...*

Sanki biri gözüme bir mızrak sokmuş gibi hissettim. O kadar ani ve beklenmedik olmuştu ki acı içinde haykırdım ve beni yatağa mıhlamış kelepçeleri çekiştirdim.

“Burada büyü kullanamazsın. Bunu engelleyen bir büyü altındasın. Seni daha önce uyarmam lazımdı.”

Gözyaşlarımın, göz kapaklarımın altından fışkırma ihtimaline karşı gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Ağlamamalıyım. “Ölecek miyim?”

Adam güldü. “Hayır. Birkaç gün içinde iyileşeceksin, tabii bize karşı koymazsan.”

“Kimsin sen?” Tekrar gözlerimi açtım ve nereden, nasıl tanıdığımı çıkarabilmek için onu iyice inceledim.

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı ama o sözde gülücük buz mavisi gözlerine hiç ulaşamadı. “Sinjin, biz bir partide tanışmıştık, hatırlıyor musun?”

Ani bir farkındalık kanımı dondurdu. Bu sırtıma, bu gözler, nasıl da daha önce tanıyamamıştım. “Evet, hatırladım.” Sinjin’e karşı zaafım vardı ama beni burada kendi isteğim dışında tutması ve... kanımı emmesi... Sonra bunların önemli olmadığını fark ettim. İhanetine sinirlenmemin veya bu yüzden incinmemin bana şu anda hiçbir faydası yoktu. “Neden seni daha önce çıkaramadım?”

“Vücudunda yeterli kan yoktu. Bu, şok geçirmene neden oldu.”

Şok mu? Boğazımdaki yumruyu yutup gözlerimi kapatarak gözyaşlarımı akmamaları için uyardım. Bu şeyin önünde ağlamamalıyım. Bu canavarın...

“Galiba bir önceki karşılaşmamız daha iyi koşullar altında gerçekleşmişti” dedi.

Ona bakmayı reddettim... Onun okyanus mavisi gözlerine

hayran olmayı... ya da simsiyah saçlarına ve çenesiyle yanaklarım kaplayan gölgeye... “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Ayağa kalktı ve ayrılmak üzere hareketlendi. “Pekala, o halde seni dinlenmen için yalnız bırakayım.”

Ve o anda aptalca davrandığımı fark ettim. Cevaplanması gereken sorularım vardı. “Buraya nasıl geldim?”

Tekrar oturdu. Çorbayı yeniden eline alarak bana uzattı. “Birkaç yudum daha alırsan sana anlatacağım.”

Boyun eğdim ve ağzımın kenarlarından sızan çorba parçalarını temizledi. Şaşırtıcı bir şekilde, her yudumda gücümün biraz daha geri geldiğini hissediyordum. Bu ise sadece, buradan bir an önce çıkmam için gerekli bilgiyi Sinjin’den alma isteğimi daha da kuvvetlendirmeye yarıyordu.

“Seni bize Ryder getirdi.”

Piç kurusu! Yani bunca zamandır casusluk yapıyordu. Nefret gırtlığımda düğümlenirken onun kalbine bir kazık çakmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündüm...

“Rand iyi mi?” diye sordum birden. Onun yaralanmış hatta daha kötü bir durumda olması ihtimalini şu anda böyle bir durumda kaldıramazdım.

“Evet, o iyi.”

“Onu da yakaladınız mı?”

“Peşinde olduğumuz sendin.”

“Peki ya Ryder, o burada mı?”

“Evet, ama senin başında ben duracağım.”

İkisi arasındaki farkı düşününce Sinjin'in bana eşlik etmesini tercih edeceğimden rahatlayarak iç çektim. En azından iki kelimeyi bir araya getirebiliyordu. "Sanırım Ryder seni 'bize' getirdi derken Bella'yı kastediyordun?"

Başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi.

Bella'nın bölgesinin Amerika'da olduğunu hatırladığımda kalbim yerinden oynadı. Belki de artık İngiltere'de bile değilim. "Hala İngiltere'de miyim?"

"Bu soruya yanıt veremem."

Tekrar yorgun hissettim. "Sen de kanımı içtin mi?"

Sinjin başını sağa sola salladı. "Ryder içti."

Midem ağzuma geldi ve kusmamak için yutkundum. Ryder'in benden beslenmiş olduğu düşüncesi hiç ilgimi çekmiyordu ve bu düşüncenin beni tekrar ziyaret etmesinden korkarak çorbayı içtiğime derhal pişman oldum.

Yatakta biraz hareket etmeye çalışınca uzuvlarım ağrıdı. "Bunları çözer misin lütfen?"

Sinjin duraksadı. "Lütfen," diye yalvardım. "Bırak senden kaçmayı, kafamı bile zor kaldırıyorum."

Söylediğim ona da mantıklı gelmiş olmalı ki hafif bir tebesümle kelepçeleri çözmek için uzandı. Ellerim özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz, acıyı hafifletmek için bileklerimi ovuşturdum. Ama bileklerimdeki acı, Ryder'in benden beslendiği düşüncesinin yanında önemsiz kalıyordu. Zorlukla yutkunarak boynuma uzandım ve her şeyi kanıtlayan iki küçük deliğin üzerinde elimi gezdirdim. Boynumdan ortaları içeri doğru çukurlaştırmış küçük iki tepe çıkıntı yapmış gibiydi.

“Bunların iyileşmesi ne kadar sürer?”

Sinjin üstüne doğru eğildi. Şaşkına dönerek kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama tutuşu çok kuvvetliydi ve beni kolayca sabit tuttu. Ah Tanrım, yine mi? Ağzımı çığlık atmak için açtım ama hiç ses çıkmadı. Hissettiğim şey dişleri değil yarımın üzerinde dolaşan dilinin yumuşak dokunuşuydu.

Üzerimden geri çekildi. “İyileşti.”

Kalbim çarptı ve kan yanaklarıma hücum etti. İki delik izini tekrar hissedebilmek için elimi boynumun yan tarafında gezdirdim. “Gitmişler. Ne yaptın?”

Sinjin omuz silkti. “Aptal Ryder, yaralarını kapamayı unutmuş. Eğer yaraların üzerine vampir salyası bulaştırırsan hemen kapanırlar.” Kocaman açılmış gözlerim Sinjin’inkilerle buluştu ve dudaklarını yalarken gülümsedi. “Muhteşem bir tadın var.”

Titremeye başladım. “Benden uzak dur.”

Güldü. “Yakında buradaki tek arkadaşın olduğumu anlayacaksın.”

Bella’nın partisindeyken bir arkadaşına en yakın olan kişinin o olduğunu düşünmüştüm ve şimdi ne durumda olduğuma bakın. “Bella benden ne istiyor?”

“Ona katılmanı.”

“Peki ya reddedersem?”

“Reddetmeyeceksin.”

Ayağa kalkıp kollarımı tutarken karşı çıkmaya fırsat bulamadım. Onunla dövüşecek enerjim yoktu. Kelepçelere uzandı ve bileklerimi birbirine kelepçelerken çaresizce izliyordum.

“Sana biraz daha çorba getireceğim.”

Gözlerimi kapadım ve bütün bunların insana musallat olan ama yine de uyanınca geride kalan berbat bir kabus, bir rüya olmasını diledim. Ama biliyordum ki böyle düşünceler boşunaydı. Bu bir rüya değildi. Bu, gerçektir. Soğuk ve katı bir gerçektir...

Kapı açıldı ve Sinjin geri döndü. Yalnız değildi. Yanında sanki derslerimizden birine geç kalmış, sanki suratına o yumruğu hiç indirmemiş ve beni kaçırmamış gibi davranan Ryder vardı. Onu görmemle midem bulandı ve tek düşünebildiğim o şeyin kanımı emmiş olduğuydu.

Ryder ihanetinden dolayı utanç duymuyordu. Yatağının yanına doğru geldi ve görüş alanına girer girmez beni her an boynumdan ısırabilirmiş gibi baktı.

“Ondan uzak dur,” diye gürledi Sinjin.

Ryder homurdandı ama geri çekildi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Öyle görünüyordu ki, Sinjin ikisi arasındaki baskın vampirdi. Onları dövüşmeye bıraksan kimin kazanacağından emin değildim. Sinjin daha uzundu, ama Ryder’ın vücut hatları bir duvar kadar kalındı ve yine ancak bir duvar kadar olan zihinsel kapasitesinden bahsetmiyorum bile.

“Açım” diye sızlandı Ryder, gözlerini benden ayırmadan. “Ve onun tadı gerçekten iyi.”

“Ona bir daha dokunmayacaksın. Kanının neredeyse tamamını içtin.”

Tam anlamıyla zapt edilmiş hissettim. Rand’in bana ne

olmuş olabileceği hakkında bir fikri var mı diye merak ettim. Ryder'in beni kaçırdığını görmüş müydü? Neredeydi ve beni bulmaya çalışıyor muydu?

"Ryder, buraya gel" dedim olabildiğince otoriter bir şekilde. Gerçi yatağa kelepçeli ve ölüm döşeginde olduğum düşünülürse pek de ikna edici olamayacağım açıktı.

Ryder kahkaha attı. "Kız daha fazla istiyor."

"Sana bazı sorular sormak istiyorum."

"Ne cevap verdiğine dikkat et," diye uyardı Sinjin, koca, aptal budalayı.

Ryder yakınımı geldi ve hatta fazla yakınımı sokuldu. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum ve Sinjin'in bizi yalnız bırakmaması için dua ettim. Ryder beni öldürebilirdi. Bunu bakışlarından açıkça anlayabiliyordum.

"Rand'e ne oldu?" diye sordum, şeytani bakışlarını ve uzun köpek dişlerini önemsememeye çalışarak.

"O, bir kurtla uğraşıyordu."

"Ona zarar verdin mi?"

Ryder kafasını sağa sola salladı. "Hayır, ona hiçbir şey yapmadım. Bana verilen emir seni getirmektir ve ben de öyle yaptım."

Yani bu piç kurusu Rand'e ne olduğunu bilmiyordu. Rand'in iyi olmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım. İkinci umudum da Rand'in beni arıyor olduğu yönündeydi.

Ryder tam yanıma oturmak üzereyken Sinjin onu kenara itirdi. Söylene söylene odadan çıktı. Sinjin, Ryder'in oturama-

dığı yere oturdu ve kaseden bir kaşık çorba alıp soğuk nefesiyle üfledi. Beni dikkatlice beslediğinde böylesi korkunç bir yaratığın bu şekilde özen göstermesine şaşırdım.

“Beni hep burada mı tutacaksınız?” diye sordum yeterince içtikten sonra.

“Ne zaman hazır olduğuna Bella karar verecek.”

“Ne için hazır?”

Kötü niyetli bir gülüşle “Yapman gereken bir iş var,” dedi. “Diriltilmek için sırada bekleyen yaratıklardan oluşan bir listeyle ilgilenmek.”

Neşesiz bir sesle kahkaha attım. “Ona yardım etmeyeceğim.”

Sinjin kaşlarını çattı. “Ucunda ölüm ya da yaşam var, cicim, onun dediklerini yaparsan bu, akıllıca bir hareket olur.”

Öfke içinde ona baktım. “Beni bir daha asla bu isimle çağırma!”

“Eğer doğru hatırlıyorsam, bu, seni Bella’nın partisinde rahatsız etmemişti.”

Bütün varlığımla ondan nefret ederek dişlerimi sıktım. “Önceden etmediyse de şimdi ediyor.”

Sinjin bir şekilde üzülmüş gibi göründü ve bu beni şaşırttı. Onu tanmasam hakkında düşündüğüm şeylerin onu gerçekten incittiğini düşünürdüm. Ama tabii ki, sadece kendimi kandırıyordum. Bu yaratık herhangi bir insani duyguya sahip değildi.

“Bella nerede?” diye sordum.

“Hazır olduğun zaman gelecek.”

“Şu anda hazırım. Onu bana gönder ki ben de, ona ya da sana herhangi bir şekilde yardım etmem için cesedimi çiğnemesi gerektiğini anlatayım.”

Sinjin kaşlarını çattı. “Söylediklerine dikkat et, cicim. Eğer ona yardım etmezsen seni öldürür.”

“Pekala, o halde bunu şimdi yap, çünkü ona asla yardım etmem.”

“Aptal olma.”

“Ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Cesaretini kendine saklaman gerektiğini düşünüyorum. Bella’nın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin sana söyleneni yapardın.”

Gözlerimi kıldım. “Bugünlük yeterince yedim. Şimdi gidebilirsin.”

Sinjin ayağa kalktı ve bitmemiş çorba kasesini yatağının yanına bıraktı. Kapıya doğru giderken bir şey hatırlamış gibi bana döndü. “Dikkat et Jolie, başına kötü bir şey gelmesini hiç istemiyorum.”

Ve sonra kapıyı kapattı.

En Sık

Ryder'dan uzak geçireceğim zamanın fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum. Başımda nöbet tutan sadece Sinjin ve Ryder olduğundan Ryder'ın beni yalnız yakalaması sadece bir an meselesiydi. Ve maalesef o gün gelmişti. Onu görmemle birlikte, bütün vücudum kas-katı kesildi ve beni olduğum yere çivileyen kelepçeleri çekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum öfke içinde.

Korkunun kontrolümü ele geçirmesini istemiyordum, bunun yerine kendimi sinirli, öfkeli olmaya zorladım.

Elinde bir tepsiyle içeri girip kocaman siyah botunun topuğuyla kapıyı sertçe kapadı. Kapının çarpma sesi, beynimde kör bir baltanın vuruşu gibi yankılandı. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu; klostrofobik olmama rağmen klostrofobik olanların nasıl bir acı çekti-

lerini o anda anlayabildim.

“Sana yemek için bir şeyler getirdim.”

“Sinjin nerede?”

Ryder, bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıttı. “Bella’yla işi vardı.”

Sırıtması, hem sinirlerimi bozdu hem de tiksinneme sebep oldu. “Onu geri götür. Seni burada istemiyorum.”

Ryder, sinirlerimi alt üst eden bir sesle, çirkin ve rahatsız edici bir kahkaha attı. Sandalyeye ters bir şekilde oturdu. “Çok fazla seçeneğin yokmuş gibi görünüyor. Bana verilen emir, bütün bunları sana yedirmeden yanından ayrılmamam.”

Gözlerimi kıstım ve bunun gerçekten ona verilmiş emirler olup olmadığını düşündüm; kalmak için bir bahane olarak kullanıyor da olabilirdi. Eğer onun gitmesini istiyorsam, ne getirdiyse bir an önce yemek zorundaydım. “Ne getirdin bana?”

Tabağa baktı ve çabucak, pek de ilgi çekici olmayan menüyü saydı. “Bir sandviç, bir turşu ve biraz patates kızartması.”

Akşam yemeğimi sayarken aklıma ondan birkaç şey öğrenebileceğim ihtimali geldi. Sinjin kadar kıvrak zekalı değildi ve bunu avantajıma kullanabilirdim. Yemeğe baktım ve ilgimi çekmiş gibi yaptım. “Sandviğin içinde ne var?”

Omuz silkti. “Hindi gibi görünüyor.”

Başımla onayladım. “Hardal hangi çeşit? Amerikan mı İngiliz mi?”

İç çekti ve ekmeği kaldırdı. “Çok seçicisin. Bana İngiliz gibi geldi. İçinde küçük kahverengi çekirdekler var.”

İşte şimdi tam sırasıydı. "Peki, nasıl buldunuz bunu? Burarlarda İngiliz hardalı bulmak zor olsa gerek."

Aptalmışım gibi baktı bana. Bana aptal muamelesi yapana da bakın hele... "Zaten İngiltere'deyiz."

"Ah."

Kalbim çikolatalı keklerle dolmuş, içinde bir yandan çiçekler açıyor, kuşlar şakıyordu... ve dünyada cenneti yaşatacak ne varsa hepsi kalbime dolmuş gibiydi. Şimdiye kadar duyduğum tek güzel şey buydu. Eğer hala İngiltere'de, Rand'in bölgesinde isem, Rand'in beni bulma şansı daha yüksek olacaktı. Kalbimde duyduğum coşkunun dudaklarımın üzerine konup bir gülümsemeye dönüşmesini engelleyemedim.

"Yiyecek misin, yemeyecek misin?" diye sordu Ryder, hala bana tamamen tırlatmışım gibi bakıyordu.

Tabağı yanıma getirmesi için bir hareket yaptım ve köşesinden baktım. Yemek, tam tahmin ettiğim gibi yavandı. İngiliz mutfağının hayranı olduğumu söyleyemezdım.

"Şimdi seni besleyeceğim, anladın?" diye sordu Ryder, hain bir gülümseme ile.

"Acele et."

Sandvici aldı ve önümde tuttu. Bir ısırık almak için uzandım ama şeytani bir kahkaha eşliğinde sandvici geri çekti. İçimde yanan nefretle yutkundum.

"Kaç yaşındasın sen, beş falan mı?"

Omuz silkti. "Çok dokunaklı."

Sandvici tekrar bana doğru uzattı ve ısırık almak için uzan-

dığımda bu sefer geri çekmedi. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken herhangi bir tat aldığımı söyleyemezdim. Şu anda çiğnediğim şey bir karton da olabilirdi. Yememin tek bir amacı vardı. Ryder'dan kurtulmam lazımdı ve getirdiği yemeği yemem bunun tek yoluydu. Yuttuktan sonra, turşuyu aldı ve önüme getirdi. Bir ısırık aldım ve sehpadaki suyu işaret ettim. Turşuyu tekrar tabağa koydu ve su dolu bardağı eline aldı. İleri doğru uzanarak, suyu içirmesine izin verdim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Neyi neden yaptım?"

"Rand ve bana neden ihanet ettin?"

"Başımdan beri Bella için çalışıyordum."

Başım la onayladım. Bu kadarını tahmin etmiştim zaten. "Peki Gwynn?"

Sırıtırken azı dişleri tehditkar görünüyordu. "O da benim için çalışıyor."

Midemi kemiren endişe karşısında güçlü durmaya çalıştım. Rand, Gwynn'i en yakın müttefiklerinden biri olarak düşünmüştü. Onun iyi biri olmadığını farkına varmış olmasını umdum. Onun iyi biri olmadığını anlamış olmalıydı diye düşündüm. Ryder'ın beni kaçırdığı apaçık ortadaydı ve bir vampir ile onun vampir yaptığı kişi arasındaki inanılmaz sıkı bağı bana anlatan Rand'in ta kendisiydi. Gwynn'i biliyor olmalıydı.

"Daha fazla istemiyorum" dedim.

"Bu tabaktaki her şeyi yediğinden emin olmam gerekiyor."

Aniden öfkelenerek başımı sağa sola salladım. "Onlara red-

dettiğimi söyle. Şimdi gidebilirsin.”

Ryder başıyla onayladı ama gitmedi Tabağı yatağımın yanına koydu ve rahatsızca kıpırdanmama neden olacak kadar dikkatli bir şekilde boynuma odaklandı. “Sağlığın yerine geliyor gibi,” dedi alaycı bir şekilde. “Çok iyi görünüyorsun.”

Bunun nereye gittiğini görebiliyordum. Daha önce Ryder’la kapışırken ne kadar zayıf olduğumu düşünürsek şu andaki halimde ona karşı hiç şansım olmayacağı çok açıktı. Kendimi sadece laf sokarak savunabiliyordum ve bunun onu hiç bir şekilde rahatsız etmeyeceğinin de düşünüyordum.

“Bana dokunursan çılgık atarım.” Sesim bir mezar taşı kadar soğuktu.

Kahkaha attı. “Ağzını kaparım olur biter.”

Ayağa kalktı ve sandalyesini kenara itti. Sandalye, bir iskelet gibi takırdayarak yere devrildi. Soğuk çelik bileklerimi acıtırken, kelepçelerle mücadele etmeye devam ettim. Ryder’ın benimle ne isterse yapabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Bu yüzden son kozumu oynadım. “Eğer bana dokunursan Sinjin’e söylerim.”

Bana iyice yaklaştı. Nefesini, yıllarca kapalı kalmış rutubetli bir dolabın içi gibi kokan nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakına... Bu, ölümün kokusuydu.

“O zaman uyuduğunda geri gelirim ve seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Başımı tutarak yana eğdi. Gözleri çıplak boynumda geziniyordu. Sızlanarak başımı düzeltmeye çalıştım ama kaba kuv-

veti benim için çok fazlaydı. Aşağı eğildi ve kanımı boynumun üzerinden koklamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Eliyle ağzımı kapadığında tam da haykırmak üzereydim. Eli o kadar büyüktü ki, burnumu ve ağzımı kaplıyordu ve o anda yapabildiğim tek şey nefes almaya çalışmaktı.

İyice eğildi ve gözlerimi sıkıca kapattım. Beni ısıracağını düşündüm ama onun yerine soğuk dilini çıkarıp boynumu yaladı. Tiksinti içinde titredim ve Ryder pis pis sırtarak benden uzaklaştı. “Hiçbir iz bırakamam, yoksa Sinjin ne yaptığımı anlar.”

İçimde bir umut ışığı belirirken gözlerim kocaman açıldı. Bu onun odadan gideceği anlamına mı geliyordu? Benden beslenmeyecek miydi? Elini ağzımdan çekti. “Benden uzak dur lanet olası,” diye fısıldadım.

Ryder güldü ve tekrar üzerime abandı. Gömleğinin alt kısmından bir parça koparıırken bu vahşi davranış karşısında gömleğinin çığlıkclarını duyar gibi oldum. Ben olsam çok daha beter çığlık atabilirdim. Uzun, ince kumaş parçasıyla bana doğru uzanırken yanlış bir şey yaptım; çığlık atmak için ağzımı açtım. Bu hareketim kumaşı ağzıma daha kolay tıkamasına sebep oldu.

Hiçbir işe yaramayacağım bile bile kelepçelerimi değiştirdim. Ryder üzerimdeki battaniyeyi çekerken dehşet bütün vücudumu sardı. Spor sütyenimi ve taytımı görünce titredim. Üzerimde çok fazla kıyafet yoktu ve bu, niyeti her neyse, Ryder’ın işini kolaylaştıracaktı.

Bacaklarıma doğru bir hamle yaptı, ama bağlı olmadıklarından, son birkaç haftadır içimde birikmiş bütün öfkeyi ve korkuyu serbest bırakarak onu tekmeledim. Öyle güçlü bir tekme savurdum ki karyola sarsıldı. Ryder bir adım gerilerken geniş

ve çirkin yüzünü bir gülümseme kapladı. Tekrar hamle yaptığı-
ğında bu sefer hazırlıklıydı ve bacaklarımdan birini yakalayıp
öyle güçlü bir şekilde bastırdı ki ayak bileğim kırılacak sandım.
Ama serbest bacağımı burnunun üzerine indirmeyi başarinca
elleriyle yüzünü tutarak geriye doğru sendeledi.

O an boğazıma kadar boka battığımın farkına vardım. El-
lerini yüzünden çekince köpek dişlerinin, bir dakika öncesine
göre çok daha uzun olduklarını gördüm. Bana saf bir nefretle
bakarken gözleri öfkeyle ve doğal olmayan bir biçimde parlı-
yordu. "Bunu yaptığına pişman olacaksın."

Şimşek gibi hızlı hareket etti. Göz açıp kapayınca kadar
taytımdan tuttu. O ana kadar benimle sadece oynadığını fark
ettim. Son darbeyi indirmeden avıyla oynayan avcı gibi... Çe-
kiştirdiği taytım muazzam kuvvetine dayanamayarak yırtıldı.
Duyduğum öfkeden akan gözyaşlarım gözlerimi yakarken ba-
caklarımı birleştirmeye çalıştım. Onları güç harcamadan tuttu.
Köpek dişleri belirginleşmiş, ağzından hırıltılar çıkıyor ve göz-
leri açlık ve tutkuyla karışık parlıyordu. "Kıpırdanmayı bırak.
Bizler kan içtiğimiz zaman, iyice azgınlaşırız."

Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kapadım. Yapabile-
ceğim hiçbir şey yoktu. Durumumun ne kadar umutsuz ol-
duğunun farkına varınca tuttuğum gözyaşlarımın bir sel gibi
yanaklarımdan aşağı akmasını daha fazla engelleyemedim. Ry-
der farkına varmamış gibi görünüyordu ya da fark ettiyse bile
umursamamıştı.

Üzerime çıktı ve bacaklarımı ayırabildiği kadar ayırdıktan
sonra kafasını bacaklarımın arasına gömdü. Kasıklarına giren
sivri dişlerini ve vücudumda yarattığı acı dalgalarını hissede-
biliyordum. Sanki benimle sevişiyormuş gibi inlemeler ve ho-

murdanmalar çıkararak kanımı emmeye başladı.

Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyorken ağızımdaki kumaş parçasına rağmen çığlık atıyordum. Kanımı içerken çıkardığı sesleri, hatta bundan aldığı zevkin sesini duymayayım diye zihnimi mümkün olduğunca çok düşünceyle doldurmaya çalıştım.

Beni izlediğini biliyordum ama ona bakmayacaktım. Bana verdiği acıdan zevk alıyordu.

Kemerini çözdüğünü ve fermuarını indirdiğini duyduğumda ümitsizlik içinde sızlandım.

Sonra da beni Ryder'dan kurtaran o sesi duydum.

Sinjin'in onu çağıran sesini.

Ryder üzerimden çekilerek ayaklarının üzerine indi. Bir yandan da kanıtların üstünü örtmek istercesine battaniyeyi üzerime geri örttü ve ağızımdaki kumaş parçasını çıkardı. Çenesinden aşağı ince ince kan sızıyordu.

Benim kanım.

Ryder bana döndüğünde gözleri, daha sonra kaldığı yerden devam edeceğine söz verir gibi bakıyordu. Ben bir şey söyleyemedim fermuarını çekerek odayı terk etti. Güçlü kalma yönündeki iradem paramparça oldu ve gözyaşlarım süzülürken çaresiz halimi düşünerek karyolaya gömüldüm.

★

“Günaydın tatlım.”

Ses beni rüyasız uykumdan uyandırdı ve kapalı gözlerimin güvenliğinin ardındaki çirkin dünyayla yüzleşmeye zorladı.

“Kesinlikle çok fazla uyuyorsun.” Bu Sinjin’in sesiydi.

Rahatladım. Gözlerimi açtım ve sabah oldu mu olmadı mı yine anlayamadım; odada hiç pencere yoktu ve bütün oda tek bir lambayla aydınlandığı için nispeten karanlıktı.

“Senin gündüz uykusunda olman gerekmiyor muydu?” dedim mırıldanarak. Kelimeler ağızımdan zar zor çıkıyordu.

Sinjin güldü. “Vampirler, güneş ışığına çıkmadıkları sürece, gece ya da gündüz fark etmez, hep uyanık olabilirler.”

“Ah, anladım.”

Bakışları üzerimde dolaşırken kaşlarını çatı. “Bu sabah çok mu yorgunsun?”

Başımla onaylarken tavana baktım ve gözlerimden hiçbir şey anlamamasını ümit ettim. Kapı açıldı ve Ryder’in ağır ağır içeri girişini görmek için boynumu uzattım. Mideme bir sancı girdi ve nabzım hızlandı.

Ondan nefret ediyordum.

“Nöbeti ben devralıyorum. Bella seni çağırdı,” dedi Sinjin’e bakarak.

Sinjin ona ondan tiksindiğini belli eden bir bakış fırlattı.

“Beni onunla bırakma,” diye patladım daha fazla içimde tutamadan.

Sinjin bana döndü ve gözlerini benimkilere dikti. “Neden? Ben sadece...”

“Lütfen,” diye yalvarırken boğazıma bir hıçkırık takıldı. Ryder’la yalnız kalamazdım. “Eğer Bella ona yardım etmemi istiyorsa, beni onunla yalnız bırakamazsın.”

Sinjin dişlerini sıkı ve gözlerinde ilk defa böyle bir öfke gördüm. Güzel bir manzara değildi hatta olağanüstü derecede korkunçtu. "Ondan neden bu kadar korkuyorsun?"

Beni öldüreceğine yanlış anlamaya mahal vermeyecek şekilde yemin etmiş olan Ryder'a bir bakış atma hatasına düştüm. İntikamını alacağı gözlerinden okunabiliyordu. "Ben... sadece ona güvenmiyorum." Neden ya da nasıl olduğuna değinemedim. kendime dünkü olayları tekrar yaşamayacağıma dair söz vermiştim. Olanları belleğimden silip, hiç yaşanmamışlar gibi davranacaktım.

Sinjin kaşlarını çatı. "Sadece birkaç dakika sürecek aşkım..."

Ve kapıya doğru yöneldi. Tek gördüğüm Ryder'ın kendini beğenmiş sırıtsıydı ve görmemeye çalışmama rağmen, Ryder'ın başının bacaklarının arasındaki görüntüsü gözümün önüne geldi. "Lütfen, Sinjin, o beni ısırdı!"

Sinjin durdu. Uzun bir süre hiç bir şey söylemedi. "Boyunda hiçbir iz görmedim ve Ryder her zaman iz bırakır."

Çenesi sımsıkı kapalıydı ve gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Bakışlarındaki öfke ödümü koparıyordu. Yalan söylediğimi düşünüyordu. Lanet olsun, artık endişelenmem gereken iki vampir mi vardı? Her halükarda yalan söylemiyordum. "Beni oradan ısırmadı," dedim kısık sesle.

Boncuk gibi gözlerini kapıya dikmiş olan Ryder hafif kıpırdandı. Sinjin o kadar hızlı yanımda belirdi ki, hareket ettiğini bile göremedim. "Nerenden ısırdı?"

Bakışlarımla vücudumun aşağı kısmını işaret ettim. "Battaniyeyi kaldırman gerekecek. Bacaklarım ve vücudumun keşişim noktasında..." dedim, duyduğum utançtan yanaklarım

kızarıken.

Sinjin battaniyeyi üzerimden çekti. Taytımdaki yırtığı gördüğünde yüzü kızıla yakın bir renk aldı. Tanrıya şükür iç çamaşırı giymiştim aksi halde tamamen çıplak olacaktım. Rezilliğimi bir adım öteye taşıyarak Sinjin, kasıklarındaki diş izlerini tam olarak görene kadar yırtığın yerini oynattı.

Bakışlarımız buluştuğunda gördüğüm vicdan azabı karşısında donakaldım. Sonra ifadesi ölümcül bir hal aldı. Bakışlarını görünce kalbim duracak gibi oldu ve bana saldırmasından korktum. Ama geri döndü ve kükreyerek Ryder'in üstüne atladı.

Kelepçeler bileklerimi parçalayana kadar onları çekiştirdim ama hiç acı hissetmiyordum; Sinjin ve Ryder'a bakakalmıştım. Sinjin onu boğazından yakalayıp duvara vurdu. Bütün oda deprem oluyormuş gibi sallandı.

"Ne demiştin sana, seni aptal?" diye gürledi Sinjin. Sesi o kadar nefret dolu çıkmıştı ki, sesin ona ait olduğunu zar zor anlayabilmişim. "Ben senin büyüğün değil miyim?"

Ryder cevap vermedi ama dişlerini Sinjin'in omzuna geçirip bariz bir gülümsemeyle ısırды. Dişlerinden kan damlarken Sinjin'in omzunu bıraktı. Sinjin, Ryder'ın boynundaki kavrayışımı gevşetip kanayan omzuna sanki bir sinek konmuş gibi ilgisiz bir şekilde baktı. Sonra Sinjin'in gözleri bembeyaz oldu ve kısık bir hırıltıyla Ryder'a doğru atılıp, parmaklarını onun koluna batırdı ve etini parçaladı.

Derinin altından gözüken kemiğe bakmamak için kafamı çevirmek zorunda kaldım ve Kemik görüntüsü karşısında kafamı çevirdim ve gözyaşlarım yüzümü ıslatırken çok hızlı nefes alıp verdiğimi fark ettim. Vampirlerin ne kadar güçlü oldukla-

rını daha önce fark etmemiş olsaydım tam bu anda fark edebilirdim. Birbirlerini parçalayacaklardı. Daha kötüsü kısmı ise gönülsüz bir izleyici olarak burada mahsur kalmış olmamdı.

“Bir büyüğünün emirlerine karşı geldin,” diye tekrar konuştu Sinjin. Elleri tekrar Ryder’ın boğazını sıkarken, gözleri deli bir insanın gözlerine benziyordu. Onu hafifçe kaldırdı ve duvara yapıştırdı.

“Ben bir vampir efendisiyim, yoksa unuttun mu?” diye sordu Sinjin.

Ryder yere indi ve devrilen bir ağacın çıkardığı sesle aynı sesi çıkardı. “Üzgünüm,” derken sözler sanki dilini zehirliyor gibiydi.

Bir anda Sinjin tekrar boğazını yakaladı. “Ona bir daha dokunacak olursan kalbini çıkartıp son damlasına kadar kanını emerim.” Ryder’ı kaldırıp duvara çivilediğinde, Ryder’ın ayakları aşağıda sallanıyordu. Asılmakta olan bir insan gibi görünüyordu.

“Özür dilerim, efendim.”

Ünvan karşısında şaşırmıştım ama Sinjin bunu kabul etmiş gibi görünüyordu ki elini çekti ve Ryder yere düştü. Parçalanmış omzunun duvara sürtündüğü yer kan lekesi olmuştu. Daha genç olan vampir tek bir kelime etmeden odayı terk etti.

Sinjin döndü ve bana doğru yaklaşırken başımı sağa sola salladım. Gözyaşlarımı durduramıyordum.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi sakın bir sesle.

Ama ben sakınleşemiyordum. “S...Sen... Benden uzak... dur.”

Sinjin yaklaşmaya devam etti. Kurtulmak için kelepçeleri çekiştirmeye çalışınca derimi kestiklerini hissettim. Umursamadım.

“Bunu yapmak zorundaydım. Ryder bana saygısızlık etti ve ben onun büyüğüyüm.”

“K...kim olduğun umurumda değıl. Benden uzak d...dur.”

Yavaşladı ve bir teslimiyet göstergesi olarak ellerini kaldırdı, ama dikkatim omuzundaki ısırığı kaydı. Fışkırmaya devam eden kan, kolundan aşağı bir nehir gibi akıyordu. Birkaç saniye sonra ise yara kendisini iyileştiriyor gibiydi.

“Jolie...” diye başladı tekrar ileri doğıru hareket ederken. 7

“Lütfen!”

Durdu ve normalde dolgun olan dudakları endişe içinde düz bir çizgi haline geldi. “Seni koruyordum.”

Ne diyeceğimi bilemedim ve hala nefes nefeseydim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve Sinjin’in yanımdaki sandalyeye oturmasını izledim.

“Isırıkları iyileştirmemi ister misin?” diye sordu ve bunun ne demek olduğunu anladım. Bacaklarımla arasında onun kafası...

“Hayır.”

Gülümsedi ve ne diyeceğini bilemez bir halde tereddüt ediyormuş gibiydi. “Seninle yalnız kalmasına bir daha izin veremeyeceğim. Olanlar için özür dilerim. Ciddi bir şekilde disipline edilecek.”

Edilecek? Zaten olabilecek en ciddi cezayı almış olduğunu

düşünmüştüm. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi düşündüm. Sanki haftalardır ayağa kalkmamış gibi hissediyordum ama aslında sadece birkaç gün geçmiş olmalıydı. Artık hamlemi bir şekilde yapmalıydım. Bir şekilde bu durumdan kurtulmalıydım.

“Bella'yı ne zaman görebilirim?”

Sesimi duyduğuna şaşırmış gibiydi. Ama şaşkınlık ifadesi yüzünde çok uzun süre kalmadı ve her zamanki kendini beğenmiş ifadesi geri geldi. “O sana gelecek. Sana daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum, cicim.”

Bu sevgi sözcüğü karşısında gözlerimi kapadım. Beni nasıl da yanlış düşüncelere itiyordu. “Eğer Ryder beni yalnız yakalarsa öldürür. Biliyorum, yapar.”

Sinjin başıyla onayladı. “Senin yakınına gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Senin sözün bana bir anlam ifade etmiyor,” diye çıktım.

Sinjin dişlerini gıcırdattığında çok mu ileri gittim diye düşündüm. Buradaki tek koruyucum gibi görünüyordu ve belki de bunu mümkün olduğunca iyi değerlendirmeliydim. “Lafla peynir gemisi yürümez.”

Dört gün geçmişti ve Sinjin sözünü tutmuştu; Ryder ziyaretime hiç gelmemişti. Ama Bella tarafından ziyaret edilmiştim. Onu görür görmez çığlık atmak istedim. Eğer kahrolası karyolaya bağlanmamış olsaydım, ona saldırır ve hakkında ne

düşündüğümü kesinlikle bilmesini sağladım.

“Ne işim var benim burada?” diye sordum. Cevabı zaten biliyordum ama duymaya ihtiyacım vardı.

Sinjin peşinden gitti ve odanın uzak köşesindeki sandalyeye oturup endişeli diyebileceğim bir şekilde beni izlemeye başladı. Bella yatağının yanındaki sandalyeye oturup uzun, mavi eteğini düzeltti.

“Patronun olma hakkını uzun zaman önce ben kazanmalıydım,” dedi.

“Rand’i zehirlemiş olmana rağmen kaybettin. O senden daha iyi bir cadı.” Kullandığım kelimeleri seçmiyordum. Burada kapana kısılmış olabilirdim ama bu kibar olmamı gerektirmiyordu. Aurasının dış kısmı hafifçe mora çaldı ve ben sııttım.

Şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini korudu. “Ne düşünürsen düşün, şu an benim için çalışıyorsun. Ya söylediklerimi yaparsın ya da seni öldürürüm.”

“O zaman öldür beni.” Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez üzerlerinde düşünmek için kendime bir saniye tanıdım ve bunun belki de o kadar iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Bütün bildiğim Bella’nın blöf yapmıyor olabileceğiydi. Nihayetinde, babasını öldürmüştü. Beni öldürmek onun için çöpü dışarı çıkarmak gibi bir şey olmalıydı.

Sinjin dikkatimi çekmek için kıpırdandı. Hafifçe kafasını salladı. Eh, o da cehenneme gidebilirdi.

“Nerede yaşadığını bildiğimi unutma. İhtiyacım olursa Rand’e nasıl ulaşacağımı biliyorum...” dedi. Gözleri bir kedininkiler gibi kısılmıştı.

“Rand senden o kadar güçlü ki onu ummadığı bir anda bile asla yakalayamazsın.”

“Bu tartışmaya açık,” dedi öfkesini gizlemeye çalışırken. “Peki ya arkadaşın... hani şu dükkanınızda tanıştığım?”

Kalbim duracak gibi oldu. Bella Christa’yı kolayca öldürebilirdi ve bunu yapardı da. Yenildiğinizi kabul etmek zorunda olduğunuz bir an geliyordu. Eğer Christa bu oyunda yer alırsa, kaybederdim. En yakın arkadaşımı tehlikeye atamazdım.

“Eğer söylediklerini yaparsam onu rahat bırakır mısın?” diye sordum ve özgürlüğümden o an vazgeçtiğimi fark ettim; tabii en ufak bir özgürlüğe sahip olmuşsam.

“Söz veriyorum.”

“Sadece evet ya da hayır de,” diye zorladım, sözünü bile vermiş olmasına içerleyerek.

“Evet,” dedi hemen.

Başım la onayladım ve derin bir nefes alırken kendimi Bella’nın kölesi olduğum gerçeğine hazırlıyordum. “Bu yataktan çıkmak istiyorum.”

“Sinjin, ona yardım et,” dedi Bella. Sinjin’in yürümesini ve üzerime doğru eğilişini büyük bir açıklıkla izliyordu. Ancak Bella bir kan emici değildi, gözlerindeki açlık başka bir şey içindi. Manalı bir şekilde gülümsedim. Yani Bella Sinjin’i arzuluyordu. İlginç. Gelecekte kullanılmak üzere aklımın bir köşesine yazdığım bir başka bilgi daha...

Sinjin bileklerimdeki kelepçeleri açtı ama ben onları kelepçelerden çıkaramadan baş parmağıyla iç taraflarına masaj yaptı. Dokunuşu o kadar kişisel ve beklenmedikti ki ellerimi

geri çekmemi gerektirecek bir neden bulamamıştım. Bella'ya baktım, ama o, Sinjin'in üzerime doğru eğildiğinde ortaya çıkan kalçasının çekiciliğine odaklanmıştı ve aramızda yaşanan şeyi fark etmemişti.

Sinjin geri çekildi ve o, odanın Bella'nın olduğu tarafına dönerken rahat bir nefes aldım. Bu kadar yakınında olmasını istemiyordum.

"Duş almam lazım," dedim bileklerimi ovuştururken. Artık onlarla savaşmama kararı aldığına göre bazı taleplerim olacaktı. "Buraya geldiğimden beri hiç yıkanmadım ve yeni elbiselere ihtiyacım var. Kendim yaratabilirdim, ama büyümün burada işe yaramadığını öğrendim." Son cümlemde sesimin sinirli çıkmasına engel olamadım.

Bella güldü ama hiç de şirin değildi. "Neye ihtiyacın olursa, sağlamaktan mutluluk duyarız."

"Kız benimle kalacak," dedi Sinjin.

"Hayır," dedim.

"Neden?" diye sordu Bella. Ses tonundaki kıskançlık sezilebiliyordu. Tanrı'nın gazabından nasıl sakınacaksam Bella'nın kıskançlığından da o şekilde sakınmak istedim. Yeterince zor durumdaydım ve Bella'nın bana halihazırda yönelmiş olan öfkesini daha da alevlendirmek istemedim.

"Ryder onun güvenliği için hala bir tehdit. Eğer onu kaybedersek çabaladığımız her şey boşa gitmiş olur," diye fikrini belirtti ve bana yeni bir araba alıyormuş gibi baktı.

"O zaman öldürün onu," dedim araya girerek.

Buz mavisi gözleri sanki alev aldı. "Ona ihtiyacımız var. Onu öldürürsek, Gwynn bize olan desteğini çeker."

Bella başıyla onayladı. "Evet, onu gözden çıkaramayız."

"Kendime bir oda istiyorum," diye devam ettim, kimse benimle ilgilenmiyor olsa da.

"Sinjin'le aynı odayı paylaşacaksın," dedi Bella. Sinjin'in fikrine bir karşı argüman üretememesine bariz bir şekilde sinirlenmişti. Bana baktı ve gözlerindeki tehditkar bakışı gördüm; onun erkeğiyle düşüp kalkmamam için bir uyarı...

Hiçbir şey söylemeden Sinjin'e baktım ve başıyla üstünkörü onaylayışını gördüm. Onunla oda arkadaşı olma konusunda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Beni Ryder'a karşı kesinlikle korurdu ama ona karşı beni kim koruyacaktı?

En dokuz

Odanın beni sarıp sarmalayan zifiri karanlığında iğrenç, şekerimsi bir koku başımı döndürdü... hastalığın, enfeksiyonun kokusu. Bu, çok uzun zamandır değiştirilmemiş bir suyun içinde kalmış bir gülün kokusuydu; ölümün, çürümenin ve şeker gibi bir şeylerin birbirine karışmış kokusu...

Kendimi ilerlemeye, sayvanlı yatağa ulaşmaya zorladım. Karanlığın içinde, odanın tam ortasında kaybolmuş gibi duran, saçları topak topak keçeleşmiş, alnından ter damlayan bir kadın seçebiliyordum.

Odanın zifiri karanlığında sehpanın üzerinde duran lambadan sarı bir ışık yayılıyordu. Işık, kadının suratında, ölümcül solgunluğunu daha da ortaya çıkaran garip gölgelere neden oluyordu. Yastığındaki kahverengimsi lekeler terinden mi yoksa daha kötü bir şeyden mi oluşmuştu merak ettim. Geceliğinin yüksek yakası çenesine varıyordu ve onun bir kaplumbağa gibi görünmesine se-

bep oluyordu. Yatak örtüsü sanki kadın üzerinde debelenmiş ve dönüp durmuş gibi etrafında toplanmıştı.

Odanın her köşesine sinmiş ölümcül kokuyu havalandırmak için bir pencere açma isteğimle savaştım. Havada o kadar yoğun bir küf kokusu vardı ki neredeyse elle tutulabilirdi.

Yaşlı kadının gözleri kapalıydı ve gözlerinin renksiz olabileceğini düşündüm. Gözlerinde bir coşku olamayacak kadar yaşlıydı. Hayat onlardaki tüm neşeyi almış gibi gözleri donuk ve boş bakıyor olmalıydı.

Beni göremeyeceğinden emin bir halde yatağına yaklaştım.

Onu yaşama geri getirmek için buradaydım. Bunu hiç hak etmeyen Bella'ya hizmet edebilsin diye onu yaşayanlar diyarına getirmek için... Tam bir ironi...

Kadın bir kurt adam ya da hayalet değildi. Yani burada, geçmiş tecrübelerime çok da fazla güvenemezdim. Kadın bir kahindi; en azından Bella ona böyle diyordu. Anlaşılan, kahin geleceği görebilen birisiydi. Bir medyumdan farkı neydi bilmiyordum ama soru soracak kadar da umursamıyordum. Bu kahin denilen kadını diriltiyor olmanın daha farklı ya da daha zor mu olacağından ve bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değildim.

Seksen yaşının üzerinde olmalıydı ve hastalık üzerinde bir sis halinde süzülüyor gibiydi. 1800'lerin sonunda, sülük tedavisinin iyi bir ilaç olduğunun düşünüldüğü zamanlarda, çok geçmeden ruhunu teslim edeceği kesin gibiydi. Veya ben araya girecektim.

Birdenbire ölümün ne zaman geldiğini nasıl anlayacağım

aklıma geldi. Diğer bütün tecrübelerimde, kişinin son anının ne zaman geldiği apaçıktı. Ama bu tamamen farklı bir durumdu. Ne bir silah sesi vardı, ne de sinirli bir kurt... bu hastalıklandı, yavaş ve ne zaman olacağı belli olmayacak bir ölümdü.

Yatağa daha da yaklaşırken ağızımdan nefes almaya çalıştım. Böylece enfeksiyonun hasta edici kokusu öğürmemeye neden olmazdı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, soluk alışı yavaş ve düzensizdi; sanki çocukken uyuyor olman gerektiği zaman kulağının içinde nefes alıp verdiğine inandığın bir canavar gibi. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Bütün gün beklemek istemiyordum. Gerçi geri dönünce beni bekleyen şeyler de o kadar iç açıcı değildi; kızgın bir cadı ve kendisinden nefret etmeyi epey zorlaştıran bir vampir.

Kendime sinirlenerek Sinjin'e dair düşüncelerimi uzaklaştırdım. Şu an onlarla uğraşamazdım. İç çektim ve yataktan uzaklaşarak boş odada dolaştım. Herhangi bir şeye dokunma izninin olmadığı bir müzede gezinmek gibiydi. Kaşlarımı çatarak her mobilyaya dokundum.

"Kim var orada?"

Duyduğum ses beni o kadar şaşırttı ki sıkıntım geçiverdi. Odada başka biri var mıydı göremiyordum ve sonra sesin kайдından geldiğini anladım.

"Seni göremiyorum," dedi. Parmaklarıyla yatak örtüsünü sıkıca kavramıştı. "Ama orada olduğunu biliyorum."

Tekrar yatağa yaklaştım ve yaşlı, donuk gözlerinin korku içinde kocaman açılmış olduğunu gördüm. Odanın içine göz gezdirdi ama gözleri bana hiç odaklanmadı. Kör müydü değil miydi emin olamadım. Onu birkaç saniye daha izledikten son-

ra anladım ki bariz bir şekilde kapıya odaklanabiliyordu. Yani kör değildi...

“Konuş!” diyeretti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne söylemem gerekiyordu? ‘Merhaba ve günün nasıl geçiyor’ mu? ‘Daha hızlı ölmeyi düşünür müydün’ mü? “Beni duyabiliyor musun?” dedim, bunun, sorulabilecek en iyi ikinci soru olduğunu düşünerek.

Gözlerini kapadı ve yutkundu. “Kimsin sen?”

Büyük bir şok yaşarken ağzım açık kalmıştı. Sanırım bir kahini diriltmenin farkı bu olsa gerekti. Diğerleri beni duyamazken, o duyabiliyordu. Bu, beni biraz korkuttu.

“Seni kurtarmak için buradayım,” dedim salak bir süper kahramanın da böyle bir cümle kuracağını düşünerek.

Kahkaha attı. Anlaşılan o da cevabımı salakça bulmuştu. Kahkahası korkunç bir öksürüğe dönüşünce olur da ölür diye diken üstünde beklediğimden araya girip onu ölmekten kurtarabilmek için ellerimi ona yaklaştırdım.

“Beni kurtaramazsın,” dedi, öksürük nöbeti geçer geçmez. Sesi boğazı kurumuş gibi çıkıyordu; çatallıydı. Gözlerini tekrar açtı ve boş yere beni aradı. Ona doğru bir adım daha atarak iyice yaklaştım.

“Seni kurtarabilirim,” dedim söylediğime kendim de pek inanmayarak.

“Sen bir ruh musun?” Alnından damlayan ter damlaları yüzünden sanki alnı ağılıyormuş gibi gözüküyordu. Tiksindiğim için başımı çevirdim. Diyetten tatlı bir şeyler yeme ihtiyacı gibi pencere açma konusunda da çok yoğun bir arzu duydum.

Başımı sağa sola salladım ama sonra beni göremediğini hatırladım. "Hayır."

"Ben neden... seni göremiyorum?" Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Hastalığının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Havadan bulaşan bir şey olmadığını umdum. Önemi de yoktu aslında; bir cadı olarak kendimi iyileştirebilirdim. Belli ki, kahinler bunu yapıyorlardı. Belki de sadece çok yaşlı olduğu için hastaydı.

"Bilmiyorum."

"Kimsin sen?" diye sordu. Kaşlarını çatarak ve titreyerek yamuk yumuk elini alnına götürdü. Eli o kadar yaşlı gözüküyordu ki bir ağacın köküyle karıştırılabilirdi.

"Ben bir cadıyım," diye başladım. "Gelecekten."

Bunu söyler söylemez kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim ve kendi kendime gülmek için kendimi zor tuttum. Gelecekten bir cadı... Bana biri böyle bir şey söylese rüya gördüğümü düşünürdüm. Kadının bu şekilde düşünmemesi beni şaşırttı. Tabii belki de öyle düşünüyor da olabilirdi.

Yaşlı kadın zorla bir nefes aldı ve gözleri büyüdü. "Sen," diye fısıldadı.

"Beni... beni tanıyor musun?" Bir dakika! Bu doğru olmazdı. Çıldırması olmalıydı. Harika! Buna ayıracak vaktim hiç yoktu.

"Oh, hatırladım."

Yatağının ucuna oturdum. Ama hastalığının yatak boyunca sürünüp kollarıma, oradan da burnuma ve ağzıma doğru ilerlediğini düşününce hemen ayağa kalktım. "Neyi hatırladın?"

Boğazını temizledi ve yatağının yanında duran sehpadaki bir bardak suya uzanırken elleri felçliymiş gibi titriyordu. "Sen kehanetsin. Hiç inanmamıştım buna, ama... doğru olmalı."

Kadının neden bahsettiğini anlamaya çalışırken, kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı. "Ne kehaneti?"

"Bize... senin geleceğin söylenmişti. Geldiğinde bize sonsuz hayat getirecek kadın... Ben... ben buna hiç inanmamıştım."

Ölmek üzere olan biri nasıl olursa o kadar heyecanlı görünüyordu. Ne düşüneceğimi bilemedim ve içimde büyüyen endişeyi de engelleyemiyordum. Bir kehanet mi? Beni yüzyıllar öncesinden biliyor olduğuna inanmak güç gibiydi ama bu durum beni aynı ölçüde rahatsız etmişti.

"Ben sonsuz hayat getirmiyorum," dedim, kendi iyiliği için inancının boşa olduğunu kanıtlamaya çalışırken.

"Buraya beni ölümden kurtarmaya mı geldin?"

Başımla onayladım ve yine yanlış yaptığımı fark ettim. Görünmez olmak zordu. Pelham'ı artık daha iyi anlıyordum. Pelham... onun yakışıklı hayalet yüzünü tekrar görememe ihtimalini düşünmek beklediğimden daha fazla hüsrana neden oldu. Tabii ki bu düşünce Rand'le ilgili düşüncelere kaydı ve zırlı zırlı ağlamaya başlamamak için bunları kafamdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Evet, ama ..."

"Beni kurtaramazsın."

Kızmıştım. Bunun, içinde bulunduğum durumun fazla gelişinden mi yoksa Rand'i içeren düşüncelerin beni üzmesinden mi kaynaklandığına emin olamadım. "Neden kurtaramam?"

"Sen sadece kurtarılmak isteyenleri kurtarabilirsin." Du-

daklarında bir gülümseme belirdi. Planlarıma çomak sokmaktan neredeyse mutlu gibiydi.

“Yapmam gereken bir iş var ve bu iş seni benimle birlikte geri götürmek. İstesen de istemesen de...”

Gülümsemesi, lekeli ve sarı dişlerini gösterecek kadar büyüdü. Tam olarak dört diş... Geri kalanına ne olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi. İnsanların geçmişe neden bu kadar saygı gösterdiklerini bir türlü anlayamayacaktım. Doktor ve dişçi yoktu. Yirmi birinci yüzyıla ait olduğum için çok mutluydum. Öncekilerden almayayım, teşekkürler.

Oturduğum yere doğru işaret etti. “Neden burada olduğunu... biliyorum. Seninle... gelmeyeceğim.”

Bu morukla tartışmanın anlamı yoktu. Işığı görmeye başladığında onu yakalayacaktım ve benimle birlikte götürecektim. Yataktan geri adım attım ve kollarımı kafamın yukarısına kaldırarak gerindim. Tanrım, kadın gitmek bilmiyordu.

“Isabella’ya katılmayacağım,” dedi kısık sesle.

Söylediği, Rand’in giydiği dar kesim ve üzerine oturmuş bir pantolonun yapacağı gibi dikkatimi çekti ve tekrar yatağa yaklaştım. “Nedenmiş o?”

Kafasını yana çevirip bütün enerjisini ve dikkatini uzun bir vazoda içinde duran tek bir güle verdi. Vazoda su yoktu ve gül, susuzluktan solmuş gibi görünüyordu.

“Çok uzun zamandır... özgürlüğümü arıyorum. Onun kölesi olmayı... artık reddediyorum.”

Hmm, bu ilginçti. “Bella senin çok önemli olduğunu düşünüyor. Listesinin en tepesindeki kişi sendin.”

“Yanılıyor.”

İç çektim. “Buraya seninle tartışmak için gelmedim.”

Yaşlı kadın güldü. Sesi, bir Celine Dion şarkısı gibi sinirlerime dokundu. “Sen ona hizmet etmiyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Onun için çalışıyorum. Hizmet etmekle aynı şey.”

“Hayır, çalışmıyorsun. Bunu hissedebiliyorum.”

Tekrar öksürmeye başladı ve çok dayanamayacağını düşünererek yaklaştım. “Ölüyorum,” dedi düşüncelerimi onaylarca-sına.

“Seni benimle götürüyorum.”

Nefesi hırıltılı çıkmaya başlarken başını sağa sola salladı. “Isabella’ya söyle... onunla cehennemde görüşeceğiz.”

Kadın aldığı nefesi verirken onu omzundan yakaladım ve gözleri kocaman açıldı.

“Sen bir cadı değilsin,” dedi, gözleri açık bir halde. “Senin... ne olduğun... hakkında... hiçbir...fikrin...yok.”

Ve sonra öldü.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadan kendimi bir tünelin içinde buldum. Önümde bir ışık hüzmesi patladı. Gözlerimi açınca kendimi yanaklarım ucuz halının kaşındıran yüzeyine dayalı şekilde buldum. Doğrularak kalçamın üstüne oturdum. Zihin yolculuğundan dolayı yaşadığım sarsıntıyı başımı sağa sola sallayarak atmaya çalıştım.

“Jolie...” dedi Sinjin. Yakışıklı suratını endişe kemiriyordu.

Bella Sinjin'e sert bir bakış attı. Sonra bana döndüğünde bakışları ölümcül olmuştu. "Kahin nerede?"

"Benimle gelmeyi reddetti," dedim, doğru söylemenin en iyi seçenek olduğunu düşünerek. "Ölürken kolundan tuttum ama bir fark yaratmadı."

Yanaklarını ateş basarken Bella bana gözlerini kısarak baktı. Ayağa kalkıp yanımda dikilirken eli sanki beni yakalayıp, tokatlamak istermiş gibi seyiriyordu. "Yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylemiyorum," diye cevapladım gıcırdayan dişlerimin arasından ve kalkıp hala gözlerine bakmak zorunda olduğum için sinir oldum. Kısa boylu olmanın bazı dezavantajları vardı.

"Belki de yarın tekrar denemeliyiz," diye araya girdi Sinjin, Bella'nın elini tutarak. Neden bilmiyorum ama Bella'nın elini tutuşunu görmek beni çıldırttı. Gözlerimden saçtığım ateşi ikisinden biri görmesin diye bakışlarımı yere çevirmek zorunda kaldım.

"Benimle gelmeyecek. Onun için orada olduğumu biliyordu... bunu kehanet sayesinde biliyordu," dedim ve der demez ishal olmuş ağzımı tutamadığıma pişman oldum. Bella'ya herhangi bir faydalı bilgi vermek istemiyordum. Bu haberin Bella için ne kadar yararlı bir bilgi olacağından emin değildim ama yine de ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliydim.

"Ne kehaneti?" Bana dik dik bakıyordu.

İç çektim. "Kadın onun için geleceğimi bildiğini söyledi. Bütün bildiğim bu kadar. Bu yüzden bu konuda daha fazla bir şey sorma."

Bella kaşlarını çatığında gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Sanırım insanların onunla bu şekilde konuşmasına alışkın değildi ama umurumda değildi. Beni, emirlerine uymaya zorlayabilirdi, ama bu, bundan mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

“Saçmalıklarını yeterince dinledim. Sinjin, ben ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce, onu gözümün önünden götür.”

Sinjin bana doğru uzandı ama ondan uzaklaştım. “Dokunma bana lanet olası...”

Dişlerini gıcırdatarak anlamlı bir şekilde “Jolie,” dedi Sinjin. Anında sustum. Kolumdan tuttu ve beni uzun ve karanlık bir koridordan aşağı götürürken tutuşu nazik olmaktan çok uzaktı. Yatak odamızın kapısını ardına kadar açtı ve beni içeri itekleyerek kapıyı arkamızdan kapattı. “Dikkatli olmalısın!”

“Canın cehenneme.”

Yatağa oturdu. “Bella’yı böyle sinirlendirmeye devam edersen sana zarar verecek.”

Ona bakmadım bile ve hatta daha da ileri giderek sırtımı ona dönük bir şekilde yatağıma oturdum. Karyolanın sertliğiyle karşılaştırıncı, şilte altımda yumuşacıktı. Bu gece yeni meskenimdeki ilk gecem olacaktı. Gözümü bile kırpamayacağımı biliyordum. Sinjin burada, benimleyken uyuyamazdım. Ve burada olacaktı. Başımda durmayı kendi istemişti.

“Umurumda değil.”

“Arkadaşına yapabileceklerini umursar mıydın?”

Bakışlarımı aşağı, kucağıma indirdim. Açıgımı yakalamıştı.

“Tamam, demek istediğini anladım. Şimdi gidebilirsin.”

Tam önümde belirince şaşkınlıktan nefesim kesildi ve bir an boğulacağımı sandım. “Birine arkam dönmen hiç kibarca değil,” dedi bir gülümseme eşliğinde.

“Umurumda değil.”

“Çok daha azı için insan öldürdüm,” dedi. Beni korkutmaya çalışıyorduydu da kesinlikle işe yarıyordu.

“Ne istiyorsun, altın bir yıldız mı?”

Sinjin güldü ve sesi hoşuma gitti. Sesinin hoşuma gittiğini fark edince kendimi tekmelemek istedim.

“Bir kadın olduğun için, hatta güzelinden bir kadın olduğun için çok şanslısın,” dedi beni baştan aşağı süzerek. Dili, köpek dişlerinin üzerinde geziniyordu. Titredim.

Ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm. İtaatsizliğimi gösterircesine ona sırtımı döner dönmez yanağımla tuğlaların sertliğini hissedebileceğim şekilde kendimi duvara yapışmış buldum. Ağzımdan çıkmak üzere olan iniltiyi tutarak Sinjin’in benimkine bastıracağı vücudunun bende yarattığı heyecandan dolayı gözlerimi kapattım.

“Emrim altında kaç tane vampir olduğunu biliyor musun?” diye fısıldarken nefesi kulaklarımı gıdıklıyordu.

“Hayır, umurumda da değil.”

Parmaklarını önce sweatshirt’ümün kollarında gezdirdi, sonra yukarı, omuzlarıma geldi. Nefes alış verişimin hızlanmasını engelleyemiyordum ama yine de dokunuşunun içimi bir ateş gibi yaktığını itiraf etmeyi reddettim. Sweatshirt’ümü

aşağı indirdi ve sweatshirt omuzlarımdan düşünce geri kalan kısmı fethetmesi ile arasında sadece kolsuz bluzumun askıları kaldı. Soğuk parmakları tenimde gezinirken, tüylerim diken diken oldu.

“Sana dokunduğumda neden titriyorsun?”

Gözlerimi sıkıca kapadım ve çöl sıcaklığında olduğumu, ürpermiş tenimi normale döndürecek herhangi sıcak bir yerde olduğumu hayal etmeye çalıştım. “Soğuksun,” diye cevapladım ve kendi cevabıma sııttım. Fena değildi.

Sinjin güldü. “Bence başka bir nedenden, cicim.”

Sertçe yutkundum. “Peki neymiş bu neden?”

Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek daha da aşağısına indi. Göğüslerime ulaşmadan elini yakaladım. Beni çevirdi ve tekrar duvara yapıştırdı. Gözlerimi onun kilere diktim. Karşısında korkudan eğilmeyecektim.

“Sanırım, beni, seninle aynı yastığa baş koymaktan başka hiçbir şeyin o kadar mutlu edemeyeceğinin farkındasın.”

Ağzım açık kaldı. Sanki bir aşk romanından fırlamış bir karakter gibiydi. “Tanrı aşkına, kim bu şekilde konuşur?” dedim. Söyleyebilecek daha iyi bir şeyler bulmuş olmayı dilerdim. Çok kötü.

“Benden korkma, cicim. Gözlerindeki arzuyu görebiliyorum.”

Ondan uzaklaştım. “Kendini bu kadar üstün görme.”

Güldü ve yatağına oturdu. Orada oturacağını düşünerek, orada oturmasını ümit ederek rahat bir nefes aldım. Bana o

kadar yakinken, onunla başa çıkamıyordum. Düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyordu.

Üzerimde dolaşan ellerinin hatırasını yok etmeyi ümit ederek ellerimle kollarımın üst kısımlarını ovuşturdum. "Neden buradasın? Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Kafasını garip bir biçimde yana eğdi. "Senin bakıcınım. Sana bakıyorum." Köpek dişleriyle gülümsedi ve ben başımı sağa sola salladım.

"Yani, seninle burada kalmak zorundayım."

Onayladı ve aşırı rahat bir halde arkasına yaslandı. "Konuşabilir miyiz? Senin hakkında daha çok şey öğrenme fikrinin beni heyecanlandırıldığını fark ettim."

Sızlandım. "İyi. Peki. Ama cinsellik olmayacak. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bir çocuğa bakıcılık yapıyormuşum da onu eğlendirmek zorundaymışım gibi hissettim.

"Bana bir soru sor."

Kaşlarımı çatarak, "Kaç yaşındasın?" dedim.

Doğruldu. Anlaşılan canı kendinden bahsetmek istiyordu. "Altı yüz on dokuz."

Yutkundum. "Vay canına!"

Sinjin güldü. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"Vay canına," dedi gülümseyerek ve konuyu değiştirdi. "Söylediğin şey doğru muydu? Yaşlı kadının seninle gelmeyi

reddettiği?”

“Evet.”

Pat diye yatağa oturdum. “Ben istediğim için oturuyorum, sen söylediğin için değil,” dedim on iki yaşındaki bir çocuk gibi.

Sinjin güldü. “Tabii ki.”

“Bana gösterdiğin ilgi yüzünden Bella’nın seni kıskanması konusunda neden endişelenmiyorsun?”

Bir kaşını kaldırdı. “Cinsel şeyler konuşmak istemediğini sanıyordum?”

“Bu öyle değil...” Farkına vardığımda durdum.

Onunla yatıyordu! Bella’nın beni öldürmek istermiş gibi bakmasına şaşırırmamam gerekirdi. İlk şok geçtiğinde büyük bir kıskançlık içinde kalmıştım ya da imrenme miydi bu? Hangisi olursa olsun, hoş değildi. Bu yaratık için neden böyle şeyler hissediyordum? Tanrım, çok sinir bozucuydu...

“Bella kendi kompleksleriyle ilgilenmeli.”

“Kadınları çok da iyi anlamıyorsun.”

Dikkat kesilerek öne doğru eğildi.

“Peki başka bir şey hakkında konuşalım,” dedim.

“Belki sen ve *warlock* hakkında.”

“Hayır,” sesim çok sertti ve söylediğimi anlamama ihtimaline karşı başımı da sağa sola salladım. “Konuşmayalım.”

Birden kapı açıldı ve Bella bizi şüphe içinde süzerek içeri girdi. Tanrıya şükür bizi beş dakika önce, Sinjin’in elleri üze-

rimde dolaşırken ziyaret etmemişti. Bunun sonu kesinlikle başımın tabağa konması olurdu.

Sinjin ağır ve seksi bir şekilde sadece gülümsedi. Bella'nın kıskançlıktan çatlamasından çok keyif aldığı belliydi. "Bella, senin için ne yapabilirim?"

"Bir şey... seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi, bakışları bir hançer gibi beni delerken.

Sinjin ayağa kalktı. "Tabii ki." Bana döndü. "Cicim, daha sonra döneceğim."

Hiçbir şey söylemeden onların gidişini izledim ve bir anahatarın kapıyı kilitlediğini duyduğumda bir kez daha ümitsizliğe kapıldım.

"Geri gelmek isteyip istememesi umurumda değil," diye çıkıştı Bella yumruklarını sıkarak. "Senin işin onu geri getirmek."

Kaşlarımı çatarak başımı sağa sola salladım. Eski evin oturma odasında karşılıklı oturuyorduk. Şu ana kadar sadece bu odayı, Sinjin'le paylaştığım yatak odamı ve bir hafta tutsak edildiğim odayı görmeme izin vermişlerdi. Sanki yıllardır açık havaya çıkmıyordum.

Bella, gelmemekte kararlı olan yaşlı kadını geri getirmemi emretti. İlk olarak, onu ikinci kere geri getirmeyi denemeye çalışmanın mümkün olduğundan emin değildim. İkincisi, ölürken ona dokunmuştum ve hiçbir şey olmamıştı. Bu sefer bunun işe yarayacağını ona düşündüren şey neydi?

“Başarısız olma,” diye uyardı Bella.

Başarısız olmuşum olmamışım umurumda değildi. Hiçbir şey söylemeden, ona dokunmaktan ne kadar nefret etsem de gözlerimi kapatarak Bella’nın ellerinden tuttum.

Kendimi aniden aynı karanlık ve nemli odada, aynı ölüm kokusunu solurken buldum. Kadın yataktaydı ve tam solmamış ama solmak üzere olan gül, yatağın yanında duruyordu. Zaman kaybetmeyecektim.

“Uyan,” dedim.

Kadın yavaşça gözlerini açtı. Odanın içinde şöyle bir göz gezdirdi. Benim bir hayal olduğumu düşünmüş olmalıydı ki gözlerini tekrar kapadı.

“Hala buradayım.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Beni göremezsın ama buradayım. Bir hayalet değilim. Seninle dün tanışmıştım ama sen hatırlamazsın. Buraya seni kurtarmak için geldim.”

Başıyla onayladı ama yatak örtüsünü çenesine doğru çekti. “Kurtarılmak istemiyorum.”

“Biliyorum. Bunu zaten konuşmuştuk. Geçen sefer bana kehanetten bahsetmiştin. Ne kehaneti bu?”

“Kehanet mi?” diye sordu.

Bütün bildiğim bu bilginin önemli olduğuydu. Bunu nasıl ya da ne zaman kullanacağım konusunda bir fikrim yoktu ama öğrenmem gerektiğini biliyordum. “Geçen sefer geldiğimde bana bir kehanetten bahsettin. Buraya senin için geleceğimi

biliyordun. Benim kim olduğumu biliyordun.”

Başıyla onayladı ve gözleri çok uzaklara daldı. “Kehanet...”
“Ne diyor bu kehanette?”

Öksürünce su dolu bardağı ona uzatmak için uzandım ama elim bardağın içinden geçti. “Kehanet, ölüleri diriltebilen bir kadının bizim için geleceğini söylüyordu.”

Şaşkınlıktan neredeyse yatağa yığılıp kalıyordum ki aklıma örtünün ne kadar kirli olduğu geldi. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kehanetin benimle ne alakası vardı? “Daha önce bana bir cadı olmadığımı söylemiştin. Bununla neyi kastettin?”

Kafasını salladı. “Bilmiyorum.”

Aklı karışmış görünüyordu ve ben de sakin olmak zorundaydım. Onun dünyasında benim ilk ziyaretim diye bir şey hiç olmamıştı. Aslında çılglık atıyor olmaması bile inanılmaz bir şeydi.

“Geleceği görebiliyor musun?” diye sordum yumuşak bir tonla.

“Bazen.”

Yaşadığım hayal kırıklığını sesime yansıtmamaya çalıştım. “O zaman kehanete gelirsek, bunun ne olduğunu nasıl biliyorsun?”

Kocaman, hırıltılı bir nefes alırken yüzü açık maviye çalmıştı. Daha da endişelendim. O ölmeden önce cevaplara ihtiyacım vardı.

“Büyüklerimiz bize anlattı.”

Bir öksürük krizine girdi. Kendini tekrar kontrol edebildiğinde, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Bella neden senin benimle birlikte gelmeni istiyor?” Zorladım çünkü cevabı Bella’dan asla alamayacağımı biliyordum.

Yaşlı kadın konuşmaya çalıştı ama sesi zar zor duyuluyordu. Anlamayı umarak ona doğru eğildim. “Benim... geleceğin akışını... değiştirebileceğimi düşünüyor.”

Geleceğin akışını değiştirebilecek biri iyi bir yardımcı olurdu. “Ama sen yapamıyorsun, öyle mi?”

Başını sağa sola salladı. “Hayır yapamıyorum. Bella yanılıyor.”

Yeni öğrendiğim bunca şeyi sindirirken kadın başka bir şey söylemedi. Demek ki Bella yanlış kahinin peşindeydi. Bella yaşlı kadını ne için istiyordu hakikaten? Tarihin akışını değiştirmek için ama neden?

Kadına baktım. Hareketsizdi. Daha fazlasını söylemesini talep etmek ve Bella’nın neyin peşinde olduğunu öğrenmek için onu sarsmaktan kendimi alamadım. Ama faydası yoktu. Kadın ölmüştü. Lanet olsun.

Elim boş döndüğümde Bella da bana aynı şekilde kızgındı ve beni dinlemeyi reddetti. “Elinden gelenin en iyisini yapmadın,” diye çıkıştı.

Yerden kalkarken başımın zonklamasına aldırmadım. “Bunun elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmamla alakası yok. Ölen kişiye, o tam ölürken dokunmam lazım. Onları bu geri getiriyor. Bunun nasıl olduğunu biliyormuşsun gibi davranma. Böyle bir şeyi daha önce kimsenin yapamadığını biliyorum.”

Bella’nın öfkesi patladı ve beni yanağımdan tokatladı. Geri-

ye tökezlerken, acıyan yanağıma elimi bastırma ihtiyacıma karşı koydum. Öfke içimde yanarken dişlerimi sıkarak doğrudan cadının gözlerine baktım. Ondan nasıl da nefret ediyordum. Parmaklarımı boğazının etrafına dolamayı nasıl da istiyordum.

“Sinjin, onu gözümün önünden götür,” diye bağırdı Bella.

Sinjin eğildi ve gömleğimin önünü yakalayıp beni ayaklarının üstüne kalkmaya zorladı. Tek kelime dahi etmeden beni koridora çekti ve beni önüne doğru itti. Tökezledim ve duvara yaslanarak doğruldum. Çenesini o kadar sert sıkmıştı ki neredeyse dişlerini kıracak gibiydi.

“Doğruyu mu söylüyorsun? Eğer yalan söylüyorsan, elbet gerçeği öğreneceğim.”

Dosdoğru gözlerine baktım ve yalan söyledim. “Evet.”

Dudaklarımın kenarlarının kıvrılarak gülümsemeye dönüşmesine engel olamıyordum. Bella yanlış kahinin peşindeydi. Bütün olup biten o kadar komikti ki! İyi bir ruh halinde olsaydım muhtemelen buna kahkahalarla gülerdim bile.

İrmi

Geç olmuştu. Bu, gözü sürekli üzerimde olan vampir oda arkadaşım olmadan geçirdiğim ilk geceydi. Nerede olduğunu düşünmeme bile gerek yoktu; tabii ki Bella'mın yanındaydı. Cevap açıktı ve midemi bulandırıyordu. Ama ne kadar kızmış olursam olayım, kapıyı kilitlememiş olduğunu fark edemeyecek kadar da sinirli değildim. Kalbim güm güm atarken her an birinin gelip kapıyı kilitlemesini bekleyerek yatakta bir on dakika daha uzandım. Kimse gelmedi.

Kaçmak için tek şansımın bu olduğunu düşünerek, odanın yatmadan önce kot pantolonumu ve sweats-hirt'ümü koyduğum köşesine sessizce ilerledim. Kalp atışlarım giyinirken kulaklarımda yankılanıyordu.

Yatağı uyuyormuşum gibi gözükeceği bir şekilde ayarlamam gerektiğini düşündüm ve iki yastığı uzunlamasına koydum. Tamamen örtünün altına girerek uymayı tercih ettiğimi düşüneceklerini umarak yastıkların

üzerine örtüyü örttüm. Evet, bu bir ergenin yapacağı bir şeydi ve işe yarayacağını düşünmüyordum; Sinjin detaylara çok önem veren biri gibiydi ama yine de denemeye değerci.

Spor ayakkabımı giydim ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Kapı koluna asılınca kapının ardına kadar açıldığını gördüm. Görünüşe göre, bakıcılarım çok da dikkatli değillerdi. Muhtemelen bir tuzaktı ama o an o kadar umutsuzdum ki umurumda bile değildi.

Kafamı dışarı uzattım ve önce sola sonra da sağa baktım. Koridor bir mezarlık kadar karanlık ve sessizdi. Çok fazla zaman kaybettiğimi düşünerek kapıdan dışarı süzıldüm. Ayaklarımın altında parke gıcırdadı ve donakaldım. Hemen önümdeki merdivenler dikkatimi çekti. O kadar yakındı ki koşmayı istedim ama çıkardığımdan daha fazla ses çıkarmamak için yavaş gitmeye çalışmalıydım.

Evin dışına hiç çıkmadığımdan körlemesine gitmek zorundaydım. Merdivene ulaştığımda heyecandan boğazımı tıkayıp nefes almamı engelleyen kurbağayı daha doğrusu koca bir kurbağayı yuttum. Birkaç basamağın gıcırtılı itirazlarına rağmen ancak aşağı inebildiğimde rahat bir nefes aldım.

Ancak merdivenlerden inince bir ikilem içinde kaldım. Sağa ya da sola gidebilirdim; sağ tarafım bir oturma odasına benziyordu, sol tarafım ise bir mutfak gibiydi. Hangisinde dışarıya açılan bir kapı olabilirdi acaba? Bir mimar değildim tabii ki ama oturma odasına benzeyenin üzerine iddiaya girerdim. Sağ tarafa döndüm ve ileri gitmeleri için bacaklarımı zorladım. Yürümeye başlar başlamaz kanepenin köşesine çarptım. Ağzımdan çıkmak üzere olan küfrü engellemek için dilimi ısır-

dım. Gecenin köründe yol bulmak hiç de kolay değildi. O kadar korkuyordum ki altımı ıslatmak üzereydim.

Doğru kararı vermiş olduğumu gördüm. Önümde bir kapı duruyordu ve kapı, zihnimde Kutsal Kase' gibi parladı. Özgürlüğe ulaşmak için almam gereken mesafe yavaş gitmek için çok kısa geldiğinden fırlayarak koştum. Kapı tokmağını kavrayıp çevirerek dışarı adımımı attım.

Özgürdüm.

Gecenin soğuk havası beni, eski bir dostummuş gibi kucakladı. Ay ışığı, çimlerle kaplı arka bahçeden bir ağaç sırasına giden bir yol aydınlatmıştı. Beni kesin kaçıştan ayıran bir parmaklık, kapı ya da her hangi bir şey yoktu. Sadece futbol sahası büyüklüğünde çimlerle kaplı bir alan...

Bu, kaçışımın en zor kısmı olacaktı. Ağaçlara ulaşıp gözden kaybolana kadarki mesafe neredeyse 120 metre kadardı. Eğer biri uyanıksa ve camdan dışarı bakarsa beni kolayca görebilirdi. Şansıma evdeki çoğu pencerenin üzeri tahtalarla kapatılmıştı. Vampirlerin pencereleri pek sevdikleri söylenemezdi. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum. Ve bu tat bir elmalı turtanın tadıyla yarışabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve bir maratoncu gibi, aslında daha çok daha önce hiç koşmamış bir kız gibi ama şeytani bir cadıdan ve iki vampirden uzaklaşmaya kararlı bir şekilde koşmaya başladım.

Neden bilmiyorum ama zig-zaglar halinde koştum. Sanki beynim bana ateş edileceğini düşünüyordu. Baskı altınday-

* İsa'nın son yemeğinde şarap içtiği kadeh. Ölümsüzlük verdiğine inanılır.

ken vücudun yaptığı şeyler çok garipti. Ağaçların korumasına ulaştım ve gözlerimden akmak üzere olan yaşları hissettim. Başarmış mıydım? Nefes nefese kaldığımdan ellerimi dizlerime koyup öne doğru eğilerek soluklandım. Bu işten sağ salim kurtulursam, ilk işim bir spor salonuna başlamak olacaktı.

Benimle korku evi arasına daha fazla mesafe koymam gerektiğini düşünerek ağaçların arasında koşmaya başladım. Vücudumun yan kısmında koşmamı engelleyen bir dikiş vardı ama yine de sırtımdan edemedim.

Lanet olsun! Başarmıştım! Ye bunu Bella!

Başardıklarım la gurur duyarak ve kendimden emin bir halde sık ormanda ilerlemeye devam ettim. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu; şu noktada uzakta olmak yeterliydi. Bir tilkiye dönüşmeyi düşündüm ama Bella'nın büyü yapmamı engelleyen büyüsünün ne kadar mesafede etkili olduğundan emin olamadım. Belki de büyü yapmaya çalışmam bir tür görünmez alarmı tetikleyecekti. Risk almayacaktım.

Hayır, bunu tamamen kendi başıma yapacaktım. Cadı güçlerime dayanarak değil. Bu, Jolie Wilkins'in doğal haliyle olacaktı. Dinlenip soluklanarak tekrar koşmaya başladım. Herhangi bir patikayı takip etmiyordum ve ağaç dalları suratıma ve vücuduma çarpıyordu ama beni yavaşlatamıyorlardı. Ne kadar salakça gelirse gelsin Rand'i düşünmek koşmaya devam etmemi sağlıyordu. Ne zaman kararlılığım azalır gibi olsa, onun o güzel, koyu renk gözlerini ve gamzeli gülüşünü düşündüm.

Bir saatten fazla sürdüğünü tahmin ettiğim aralıklı koşma ve yürümelerin ardından tükenmişim. Kaybolduğumu kabul edemezdim... henüz değil. Ormanın seyrekleşmesini umuyor-

dum, ya da bir patikaya ulaşmayı; ilerlememi kolaylaştıracak herhangi bir şey olmasını ... Ama o kadar gitmeme rağmen orman hala sık ve kasvetliydi. Bir arabaya, bir sokağa, evlere ya da beni rahata kavuşturabilecek herhangi bir şeye dair hiçbir iz yoktu. Enerjim tükendi. Rand'i hayal ettim ama işe yaramadı.

Tamam, kaybolmuştum.

Ağaçların yapraklarının arasından gelen bir baykuşun sesi beni korkudan neredeyse öldürüyordu. Elimi duracağını düşündüğüm kalbimin üstüne bastırdım.

"Aman Tanrım, seni aptal kuş."

Kuş, Linda Blair'i taklit edercesine kafasını etrafında döndürdü.

Kuşun olduğu ağaca doğru yaslanarak soluklanmaya çalıştım. Bir molaya ihtiyacım olduğuna karar verip bir öbek çam yaprağının ortasına oturdum. Ne yapacaktım ben şimdi? Tamamen kaybolmuştum. Yönlerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Daha geçen yıl doğu ve batıyı hafıza kelimeleriyle ezberlemiştim: Kuzu (Kuzey), Doğru (Doğu), Gülmek (Güney), Battaniye (Batı)."

Tanrım, burada ölecektim.

"Galiba sen çok yaramaz bir kızsın." Sinjin'in sesi kulağıma giren bir çivi gibiydi.

Çıglık atarak çam iğnelerinden oluşan yatağımdan fırladım ama onu göremiyordum. "Kahrol!" diye bağırdım, elimi tekrar

* Exorcist (Şeytan) filminde içine şeytan girmiş kadını canlandıran aktris. Yatakta bağlanmış bir durumdayken kafasını 180 derece çevirmesi sahnesi çok ünlüdür.

** Never (North) Eat (East) Shredded (South) Wheat (West).

göğsüme bastırarak. Babam kalp krizinden ölmüştü. Onun hiç vampir tanıyıp tanımadığını merak ettim.

Altında oturduğum ağacın arkasından çıktı. Piç kurusu yol boyunca, kedi-fare oyunu oynar gibi izimi sürmüş olmalıydı. Sonra birden anladım; kilitlenmemiş kapılar, kimsenin etrafta olmayışı... her şeyi o ayarlamıştı. Aniden çok öfkelen dim. “Neden buraya kadar beni takip ettin ve bana kaçabildiğimi düşündürdün seni göt herif?”

Kibirli suratında bir sırıtış belirdi. “Cicim, bu nasıl söz böyle!”

Bana doğru bir adım atınca ulaşabileceği bir mesafede olmak istemeyerek geriye doğru zıpladım.

“Oraya geri dönmeyeceğim,” dedim gıcırdattığım dişlerimin arasından. “Oraya gitmem için önce beni öldürmek zorundasın.”

Kahkaha attı. “Bunu ayarlayabiliriz aşkım.”

“Sana kolay teslim olmayacağım. Dişlerimle ve tırnaklarımla savaşıacağım seninle,” diye tısladım öfke içinde.

“O zaman oyun başlasın.”

Kendimi hazırladım ama bir işe yaramadı. Sinjin, ben daha ne olduğunu anlayamadan çabucak önüme geldi. Demirden eli boğazımı kavrayıp beni ağaca bastırmadan önce nefes almaya bile fırsat bulamadım. Ağacın kalın kabuğu ellerimi kollarımı sallayarak vampirle mücadeleye etmeye çalışırken omurgama battı.

Boğazıma çok fazla baskı uygulamıyordu, istediğim gibi nefes alabiliyordum. Sanırım bu bana aslında neler yapabileceği-

ni göstermesinin bir yoluydu.

“Oyundan sıkıldım, cicim,” dedi şaka yapıyormuş gibi.

Kibirli ses tonu beni çok sinirlendirse de, faydasızdı. Kollarımı ve bacaklarımı savurmayı bıraktım ve yenilgimi kabul ederek kafamı aşağı indirdim.

Sinjin sırttı. “Ah, cicim, böyle zavallı görünme.”

Beni bırakır bırakmaz tilkimi çağırdım. Bir tilkiye dönüştüğümde piç kurusunun yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm ve fırlayarak ormanın derinliklerine doğru koştum.

“Çok zekice aşkım.”

Peşimdeydi. O, rüzgar kadar hızlı hareket ederken ayağının altında ezilen yaprakları duyabiliyordum. Şimdi bir amaç dahilinde zig-zag çiziyordum; vampiri atlatmak için... Ormanın güvenliği altında çalıların arasında koşmak epey işime yarıyordu.

Anlaşılan Sinjin epey zekiydi. Hangi yöne gideceğimi tahmin etmişti ve bir Amerikan futbol oyuncusunun topa atladığı gibi üzerime atladı. Acıyla inledim ama sesim tilkinin sesiyle bir ciyıklama olarak çıktı.

Ayağa kalkıp, benim küçük, tüylü vücudumu kendi göğsüne kaldırdı ve istemesem de yakında insan görünümüme dönmek zorunda olduğumu biliyordum. Tilki olarak kalmak çok yorucuydu. Aslında, zaten çoktan tükenmiştim. Küçük sivri dişlerimi ona batırsam mı diye düşündüm ama kanını bir şekilde yutup da bir çeşit çakma-vampire dönüşebileceğimden korkarak vazgeçtim.

Sinjin'in, biri şekil değiştirdiğinde ne olduğunu bildiğinden emin değildim, ama bilmiyorsa da öğrenmek üzereydi. Tilkı görünümümünden çıkarken başımı sağa sola salladım ve aniden soğuk ve çıplak hissettim. Sinjin kürkümün olmadığını ve çıplak olduğumu fark ettiğinde ellerini sırtımdan aşağı indirerek beni kendisine çekti. Eğer nefes alıyor olsaydı o an eminim çok hızlı soluk alıp veriyor olurdu.

"Senin... muhteşem bir vücudun var," diye mırıldandı.

Yoğun bir zevk aldığımı göstermek istemedim ama refleks olarak verdiğim bir tepkiydi. Ellerinin bütün vücudumda gezinmesini istiyordum ve bu fikir beni öfkeliendiriyordu. İşte burada, kaçışımın içine ediyordu ve ben onunla sevişmek mi istiyordum? Yaşayan en aptal kadın ben olmalıydım.

Umutsuzca, kendimi kıyafetler içinde hayal etmeye çalıştım ama konsantre olamadım. Beni hafifçe geri itmeye çalışıp beni baştan aşağı izlemek, vücudumun her santimini görmek istiyordu. Kollarımı boynunun etrafına doladım ve kımıldamayı reddettim. Anlaşılan sorun etmemişti ki elleri çıplak sırtımı keşfetmeye devam etti.

"Burası çok yumuşak, tatlım," dedi, ayaklarını çam iğnelerinden oluşan öbeğe vurarak. "Burada çabucak yapabiliriz."

"Kes sesini," diye tısladım. "Odaklanmaya çalışıyorum. Konuşma."

Güldü ve ben sonunda kendimi bir kot pantolon ve sweat-shirt içinde hayal etmeyi başardım. Aşağı baktığımda kendimi giyinik bulunca gülümsedim. Sinjin mutsuzca iç çekti. Ondan uzaklaşmak için çabaladım ama beni sıkı sıkı tuttu. "O kadar kolay kurtulamazsın cicim."

Hayalarına vurmak için dizimi yukarı kaldırdım ama öyle bir şey olmayacaktı. Sadece güldü ve anında bacaklarımı kendi bacaklarının arasına aldı. Ona fiziksel bir zarar veremeyecektim. Çok güçlüydü. Ryder'dan kat kat güçlüydü.

"Sakin ol," dedi.

"Bırak beni!" diye bağırdım ve ellerimle nafile bir çabayla çelik gibi göğsüne vurdum. Bu piçten nefret etmek istiyordum ama şimdi bile edemiyordum. Ve ayrıca ona bu kadar yakın olunca hissettiğim inanılmaz sıcaklığa da karşı koyamıyordum. Bunun farkına varmak beni sinirlendirmişti; beni Bella'ya geri götürecek birini nasıl böyle çekici bulabilirdim?

Yüzündeki sırıtış hiç kaybolmayacak gibiydi. Beni çileden çıkarıyordu. "Sessiz ol cicim. Medeni ol ve yola koyulalım."

"Seninle Bella'ya gitmiyorum."

Beni bıraktı. "İyi, ben de oraya gitmiyorum zaten."

O kadar şaşırmıştım ki kaçmak aklıma bile gelmedi. Eh, bir işe yaracağından da değil de... Benim olabileceğimden çok daha hızlıydı. "Nereye gidiyorsun?"

"İçinde seni ve beni bekleyen bir aracın bulunduğu, buradan yaklaşık beş kilometre uzaklıktaki bir benzin istasyonuna doğru..."

"Şüphesiz içinde Bella'nın da olduğu bir araç."

Başını sağa sola salladı. "Seni yanılttığım için üzgünüm cicim ama Bella için çalışmıyorum."

Olabildiğince iğneleyici bir şekilde kakhaha attım. Yani bu göt herif sadece fiziksel olarak güçsüz olduğumu düşünmekle

kalmıyor, şimdi bir de buna kuş beyinli olduğumu ekleyerek yarama tuz mu basıyordu? “Şaka yapıyor olmalısın. Alnımda enayi mi yazıyor?”

Sinjin’in kahkahası gürdü ve genizden geldi. “Hayır aşkım, alnında öyle bir şey yazmıyor. Yürümeye başla ki ben de açıklayayım.”

Onu takip etmek için hiçbir harekette bulunmadım. “Senin Bella için çalışmadığına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet, buna inanmanı umuyorum ve evet, Bella için çalışmıyorum.”

İlerlemeye devam etti ve ben onu takip etmeyince hafif kızmış bir şekilde bana döndü. “Benimle gelebilirsin ya da burada, ormanın içinde durup Bella’nın seni bulmasını bekleyebilirsin.”

Sinjin’in planının ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa dahi, onunla gitmeye karar vermem yarım saniye bile sürmedi. Ona, Bella’ya güvendiğimden daha fazla güvendiğim gerçeği baskın gelmişti. Diğer bir etken de Ryder’dan mümkün olduğunca uzak olmaktı.

Sık ormanda elimden geldiğince Sinjin’i takip ediyordum ama zifiri karanlıkta onu görmek gerçekten de zordu. Yüzüme çarpan ve saçıma dolaşan fırlamış dallarla savaştıktan sonra ormanın gölgeleri arasında yolumu bulabilmek için kollarıma güvenmeye başladım. Yüzümdeki çiziklerden ziyade kollarımdakileri tercih ederdim. Bir şeye takıldım ve düşmeden önce kendimi zor toparlayabildim. Tanrıya şükür kot pantolonum vardı yoksa bacaklarımın her yanı çizik içinde kalacaktı.

Bir dal uzattığım kollarımın arasından sıyrıldı ve yanağımı çizdi. “Ah, kahretsin, hiçbir şey göremiyorum Sinjin.”

Yavaşladı ve bana doğru döndü. “Sırtıma atla aşkım. Seni taşıyacağım.”

Ona bu kadar yakın olacağımı duyunca kan yanaklarıma hücum etti ve duraksadım. Bir iç çekmeyle sırtına atladım ve o da baldırlarımın altından kollarını geçirerek beni tuttu.

“Yaslan bana.”

Başımı geniş sırtına yasladım ve onun kokusunu içime çekmeden edemedim. Baharatlı ve ferah bir şeylerin karışımı gibiydi. Ferahlık onun vücut sıcaklığından geliyor da olabilirdi. Ona bu kadar yakın olmak çok güzel hissettirmişti her ne kadar ondan yayılan en ufak bir sıcaklık hissetmemem garip olsa da. Bir heykelin üzerine binmek gibiydi.

“Rahat mısın?” diye sordu.

“Biraz soğuksun.”

Kahkaha attı. “Senden de sanki seni ateş basmış gibi bir sıcaklık yayılıyor.”

Fiziksel kuvvetini tamamen hissettirircesine baldırlarımın etrafındaki kavrayışım sertleştirdi. O kadar güçlüydü ki bana saldırmaya karar verse kendimi hiçbir şekilde savunamazdım. Birdenbire neden onunla gitmeye karar verdiğimi düşündüm. Neden ona güvenmiştim?

Birkaç dakika sonra cebinde bir şey titreşti. Yürümeyi kesti ve kollarını baldırlarımın altından çıkardı. Vücudundan aşağı kaydım. Bir ağaca yaslanıp elini cebine atarak bir cep telefonu

çıkardı.

“Yoldayız,” dedi. Sesi aniden ciddi ve duygusuz bir hale bürünmüştü. “Belki on dakikaya.”

Aniden içgüdülerim alarma geçti. Kiminle çalışıyordu acaba?

Telefonu kapattı ve tekrar cebine koydu. Gözleri sarıya çalan bir tonda parlarken bana baktı. “Hazır mısınız?”

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek kafamı iki yana salladım. “Hayır, sen bana neler döndüğünü söyleyene kadar değilim.”

“Zamanımız...”

Bir adım geri attım. “Ne haltlar döndüğünü söylemeden seninle gelmiyorum.”

İç çekti ve bir an sessiz kaldıktan sonra yüzündeki kızgın ifade soldu. “Başımdan beri Bella için çalışmıyordum. Seninle tanıştığım ilk andan beri ona karşı çalışıyordum.”

Ağzım açık kalmıştı. O anda ne düşünmem gerektiğine emin olamadım. Ona inanmalı mıydım? “O halde kimin yanındasın?” Sesimdeki tedirginliğe engel olamadım.

“Bu şimdi önemli değil.” Öne doğru eğildi ve sırtındaki yerimi almam için işaret etti. Duraksadım. “Ne kadar oyalanır-sak, Bella’nın bizi bulma ihtimali o kadar artar, cicim.”

Söylediğini sessizce düşündüm. Bella’dan kurtulma isteği, Sinjin’in planının ne olduğunu öğrenme isteğime baskın çıktı. Güvenli bir yere gider gitmez, ona, bana her şeyi anlatması için ısrar edecektim. Yani, en azından kendime bu sözü verdim.

“Sinjin?”

“Evet?” Sesi neredeyse bir yılanın tıslaması gibi çıkmıştı.

“Bana bir şey için söz verir misin?”

“Ne olduğuna bağlı.”

Onun, bir vampirin, bana bir söz vermesini sağlamaya çalışarak ne elde etmek istiyordum emin değilim. Eğer söyledikleri doğruysa, Bella’ya tereddüt etmeden ihanet etmişti. Bana da aynı şeyi yapmayacağını kim garanti edebilirdi?

“Bana incinmeyeceğime dair söz ver.”

“Söz veriyorum.” Hiç düşünmeden cevap vermişti. Sesi kararlı ve tereddütsüzdü.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim ama garip bir şekilde ona inandım. Belki de ahmaklık yapıyordum ve saftım. Muhtemelen de öyleydim. Bütün bildiğim, beni güvende tutacağına söz verdikten sonra dönüp beni akşam yemeği için bir nefeste yiyebileceğiydi.

Sinjin’in benden beslenmesiyle ilgili düşünceleri zihnimin en karanlık köşelerine göndermeye çalıştım. Böyle şeyleri düşünmenin şu an bana bir faydası olmayacaktı. Bella’dan kaçışa odaklanmak en iyisiydi.

“Sence Bella gittiğimizi biliyor mu?” diye sordum.

Güldü. “Sanırım şu aralar öğreniyor.”

“Ben kaçarken neredeydin?”

“Bella’yı oyalıyordum” dedi ve bunları söylerken gülümsemediğini hissettim. Bella’yı nasıl oyaladığını kesinlikle sormaya-

caktım. Ses tonundan her şey anlaşılabilirdi.

“Beni nasıl buldun?”

“Kanıni tatmıştım; izini her yerde bulabilirim.”

Bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Bu kez benim işime gelmişti, ama şimdi Sinjin beni istediği gibi takip edebilecekti. Daha önce Ryder’ın ölmüş olmasını dilediğimi sanmıştım ama o dilek asla şu an dilediğim kadar içten olmamıştı.

Onu öldüreceğim diye söz verdim kendi kendime. Nasıl yapacağımı ve nerede olacağımı bilmiyordum ama nefes almaya devam ettiğim sürece o piçi bulacaktım ve öldürecektim.

“Neden bu kadar sessizsin, tatlım?”

Huzursuz düşüncelerimi onunla paylaşmayacaktım. Bu yüzden konuşacak başka bir şeyler düşündüm. “Yani ne yaptın, ısınlandın mı buraya?”

“Evet, aşkım.”

Ağaçların seyreltiği bir yere vardık ve uzaklardaki ışıklar orada medeniyete ait bir şeyler olduğunun haberini veriyordu. Ormandan kaçmayı başardığımızı ve başka bir yere gidiyor olduğumuzu fark edince içime sevinç dolmuştu.

“Neredeyse vardık,” dedi Sinjin bir bayırdan yukarı tırmanırken. Geniş bir çayıra vardığımızda beni yere bıraktı. Anlaşılan yolun kalanını kendi başıma yürüyebileceğimi düşünüyordu. Kollarını pantolonuna silerken sırtarak bana baktı. “Bacaklarımı ısıttın.”

Buna karşı ne diyeceğimi bilemedim. “Üzgünüm.”

“Beni başka nasıl ısıtabilirsin, merak ettim...”

Gözlerimi devirdim. Canımızı kurtarmak için koşuyorduk ve o hala seksi düşünebiliyordu. Sinjin tanıdığım en azgın yaratık olmalıydı. Bir yerlerde normal bir erkeğin günde ortalama on defa seks yapmayı düşündüğünü okumuştum. Sinjin’in seksi dakikada on defa düşünmesi beni şaşırtmazdı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Terk edilmiş bir benzin istasyonuna. Orada bizi bekleyen bir araç olmalı.”

“Kim ayarladı bunu?”

“Patronum.”

“Patronun kim?”

Güldü. “Hepsi zamanı gelince, cicim.”

Demek oyunu onun kurallarına göre oynuyorduk. Anlatması için onu zorlayabilirdim veya bir sinir krizi geçirebilirdim ama bir faydası olacağından şüpheliydim. Ve ayrıca arabaya binip ısıtıcıları sonuna kadar açmayı dört gözle bekliyordum.

Sinjin alçakta duran bir dalı kenara çekti ve açıklığa girdik. Molozların ve yıkıntının ortasında eski bir İngiliz taksisi kocaman, siyah bir mantar gibi duruyordu.

“Bu külüstürden daha iyisini umuyordum,” diye söylendi Sinjin. “Ama sonuçta misafir umduğunu değil bulduğunu yer.”

Güldüm ve centilmence davranarak bana kapıyı açışını izledim. Kan emici bir centilmen. İçeri geçince ısıtıcıyı nasıl açacağını bulmak için hemen gösterge panosunu araştırdım. Sinjin sürücü koltuğuna oturdu ve sorunsuz bir şekilde arabayı

çalıştırdı.

En iyi Ricky Ricardo' taklidimi yaparak "Tamamdır, dökül bakalım Lucy," dedim. Hala kahrolası ısıtıcıyı nasıl çalıştıracamı bulamamıştım.

Sinjin gülümsedi ve elimi çekmem için üzerine vurdu. Te-
ninin soğukluğu içime işliyordu. Her açıdan tam anlamıyla
bir ölüydü. O, tamamen canlıymış gibi gözükürken böyle bir
düşünce garip geliyordu. Daha da garip olanı bir cesedi arzula-
mamdı. Aman Tanrım ...

Bir kolu kaldırıp bir düğmeye basınca havalandırmadan sı-
cak gelmeye başladı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle nereye gittiğimizi."

"Seni Randall'a geri götürüyorum."

Bunu Sinjin'den duymak büyük bir sürpriz olmuştu.
Rand'in bunca zamandır Sinjin'le işbirliği içinde olup olmadı-
ğını merak ettim. Rand'in böyle bir şeyi benden gizlemiş olma
ihtimalini düşününce mideme bir ağrı girdi. "Başından beri
Rand için mi çalışıyordun?"

Sinjin kafasını salladı. "Hayır."

İyi, en azından bu da bir teselliydi. "Peki ya Rand hala Pel-
ham Malikanesi'nde değilse?" Rand, Bella'nın bizim nerede
yaşadığımızı bildiğini kesinlikle anlamış olmalıydı. Pelham
Malikanesi'ne geri dönmemizin, yapabileceğimiz en mantıklı

* I love Lucy adlı Amerikan durum-komedisi dizisiyle kendini tüm dünyaya tanı-
mış oyuncu, şarkıcı.

şey olmadığını fark ettim.

Sinjin başıyla onayladı. "Onu takip eden kurtlarım var. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Ona zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Sinjin güldü. "Sen ve bu söz verdirmelerin..." Elini kalbinin olduğu yere koyup sırtarak bana doğru döndü. "Ben, Sinjin Sinclair, ona zarar vermeyeceğime resmen söz veriyorum. İzci sözü."

"Onun adını söylemedin."

Sinjin kaşlarını çatı. "Ben az önce..."

"Ona zarar vermeyeceğim dedin ama bu herhangi biri olabilir. Adım söyle."

İç çekti ve üç parmağım kaldırdı. "Rand...all'a zarar vermeyeceğime yemin ederim. İzci sözü."

Randall yeterliydi sanırım. Ayrıca tüm elde edebileceğim de buydu sanırım. Kaşlarımı çatı. "Teşekkürler," dedim.

"Onun tarafındayım."

Kulağa garip geldi, özellikle Rand'in Sinjin'e karşı duyduğu yoğun nefreti düşününce. "Onun bunu bildiğinden emin misin?"

"Kesinlikle çok fazla soru soruyorsun, değil mi cicim? Hayır, bilmiyor. Bella için çalıştığımı düşünüyor ama yakında öyle olmadığını öğrenecek."

Arkama yaslandım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Rand'in bu olanları benim kadar normal karşılayıp karşılama-

yacağından emin değildim. Sinjin'e hiç ama hiç güvenmiyordu ve sanırım bu olay onu daha da güvenmemeye itecekti. "Peki, Rand nerede?"

Gülümsedi. "O ve arkadaşın... Christina..."

"Christa."

"Ah, Christa ile Suffolk County'de, sahildeki bir oteldeler."

Suffolk County herhangi bir çağrışım yapmamıştı ve ayrıca neden oraya gitmişlerdi acaba? Aklıma herhangi bir neden gelmeyince ısıtıcıyı kendime çevirdim ve parmaklarımı ısıtıcının üflediği sıcak havada oynatarak verdiği sıcaklık hissiyle mest oldum.

"Tamam, şimdi neredeyiz?"

"Galler'de, karşı kıyıda."

"Rand'e gitmemiz ne kadar sürecek?"

Sinjin omuz silkti, "Altı saat civarı yani bana milyonlarca soru daha sorman için yeterli bir zaman."

"Muhtemelen sana soracak o kadar sorum vardır," dedim gülümseyerek. "Neden bizi oraya ışınlamıyorsun ki?"

Başını sağa sola salladı ve kulaklarım örten ve yakasına kadar gelen siyah saçlarına bakakaldım. "Sadece çok kısa mesafelerde bunu yapabiliyorum ve bu bile enerjimi fazlasıyla tüketiyor."

"Başkalarını da ışınlayabiliyor musun yoksa sadece kendini mi?"

"Hepsine dokunursam bir grup insanı ışınlayabilirim. Sıra-

daki soru.”

“Peki, kimin için çalışıyorsun?”

“Bu uzun bir hikaye ama sanırım vaktiniz var. Ben bir çeşit diplomatım.”

“Diplomat mı?” diye tekrarladım Sinjin’in diplomata benzeyen hiçbir yanının olmadığını düşünerek. Zihnime lacivert takım elbiseli, elinde sigarasıyla yaşlıca bir adam görüntüsü gelmişti. Nereden geldiğini sormayın ama bir diplomat deyince aklıma bu imge geliyordu. Sinjin her şey olabilirdi ama bir diplomat...

“Vampirler ve Yeraltı topluluğu arasında bir bağlantı.”

“Bir diplomatın ne olduğunu biliyorum,” diye çıktım. “Sadece seni onlardan biri olarak düşünemiyorum.”

“Varick Rapone adındaki bir vampir efendisi için çalışıyorum.”

Varick Rapone ismi tam bir vampir ismi gibi gelmişti. Bunu düşünürken, aklıma Jolie Wilkins isminin kulağa pek de cadı ismi gibi gelmediğini fark ettim. Belki Regan olabilirdi, bu ismi her zaman sevmişimdir. Regan Wilkins... bu da pek cadı ismi gibi gelmedi.

“Kendini bir vampir efendisi olarak tanıtmıştın, ne demek bu?”

Sırıttı. Kendinden bahsetmeyi gerçekten seviyordu. “Vampir efendileri beşyüz yıldan fazla sağ kalabilmiş vampirlerdir. Bizler vampirler arasında en güçlüleriyiz ve hiyerarşide en tepede olanlarız.”

“Yani, bu Varick...” diye başladım cümleme.

“O bin yaşının üstündeki birkaç kişiden biri. Tahmin edebileceğin gibi aşırı derecede kudretli.”

Bu bilgileri hazmederken bir süre sessiz kaldım. “Peki, neden Bella’ya katılmış gibi yaptın...” Cevabı kendi kendime bulduğumda durdum. “Bir şekilde benden bahsedildiğini mi duydun?”

Sinjin başıyla onayladı. “Seni korumak için tutuldum. Varick, Bella’nın senin peşine düşeceğini biliyordu. Böylece senin güvenliğini sağlamak için görevlendirildim.”

“Sana güvenmesini nasıl oldu da sağladın?” diye sordum.

Sinjin omuz silkerek bakışlarını ileri çevirdi. “Yapmam gerekeni yaptım.”

Bu söylediğine hiçbir yorumda bulunmak istemedim. Bunun yerine, bu yaratıkların, becerilerimden nasıl benden bile önce haberdar olduklarını düşündüm. Haberler genelde çabuk yayılırdı ama Yeraltı topluluğunda ışık hızında yayılıyordu.

“Rand’in tarafına mı katılacaksın o halde?”

“Ne teklif edeceğine bir bakacağım ve ondan sonra karar vereceğim.”

“Kaç vampir Bella’ya katıldı?”

“Yüzlerce. Ama yüzlercesi de hala karar vermiş değil.”

Pencereden dışarı bakarken sessizdim. Bir Yeraltı iç savaşının kopabileceğiyle ilgili düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Bella büyük bir ordu topluyor gibiydi ve amacının ne olduğunu merak ediyordum.

Sessizlik çok uzun sürünce radyoyu açtım ve kafamda dönüp duran düşüncelerden beni uzaklaştırabilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Duran Duran'ın "Rio"su çalınca, Sinjin'in bir seksenler aşığı olup olmadığını umursamadan arkama yaslandım.

"Ryder seni ısırmaktan başka bir şey yaptı mı?" diye sordu.

Korkunç yaratığım bahsinin geçmesi sırtımın ürpermesine yetti. "Hayır."

Sinjin bir şey söylemeden başıyla onayladı ve ben muhabbet edecek bir konu bulmak için uğraştım.

"Peki vampirler için söyledikleri doğru mu?"

Sinjin hınzırca sırttı. "Değişir. Ne diyorlar?"

"Yansımalarınızı göremiyormuşsunuz?"

Alay eder gibi bir ifade takındı. "Saçmalık. Ben kendi yansımamı görebiliyorum. Her gün bu yakışıklı yüze bakmadan uyanmayı düşünemiyorum bile," dedi bana doğru dönüp gülümseyerek.

Kaşlarımı çattım. "Tanrım, şimdi kusacağım."

"Başka neler duydun?"

"Hımm. Vampirler bakışlarıyla insanları etkileri altına alabiliyorlar..."

"Evet, bu doğru."

"Ama bende işe yaramaz," dedim tekrar kontrol etmek ister-

* Duran Duran: 80'lerin en sevilen İngiliz müzik gruplarından biri.

cesine. Eğer vampirlerin etkisi cadılar üzerinde işe yarıyorduysa, bu, benim ona hissettiğim çekimi açıklardı.

Sinjin tek kaşını kaldırdı. “Hayır, sana karşı işe yaramaz, tatlım.”

Lanet. Bahanem kalmamıştı. Sanırım onu kendi isteğimle arzuluyordum.

“Başka neler?” diye zorladı.

“Onların seksi olduğu...” Söyler söylemez pişman olmuşum. Böyle sözler, üzerinde zaten bolca dondurma, krem şanti, çikolata parçacıkları, jelibon olan bir pastanın üzerine daha da fazla pasta süsü eklemek gibi oluyordu.

Bunu söylediğime çok memnun olmuş gibi gözüküyordu; dudakları kocaman bir gülümseme biçimini almıştı. “Benimle yapacağın seks, şu ana kadar yaptıklarının en iyisi olurdu.”

“Ne düşündüğünü açıkça söyle,” dedim kaşlarımı çatarak. Kibirine kızmaya çalışıyordum. Boynumdan yukarı çıkan ve yanaklarımın tam üzerine çöken kızarıklığı engelleyemedim. Ayrıca Sinjin’le sevişmek nasıl olurdu gözümün önüne getirmeden yapamadım. Aman Tanrım. “Eh, artık tehlikeden kurtulduğumuza göre anlaşılan yine sürekli seks düşünen haline büründün.”

“Tehlikeden kurtulmuş değiliz ve bu benim normal halim.”

Onu duymazdan geldim. “Sizin ışınlanabildiğinizi duymuştum ve sen bunun doğru olduğunu söyledin. Peki başka ne var? Ne sıklıkta yiyorsunuz?”

“Birkaç günde bir.”

“Sadece insanları mı?”

Sırıttı ve tek kaşını kaldırdı. “Ya da cadıları.”

“Ciddi ol. Hayvanlardan da besleniyor musunuz?”

Başıyla onayladı. “Evet, tadı çok iyi olmasa da. Kemirgenler ya da bir köpek bizi birkaç gün idare eder. Ama sadece onlarla hayatta kalmayı başaramayız. İnsan kanı tek gerçek ihtiyacımızdır.”

“Nasıl vampir oldun?”

Kaşları bir çizgi halini aldı. “Bu bir vampire sorulabilecek en özel soru.”

Bakışlarımı yere indirdim ve en önemli uğraşım radyo kanalını değiştirmekmiş gibi yaptım. “Özür dilerim.”

Reklamlardan ve cızırtıdan başka bir şey yoktu. Aptal şeyi kapamaya karar verdim.

“Sana memnuniyetle anlatırım, ama bilmen için söylüyorum, vampirlerin çoğu bu soruyu hoş karşılamaz. İngiltere’de dönüştürüldüm...”

“İngilizsin o zaman?” Bunu zaten aksanından anlamıştım.

“Bitirmeme izin verecek misin yoksa bölmeye devam mı edeceksin?” Güldü ve gülerken sesi büyüleyiciydi. Sinjin’de bir şeyler vardı. Tam olarak bulamıyordum ama kesinlikle şeytan tüyü vardı.

“Özür dilerim.”

“İngilizim. Tuzu kuru bir ailedenim ve zamanında epey zamparaydım.”

Bazı şeylerin değişmemiş olduğunu düşündüğümünden gü-lümsedim.

“Neden gülüyorsun?”

Beni görmesine şaşırdım ama sonra vampirlerin harika bir gece görüş yetenekleri olduğunu hatırladım. “Nedeni yok, devam et.”

“Pekala. Asya’ya bir geziye gitmiştim ve gördüğüm en güzel varlıklardan biriyle tanıştım. Gizemli ve egzotik biriydi. Ona hemen aşık oldum ve onunla pek çok gün geçirdim. Küçük bir servet de harcadım. Bir gece seviştik ve beni ısırdı. Bana onun gibi olma ya da ölme seçeneklerini sundu. Ben yaşamayı seçtim.”

Dönüştürülmek için çok garip bir yol olduğunu düşünerek başımla onayladım. Sinjin’in bu hikayeyi daha önce defalarca anlatmış olmasından mı bilmiyorum ama anlatışı heyecandan ve duygusallıktan çok uzaktı. “Nerede bu kadın şimdi?”

“Yüzlerce yıl önce öldürüldü. Ve bu da iyi bir şey çünkü ölümü beni özgürleştirdi.”

“Özgürleştirdi mi?”

“Ona hizmet etmekten kurtuldum. Bütün vampirler kendilerini dönüştürenlere hizmet etmek zorundadırlar. Dönüştürenler öldüğünde dönüşenler serbest kalır.”

“Bu durumda çoğu vampir, dönüştürücülerini öldürmeye çalışmaz mı?”

Başıyla onayladı. “Bazıları deniyor.”

Ses tonundan bazılarının ona karşı denemiş olduklarını dü-

şündüm. Bir vampir efendisini bu kadar güçlü kılan şey bu olmalıydı; bitmek bilmeyen suikast girişimlerinden sağ çıkmak zorunda olmak. “Asyalı kadınlara karşı bir zaafın olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum konuyu değiştirmek için.

Başım sağa sola salladı. “Tam tersi aslında. Şimdilerde tatlı, mavi gözlü, açık tenli olup, dolgun göğüsleri ve geniş kalçaları olan Amerikalı kadınlardan hoşlanıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Tam Christa gibisin. İkiniz de seks hakkında konuşmadan yirmi dakika geçiremiyorsunuz.”

“Onunla karşılaşıyordım mercimeği fırına vermekten bahsetmekten daha fazlasını yapıyor olurduk.”

“Mercimeği fırına vermek mi?” Kahkaha attım. “Ne korkunç bir deyim.”

Sıcaklık içime işliyordu. Koltuğuma iyice gömüldüm ve o gece ilk defa Bella’dan uzak olma düşüncesinin beni ne kadar mutlu ettiğini düşündüm; Sinjin’in onun piyonlarından biri olmamasına ne kadar sevindiğimi ... Yani tabii eğer umduğum gibi gerçekten değilse. Çünkü bu başka bir tuzak da olabilirdi. Bu düşünceyi kafamdan attım; bana hiçbir faydası yoktu. Bu noktada başka bir seçeneğim yoktu.

“Yorgun musun?” diye sordu.

“Biraz.”

“Yolumuz uzun. Biraz kestirmelisin. Vardığımızda seni dürterim.”

Böyle kelimeleri sadece benim ilgimi çekmek için kullandığını düşünerek başımı sağa sola salladım. “Uyandırırım mı

demek istiyorsun?”

Sinjin kahkaha attı.

İç çektim. “Şimdi uyuyacağım.”

Bir nedenden, onun ellerindeyken kendimi güvende hissediyordum.

Yirmi bir

Uyandığımda hava hala karanlıktı. Sinjin'in yanarak ölmemesi için karanlık olmak zorundaydı. Güneş ışığı Sinjin için, birinin başından aşağı dökülen bir fıçı dolusu asitle eş değerdirdi.

"Geldik," dedi Sinjin.

Gözlerimi ovuşturdum ve dışarı baktım. Hangi kasabada olduğumuzdan emin değildim ama boş bir sahil şeridinin çevrelediği Viktoryen tarzda yapılmış küçük bir otelin önünde durunca çok da büyük bir yer olmadığını tahmin ettim.

"Yirmi bir numaralı odada," dedi Sinjin bir gülümsemeyle. "Sen ona olan biteni açıklayıncaya kadar burada bekleyeceğim."

Başımınla onayladım. "Teşekkür ederim Sinjin."

Kapıyı açtım ve otele girdim. Rand'i görmek, kol-

larımı boynuna dolayarak ona güvende olduğumu söylemek için yanıp tutuşuyordum. Rand'ın odasına ulaştığımda neden gergin olduğuma bir anlam veremedim ama çok da umursamadım. Kapısının önüne gelince kapıyı çalmakla uğraşmadım. Kapı tokmağını yavaşça çevirdim ve kapı kolayca açıldı.

Rand kapıya arkasını dönmüş bir şekilde pencerenin önünde duruyordu. Dışarıyı izlediğini görebiliyordum. Kendi kendine mırıldanıyordu ama ne söylediğini anlayamıyordum. Gömleğinin önü açılmıştı. Saçları karmakarışıktı ve sakalı birkaç günlüktü. Tükenmiş görünüyordu ama bana her zaman olduğu kadar yakışıklı görünmüştü. Onu görünce kalbim bir kuş gibi şakımaya başladı. Gözyaşlarımsa yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlamıştı bile.

Yatağın ucuna oturdu ve kafasını ellerinin arasına aldığı anda daha da perişan göründü.

“Rand,” dedim yavaşça.

Kafasını kaldırarak bana öyle bir baktı ki bakışları içime işledi. “Jolie?”

Hemen yanıma gelip beni sert göğsüne bastırdığında gözyaşlarım sel gibi aktı. Ağzı ağızma adeta çarptı ve ben de kollarımı beline sararken dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu öpücük o ana kadar paylaşmış olduklarımızdan çok daha içten ve çok daha tutkuluydu. Bu öpücük, geçirdiğimiz uykusuz geceleri, hissettiğimiz korkuyu ve acıyı anlatıyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Jolie, seni ne kadar özlediğimi, senin için ne kadar endişelendiğimi bilemezsin.” Benden uzaklaştı ve ben de gözyaşlarımı görmesin diye başımı yere eğdim.

“İyi misin?”

Hiçbir şey demeden başımla onayladım.

“Jolie, ben...” Sesi çatallaştı. “Bella’nın seni kaçırmış olduğunu bilmek beni çıldırtıyordu...” Aniden kaşlarını kaldırdı. “Nasıl kaçabildin?”

Elimi sallayarak sorusunu geçiştirdim. “Uzun hikaye. Sonra anlatırım...”

Yüzümü bir kez daha tutarak beni bir daha hiç öpemeyecekmiş gibi öptü. Geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı.

“Christa iyi mi?” diye sordum.

Rand başıyla onayladı. “Evet, yandaki odada. Uyuyor.” Önce yere, sonra bana baktı. “Sen benim her şeyimsin, Jolie.”

Sıcaklık beni bir battaniye gibi sararken sadece gülümse dim. Ama Rand’in yüzü saniyeler sonra öfkeyle kararınca bu sıcaklık yarım kaldı.

“O Ryder piçi ne yap...”

Ryder’in bahsinin geçmesi mutluluğuma atılmış bir bıçak darbesi gibiydi. “Çalılıklardaki ulumayı duyduğumuzu hatırlıyor musun? İşte o zaman beni bayılttı.” Başıyla onaylayınca devam ettim. “Sonra beni Bella’ya götürdü. Ve Gwynn bunca zamandır onun tarafındaymış ama eminim şimdiye kadar bunu çoktan öğrenmişsindir.”

Rand tekrar kafasını aşağı yukarı salladı ve bana bir soru sormak için dudaklarını aralamıştı ki ben kafamı sağa sola salladım. Bana neler olduğu ve nasıl olduğu ile ilgili soruları cevaplamayı düşünemiyordum çünkü Sinjin’in dışarıda, arabada bekliyor oluşu beni çok daha fazla endişelendiriyordu. “Rand, bütün bunları sonra konuşabiliriz. Şimdilik, bilmelisin ki...”

“Seninle telepatik yolla konuşmaya çalıştım. Neden cevap vermedin?”

“Üzerimde Bella’nın büyüü vardı. Hiç büyü yapamıyordum.”

“Seni incittiler mi?”

Zamanın, parmaklarımın arasından kum gibi aktığını hissedebiliyordum. “Rand, Sinjin benimle birlikte.”

Suratı öyle bir düştü ki yeni tamamlanmış bir portreyi yağmurda izlemek, tuvalden akan boyaların, resmedilen şey neyse onunla beraber yerde kahverengi lekeler topluluğuna dönüşmesi gibiydi.

“Ne?” diye çıkıştı.

Kalbim güm güm atıyordu. “Beni buraya Sinjin getirdi. Bella’dan kaçmama yardım etti, Rand. Hiçbir zaman gerçekten onun için çalışmamış; hepsi sadece göstermelikmiş.”

Rand kafasını sağa sola sallayıp bir yandan da ellerini saçlarının arasından geçirirken küçük otel odasını hızlı adımlarla arşınlamaya başladı. Kapının yanında durdu ve duvara dönerek bütün gücüyle bir yumruk attı. Alçı çatlamıştı.

Dişlerini sıkmıştı ve burun delikleri genişlemişti. “Saçmalık.” Tekrar bana döndüğünde yüzü öfkeden kızarmıştı. “Seni buraya o mu getirdi?”

Başımınla onayladım. Önceden Rand’i, Sinjin’in iyi tarafta olduğuna ikna etmenin zor olacağını düşünmüşsem de şimdi böyle bir şey acaba imkan dahilinde miydi diye düşünüyordum. “Başından beri seni birkaç kurt adama izlettiriyormuş.

Bu şekilde beni buraya getirdi.”

“Ve hiçbir zaman Bella için çalışmadığını mı söyledi?”

Başımla onayladım. İçimde gitgide büyüyen endişeyle pencereden dışarı baktım; şafak vakti yaklaşıyordu ve hava aydınlanıyordu. “Bu doğru Rand. O, ismi Varick bir şeyler bir şeyler olan bir vampir için çalışıyor.”

Rand iç çekti. “Varick’i biliyorum. O ve Sinjin birbirlerine çok benzerler.”

Ses tonundan bu benzerliğin iyi bir şey olmadığı anlaşılıyordu.

“Sinjin’in kendince planları var. Ona izin verm...” diye devam ediyordu cümlesine.

“Rand, o bana Bella’dan kaçmam için yardım etti. O olmasaydı asla kaçamazdım. Onu en azından dinlemelisin. Bunu ona borçlusun.” Nefes nefese kaldım. “Lütfen Rand, sadece dinle onu. Bunu benim için yap.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Git getir onu.”

Rahatladım ve fikrini değiştirmesinden korkarak kapıya yönelmek için hiç vakit kaybetmedim. Asansöre binmeden köşeyi dönerek merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştım ki Sinjin’in sert göğsüne çarptım.

Güçlkle nefes aldım ve avuçlarımı vücuduna dayayarak kendimi ondan uzaklaştırdım. “Ne yapıyorsun?”

“Seni görmeye geliyordum,” diye cevapladı pis pis gülererek. Yaramaz bir çocuğa benziyordu. “Çok zamanım kalmadı. Güneş doğuyor.”

“Rand’le beni dinliyordun, değil mi?” diye sordum. “Vampirlerin duyma kabiliyetlerinin inanılmaz olduğu söylenir...”

Sinjin, gözleri haylazlıkla dolu bir halde sırttı. “Görünüşe göre yapmam gereken bir şey var.”

“Eğer Rand’i, senin bizim tarafımızda olduğuna ikna etmeyi kastediyorsan, evet var.” Kafamı sağa sola sallayarak arkamı dönüp koridora yöneldim. “Güneş doğduğunda ne yapacağız?” diye sordum.

Aniden beni göğsüne doğru çekerek tek kolunu belimin üzerine diğerini de göğsümün etrafına sardı. Nefesim kesildi ama aynı zamanda vücudumun ısısı da yükseldi.

“Çoktan bir oda tuttum bile.”

Fısıltısını boynumda ve kulaklarımda hissettiğimde içim kıpır kıpır olurken kendimi bırakmamaya kararlıydım. “Bırak beni,” diyebildim.

“Biliyorsun, bana arkamı dönmeni sevmiyorum,” diye tekrar fısıldadı. Nefesi tenimde sanki bir peri dansediyormuş gibi dolaşıyordu.

Beni sardığı kollarımdan kurtuldum ve ona doğru döndüm. “Bir tabutta ya da öyle bir şeyde olman gerekmiyor mu senin?”

Kafasını sağa sola salladı. “Cicim, Bella’nın oradayken herhangi bir tabut gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Hayır, sanırım hatırlamıyorum.” Rand’in odasına doğru gitmek için koridora tekrar yönelmiştim ki gökyüzüne bakmak için bir pencerenin yanında durdum. Hala karanlıktı ama göğün rengi siyahtan ziyade maviye yakındı. Şafak çok uzakta

değildi. Neden bu duruma Sinjin'den daha fazla endişeleniyor gibiydim?

“Benim için endişelenmene gerek yok aşkım.” Zihnimi okuyormuş gibi bir kahkaha attı. “Randall seni gördüğüne memnun oldu mu?”

“Evet,” diye onayladım. Rand'in beni gördüğüne gerçekten mutlu olduğunu düşünüyordum. Çok güzel bir karşılama olmuştu. Rand'in Sinjin'i aynı şekilde karşılayacağını düşünmüyordum. “Aranızda neler oldu? Neden senden bu kadar nefret ediyor?”

Sinjin cevap vermeye fırsat bulamadı. Biz daha önüne gelemeden Rand kapıyı sonuna kadar hızla açtı. Dişlerini sıkımsı, ellerini yumruk yapmış bir halde Sinjin'e sert sert bakıyordu. “Ne halt ediyorsun burada? Ve sakın bana Jolie'ye göz kulak olduğun saçmalığından bahsetme.”

Rand'in yanından geçerek yatağın yanındaki bir sandalyeye oturdum. Sinjin kapıda durunca Rand'in onun geçmesine izin verip vermeyeceğini merak ettim. Sonra fark ettim ki, belki de Sinjin'in girmesi için Rand'in onu içeri davet etmesi gerekiyordu. En azından filmlerde böyle oluyordu.

“Saçmalık yok Balfour, sadece doğrular,” dedi Sinjin, meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

Randall... Balfour... Neden Sinjin, Rand'e sadece Rand diyemiyordu ki? Ama sanırım Balfour bile Randall'dan daha iyiydi.

“Bırak içeri girsin Rand,” dedim.

Rand kaşlarını çattı ama yana çekildi. Sinjin burası sanki

onunmuş gibi içeri bir kral asaletiyle girdi ve bana gülümsedi. Tanrım, bu adam çok seksiydi.

Görünüşe göre içeri davet edilmesi gerekmiyordu. Böylece diğer bir vampir dedikodusu daha çürütülmüş oldu. Sinjin yanıma oturdu ve iç çekip uzun bacaklarını uzattıktan sonra oldukça endişeli bir halde olan Rand'e baktı.

"Hiçbir zaman Bella için çalışmadım," diye başladı konuşmaya, ellerini kucağında kavuşturarak.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Rand. İnanmadığını göstermek için kollarım göğsünde kavuşturmuştu.

"Ben Varick için çalışıyorum, Balfour."

Rand gözlerini kısarak ona baktı. "Varick neden seni gönderdi?"

Sinjin omuz silkti. "Jolie'ye göz kulak olmamı istedi. Bella'nın onun peşine düşeceğini biliyordu ve Jolie'nin yanlış elle geçmesini istemedi."

"Neden? Neden korktu?" diye sordum, bir şekilde konuşmaya dahil olmam gerektiğini düşünerek.

Sinjin kaşlarını çattı. "Neden korkacak, cicim? Ne için korksun ki?"

Sinjin'in soruyu cevaplamaktan kaçınmasından mı yoksa beni cicim diye çağırmasından mı bilmiyorum ama Rand'in dudakları düz bir çizgi halini alırken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Aptallık etme, Sinjin. Varick, Jolie'nin özel yetenekleri olduğunu biliyor. Jolie'nin ne yapmasından korkuyor?"

Sinjin uzun bir açıklama yapmak istemezmiş gibi iç çekti.

“Ukalalaşmaya gerek yok Balfour. Jolie’nin kahini geri getirmesini istemiyordu.”

“Ne kahini?” diye çıkıştı Rand.

İç çektim. Burası uzun ve karmaşık hikayenin başladığı noktaydı. “Bella, benden, kahin olduğunu düşündüğü yaşlı bir kadını geri getirmemi istedi. Kadının tarihin akışını değiştirebileceğini düşünüyordu ama o yanlış kişiydi.” Hmm, hikaye belki de düşündüğüm kadar uzun değildi.

“Ben hiç bir kahinden bahsedildiğini duymadım,” dedi Rand bir yandan dudaklarını ısırırken. “Jolie, kadının kahin olmadığım söyledin, değil mi?”

“Hayır, değildi.” Ama aklım kahinde değildi. Daha ziyade geleceğimizle ilgili endişelerim vardı; güvendiğimiz birçok yaratığın artık bizim tarafımızda olmadığını ne anlama geleceğini düşünüyordum. “Rand, şimdi Gwynn ve Ryder’in ve Tanrı bilir kimlerin Bella’nın tarafında olması, bizim oluşturmaya çalıştığımız ordu açısından ne anlama geliyor?”

Rand bir kahkaha attı ama bu, neşeli bir kahkaha değildi. “Artık ordumuz yok. Katılanların yarısı Gwynn’in tarafından-
dı.”

“Yardımına ihtiyacınız varmış gibi görünüyor,” dedi Sinjin. Tartıştığımız şeyle ilgili hiç ilgili değilmiş gibi tırnaklarıyla ilgileniyordu.

Rand öfke dolu gözlerini tekrar Sinjin’e çevirdi. “Henüz böyle bir şey söylemezdim,” diye çıkıştı.

“Peki ya Trent’in sürüsü?” diye sordum. “Onlardan ne haber?”

Rand başıyla onayladı. "Trent'in sürüsü hala bizimle. Kurtlar sahip olduğumuz tek yaratıklar. Diğer herkesi kaybettik."

"Ve periler?" diye sordum bu sefer de.

Rand omuz silkti. "Onlar hala tarafsız. Onları bizim tarafımıza çekmeye çalıştım ama ne yapıp edip beni atlatıyorlar. Çok kötü bir durumdayız."

"Size yardım edebilirim," dedi Sinjin tekrar.

"Bu benim güvenimi kazanmanı gerektirir, Sinjin..." dedi Rand.

Ayağa kalktım. "Rand, dur. Düşün. Gerçekten de Sinjin'in yardımına ihtiyacımız var. Anlaşmazlığınızı bir süre için rafa kaldırın." Sinjin'e döndüm. "Kaç vampirin var?"

Sinjin kaşlarını çattı. "Yüzlerce ve iki yüz kadarı da Bella'nın tarafında."

Ayağa kalkarak birden ilgisini çekmiş gibi Rand'e baktı. "Bizim birliklerimizle Bella'nın vampirlerini ezip geçebileceksiniz."

"O zaman kararın bu mu?" diye sordum Sinjin'e. "Bizim tarafımızda mı olacaksın?"

Sinjin omuz silkti ve Rand bir adım yaklaşarak Sinjin'in göz hizasına geldi.

"Eğer benimle değilsen, bana karşı olduğunu düşüneceğim," dedi Rand sıkı dişleri arasından.

"Her zaman çok dramatik biri oldun, Balfour," diye cevapladı Sinjin ve hiçbir şeyi ciddiye alamazmış gibi sırıttı. "Başımdan beri senin tarafındaydım."

“Neden benden gizledin o zaman? Neden Bella’nın yanındaymışsın gibi yaptın?” dedi Rand hesap sorarcasına.

Sinjin omuz silkti. “Ben bir vampirim; sana hiçbir şey borçlu değilim. Varick bana Jolie’yi korumamı söyledi, ben de öyle yaptım.”

“Bunları unutalım şimdilik,” dedim, ikisinin arasına girerek. Tartışmaya ayıracak vaktimiz yoktu. “Önemli bir problemi var ve bunun için ne yapmamız gerektiğini düşünmeliyiz. Rand, Sinjin’in vampirleriyle ve kurtlarla bir şansımız olabilir mi?”

Rand bana baktı ve sonra tekrar Sinjin’e döndü. “Şüpheli. Bella bütün iblislere, kurtların ve vampirlerin yarısına sahip.”

“Ya perileri de hesaba katsaydık?” diye sordum. “O zaman bir şansımız olur muydu?”

Rand başını yana eğip düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesine vurmaya başladı. “Evet, büyük bir şansımız olurdu.” Sonra kafasını sağa sola salladı. “Bunu tartışmak bile anlamsız. Onlar çoktan kararlarını verdiler.”

“Eğer Bella’yı yenmek için tek şansımız onlarsa, bir kere daha denemeliyiz,” diye ısrar ettim.

“Jolie,” dedi Rand.

Ona bir adım daha yaklaştım. “Lütfen! Denemek zorundayız. Katılıp katılmayacaklarına karar veren kişi kim?”

“Periler Kralı Odran,” dedi Rand.

“En azından bizimle görüşmesi için onu çağıramaz mısın?” diye sordum.

Rand başıyla onayladı. "Deneyebilirim."

Sinjin ayağa kalktı ve ellerini çırparak, "Odama gitmek zorundayım. Güneşin doğuşu çok yakın. Bu keyifli sohbete akşam devam edebilir miyiz?"

Rand dişlerini gıcırdattı. "Olur."

"Pekala, akşam görüşmek üzere. Bana ihtiyacınız olursa iki oda aşağıdayım," dedi sadece bana yolladığı bir gülücükle. "Yine de güneş batana kadar size yardım edemeyeceğim."

Sinjin kapıya doğru ilerledi.

"Teşekkürler Sinjin," dedim.

Gülümsedi ve eğilerek selam verdi. Rand alay eder gibi baktı ve diğer tarafa döndü. Onunla çalışacak olmaktan huzursuzluk duyduğu belliydi. Sinjin tek kaşını kaldırarak havayı öpüp bana doğru üfledi ve odadan çıktı.

"Ona güvenmemelisin," dedi Rand, kapının kapanma sesiyle bana doğru dönerek.

Rand'ın paranoyasından uzak durmaktan başka bir şey istemiyordum. Trent'le ilgili söylediklerinde haklı çıkmışsa da kimin umurunda. Sinjin hakkında yanıldığına emindim. "Lütfen, Rand, sadece üç saat uyuyabildim."

Karşılık vermedi ve ben de umursamadım. Yapılacak, endişelenecek çok şey vardı ve ilk olarak neye odaklanmam gerektiği konusunda bir fikrim yoktu. Bu aynı anda hem bunaltıcı hem de çok yorucuydu. Esnememe engel olamadım.

"Jolie, biraz uyumalısın."

"Ben iyiyim," dedim ama uyku lafının geçmesiyle uzanıp

gözlerimi kapatma isteğiyle vücuduma bir ağırlık çöktü.

“Uykuya ihtiyacın var. Odran’la bir buluşma ayarlamak biraz zamanımı alacak ve senin enerjiye ihtiyacın var.”

“Zamanım yok,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Jolie, önümüzde koca bir gün var.”

Yatağa oturdum ve ayakkabımın bağcıklarını çözerken iç çektim. Ayakkabıları ayaklarımı sallayarak çıkarttım ve kafamı kaldırdığımda Rand’in beni izlediğini gördüm. Gözlerimiz buluşur buluşmaz yanıma gelerek dizlerinin üzerine çöktü. Yüzümü ellerinin içine aldığı anda gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acı gördüm.

“Sana kötü bir şey olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim,” dedi ve beni öptü.

Güneş ışıkları pencereden içeri girerken gözlerimi ovuştur-
dum. Kendimi oturtmak için zorladım ve esneyerek kollarımla
bacaklarımı gerdim. Oda sessizdi. Fazla sessiz. Etrafa baktığı-
mda Rand’in ortalarda olmadığını fark ettim.

Herhangi bir haber duyma hevesiyle battaniyeyi üzerim-
den attım ve banyoya doğru ayaklarımı sürüyerek yürüdüm.
Soğuk suyu açtım ve uyuşukluğumu atmak umuduyla yüzümü
yıkadım. Yüzümü kurularken odaya geri döndüm ve komodin-
deki saate bakakaldım. Öğlen olmuştu bile!

“Pufff,” diye fısıldadım kendi kendime ve havluyu banyo
zeminine fırlattım. Altı saatten fazla uyumuştum. İyi bir his de-

ğildi; yapacak çok şeyimiz vardı ve Rand bu kadar uyumama izin vermemeliydi.

Tekrar yatağa oturdum. Şimdi ne yapmalıyım? Kapı aniden açılınca ve Christa gülümseyerek içeri girince karar vermememe gerek kalmadı.

“Jules!” diye bağırdı ve bana sarıldı.

O daha bana sarılmadan yanaklarım ıslanmıştı bile. “Chris, Tanrım, seni görmek çok güzel.”

Geri çekilerek buğulu gözlerle bana baktı. “Senin için çok endişelendim Jolie. Ve Rand, onu hiç bu kadar sefil bir halde görmemiştim. Tanrım... Aramıza döndüğüne çok mutlu oldum.”

Sweatshirt’ünün koluna gözyaşlarını sildi. Sakinleşiyor gibiydi. Aynısını yapmaya çalışarak burnumu çektim ve gözlerimi sildim. “Tanrım, sana anlatacağım o kadar çok şey var ki,” dedim.

“Bella sana zarar verdi mi?” diye sordu.

O kötü ve acı dolu anılara geri dönmek istemeyerek başımı sağa sola salladım.

“Ah, işte mutlu bir kavuşma.” Rand’in sesi konuşmamızı böldü ve ona baktığımda kapı eşiğinde elinde kahverengi bir kese kağıdı ile durduğunu gördüm. “Geç olsa da sana kahvaltılık bir şeyler getirdim.”

Gülümseyerek yatağa oturdum. Christa da yanıma oturdu. Rand bize bir torba dolusu kruvasan, çörek ve kek getirmişti. Bana göre bu kahvaltı daha ziyade şampiyonlara göre bir kahvaltıydı.

Bir kruvasan aldım.

“Odran’la bir görüşme ayarlayabildim,” dedi Rand. Yatağın yanındaki bir sandalyeye oturmuştu.

“Odran mı?” diye sordu Christa.

Başım la onayladım ve ağızımdaki kocaman lokmayı yutabilene kadar çiğnedim. “Odran, Perilerin Kralı. Planımız onu bize katılmaya ikna etmek. Aksi halde ümitsiz durumdayız. Bella bizi kolayca yenecek.” Bir ilkokul öğrencisine anlatır gibi anlatmıştım.

“Aha,” dedi Christa başıyla onaylayarak. “Ne zaman görüşüyoruz onunla?”

Rand kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi ve sonra kollarını tekrar kucağına koyup, “Yarın sabah,” dedi.

“Mükemmel. Nerede?” diye sordum.

“Odran İskoçya’daki Glenmore Ormanı’nda yaşıyor.”

Christa, “Oraya gitmemiz ne kadar sürer?” diye sorarken şimdiden kilt* giyen erkekleri hayal ettiğini görebiliyordum.

Rand omuz silkti. “Bütün gün ve akşamın da bir kısmını alır. Çok yakın değil.”

“Yani...” dedim.

“Belki sekiz ya da dokuz saat.”

Christa inledi. “Ahh, yolculuklardan nefret ediyorum.”

Ayağa kalktım. Dünden beri hissettiğim endişe yenilenmiş

* Kilt: İskoç erkeklerin giydiği geleneksel etek.

olarak geri dönmüştü. “Öğleni geçtik. Yola koyulmalıyız.”

Rand onayladı. “Odran bu gece bizi Glenmore’da misafir edebileceğini söyleyecek kadar nazikti. Ama doğru söylüyorsun, yola koyulmalıyız. Oraya ulaşmamız zaman alacak.”

“Neden uçakla gitmiyoruz ki?” diye homurdandı Christa.

Rand bir kahkaha attı. “Çünkü, Christa, oraya direkt uçuş yok.”

“İyi. O zaman ben gidip hazırlanacağım,” dedi ve kapıya doğru yöneldi. “Çok zaman almaz.”

“Peki ya Sinjin ne olacak?” diye sordum. Bu akşam onu görmemiz gerektiğini hatırlamıştım.

“Önceliğimiz Odran,” diye cevapladı Rand. Gözleri bana onunla tartışmamamı söylüyordu. Onun bir vampirle birlik olmayı yeterince büyük bir zorluk olarak gördüğünü düşünüyordum ve evet, Odran gerçekten de önceliğimizdi.

Başımınla onaylayarak masaya yaklaştım. Bir kağıda şunları yazdım:

Sinjin,

İskoçya’daki Glenmore Ormanı’na doğru yola koyulduk. Sabah, Kral Odran ile görüşmemiz var. Lütfen yarın Rand’in cep telefonunu ara ve sana daha fazla bilgi verelim.

Bize iyi şanslar dile!

J.

Sonra Rand’in cep numarasını not ettim ve kağıdı bir zarfa koydum. Neden mektup yazma zahmetine girdiğimi bilmiyor-

dum. Kanımdan tattığı için Sinjin istese beni takip edebilirdi. Sonra Ryder'ın da bunu yapabildiğini hatırladım. Belki de o ve Bella şu anda benim izimi sürüyorlardı. Aniden gelen kusma isteğini bastırdım.

"Rand, Ryder benim izimi sürebilir."

Rand'in rengi attı. "Kanını mı içti?"

Onayladım ve Rand başını sağa sola salladı. "Şu anda bunun için endişelenme Jolie. Glenmore'a ulaştığımızda güvende olacağız. Perilerin büyüğü Bella için fazla güçlüdür."

"Tamam." Sinjin'in de benden beslenmiş olduğu gerçeğini atlamanın en iyi seçenek olacağını düşündüm. Sinjin'e ihtiyacımız vardı ve eğer öğrenirse Rand'in bu gerçekle başa çıkabileceğini sanmıyordum.

"Eğer Ryder'ı bir daha görürsem, onu öldüreceğim," dedi Rand. Gözlerinden kıvılcım saçıyordu.

Cevap vermedim. Bu onuru kendime sakladığımı söylemeden kapıyı açıp, Bella ve Ryder'ın peşimizde olmadığını umarak aşağıya, Sinjin'in odasına giden koridora yöneldim.

İrma

Ağaçlar... Her taraf ağaç doluydu ama uyuyacak hiçbir yer yoktu.

Öne eğildim. Nefesim camda buğu yapmıştı. Ağaçtan başka bir şey göremiyordum.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Christa.

Bu ifade oldukça hafif kalıyordu. Eğer Rand, Christa'nın bir çadırda uyuyabileceğini düşünüyorduyorsa yanılıyordu. Hem de çok.

"Nerede kalacağız?" diye sordum.

Rand gülümsedi ve Range Rover'ı Glenmore Ormanı'nın girişindeki bir yerde park etti. "Burada."

"Burada mı? Kamp mı kuruyoruz?" diye sordu Christa. Sesi Rand'in cevabının 'evet' olmama ihtimaline karşı tehditkar bir ton almıştı.

"Hayır," dedi ve cebinden altın bir anahtar çıkarttı.

Anahtar benim orta parmağım uzunluğunda ve genişliğindeydi.

“Bu bizi Glenmore içindeki peri köyüne götürecektir.”

“Onu nereden aldın?” diye sordum hayranlık içinde. Bir peri anahtarı... Bilemiyorum... Kulağa tam da Harry Potter’dan fırlamış gibi geliyordu.

Rand omuz silkti. “Odran bizi davet eder etmez avcumun içinde belirdi. Bunu takip edebileceğimizi ve bunun bizi gitmek istediğimiz yere götüreceğini söyledi. Herkes hazır mı?”

“Evet,” diye cevapladı Christa, kapısını açarken. “Eşyalarımız ne olacak? Ne kadar yürümemiz gerekecek? Çantam çok da hafif sayılmaz.”

“Her şeyini burada bırak. Glenmore’da onlara ihtiyacın olmayacak. Perilerin dünyası biraz farklıdır,” diye cevapladı Rand.

Sanki bilerek gizemli davranıyordu ama bizi aydınlatması konusunda ısrarcı olmadım. Hala yorgundum. Saat gece on biri henüz geçmişti ama sanki günlerdir uyumamış gibiydim. Kestirmem pek işe yaramamıştı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtığımda soğuk hava bir hayalet gibi içeri süzüldü. Her nereye gidiyorsak da uzun sürmemesini ümit ettim. Gecenin ortasında, dondurucu soğukta yürümek bence eğlenceli zaman geçirmek için iyi bir fikir değildi. Ve Britanya’nın güvenilmez havasını da hesaba katınca, kendimizi bir anda bir sağanak altında da bulabilirdik.

Christa’yla birlikte Rand’in yanına gittik ve anahtarın harekete geçip, onun avuç içinde bir ok haline gelip ileriye göster-

mesini izledik.

“Vay canına, çok garip,” dedi Christa.

“Peri sihri,” diye cevapladı Rand tebessüm ederek.

Anahtarın gösterdiği yöne doğru ilerlemeye başladık ve kendimizi sık ve yoğun bir ormanın içinde bulduk. Öngörül-
düğü üzere, yağmur damlaları Çinlilerin su işkencesine benzer
şekilde kafama ve yüzüme pat pat düşmeye başladı.

“Anahtar oraya varmamızın ne kadar zaman alacağını söy-
lüyor mu?” diye sordum huysuz bir ruh haliyle. Cevabın hayır
olduğunu bilsem de bu suratsız halimi onların da görmesini
istemiştim.

“Hayır,” diye cevapladı Rand. Avcunu önümüzde açık tut-
muştu ve anahtar, gemilerin ön tarafına yerleştirilmiş bir kadın
figürü gibi ileriye gösterdi. Sadece bir çift kocaman memesi
eksikti.

Eğrelti otları bacaklarıma değiyordu ve ayağımın altındaki
yosunlar sünger üzerinde yürüyormuşum hissi veriyordu. İs-
koç ormanları hakkında söyleyebileceğim şey çok güzel olduk-
larıydı.

On dakika boyunca dosdoğru ilerledikten sonra anahtarın
yolunu kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başladım. Bizi
bir yerlerde sağa ya da sola döndürmesi gerekmiyor muydu?
Ne kadar süre boyunca dosdoğru gidilebilirdi ki? Yağmur ya-
vaş yavaş hızlanıyordu ve artık Çinlilerin su işkencesi sağana-
ğa dönmüştü. Ve kimse şemsiye getirmemişti. Gerçi ormanın,
ağaçların ve yaprakların yoğunluğundan şemsiyeyi açmak
mümkün olmazdı.

“Bu gerçekten çok eğlenceli,” diye bağırdı birden Christa. Gülmeden edemedim. Sanırım keyifsiz bir ruh halinde olan yalnızca ben değildim.

Sonra anahtar bir kez zıplayıp sola döndü. Ölü bir ördek bulmuş bir av köpeğine benziyordu. Demek bu şey çalışıyordu. Rand’ın ve Christa’nın yüzlerinde bir gülümseme belirince onların da anahtarın yön bulma yeteneklerinden şüphe edip etmediklerini merak ettim.

“İskoçya ormanlarında korkunç şeyler var mıdır?” diye sordu Christa. Sanki o korkunç şeylerden biri her an üstüne atlayabilirmiş gibi etrafa bakınıyordu.

“Ne gibi?” diye sordu Rand.

“Bilmem. Ayı, yılan ya da vaşak gibi şeyler?”

“Vaşak yok ama sanırım yılan olmalı, öyle değil mi?” diye sordum.

Rand başıyla onayladı. “Siyah engerekler en tehlikelileridir. Zehirlidirler. Vaşak yok ama yaban kedileri vardır.”

“O da ne?” diye sordu Christa. Sesi yüksek perdeden çıkmıştı.

“Basitçe söylemek gerekirse vahşi bir sokak kedisi,” diye cevapladı Rand. “Yapabileceği en kötü şey seni tırmalamak olur.”

Güldüm. “Sanırım, buradaki hayvanlardan daha çok yağmurdan korkmalıyız Chris.”

Anahtar sanki onunla ilgilenmediğimiz için bize kızmış gibi Rand’ın avcunda zıpladı ve sonra kendini çok hafif sağa doğru çevirdi.

“Sanırım sağa gitmemizi istiyor,” dedim.

“Sağa gitmek bizi dosdoğru o ağaca götürür,” dedi Christa karşımıza çıkan uzun çam ağacını işaret ederek.

“Belki de ağaca yürümemizi istiyordur,” diye cevapladı Rand omuz silkerek.

Çam, yakınındaki diğer ağaçlardan daha geniş bir çapa sahipti ve neredeyse Rand’ın Range Rover’ının genişliği kadardı. Bu, ağacın tek ayırt edici özelliği idi ve bunun dışında diğer çamlardan hiçbir farkı yoktu.

Rand, önüne gelene kadar ağaca doğru yürüdü. Anahtar ileriye işaret etmeye devam etti ve sanki tuvaleti gelmiş gibi yerinde zıpladı durdu. Rand bir adım daha atarak ağacın kabuğuna dokunabileceği bir mesafeye kadar ilerledi. Anahtar avcundan atlayıp kendini ağacın kabuğuna sapladı. Sonra sola kıvrıldı ve ağaç aniden saydam bir hale geldi.

“Vay canına,” dedi Christa ve ileri doğru bir adım atıp ağacın içinden karşıya bakmaya başladı. Onun yanına geçtim ve sanki ağaç orada yokmuş gibi arkasındaki her şeyi görebiliyordum.

“Kim ilk gitmek ister?” diye sordu Rand.

İkimiz de sesimizi çıkarmadık.

“Neden ilk sen gitmiyorsun Rand?” diye sordum yarım ağızla.

Rand gülümsedi ve bize başıyla selam vererek ağacın içine doğru yürüyüp yok oldu. Christa ve ben birbirimize baktık ve onun elini tuttum. Kalbim deli gibi atıyordu.

“Hazır mısın?”

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak. Ağaç, ikimizin birlikte geçebileceği kadar genişti ve biz de aynen böyle yaptık. Gözlerimi kapatıp bir adım attım. Sanki sımsıcak bir suda ilerliyordum. Şum da etrafımı huzur verici dalgalar sarmış gibiydi.

Öteki tarafa geçtiğimde ilk olarak neyi fark ettim emin olmadım: belime kadar gelen kocaman, yeni açan çiçekler; çiçekten çiçeğe uçan yüzlerce pixie; sazdan çatıları olan evler; kilt giymiş bir Rand ya da Christa’yla benim uzun elbiseler içinde oluşumuz. Sanırım Rand’in kilti kazandı.

“Neler oluyor?” diye sordu Christa baştan aşağı kendini inceleyen. Rand’i görür görmez bir kahkaha attı.

Ama ben gülemedim. Rand şehvetli bir rüyanın gerçeğe dönmüş hali gibiydi. Eteği mavi ve yeşil renkli ekose desenliydi ve üstü çıplaktı. Romalı askerlerin giydikleri gibi dizlerine kadar gelen çapraz örgülü deri sandaletleri vardı. Eteğinin altına herhangi bir şey giyip giymediğini merak ettim. Yani, hadi ama, nasıl merak etmeyebilirdim ki?

Dikkatimi Rand’den ayırmak için kendi üzerimdekileri incelemeye başladım. Elbisemin üst kısmının köylü giysilerine benzediğini gördüm; göğüs kafesimin etrafında bol ve buruştu. Tam göğüs altından bollaşıyordu ve kol kısımları omuzlarımın ve kollarımın sadece üst kısımlarını örtecek şekilde kısa bırakılmıştı. Her tarafında küçük sarı çiçekler olan beyaz muslin kumaşından yapılmıştı. O kadar uzundu ki beyaz deri babetler içindeymiş gibi görünen ayaklarımı görebilmek için elbiseyi kaldırmak zorunda kaldım. Öne doğru eğildiğimde arkadan tek bir beyaz kurdele ile bağlanmış saçlarım, kıvrıkcık

bukleler halinde omuzlarıma düştü.

Christa'nın elbisesi mavi renkti ve büyük ölçüde benimki-
ne benziyordu. Aynı saçları gibi. Sonra etrafı incelemeye başla-
dım. Büyük bir köy değildi. Görebildiğim kadarıyla on iki tane
saz çatılı ev vardı. Kocaman yemek tabakları kadar büyük küre
şeklindeki lambalar ağaçlara asılmıştı ve pixielerin parıldaması
dışında ışık sağlayan tek kaynak bu lambalardı.

Daha önce görmediğim bir tür çiçek, ağaçlardan yukarı
doğru tırmanmıştı ve başları aşağı doğru bakıyordu. Başlarımı-
zın üzerinde bir çiçek ormanı var gibiydi. Çiçek kısımları ay çi-
çeği gibi genişti ve renkleri gök kuşağının renkleri idi: okyanus
mavisi, menekşe rengi, ateş kırmızısı ve limon sarısı. Dahası,
bazıları soluk bir ışık yansıtıyor gibiydi. Neredeyse parlıyor-
lardı. Bir tane pixie başımızın hemen üstündeki bu çiçekler-
den birine kondu; boyu yaklaşık başparmağım kadardı. Konar
konmaz, perinin eklenen ağırlığıyla çiçek ileri geri sallandı ve
başımın üzerine parlak tozlar döküldü. Burnumun içinde bir
gardenya` varmış gibi koktu.

"Vay canına, saçların parıldıyor Jules," diye fısıldadı Chris-
ta ve parmak uçlarını hafifçe saçlarıma sürdü. Geri çektiğinde
parmakları parlak tozla kaplıydı.

"Harika," dedim.

Rand boğazını temizledi. Anlaşılan bizimkiler gibi parlak
saçlara sahip olmaktan hoşnut değildi. Christa'yla birbirimize
bakıp güldük ve Rand'in yanına doğru giderken bir tilki ailesi
önümüzdeki çayırda koşturmaya başladı. Kendime bir çimdik
atma ihtiyacı hissettim. Disneyland buraya kıyasla hiçbir şeydi.

* Güzel kokulu bir çiçek.

“Buraya daha önce gelmiş miydin?” diye sordum Rand’e.

Kafasını iki yana salladı. “Bir peri köyüne davet edilmek çok nadir gerçekleşen bir şeydir. Mathilda’nın evine gitmiştim ama Kral’ın yanına hiç gelmedim. Bu, kesinlikle büyük bir onur.”

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Christa. Etrafa göz gezdirdiyordu.

“Sanırım köyün içine doğru ilerlemeliyiz,” diye cevapladı Rand. En az bizim kadar ne yapacağını bilmez bir haldeymiş gibi görünüyordu.

“Elbisemi sevdim,” dedi Christa.

Belki 1.50 boylarında kısa bir adam yanımıza geldiği için ona cevap verme fırsatı bulamadım. Yaklaşık otuz metre uzaklıktaydı ama yanımıza gelmesi birkaç saniyesini aldı. Hmm, belki de periler de vampirler gibi birden maddeleşebiliyorlardı.

Hayat dolu görünüyordu; zayıftı ve kanatları olmamasına rağmen varmış gibi zıplayarak gelmişti. Saçı kısa ve kahverengiydi ve yüzü asla hatırlanamayacak türdendi; yüz hatlarındaki yumuşaklık hemen fark ediliyordu. Onun da üzerinde sadece bir kilt vardı ama çıplak göğüs kafesi hayranlık duyulacak gibi değildi. On yaşındaki bir çocuğunun göğüs kafesine benziyordu.

Aniden yağmurun durmuş olduğunu fark ettim. Üzerinde düşününce, peri bölgesine geçtiğimizden beri ıslanmamış olduğumuzu düşündüm. Hava fark edilir derecede ılımandı.

“Hadi, tam da akşam yemeğine başlamak üzereydik,” dedi garip küçük adam, şimdiye kadar duyduğum en belirgin İskoç aksanıyla. Hani tanıdığım İskoç birileri olduğundan değildi de... Elimi tutup çekiştirdiğinde onu takip etmekten başka şan-

sın kalmamıştı. Böyle küçük bir cüsseye göre oldukça güçlüydü ve inanılmaz bir telaş içinde gibiydi.

“Diğerlerinin kafası çoktan bir milyon oldu. Evet, sizi bekliyorduk ama yine de çoğunun kafa bir milyon oldu bile.”

Durdum ve anlamayarak Rand'e döndüm. “Bir milyon mu?” diye sordum.

“Sarhoş,” dedi Rand gülümseyerek.

“Aynen,” dedi küçük adam ve ayağını hafifçe yere vurdu. Tekrar elimi çektiirdi ve bizi küçük köyün tam ortasına götürdü.

Önümüzde, kocaman ahşap bir masanın üstüne yığılmış ekmekler, etler, meyve ve sebzeler duruyordu. Masanın üzeri en az yirmi tane şamdanla aydınlatılmıştı. Mumlar yarısına kadar erimişti ve erimiş kısımları şamdanlardan aşağı akmış, masada beyaz piramitler oluşturmuştu. Kırk ya da daha fazla kişi masanın etrafında oturuyordu ve bize beklenti içinde bakıyorlardı. Masanın başında, üzerinde kükreyen bir aslan yüzü olan zarif, altın bir sandalye boş duruyordu. Bu, şu ana kadar görmüş olduğum en şaşalı sandalye ya da tahtı. Tahtın kollarına altından kocaman patiler oyulmuştu ve mum ışığında parılayan kuyruğu, tahtın ayaklarına dolanmıştı. Oturak kısmındaki kadife kırmızı bir yastık saf altın rengini bozan tek şeydi.

“Şanslısınız, biz de *clottie dumpling** yiyecektik,” dedi küçük adam, dikkatimi sandalyeden ona yöneltmeme sebep olarak.

Tabii ki *clottie dumpling*'in ne olduğunu bilmiyordum ama lezzetli bir şey olmasını umuyordum. Sinjin'in deyimiyile mi-

* Görünüşü meyveli keke benzeyen özel İskoç tatlısı

dem kazınıyordu. Küçük adam elimi bırakmadan beni altın tahtın yanındaki boş sandalyeye yönlendirerek oturmamı işareti etti. Christa'nın elini tutup karşıma oturturken, ben de yerime oturmıştım. Daha sonra Rand'in kolundan tutup onu masanın öbür ucundaki en uzak yere götürdü. Ona gülümseyerek hafifçe el salladım. Masanın en ucuna atılmaktan hoşnut görünmeyerek kaşlarını çatı. Küçük adam geri döndü ve Christa'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Diğer tarafımda kızıl saçlı ve çilli bir çocuk oturuyordu. Utangaç bir biçimde gülümsedi.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye cevapladı ve kıkırdayarak bakışlarını aşağı indirdi.

Altın sandalye hala boştu.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu Christa çocuğa, öne doğru eğilerek. Gülümsemeden edemedim.

"Evet," dedi çocuk, kaşları bir çizgi halini alırken.

"Chris, onlar İngilizce konuşuyorlar," diye fısıldadım.

"Aa öyle mi?" dedi ve sandalyesinde geriye yaslandı.

Çocuk beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "O adam kesinlikle bir züppe, tam bir züppe," dedi ve başıyla küçük adamı işaret etti. Yüz ifadesinden, o adamı sevmediğini düşündüm. "Evet, o kesinlikle çok salak."

Adam kaşlarını çatarak çocuğa baktı. Yüzü gitgide kızarıyordu. Sonra bana baktı. "Ona aldırma. O sadece ufak bir haylaz."

Çocuk sinirli gözlerini adama çevirdi. "Cehenneme git!"

Küçük adam ayağa kalkıp da masanın etrafından dolanarak

gelip çocuğu azarlayacakmış gibi görüldüğünde Christa ve ben gülmeden edemedik. Ama adam çocuğun arkasında bir şey gördü ve hemen hafifçe eğildi. Bunu yapar yapmaz, masadaki herkes de aynı şekilde başlarını eğip bakışlarını kendi kucaklarına çevirdi. Hemen ben de başımı eğdim ve o da yapıyor mu diye Christa'ya baktım. O da başını eğmişti. Neyse ki ...

"Başlarınızı kaldıracabilirsiniz." Ses çok derinden geliyordu ve hemen herkes verilen komuta uydu. Bakışları karşılarında duran kişiye yönelmişti. Christa'ya doğru döndüm ama göz ucuyla altın tahtının üzerinde yükselen adamı izliyordum.

"Rahat olun," dedi adam ve herkes bunu bekliyormuş gibi sohbeta başladı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde o, bakışlarını çoktan bana dikmişti bile.

Adam çok yakışıklıydı. Uzun sarı saçları dalgalar halinde salınıyor, bronzlaşmış vücuduyla tezat oluşturuyordu. Gözleri kehribar rengiydi. Yüz hatları keskin ve dudakları dolgundu. O da bir kilt giyyordu. Bakışlarım istemdişi bir halde geniş omuzlarında ve etkileyici uzunluktaki ve irilikteki vücudunda dolaştı. Göğsü tamamen kılsızdı.

Perilerin Kralı ile tanıştığında nasıl bir protokol izleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve aniden ayağa kalkıp bir reverans yaparak epey öne eğildim. Beni izleyen Christa da aynısını yaptı. Etraftan gelen gülüşmeleri duyduğumda yanlış bir şey yaptığımı fark ettim ve utandım. Hay aksi! Ama ben bir yabancıydım, ne bekliyorlardı ki?

"Ben Odran," dedi içten bir gülümsemeyle ve elini uzattı. İşte o zaman hala reverans yapar şekilde kalmış olduğumu fark ettim. Baldırlarım gerginlikten titremeye başlamışlardı. Elini

tuttum ve doğrulduğumda bacaklarım titriyordu. Gerçekten bir spor salonuna yazılmam gerekiyordu.

“Ben Jolie,” dedim. “Ve bu da Christa.”

Odran elimi tutmaya devam ederken Christa’ya döndü ve ona da öbür elini uzattı.

“Ve patronumuz Rand masanın en uç kısmında,” diye ekledim.

“Ala,” dedi Odran. Rand’le ilgili herhangi bir şeye tamamen ilgisizmiş gibi göründü. Gülmeden edemedim. Rand masada o kadar uzaktı ki ne tepki verdiğini göremiyordum ama kaşlarını çattığına bahse girerdim.

Odran ikimizin de elini, sanki bir yarışma kazanmışız gibi, önüne doğru kaldırarak “Hoş geldiniz,” dedi.

Sonra ellerimizi bıraktı ve yerine oturdu.

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz,” dedim ve gerildiğimi hissettim.

“Ala,” dedi Odran ve önümdeki kadehi kaldırdı. Masa tekrar sessizliğe gömüldü. Yanındaki bir sürahiyi tuttu ve şarap olduğunu tahmin ettiğim yoğun kıvamlı kırmızı bir sıvıyla kadehi doldurdu.

“Bal likörü. Senin için güzelim.”

Gülümsedim ve kadehini kabul ettim. Bal likörünü önceden duymuştum. Sanırım baldan yapıyordu ve alkollüydü. Tatlı olan her şeye bayıldığım için kulağıma güzel geldi. “Teşekkürler.”

Christa’nın kadehini de doldurup ona verdi. Kendininki-

ni de doldurduktan sonra kaldırdı ve masaya döndü. “Tanrı, Kral’ı korusun,” dedi ve kadehi kafasına dıktı. Gülümseyerek Kral’a ve sağlığına içtim.

Odran kadeh kaldırır kaldırmaz, tabii buna kadeh kaldırmak denirse, masadaki herkes tekrar muhabbete koyuldu ve yemekleri tabaklarına koyup, yemek tabaklarını elden ele geçirmeye başladı. İlk tabak etrafta dolanırken Odran sadece izledi. Çocuk tabağı bana verdi.

“Kral için,” diye fısıldadı koyu İskoç aksanıyla.

Başınla onayladım ve tabağı Odran’a uzattım. Kabul etti ama tabağı ikimizin arasına koydu. Tahta kaşığa benzeyen bir şeyi bana uzattı. “Sen ve ben, paylaşabiliriz,” dedi.

Tamam, bu biraz garipti ama ne yaparsın, oyunu kuralına göre oynamalıydım. Sebzeyle pişirilmiş ete benzeyen yemekten bir parça aldı ve sonra aynı şeyi yapmam için bana işaret etti. Kasenin kenarındaki bir parça eti yakalamaya çalıştım ama lanet olası şeyin yakalanması imkansız gibiydi. Konu ben olunca çatal her zaman daha iyi bir icattı.

Odran, eğlendiğini gösteren bir yüz ifadesiyle beni izledi. Kaşığımı elimden alıp masaya koydu. Kendisinininkini kullanarak biraz et aldı ve dudaklarıma doğru getirdi. Pekala, onunla yemeği paylaşmaya şaşırdıysam da, şimdi beni beslemeye çalışmasıyla tamamen şok olmuştum. Ama küçük, uslu bir misafir gibi ağzımı açıp uzatılan kaşığı kabul ettim.

Beni izlerken sinirleneceğini düşünerek Rand’e baktım ama o dikkatini kuzgun saçlı bir peri kadınına çevirmişti. Peri ona o kadar yakın oturuyordu ki sanki Rand’in siyam ikiziydi. Kahkahalarının birbirlerine karışması beni inanılmaz sinirlendirmişti.

Çiğnemeyi bırakıp yuttum. Lokma boğazımdan aşağı kayarken kocaman ve isteksiz bir salyangozu yutmaya çalışıyormuşum gibi geldi.

“Çiğnemelisin güzelim,” dedi Odran gürültülü bir kahkaha atarak.

Bal likörümü alıp kafama diktim ve boğazıma takılmış lokmayı yuttum. Odran kadehimi alıp tekrar doldurdu. Hani bilmesem beni sarhoş etmeye çalıştığını düşünürdüm.

“Bu köyde ne kadar zamandır yaşıyorsun?” diye sordum, garip sessizliği bozmak istercesine.

Odran omuz silkti. Koyu İskoç aksanıyla, “Bu benim köyüm değil güzelim,” dedi.

“Biz Kral’ın köyünde olduğumuzu sanıyorduk,” dedi Christa. Sesi sinirli çıkmıştı.

Odran başını sağa sola salladı. “Sizi kendi köyüme davet edemezdim. Bu, yasaktır.”

Başımınla onayladım. Mantıklı gelmişti. Nihayetinde, bizler yabancıydık. Burada olmanız bile başlı başına bir mucizeydi. Peri topluluğu içinde terörist diye bir şey yoktu galiba.

“Ah, öyle mi?” dedi Christa başını aşağı yukarı sallayarak ve likörünü bitirdi. Odran çabucak tekrar doldurdu.

“Mathilda ve Gor bana yeteneklerinden bahsettiler, güzelim.”

“Beni büyü konusunda eğitiyorlardı. Çok şanslıyım.”

Başıyla onayladı. “Ala. Seninle ve arkadaşlarınla görüşmeyi kabul etmemin tek nedeni senin inanılmaz yeteneklerini duy-

muş olmam. Kendim görmek istedim.”

Ne görmeyi umduğundan emin değildim. Etrafta *Sadece ölü insanları görmüyorum, aynı zamanda onları geri getirebiliyorum* gibi bir şeyin yazdığı bir tabelayla dolaşmıyordum. Ama şu an ne görüyorsa, hoşuna gitmiş gibiydi. Sürekli beni izlemesi ve dikkatini üzerimden ayırmaması bunun bir kanıtıydı. Benden birkaç santim ötede, likörünü benim gibi hızlıca kafasına dikti. Sanki adı konulmamış bir içki içme yarışındaydık ve ben, iyi bir içici olmamama rağmen, kendimi durduramıyor gibiydim.

“Biraz daha ister misin, güzelim?” Nefesi bal kokuyordu ve o an dudaklarının tadına bakmak istedim. Elini bacağıma üzerine koyup da aşağı yukarı hareket ettirerek okşamaya başladığında gözlerimi kapatıp dudaklarımdan zevk aldığıma dair bir iç çekişin çıkmaması için kendimi durdurmaya çalıştım.

Jolie. Bu Rand'in sesiydi ve gözlerimi aniden açtım. Bir be-karet kemeri gibiydi ama insan olanından.

Ne? diye sordum. Sesim ya da düşüncem çok arkadaş canlısı değildi.

Daha fazla likör içme. Bir aşk büyüyle büyülenmiş. Odran seni yatağında istiyor. Bu geceyi orada geçirmeyi planlamıyorsan, daha yavaş gitmeni öneririm.

Tamam, bu olayı açıklıyordu. Genelde bir erkekle sevişmeye bu kadar hazır olmazdım. Hemen Odran'dan uzaklaştım ve su var mı diye masaya baktım.

“Ne arıyorsun güzelim?” diye fısıldadı Odran kulağıma.

“Su,” diyebilirdim, içimdeki likörün gücüyle savaşıırken. Birden çok sinirlendim. Bu adam kim olduğunu sanıyordu böyle?

Tamam, o bir Kral'dı, ama cidden, ne yapmaya çalışıyordu?

Christa bir sürahi su uzattı ve hemen bir bardak su doldurup tek yudumda içtim. "Christa biraz su iç," dedim, Odran'ın onun hakkında da kötü şeyler düşünmemesini dileyerek.

Christa başıyla onayladı ve kendine bir bardak su doldurdu. "Peki... periler neler yapabiliyor?" diye sordu.

Odran derinden bir kahkaha attı. "Ne istersen güzelim. Senin için bir şov yapalım mı?"

Christa hemen cevap vermedi ama öne eğildi. "Ne?!"

Kafamı sağa sola sallayarak Odran'a döndüm. "Evet, bir şov izlemeyi gerçekten isteriz, değil mi Christa?"

Cesaretlendirmek ister gibi başını aşağı yukarı salladı. "Evet, bu gerçekten havalı olurdu."

Odran geriye doğru yaslandı. Sandalyedeki aslan yüzü şimdi tam onun yüzünün üzerindeydi ve aslanın yüz hatlarında Odran'inkileri gördüm - geniş ve güçlü hatlar. Aniden gelen onu tekrar öpme isteğimi bastırdım.

Bu lanet likör beni çıldırtıyordu. Odran şehvet dolu düşüncelerimi sezmiş gibi kadehimi tekrar ağzına kadar doldurdu.

"İç güzelim."

Başımı sağa sola salladım. "Teşekkürler, ama yeterince içtim."

Kocaman ellerini çırpıttı ve masa sessizliğe büründü. "Magnus, biraz eğlenmeliyiz," dedi.

Magnus ayağa kalktı ve başıyla onayladı. O da sadece kilt

giyiyordu ve boyu yaklaşık 1.80'di ve ince yapılıydı. Uzun, koyu renk saçları kalçasının alt kısmına kadar geliyordu. Odran kadar iri yapılı değildi ama yine de yeterince iri sayılırdı.

Yanımıza gelmek için masanın etrafından dolandı ve gelince derin bir nefes aldı. Sonra Christa'ya bir bakış fırlatıp, olduğu yerde o kadar hızlı dönmeye başladı ki Tazmanya Canavarı'na^{*} benziyordu. Dönmesi bittiğinde Christa onun duruyor olması gereken yerde duruyordu - aslında adam Christa'nın şekline bürünmüştü.

"Vay canına," dedi Christa kocaman bir gülümseme ile. "Tanrım, elbisemi gerçekten sevdim."

Alkışladım. Her ne kadar büyüyü biliyor olsam da -Mathilda bana dış görünüşümü nasıl değiştirebileceğimi öğretmişti- bu yine de eğlenceliydi. "Çok iyi!"

Magnus gülümsedi ve tekrar dönmeye başlayarak bu sefer benim şeklimi aldı. Vücudumu dışarıdan görmek oldukça garipti; astral seyahatlerde olduğu gibi, daha önce yaptığımdan değil de işte... Magnus gözlerini üzerimden ayırmayarak Odran'a doğru yürüdü ve elini Kral'ın göğüs kafesinde gezdirdi.

Odran derinden gelen bir kahkaha attı ve bana doğru eğildi. "Bunun orijinal olandan gelmesini tercih ederim, güzelim."

Peri büyüsunü çok eğlenceli bularak güldüm. Magnus masanın arka tarafına yürüyüp tekrar dönmeye başladı ve bu sefer Rand'in şekline girdi.

"Rand!" diye bağırdı Christa bir kahkahayla.

* Bir çizgi film karakteri.

Magnus Rand'in taklidini T şeklini alıp göğsünü gererek ve her santimiyle kendini beğenmiş *warlock*'a benzeyerek yaptı. Sonra kollarını ön tarafından aşağı doğru indirdi ve bir goril-miş gibi davranarak etrafta hoplamaya ve goril sesleri çıkarmaya başladı.

Gülmekten kendimi kaybediyordum. Yanımdaki çocuk Magnus'u işaret ederken gözlerinden yaşlar akıyor, bir yandan kahkahalar atıyordu.

Çok komik. Rand'in hiç de heyecanlı gelmeyen sesi düşüncelerimi böldü.

En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum.

"Yemeğini unutma güzelim," dedi Odran ve bir başka kaşık dolusu yemeği bana uzattı. Bunu görevden sayarak kabul ettim, ama gözlerim, bir sonraki numarasını görmek için Magnus'un üzerindeydi.

Yarım saat sonra Magnus kendini, neredeyse Christa'nın ölümüne neden olacak, dev bir yılanı dönüştürmüştü. Daha sonra bunu, her birimize demet demet çiçek sunarak telafi etti. Magnus çok iyi bir komedyendi ve ben her ne kadar eğlensem de, perilerin bize katılıp katılmayacağını merak etmeden durmıyordum. Yaklaşan savaşın düşüncesi aklımın hep bir köşesindeydi.

Magnus saygıyla eğildi ve bütün masa toplu halde alkışlamaya ve tezahürat etmeye başladı. Mumlar dibine kadar yanmıştı ve herkes yemeğini bitirmiş gibi görünüyordu.

"Umarım eğlenmişsinizdir güzelim," diye fısıldadı kulağıma Odran.

“Evet, çok eğlendim. Teşekkür ederim.”

Tekrar bana doğru yaslandı ve saçma derecede uzamış saçlarımın toplanmış olduğu kurdeleyle oynamaya başladı. “Seni arzuluyorum. Sen de beni istiyor musun?”

“Ne?” dedim Christa’nın soracağı şekilde. Sonra ne istediğinin farkına vardım; onunla yatağa girmemi istiyordu! “Hayır, hayır istemiyorum,” dedim. Bunu sorması bile beni hayrete düşürmüştü. Yeraltı yaratıkları için söylenebilecek tek bir şey varsa o da onların çok cüretkar olduklarıydı. “Buraya seninle yatmaya gelmedim.”

İç çekti ve benden uzaklaştı. “Ala. Buraya geliş nedeninizi sabah konuşuruz.”

“Neden bizi desteklemeyeceksiniz?” diye sordum ısrarlı bir şekilde.

Kafasını sağa sola salladı. “Lütfen güzelim, yarına kalsın. Şu anda bunu düşünmem.”

Masaya döndü ve kocaman ellerini çırttı. Masa sessizliğe büründü ve bütün gözler Kral’a döndü. “Hepinize iyi geceler dileyerek uyumaya çekiliyorum.”

Ayağa kalktı ve ellerini bana doğru uzattı. Başka ne yapabilirim bilemeden ayağa kalkarak ellerinden tuttum. Rand’le göz göze gelmeye çalıştım ama o ne yapacağını bilmez bir haldeymiş gibi bakışlarını önüne indirmiş kafasını sağa sola sallıyordu.

“Lütfen güzelim, eğer fikrini değiştirirsen bunu kullan,” dedi ve bana bir anahtar verdi. Bunun ancak onun odasının anahtarı olabileceğini düşündüm. Geri vermek istedim ama

bunun kaba bir davranış olacağını düşündüğümünden başımla onaylayarak aldım.

Ben hariç herkes kafasını saygıyla eğdi. Ben ona bakıyordum, o da bana. "Yakında görüşmek umuduyla güzelim."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bir kahkaha attı ve görkemli saçları kıcının üzerinde sallana sallana uzaklaştı. Lanet olsun. Şu an içimden geçen hisler için likörü suçlayamazdım. Bir saatten fazla süredir hiç likör içmemiştim.

Kendini nasıl böyle durumlara sokuyorsun hiç anlayamıyorum, dedi Rand ve Odran'ın sıkı poposu hakkındaki düşüncelerimi böldü.

Ne düşünmem gerektiğini ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

İçim Üç

Kapının çalınmasıyla uyandım. Sızlanarak yatakta döndüm. “Evet, kim o?” diye sordum normalinden iki oktav daha kalın bir ses tonuyla.

“Güzelim, Kral seni bu sabah görmek istiyor,” dedi kapıdaki.

“Tamam, hemen geleceğim, teşekkürler,” diye cırladım, bir yandan saatin kaç olduğunu merak ederek. Uzanarak perdeyi araladığımda sabahın erken saatleri olduğunu; gökyüzünün hala mavi olan rengini ve öğlen olsa alacağı sarımsı renge henüz ulaşmadığını gördüm. Doğrulup gözlerimi ovuşturarak esnedim. Çok güzel uyumuştum. Şansıma, Odran bir gece önce masadan ayrıldıktan sonra beni yatağına atmaya çalışmamıştı.

Yatağı geri uzanmak ve gözlerimi kapatmaktan başka bir şey istemeyerek ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Battaniyeyi üzerimden attığımda çıplak olduğumu ha-

tırladım. Dün gece uykuya dalarken bütün giysilerim bir anda kayboluvermişti ve çırılçıplak kalmıştım.

Peri büyüsünün beni otomatik olarak giydirip giydirmeyeceğini merak ederek ayağa kalktım; gerçekten de giydirdi. Kendimi ipek t lden yapılmış sarı bir elbisenin içinde buldum. Kolları uzun, geniş göğüs dekolteliydi ve yine tam göğüs altından bollaşıyordu. Hmm, sonuç olarak bugün daha resmi giyinmiştim. Kral'la iş konuşacağımız için miydi?

Birkaç adım ilerledim ve bir boy aynasının karşısına geçtim. Hiç fena değil. Saçlarım sarı bukleler halinde omzumun üzerine dökülüyordu ve yüzümde uyanınca beliren şişlikler yoktu. Uykudan şişmiş bir gözün nasıl da bir sivilceye benzediğini bilirsiniz... İşte şimdi hiç sivilce yoktu.

Diş fırçası olmadığından ağzımı Listerine' ile  alkaladığımı hayal ettim. Keskin, mayhoş nane tadını alabiliyordum.

Kapımı açınca ağaçların arasından süzülen güneş ışınları yüzüme vurduğu için gözlerimi kıstım. Çiy ve seher kokusu havada yoğun olarak hissediliyordu. Elimi gözlerime siper ettiğimde fark ettim ki köy çoktan uyanmıştı. Yaşlı bir adam ineğine bağırdı. Yüzlerce pixie bahçelerle ilgileniyor; ağaçların yapraklarını buduyor ve suluyorlardı. İki genç oğlan kulübe-min karşısındaki kulübenin duvarlarını boyuyorlardı.

"Günaydın hanımefendi," diye seslendi d n gecek kızıl saçlı  ocuk yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımdan geçerken.

"Günaydın," diye karşılık verdim arkasından.

* Ağız gargarası markası.

Endişelenmeden edemedim. Bugün çok önemli bir gündü; Bella'yla olan savaşımızın potansiyel başarısı bugüne bağlıydı. Ve Odran'ı bize katılması gerektiği konusunda nasıl kandıracaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Dün gece bana önerdiği teklifi kabul etmemem muhtemelen hiç yardımcı olmamıştı. Pişmanlık duyduğumdan değil ama evet, muhtemelen böyle bir şey yapmam yardımcı olmamıştı.

“Buradan güzelim.” Dün akşam bizi masaya götüren küçük adam, sanki hava onu yutmuş da tükürüvermiş gibi aniden önümde beliriverdi.

Elimi tutarak beni kulübelerden uzağa çam ağaçlarıyla dolu bir vadiye hakim küçük, çimen kaplı bir tepeden aşağı yönlendirdi. Odran'ı mavi ve mor laleler, nergisler, her çeşit meyve, ekmek ve pudinglerle süslenmiş battaniyesinin üzerinde otururken buldum. Dün gecenin aksine ben Kral'ı beklemiyordum. Kral beni bekliyordu. Dimdik oturmuştu ve ben ona yaklaşırken gözlerini bana dikmişti.

“Günaydın, Ekselansları,” dedim ama reverans kısmını bu sefer atladım. Lanet olsun, “Ekselansları”nın doğru hitap şekli olup olmadığı hakkında bir fikrim bile yoktu ki. Bu hitap şekilleri can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.

Ayağa kalktı. Kilt giymişti ama bu seferkinin ekoseleri farklıydı. Kraliyet renkleri olan mor ve mavi renkteydi. Tabii ki üstüne bir şey giymemişti ve büyük bir zevkle göğüs kafesini izlerken tabii ki içime bir sıcaklık yayılmaya başladı.

Gözlerinden ve yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Güzelim,” dedi. Gözleri beni yanına getiren adama döndü. Bir baş hareketi yaptı ve adam hafifçe zıplayıp gitti.

“Arkadaşlarım nerede?” diye sordum huzursuz hissederek.

Odran iç çekti ve tedirginliğim endişeye dönüştü. İskoç ak-sanıyla, “Sadece seninle görüşmek istedim güzelim,” dedi.

Başımla onayladım. Sinirden kudurmayacaktım... Henüz değil. Sonuçta sadece benimle görüşmek istemişti. Bu hala normal sayılabilirdi. Dün gece olanlarla alakalı aramızda bir çeşit bağ hissediyor gibiydi. Tamam, evet bal liköründe büyü vardı ama onun dışında da bence aramızda bir şeyler oluyor gibiydi.

“Tamam,” dedim. Sesim çok da kendimden eminmişim gibi çıkmamıştı. “Bella’nın planlarından haberin vardır herhalde?” Hemen sadede gelebileceğimi düşünmüştüm.

“Evet güzelim, evet,” dedi ve elimi tuttu. “Otur.”

Kollarımı bacaklarıma sararak hemen battaniyenin ucuna oturdum. Odran yanıma oturdu. Uzun bacaklarını önüne doğru uzatıp bacak bacak üstüne atarken dirseklerinden destek alarak arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi.

“Şimdi sorularıma cevap verecek misin?” diye sordum planının ne olduğundan emin olamayarak ama aynı zamanda benimkini de sürüncemede bırakmasını istemeyerek.

Bana döndü ve bir gülümseme bütün yüzünü aydınlattı. O kadar cezbediciydi ki neredeyse orada teslim oluyordum. Ama onu iyi tanımıştım. Odran’a güvenilemezdi.

“Evet, güzelim ama önce kahvaltımızı yapalım.” Birkaç kırmızı üzümü salkımından zorlayarak kopardı. Bacchus’la* kah-

* Yunan mitolojisinde şarap tanrısı.

valtı yapıyormuşum gibi hissettim. Üzümlü salkımdan koparıncaya benim ağzıma doğru götürdü.

“Kendim yemeyi tercih ederim, teşekkürler,” dedim ve üzümlü kendi parmaklarımla arasına aldım. Ağzıma attığımda tadı dilimin üzerine küçük küçük damlacıkları halinde yayıldı. Şimdiye kadar tattığım en lezzetli üzümdü ve midem açlıkla guruldadı. Odran bunu fark edince bir kaşını kaldırdı ve yanaklarımı kızardı.

“Güzelim, neden burada olduğunu konuşmadan önce başka bir şey konuşabilir miyiz?” diye sordu Odran.

Başımınla onayladım. “Bundan sonra Rand ve bana katılmandan bahsedebilecekseniz, evet.”

“Şu anda cevap vermene gerek yok güzelim ama benimle yaşamayı düşünmeni istiyorum.”

Boğulur gibi oldum. “Ne?”

“Burada değil tabii ki,” diye konuşmaya devam etti Odran verdiğim tepkiyi tamamen görmezden gelerek. “ Benim köyüm bundan çok daha büyük ve konforludur güzelim. Orada mutsuz olmazsın. Orada başka bir şey istemezsin.”

Sonra birden dank etti. Odran onunla yaşamamı benim şirin yüzüm veya esprili muhabbetimden değil yeteneğimden dolayı istiyordu. Her zaman olduğu gibi Yeraltı yaratıkları önce kendi çıkarlarını gözetiyorlardı.

“Neden?”

“Senden hoşlandım güzelim.”

Tam bir saçmalık. “Benden hoşlandın mı?”

“Evet güzelim. Güzel yüzün ve dostane tavırların ...”

“Bu, uzun süredir duyduğum en saçma şey.” Pat diye ağzımdan çıkıverdi. Odran’ın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Sanırım küstah yalanlarına hemen kanan kadınlara alışmıştı. Bense bir insandım ve çapkın birini hemen tanırdım. Lanet olsun, birisiyle çıkmıştım bile. “Neden rol yapmayı bırakıp benden ne istediğini söylemiyorsun Odran?”

“Aaa, güzelim, kendine haksızlık ediyorsun.”

Başımı salladım. “Tamam, kabul, benimle yatmak istediğini biliyorum ama yatmakla birlikte yaşamak oldukça farklı şeyler. O kadar da zeki değilsin Odran, seni bir kitap gibi okuyabiliyorum.”

İç çekti. “Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim, güzelim.”

“Tamam, neden tekrar denemiyoruz? Ama bu sefer dürüstçe konuşarak.”

Odran onayladı. “Pekala. Eşsiz bir yeteneğe sahipsin ve ben onu istiyorum. Perilere güç katabilirsin güzelim.” Güldü. “Ve dediğin gibi, seninle yatmak istiyorum.”

Güzel, en azından artık doğruları konuşuyordu. Ama bu çok öfkeli olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. “Anlıyorum ama ne istersen iste ilgilenmiyorum. Teşekkürler.”

Odran bir kahkaha attı. “Bunu bir düşün güzelim. Şu an kızgınsın anlıyorum ama düşün. Peri topluluğu yaratıklar arasındaki en eski topluluktur. Çok güçlüyüz ve güvenliğini sağlayabiliriz.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Ne kadar güçlü olduğundan bahsetmişken, öncelikle benim buraya neden geldiğimden bahsedelim. Bella’nın ona katılmazsan seni düşman olarak göreceğinin farkındasın değil mi?”

Ayağa kalkıp bir üzüm daha alarak onunla avcunun içinde oynamaya başladı. “Evet. Bella konusunda endişelenmiyorum, güzelim. Bizi alt edemez.” Dirseğini geri çekti ve üzümü havaya fırlattı. Üzümün ağacın kabuğuna çarpıp çalılıkların arasında kayboluşunu izledik.

“Tamam, güzel, iyi ama diğer Yeraltı yaratıkları için durum ne olacak? Yarısı Bella’ya karşı ve Bella hepsini öldürmek istiyor.”

Tekrar bana döndüğünde bakışları keskin ve yırtıcıydı. “Evet. Tek başına Kraliçe olmayı planlıyor.”

Bekle. Ne? Şok olmuştum. “Sen neden bahsediyorsun?”

Odran kafasını benim aptal olduğumu ifade etmek istiyormuş gibi salladı. İskoç erkeklerinin ilgimi dünkü kadar çekmediklerini söyleyebilirdim. “Bella’nın buraya bizi yanıma çekmek için gelmiş olabileceğini hiç düşünmedin mi güzelim?”

Lanet olsun, hem de bin kere... Hayır, bunu düşünmemiştim. “Öyle mi yaptı?”

“Evet. Bizi tehdit etti desem daha uygun olur. Planı bütün Yeraltı yaratıklarının Kraliçesi olmak.”

“Ve senin de Kralı olmanı mı istiyor?” Bulmacanın son parçasını nihayet bulmuştum.

“Evet, güzelim.” Başka bir üzüm aldı ve onu da fırlattı ama

bu seferki ağacı geçerek çam yapraklarının arasında kayboldu.

“Ve? Sen ne cevap verdin?” diye sordum.

Odran bir kahkaha attı. “Cevabım hayır oldu güzelim. Biri-lerine katılmama gerek yok. Yeterince güçlüyüz. Uzak durmayı yeğliyoruz. Diğer yaratıkların kendi aralarında savaşmalarının bence bir sakıncası yok. Birbirlerini öldürmeleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Tamam, bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ve beni şaşırttı. Yeraltı yaratıklarının birbirleri için biraz da olsa endişelenmelerini beklerdim ama onlar hakkında daha çok bilgi sahibi oldukça durumun hiç de böyle olmadığını anlamaya başlıyordum.

“Diğer yaratıkların birbirlerini yok etmeleri umurunda değil mi? Peki ya *Melezler*?”

“*Melezler* mi?” diye sordu gülerek bir yandan kafasını sallarken. “Onlarla hiç karşılaşmadık güzelim.”

“Tamam, peki ya Yeraltı Dünyası’nın diğer yaratıkları?” diye tekrarladım. “Onlara ne olduğu umurunda değil mi?”

“Bizim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Çocuklar gibi kavga ediyorlar.”

Tünelin sonunda hiç ışık görünmüyor gibiydi. Hissettiğim hayal kırıklığı ve yorgunluk yüzünden omuzlarımı kamburlaştırdım. “Yani, bize katılmayacak mısınız?”

Odran bakışlarıma güçlü ve amansız bakışlarıyla karşılık vererek, “Hayır güzelim, katılmayacağım.” dedi.

“Bize neler olduğu umurunda olmadığı için mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Diğerlerine ne olduğu umurumda

değil. Sen umurumdasin.”

“Çünkü kendi ihtiyaçların için beni kullanmak istiyorsun,” dedim içimde ona karşı hissettiğim son yakınlık da çöldeki bir su tanesi gibi yok olurken.

“Bunlar senin sözlerin güzelim, benim değil.”

“Sana yardım etmeyi kabul edersem katılmayı düşünür müydün?” diye sordum umut dolu bir ses tonuyla.

“Düşünmezdim güzelim. Bu benim birçok adamımın ölmesi anlamına gelebilir. Senin tarafının Bella’yı alt edebileceğini sanmıyorum ve adamlarımın canlarını sana emanet etmek... Bunu düşünmeyeceğim.”

“Rand çok güçlü,” dedim dudaklarımı sıkarak. “Vampirlerin en güçlülerinden birine sahibiz ve emrinde yüzlerce vampir var. Ve benim güçlü olduğuma inandığını sanmıştım?”

“Rand’e büyü periler tarafından öğretildi güzelim. Vampirler güneş ışığıyla yok edilirler ve evet sen güçlüsün ama savaşta değil. Sen yaratırken güçlüsün, yok ederken değil.”

Öfke içinde ayağa kalktım. Odran’a sinirliydim ama daha çok kendime kızıyordum. Bu göt herifin bana yardım edebileceğine inanarak nasıl bir aptallık etmişim? Ne zaman kaybı ama. Peki, şimdi ne yapacaktık? Bella’yla savaşıp ölecek miydik? Yoksa pes edip ona mı katılacaktık?

“Sana yeterince güçlü olduğumu nasıl kanıtlayabilirim?”

Odran kafasını sağa sola salladı. “Yapamazsın güzelim.”

Hayır cevap olarak kabul etmiyordum. Durumumun ümitsizliğini vücudumun her zerresinde hissedebiliyordum.

Odran, Bella'yı alt etmemiz için tek şansımızdı. "Kendimi sana kanıtlamamın bir yolu olmalı. Ne olacağını sen söyle."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "En iyi perimin büyüğü karşısında kendini koruyabilseydin sana güvenebilirdim."

Eh, bu başarılabilir gibi görünüyordu. Yoksa öyle değil miydi? Periyi yenmemi istemiyordu ki. Sadece kendimi savunmamı istiyordu. Sihirde bunu yapabilecek kadar ilerlediğimi düşünüyordum. "Kendimi korumak mı? Büyüye karşı mı?" diye sordum.

"Evet güzelim, o zaman büyüünün güçlü olduğuna inanabilirdim. Ama aptalca bir tartışma bu. Büyüde bu kadar usta birine karşı koyamazsın. Böyle bir şey seni kesinlikle öldürür."

Onu duymazdan geldim. Aslında 'seni kesinlikle öldürür' kısmını duyduğuma emin değildim. Aklım tamamen Odran'ın zırhında bir çatlak bulmuş olduğum ve onu bize katılmaya ikna edebileceğim gerçeğine takılmıştı. En önemli şey buydu. "Diyelim ki senin perini alt ettim ve kendimi savunabildim. O zaman bize katılır mıydın?"

Odran yine sessiz kalmıştı. Sonunda başıyla onayladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet güzelim. Perime karşı kendini savunabilseydin size katılırdım."

Sanırım herkesin yararına bir karar olmuştu. "O zaman kabul ediyorum."

Odran gözlerini kocaman açtı. "Hayır güzelim. Ben öylesine sorduğunu düşünmüştüm. Bu çok tehlikeli. Ölebilirsin. Vicdanım buna el vermez."

Gözlerimi kısarak baktım. "Sözünü geri mi alıyorsun Od-

ran? Bir perinin söz vermesinin hiç anlamı yok mu?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. Çenesini sıkıyordu. “Ben yalancı değilim.”

“Tamam, anlaştık o zaman.”

“Güzelim...”

“Kararımı verdim Odran.”

Ayağa kalktı ve bir kez daha boyunun ne kadar uzun olduğunu fark ettim. “Kendini dev aynasında görüyorsun.” dedi gök gürültüsü gibi bir sesle. Öfkeden yanakları kızardı ve aynı hızla tekrar bronz rengine döndü. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir parmağıyla yüzümü okşayarak, “Ne cesaret ama...” dedi.

Cesaret veya aptallık... Yapabileceğim tek şey kendimi peri büyüüne karşı koruyabilmeyi ummak ve bunun için dua etmektir. Odran’ın bizimle birlik olmasına ihtiyacımız vardı. Ama aynı zamanda sağ kalmak da istiyordum.

Yirmi dakika sonra Roma amfityatrolarına benzeyen, Kolezyum gibi bir yerde ayakta duruyordum. Belki biraz daha ufağıydı. Burası elli bin izleyici yerine muhtemelen iki yüz kadar anca alırdı. Tahminen bu sayının içine ben ve birazdan beni öldürecek olan peri de dahildik.

Havayı bir heyecan dalgası sarmıştı. Arenaya adımımı atar atmaz kalabalık sustu ve ben Kral’larının yanına giderken beni izlediler. Sanırım komşu köylerden de periler burada olmalıy-

dı çünkü sadece Glenmore'daki periler bütün bu tribünleri tek başlarına dolduramazlardı. Odran tahtına oturmuş, bir heykel kadar ifadesizdi; öylece ileriye bakıyordu. Hala Christa ve Rand'i görememiştim.

"Arkadaşlarım nerede?" diye sordum.

Bakışlarını bana doğru çevirdi ama aklı hala başka bir yerdeydi. Gözleri biraz önceki gibi ifadesizdi. "Geliyorlar, güzelim."

Başım la onayladım ve etrafa bir göz gezdirdim. Beni izleyecek birilerinin olması beni son derece rahatsız etmişti. Neden bilmem, bu, biraz sonra olacak şeyi daha da gerçek bir hale getirmişti. Ya da belki de iki yüz kişinin önünde kaybedebileceğim gerçeği beni utandırmıştı. Elbette kaybedersem muhtemelen ölmüş olacaktım ve ölüyken utanmak epey zor bir şeydi.

"Güzelim, delilik bu. Lütfen tekrar düşün."

Kafamı hemen iki yana salladım. "Eğer sen bize katılmayı tekrar düşünmezsen, ben de perinle dövüşme işini tekrar düşünmem."

Kararımı vermiştim. Evet, onun bize katılmasını sağlamak için tek yol bu gibi gözüküyordu ve hiç çareniz kalmadığında... anlarsınız işte. Belki aptallık yapıyordum ama kendimi savunmak kulağa çok da zor bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ryder'la olduğu gibi göğüs göğüse bir çarpışma değildi. Evet, çocuk oynacağı gibi bir şeydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Rand.

Kocaman açılmış gözlerindeki endişeyi ve çizgi halini almış dudaklarını fark ettim. Bu sabah benimle buluşmuş olan küçük

adam, Rand'i amfiteyatroya getirmişti.

Yanına giderek, "Tek yol buydu, Rand," dedim.

"Tek yol neydi?" diye sordu konuşabileceğimden daha hızlı bir şekilde kelimelerin ağzımdan dökülmesini istemiş gibi omuzlarımdan tutup beni sarsarken. "Ne halt yedin?"

"En güçlü perime karşı kendini savunmayı kabul etti," dedi Odran.

Rand gözlerinden ateşler saçarak ona baktı. "Hayır, perin onu öldürür."

Bir öfke dalgası beni sardı. Neden kimse bana güvenmiyordu? Cesaret gösterim belki yersiz veya aptalcaydı ama ne olursa olsun kendimi koruyamayacak kadar güçsüz olduğumun sürekli hatırlatılması beni incitiyordu.

Odran somurtarak başıyla onayladı. "Evet, ben de söyledim ama o kararlı."

Rand tekrar bana döndü. "Jolie, öleceksin, bunu anlayabiliyor musun?"

"Sadece kendimi savunmam gerekiyor," diye tekrarladım kendi kendime şimdiden iki yüz defadan fazla söylediğim şeyi.

Rand kafasını iki yana salladı. "Fark etmez. En güçlü perisi hiç çabalamadan seni öldürebilir." Tekrar Odran'a döndü. "İptal et bunu Odran. Jolie perinle dövüşmeyecek."

Odran başını iki yana salladı. "İptal edemem. Olan oldu."

"Kahretsin!" diye bağırdı Rand ve hemen sustu. Gözlerinden bir şeyler düşündüğü anlaşılıyordu. Çenesini o kadar sıkı-mıştı ki gıcırıyordu. "Bırak onun yerini ben alayım."

“Rand, hayır.” Bu benim kavgamdı. “Bunu yapmak zorundayım.”

Odran başını tekrar iki yana salladı. “Bu münakaşadan sıkıldım. Ya çekil ya da seni buradan uzaklaştırırım.”

Rand delirmiş gibiydi. “Jolie, kaç. Koşabildiğin kadar hızlı koş.”

O bunu söyler söylemez, iki peri onu kollarından yakaladığı gibi benden uzaklaştırdı. Rand çok kızgındı. Öfkesi dudaklarından ve gözlerinden okunabiliyordu. Perinin birine büyüyle saldırdı ama yapar yapmaz öfkeli dört tanesi daha etrafını sardı. Kendini kurtarmaya çalışmasını izlerken gözlerim yaşardı.

Başımı nasıl bir belaya sokmuştum?

“Kaç, Jolie!” diye bağırdı hala etrafındakilere saldırırken.

“Götürün onu,” diye emretti Odran ve bana döndü. “Kaçmaya kalkışma, güzelim. Bunu sen istedin.”

Ve şimdi buna razı olacaktım. Hiçbir şey söylemeden başımla onaylayarak kendimi kaderin ellerine bıraktım. Perilerin Rand’i sahadan dışarı sürüklemelerini ve amfitiyatronun duvarlarından birinin ardında kaybolmalarını izledim. Fena da olmamıştı. Rand yokken odaklanmam çok daha kolay olacaktı.

“Christa nerede?”

“Onun burada olmasının doğru olacağını düşünmüyorum, güzelim.”

“Teşekkür ederim,” dedim, en azından bu hareketiyle benim için iyi bir şey yaptığını düşünerek. Christa’nın bana kötü

bir şey oluşunu izlemesini hiç istemezdim. Birden bana kötü bir şey olabileceğini daha önce hiç düşünmediğimi fark ettim. Kendimi savunmak kulağa hiç de ölüm ihtimali varmış gibi gelmemişti. Odran ölebileceğimi söylediği zaman neden onu dinlememiştin ki? Kahretsin, abarttığını düşünmüştüm.

Tam bir gerizekalıydım.

Bir tarafım fikrini değiştirmesi ve gitmeme izin vermesi için yalvarmak istiyordu. Ama sözünde durmasını istediğim zaman, kendi kaderimi çizmiştim. Ya şimdi? Şimdi sonum ölüm bile olabilirdi. Ya da herkesin düşündüğü gibi sonum zaten ölüm olacaktı.

İki peri kollarıma girip beni sahanın ortasına götürdüklerinde neler olup bittiğini anlayamadım. Diğer taraftan bana doğru gelen bir erkekti; bir erkek peri. Uzun boyluydu ama Odran kadar değil. Koyu kıızıl saçları dizlerine kadar iniyordu. Kasları sanki sonradan düşünülmüş de konmuş gibi vücudundan fırlamıştı. Ama beni gerçekten etkileyen kasları değil, dövmeleiydi. Kelt işçiliğine benziyorlardı ve birbirinin içine geçen çapraz siyah çizgiler şeklinde kolları ve bacakları boyuncu uzanıyorlardı. Bir haç şeklindeki en büyük dövme, perinin göğüs kafesinin büyük bir kısmını kaplamıştı ve beyaz teninde simsiyah parlıyordu.

"Ben Dougal'ım," dedi peri kalın bir sesle.

"Ben Jolie." Sesimin çıktığına şaşırmıştım.

"Dougal," diye bağırdı Odran yan taraftan. İşaret parmağıyla Dougal'ı yanına çağırdı. Dougal ona ulaştığında, Odran kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam kafasını salladı. Tanrım,

Odran umarım ona taktik vermiyordu.

Kesin ölüydüm. Gidiciydim.

Jolie, sadece kendini korumaya odaklan. Başka bir şey düşünme, anladın mı? Rand'ın sesi düşüncelerimin arasından bana ulaştı.

Sesini duyunca gözlerim doldu. Üzgünüm Rand. Nasıl bir belaya bulaştığımın farkında değildim.

Şimdi bu önemli değil. Sadece kendini korumaya odaklan.

Tamam, yapacağım.

Dougal'ın ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama sakın korkma; hiçbir şeyin odaklanmanı kendini korumaktan başka bir yöne çekmesine izin verme. Ne yaparsa yapsın, yaptığı şeyleri aslında yoklarmış gibi düşünmelisin.

Bakışlarımı kaldırıncı Dougal'ın Kral'la sessiz konuşmasını bitirmiş, sahadaki yerine döndüğünü gördüm.

“Başlayın,” diye emretti Odran.

Dougal bana doğru yaklaşırken hiçbir şey yapmadım. Gözlerini benden ayırmıyordu ve yürüyüşü kararlı ve etkileyiciydi. Gülümsemedi ama kaşlarını da çatmıyordu. Elini omzuna yakın bir yerden başlayıp bacaklarına kadar indirerek havada salladı. O bunu yapar yapmaz, elbisemin kolları yırtılarak düştü.

Jolie, kendini koru kahrolası, diye düşündüm.

Beni saran mavi parlak bir küre hayal ettim ve bu düşünce zihnimi terk eder etmez, etrafımı çevreleyen sığınağımı gördüm. Peri sadece güldü ve ellerini açıp parlayan bir enerji to-

puna benzeyen bir şeyi bana doğru fırlattı. Neyse ki fırlattığı enerji topu, küreme değince kaybolup gitti.

Dougal kaşlarım çattı ve uzun adımlarla yanıma gelerek ellerini şeffaf mavi kürenin üzerine koydu. Parmaklarını kürenin içine doğru gömdü ve bir yumrukla, kozamı sanki bir üzümün kabuğu kadar inceymiş gibi parçaladı. Kusacakmış gibi hissederek geriledim. Elbisemden tutup beni kendine doğru çektiğinde haykırdım. Mavi kürem kaybolarak beni savunmasız bıraktı.

Beni boynumdan tutarak kaldırdı ve bileğinin bir hareketiyle havaya fırlattı. Acıyla bağırarak neredeyse on beş metre kadar uzağına uçarak yere çarptım. Sırtım ve dirseklerim düşüşün etkisini azalttı. Ciğerlerimi tekrar havayla doldurmayı umarak başımı yukarı kaldırdım. Dirseklerimden gelen acıdan kanadıklarını anladım. Derin bir nefes alıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Zamanın sahip olmadığım bir lüks olduğunu biliyordum. Hava ciğerlerimi yakarak doldurdu ve gözlerimden yaşlar boşanmak üzereydi. Dizlerim ve ellerimin üzerinde sürünerek ayağa kalktım ve Dougal'ın sıradaki saldırısı için kendimi hazırladım.

Ellerini omuz hizasında açtığında ikisinin arasında bir elektrik akımı oluşuyor gibi görünüyordu. Şeytanca bir gülümsemeyle, bir elektrik şoku göndermek istemiş gibi bir kolunu geriye doğru hareket ettirdi. Ben hemen önümde taştan bir duvar hayal ettim. Elektriğin duvarda patlamasıyla duvarın diğer tarafından bir cızırtı geldi.

Duvar bir anda çöktü ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Dougal tehditkâr bir gülüşle bana baktı ve her ikisinde de kocaman mavi alevler parlayan avuçlarını göğe doğru kal-

dırdı. Başını yukarı doğru kaldırdı ve bir şeyler haykırdı. Ne söylediğini anlayamadım; sesi gırtlaktan çıkıyordu ve yabancı bir dildeydi. Gökyüzü cevap veriyor gibi görünüyordu; kara bulutlar masmavi gökyüzünü kaplarken çok yüksek sesli bir gök gürültüsü patladı. Bulutlar büyüyerek girdap gibi dönme ye başladılar. Soğuk bir yağmur damlası başıma düştü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha ta ki bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayana kadar... Sanki mavi gökyüzü kapkaranlık bir hal aldığı için kendine ağlıyordu.

Görünmez bir şemsiye taşıyormuş gibi yağmurun üzerine yağmadığı Dougal yanıma geldi. Ellerini tekrar göğ e kaldırmasıyla hemen yanındaki alana bir yıldırım düştü. Dövmeleri parladı ve gözlerini kapattı. Yıldırımdan kalanları içine çekiyormuş gibiydi.

Gök gürledi ve içinde elektriğin dans ettiği bir yıldırım yere çarptı. Dougal dizlerinin üzerine düşüp de yüzünü tekrar göğ e çevirdiğinde başka bir yıldırım göğ sünün üzerindeki dövmenin tam ortasına düştü. Şiddetle sarsıldı. Dudaklarımdan bir çığlık koptuğunu duydum ve dövmelerinden dumanlar tüterken inanamayarak ona baktım. Dumanlar tütmeye başladığı anda gözlerindeki çılgın bakışlardan mavi alevler yansıdı ve bu alevler Dougal'ı yutarak etrafında dönmeye başladı. Büyüsünün yanlış gitmiş olup olamayacağını az da olsa merak etmiştim ama hayır, alevler içinde kalmayı o planlamıştı.

Derisi pul pul oldu. Parmakları yay gibi gerilirken tırnakları sanki birileri kuru dal parçalarına basıyormuş gibi çatırdama sesleri çıkararak uzayıp pençelere dönüştü. Omurgası derisinin altında büyüyor gibiydi. Kemikleri kırılıyor ve yeni şekillerini alıyorlardı. Boynu şimdi normalde olduğundan belki de

beş kat daha uzundu ve yüzü... Dişleri ellerim kadar uzayıp, ön dişleri jilet gibi keskin ve sivri hale geldiğinde içimde büyüyen korkuyla daha fazla başa çıkamadım. Bakışlarımı başka bir yöne çevirmek zorunda kaldım.

Dougal'ın bu kadar korkunç bir yaratığa dönüşmesine şahit olmamak için gözlerimi ellerimle kapattım. Hiç kuşkusuz biliyordum ki, nasıl bir yaratığa dönüşürse dönüşsün tek amacı beni öldürmektir. O anda beni bekleyen kaderin tam olarak farkına varmış bir halde korkuyla sarsıldım. Tribünlerden gelen alkış seslerini duyduğum zaman başımı kaldırdım ve tam önümde, yağmurdan etkilenmeyen ve mavi alevler içinde parıltıyan bir ejderhayla yüz yüze geldim.

Çığlık attım ve yaratık başım bana doğru indirdi. Kertenkelemsi gözleriyle beni izliyordu. İri burnu küçük bir araba büyüklüğündeydi ve çatallı dilini ağzından çıkarıp duruyor, havada benim kokumu almaya çalışıyordu.

Titremeye başladım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akan yağmur damlalarına karıştı. Ne kadar denesem de, bakışlarımı canavarın üzerinden ayıramamıştım. Vücudu koyu sarı pullarla kaplıydı ve kuyruğu dokuz metre kadardı. Kanatları yoktu fakat dört ayağında da uzun pençeleri vardı. Sallanarak bana doğru yürürken kokumu almak için dilini dışarı çıkarıyordu.

Islak saçlarımı yüzümden kaldırdım ve koruyucu bir enerji duvarı hayal ettim. Ejderha pençesiyle duvara bir fiske attı ama duvar kımıldamayı reddetti. Görünüşe göre kibirten göğsü kabarmış bu inanılmaz canavara karşı dayanacaktı.

Ejderha tiz bir sesle çığlık attı ve duvar da benim kadar korkmuş gibi titredi. Dizlerimin üzerine çökerek başımı kol-

larımın arasına aldım ve gözlerimi kapadım. Bütün enerjimi ve dikkatimi savunmama vermeliydim, ejderhaya değil. Ejderhanın savunma duvarımı kırma sesini duyunca gözlerimi açtım. Aldığı zevk iğrenç gözlerinden okunan ejderha birkaç santim önümdeydi.

Çılgılık attığımda bastıran yağmurda neredeyse boğuluyordum.

Ejderha önümde şahlanarak çok fazla miktarda havayı içine çekerken göğsü dışa doğru şişmişti. Sonra başını bana doğru uzatarak ağzından ateşten bir nehir boşalttı. Kendimi toparladım ve parlayan savunma küremi hayal ettim. Ateş küreden sekti ve ejderha bir nefes daha aldı. Üzerime yeniden ateş püskürttüğünde kalkanımın etkisinin azaldığını hissedebiliyordum. Elimi gözlerime siper ettim ve küremın savunma kalkanının duvarlarının çelik kadar güçlü ve kocaman bir ağacın kabuğu kadar kalın olduğunu hayal etmeye devam ettim.

“Dougal, onu öldürme!” diye bağırdı Odran, tribünden.

Ejderhaya doğru bir bakış attım ve onunla anlaşmak için hiçbir yol kalmadığını fark ettim. Peri gitmişti; geriye kalan tek şey canavardı.

Ölü sayılırdım.

Ejderha tekrar alev püskürttüğünde ateşin sıcaklığını tekrar hissettim. Savunmam gittikçe zayıflıyordu ve yorulmaya başlıyordum. Gözlerimi daha sıkı kapattım ve küremın daha fazla parladığını hayal edince küre tekrar güçlendi. Başka bir ateş yağmuru kürenin üzerine aktı ve ısınısını sırtımda hissettim. Küremın güçlenmesini zihnimde canlandırma şansı bulamadan, ejderha bir kez daha ateş püskürdü. Bu sefer ısı daha da faz-

lalaşmıştı; sanki bir dev, sigarasını üzerimde söndürüyormuş gibi bir ses çıkmıştı.

Kendimi konsantre olmaya zorladıkça, kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Bütün dikkatimi küreme yoğunlaştırarak onu tekrar gözümde canlandırdığımda enerjinin etrafımı sardığını hissettim. Bir sonraki alev yağmuru o kadar sıcak değildi ama ondan sonraki sıcaktı. Bir sonraki üzerime yağmadan önce kendimi toplayacak vakit bulamamıştım. Sıcaklık o kadar yoğundu ki yanan saçlarımın kokusunu alabiliyordum. Çılgına dönmüş bir halde ellerimi başımın üzerinde gezdirdim ama saçım yanmamıştı. Zihnim bana oyun oynuyordu.

Büyü gerçek değildi.

Diğer bir ateş yağmuru üzerime indi ve öyle bir yaktı ki sanki tenime binlerce bıçak batıyordu. Güçlendirmeye çalışarak küreme odaklandım ama diğer bir ateş yağmuru bu çabamı boşa çıkardı. Şimdi de derimden gelen yanık kokusunu alabiliyordum.

Hepsi kafanın içinde, Jolie, dedim kendi kendime. Her şey lanet kafanın içinde.

Ateşi bir kez daha hissettim ve acı içinde titredim.

Ölüyordum. Bunu hissedebiliyordum. Seyircilerin haykırışları sineklerin vızıltısı gibi, sürekli tekrarlanan bir ses halini aldı ve göz kapaklarımın inanılmaz derecede ağırlaştıklarını hissettim. Enerjim gitgide azalıyordu ve savunmama odaklanmam için gereken gücü bulamıyordum. Daha fazla dayanamayacaktım ve işin doğrusu kendimi bırakmak istiyordum; acıyı sonlandıracak herhangi bir şeye razıydım.

Diğer bir ateş yağmuru üzerimde dans ettiğinde artık başımı yerden kaldıramayacak hale geldim. Toprağın sertliğini yüzümde hissedebiliyordum. Bütün vücudum alevler içindeydi artık. Gerçek olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Gerçek olup olmaması önemli değildi. Ölene kadar yatacaktım. Ben gerçekten yandığımı hissediyordum ve her iki şekilde de sonunda ölecektim.

Pes etme.

Kafamın içindeki sesi tanıyamadım. Kendinden emin ve güçlü bir kadın sesiydi.

Bunu atlatabilirsin. İçinde yeterince gücün var.

Diğer bir alev dalgasının üzerimde gezindiğini ve beni yak-
tığını hissederek başımı iki yana salladım. Beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Kendine inan, Jolie, sende bundan daha fazlası var.

Ve sanki üzerime bir huzur çökmüş gibi içimdeki acı tamamen yok oldu. Gözlerimi açtım ve yanağımın sert toprağın üzerinde olduğunu fark ettim. Göz ucuyla, ejderhanın üzerime daha fazla alev püskürttüğünü gördüm ama hissetmiyordum. Sessizce ejderhayı izleyen seyircilerden yüzünü başını öne eğerek saklayan Odran'ı gördüm.

Dizlerimin üzerinde doğruldum. Püsküren alevleri sırtımda hissediyordum ama hiç acı hissetmiyordum. İçimde bir şeyler vardı; güçlü ve kızgın bir şeyler. Ayağa kalktım ve den-
gemi bulmadan önce biraz sendeledim. Başka bir ateş dalgası püskürttüğü sırada ejderhaya baktım. Alevler etrafımda dans ediyordu ama korkutmaktan çok beni eğlendiriyorlardı.

Canavara doğru bir adım attım ve tekrar alev püskürttüğünde elimi kaldırdım ve alevler avuç içime değdiğinde kristalleşerek buz parçalarına dönüştü. Eğer bir ejderhanın şaşkın görünmesi mümkünse, işte tam da öyle görünüyordu. Ona doğru yürümeye devam ettim. Bir şey beni ileri doğru sürüklüyordu.

Ateş artık bana hiçbir zarar vermiyordu.

Ejderha göğsü patlayacak gibi olana kadar içini havayla doldurdu ve ateşi bir sel gibi üzerime püskürttü. Ateşin sıcaklığı beni bir an için durdurdu ama ilerlemeye devam etmeliydim. Sıcaklığı ve acıyı sanki küçük küçük iğneler batıyormuş gibi hissettim ve aldırmadım. Ejderhayla aramda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı.

Ejderha ateşten etkilenmediğimi anlayınca parlayan dişlerle dolu ağzını açarak bana doğru hamle yaptı. Dişleriyle omzumun üst kısmını yakaladı ve ısırıldı. Hissedeceğimi düşündüğüm acı yüzünden bir çığlık attım ama gözlerimi açınca hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim.

Ejderha omzumu parçalamak istermiş gibi kafasını bir o yana bir bu yana savurdu ve ben gözlerimi sıkıca kapayarak Dougal'ın bir periden başka bir şey olmadığını düşünerek onun ejderha görüntüsünü reddettim. Yere yığıldığımı hissettim. Gözlerimi açtığım zaman Dougal'ın önümde bilinçsiz bir şekilde yattığını gördüm ... ya da ölmüştü.

Tribünlerdeki sessizlik bir şey anlatıyordu. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Kendimi savunmuştum. Odran sözünü tutarsa, şu anda etrafımda olan adamlar savaşa gideceklerdi. Ağzı açık bana bakakalan Odran'a doğru sanki ağır çekimdeymişim gibi yavaşça yürüdüm.

Tekrar yere yığılacağımı hissettim ve düşmek üzereyken kollarımla yerden destek aldım. Gözlerimden yaşlar akarken derin derin nefes aldım. Bir ejderhayı alt etmeyi nasıl başarmıştım? Soru kafamın içinde çınılıyordu ve cevabını hiçbir zaman bulamayacağımı bildiğimden bunu daha fazla düşünmemeliydim. Her halükarda kazanmıştım. Yarı ölü durumda olabilirdim ama kazanmıştım. Şimdi Bella'yı yenmek için bir şansımız vardı.

Kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

"Güzelim," dedi Odran. Aşağı uzanıp beni kendisine doğru çekerek beni geniş göğsüne yasladı. "Başardın."

"O...o öldü mü?" diye sordum. Sesim hala uzaktan geliyor gibiydi ve ses tonum bir garipti.

"Hayır, güzelim, hayır."

Başımı yukarı aşağı salladım ve gözlerim amfityatronun giriş kısmına takıldı. Orada oturanların bir kısmı gitmiş, bazıları hala oturuyordu. Ve sonra önüne çıkacak kadar şanssız herkesi iterek, bize doğru yolunu açan Rand'in tanıdık yüzünü gördüm. Saniyeler içinde bana ulaştı. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı.

"Odran, ondan uzak dur," dedi, ben kollarına yığılırken.

"Bekle," dedim, uzaklaşmaya başlayan Odran'a doğru bakarak. "Odran, bekle."

Bana bakmak için döndü ve gözlerinden kızgın olduğu anlaşıyordu. "Efendim, güzelim?"

"Perini yendim."

İlk başta sessizdi. Sonra başıyla onayladığında gözlerinden öfke saçıyordu. "Evet, güzelim, size katılacağız," diyerek topukları üzerinde döndü ve büyük adımlarla uzaklaştı. Bana kocaman bir aslanı anımsatıyordu; yenilgiyi kabul etmiş kocaman bir aslanı...

"Rand bunu duydu mu?" dedim, ona bakarak.

"Evet," diye fısıldadı, gülümseyerek. "Başardın."

Hıçkırıklar içerisinde üzerine yığılmamla kollarını bana sıkıca sardı.

Başardım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ve kafamda duyduğum sesin kime ait olduğu, ya da o sesi kendimin uydurup uydurmadığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama tek bir gerçek vardı ki o da imkansız başarılmış olmamdı. Ve bunu Rand olmadan asla yapamazdım.

Onun kavgası benim kavgamdı. Bundan sonra bu şeyde beraberdik. Ve bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Bella'nın ordusu ne kadar büyük olsa da ben bize inanıyordum... Kazanabileceğimizi biliyordum.

Rand'e bakınca gözlerinin dolmuş olduğunu gördüm. Dudaklarını sıkımişti. O gözlerde bir şey vardı; bir sıcaklık. Aşk. Nasıl ki soğuk bir yağmurdan sonra Pelham Malikanesi'nin çayırımlarını açıkça görebiliyorsam bunu da öyle görebiliyordum.

Onun ve benim günümüz gelecekti; ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordum ama bir gün, Rand de, ben de istediğimizi bulacaktık. Buna inanmıyordum; doğru olduğunu biliyordum.

Rand benim hayatımı değiştirmişti; kimi açıdan iyi, kimi

açından daha kötü yönde. Sanırım artık hiçbir şey tamamen siyah ya da beyaz olmayacaktı. Ama her şekilde benim sarsılmaz dayanağım olmuştu. Bana yeteneklerimi kabul etmeyi ve onları kullanmayı öğretmişti. Rand olmasaydı, ben hala Los Angeles'daki dükkanımda oturup, kedimin en iyi dostum olduğunu düşünecektim.

İyi misin?

Rand'e baktım ve çikolata rengi güzel gözlerine dalarak başımla onayladım. *Her şey mükemmel.*

Mükemmel mi? Bir kahkaha attı. Eh, mükemmel mi bilmem ama ben kesinlikle sana çok çektiirdim.

Ona bakmaya devam ettim. *Bunu dünyalara değişmezdim.*

Hayatım üzerine düşününce hiç bu şekilde değişeceği aklıma gelmezdi. Bundan altı ay önceki Jolie, bugünkü Jolie'den çok farklıydı. Eski halimi suçlamıyordum; mevcut durumu kabul etmiş şu andaki halime ya da eskiden yalnız başıma sürdürdüğüm hayatımdan mutlu olduğumu düşündüğüm gerçeğine içlerlemiyordum. Eskiden olduğum kişiyi sevmiştim ama şimdiki halimi de seviyordum. Güçlüydüm, bağımsızdım ve yetenekliydim.

Güzeldim.

Ve hayat önüme ne çıkarırsa çıkarsın, onun için hazırdım.

Hayat, elinden geleni ardına koyma!

Rand ve Sinjin de röportaj

“Strange Candy Reviews”den* JoAnne McLeary, kısa süre önce bir röportaj için Rand ve Sinjin’i konuk etti.

JoAnne: “Strange Candy Reviews”e hoş geldiniz, beyler. Nasılsınız?

(Sinjin kanepeye, Rand ise JoAnne ve Sinjin’in karşısındaki bir sandalyeye oturur.)

Rand: Teşekkürler, çok iyiyim ve bizi ağırladığınız için de teşekkür ederim.

Sinjin: (JoAnne’e çapkın bir gülümsemeyle bakarak) Ben iyiyim, Bayan McLeary, teşekkür ederim.

JoAnne: İkiniz uzun bir süredir birbirinizi tanıyorsunuz. Nasıl tanıştınız?

(Sinjin Rand’e bakar ama Rand çenesini sıkarak önüne bakmaya devam eder.)

Sinjin: Bu biraz ağır bir soru oldu, aşkım. Konuşmak için yanlış yerden başladık.

Rand: Sinjin en yakın arkadaşımın kız kardeşini baştan çıkarmıştı.

* Kitapların yazarlarıyla (ve karakterleriyle) röportaj yapılan bir blog sayfası.

(Sinjin suçlu bir ifadeyle sadece gülümser.)

JoAnne: Peki ... Jolie ile ilk tanıştığınız zamanki izlenimleriniz neydi?

(Rand'in öfkesi geçer ve dişlerini sıkmayı bırakır.)

Rand: Jolie doğuştan yetenekli bir cadı ve ilk tanıştığımızda beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Onu bulabilmek için çok çabaladım ve o zaman bile ne kadar güçlü olabileceğini tam olarak anlayamadım.

Sinjin: Hoş bir hikaye, Randall, ama cevap bu değildi.

(Rand rahatsız olmuştur.)

Sinjin: Jolie'nin fiziksel özellikleri hakkında ne düşündün?

(Rand gözlerini kısarak bakar.)

Rand: Jolie güzel bir kadın.

Sinjin: Evet, öyle. Ve peri kıyafetleri içinde daha da baş döndürücüydü ... çok hoş bacakları ve incecik beliyle geniş ...

Rand: Sinjin!

JoAnne: Peki, hımm, Rand, yatarken ne giyersin?

(Rand bakışlarını ellerine indirirken yanakları kızarmaya başlar.)

Sinjin: Bence bu hareket cevap olarak yeterli.

(JoAnne boğazını temizlerken o da kızarır.)

JoAnne: Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Sinjin, sana göre en iyi özelliğin nedir?

Sinjin: Karakter olarak mı yoksa fiziksel olarak mı soru-

yorsun, aşkım? Eğer fiziksel olarak soruyorsan, inanıyorum ki Jolie gözlerimi oldukça beğeniyor (Rand'e bilmiş bir biçimde gülümser) ve karakter olarak da tabii ki espri anlayışım.

JoAnne: Bu arada gerçekten çok güzel gözlerin var. Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim?

(Sinjin sadece güler ve ona kibirli bir şekilde gülümser.)

JoAnne: Diğer bir sorum. İkiniz de uzun bir süredir buradaysınız. Gördüğünüz ve/veya yaptığınız en ilginç şey neydi?

Rand: En son Jolie'nin bir hayaleti diriltmeyi başardığı ve onu hayata döndürdüğü zaman nutkum tutulmuştu. Onu kimin öldürdüğünü bulmak için Jolie'yi tutmuştum. Bu çok şaşırtıcı bir şeydi!

(Sinjin esner.)

(Rand sinirli bir yüz ifadesiyle Sinjin'e döner.)

Rand: Ya sen Sinjin, senin son zamanlarda karşılaştığın en ilginç şey neydi? Lütfen bizi aydınlat.

Sinjin: Kabalaşmaya gerek yok, Randall. Son zamanlarda en zevk aldığım olay Jolie'nin kanını içmekti.

(Rand neredeyse patlayacak gibidir.)

Rand: Bu konuyu açmak zorunda mıydın? Biliyorsun ki, nasıl...

Sinjin: Evet, Randall ben sadece bana sorulan soruyu cevapladım. (Köpek dişlerini gösteren bir gülümsemeyle JoAnne'e döner.) Ama korkarım aşkım, okurların detayları öğrenmek için Çifte Bela piyasaya çıkana kadar beklemek zorundalar.

JoAnne: İkiniz de, şey, çok çekici erkeklersiniz. Kız tavlama için kullandığınız sözler nelerdir?

Rand: Bir kadını tavlama için herhangi özel bir söz kullandığımı hiç hatırlamıyorum.

Sinjin: İltifatın için teşekkür ederim, cicim. Konuya gelince, siz bunlara ne diyordunuz, replik mi?

Rand: Aforizmalar.

Sinjin: Aa, evet aforizmalar. Bu konuda *warlock*'a katılmalıyım. Kız tavlama için özel bir aforizmaya hiç ihtiyaç duymadım. Ama eğer bir tane düşünmem gerekirse... Humm... Bu cebimdeki bir kazık mı yoksa seni gördüğüm için mi bu kadar mutlu oldum?

JoAnne: Evet, aptalca bir soruydu. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyacağınızı düşündüm bilemiyorum. Görünüşe göre kendimi rezil etme konusunda eşi benzeri olmayan bir yeteneğe sahibim. Bana katlandığınız için teşekkür ederim. Neyse, Sinjin bir vampir olmak nasıl bir şey? Büyük bir ikramiye gibi mi? Ve Rand bir *warlock* olmak nasıl bir şey?

(Sinjin parmak uçlarını birbirine değdirerek düşünmeye başlar.)

Sinjin: Senin de söylediğin gibi, sonsuza kadar yaşamak büyük bir ikramiye olarak değerlendirilebilir. Ben şahsen böyle olduğuna inanıyorum. Hatta siz insanların vampirlere olan büyük merakından da zevk alıyorum. Ve tabii ki güzel bir kadının kanının tadına bakmak da cabası.

Rand (Gözlerini devirerek): Ben olağanüstü güçlere sahip olmanın verdiği sorumluluğu seviyorum. Kendini savunama-

yacak kadar güçsüz olanları korumak çok önemli bir şey.

Sinjin: Gerçekten, Randall, bir kamu kuruluşunda çalışmıyorsun, farkındasın değil mi?

(Rand kaşlarını çattı.)

(JoAnne gülüşünü eliyle saklar.)

Rand: Sizinle sohbet etmek, bu rezil herifin her seferinde yaptığı lanet yorumlarla daha da zorlaşıyor, Bayan McLeary.

(Sinjin güler.)

Sinjin: Baş döndürücü Bayan McLeary, görünen o ki *warlock* konduğunuzun içinde bir parça hayat varmış.

JoAnne: Öyle görünüyor, evet. Ama onun damarına basmaman da yardımcı olabilir, Sinjin. Merak etme Rand, röportajın neredeyse sonuna geldik. Sadece birkaç sorum kaldı... Çikolata mı vanilya mı?

Rand: Çikolata.

Sinjin: İkisi de değil. Tatlarının nasıl olduğunu anımsamıyorum.

JoAnne: Boxer mı, külot mu?

Rand: Boxer.

Sinjin (Şehvetli bir gülümsemeyle): Hiçbiri.

JoAnne: Yaz mı, kış mı?

Rand: Ben İngiltere'de yazı oldukça severim ve Pelham Malikanesi'nde yaz daha da güzel olur.

Sinjin: Ben kışı tercih ederim. Yaz benim için güneşi bir

daha göremeyeceğimi nahoşça hatırlatan bir mevsimdir.

JoAnne: Sevdiğiniz bir müzik grubu ya da müzisyen var mı?

Rand: Müziğe olan ilgim birçok aşamadan geçti ama her zaman klasik müziğe geri döndüm. Son zamanlarda kendimi tekrar tekrar Smetana dinlerken buluyorum; özellikle de Die Moldau'yu.*

Sinjin: Ne kadar yaşlı olduğunu sadece dinlediği müzikle değil, kıyafet seçimiyle de ortaya koyan Randall'ın tersine ben daha çok farklı tarz ve tür müzik dinlerim. Son zamanlarda indie** tarz müzik dinliyordum. Aslında, Jolie ve ben benim müzik zevklerim hakkında Çifte Bela konuşuyoruz.

JoAnne: Sinjin, ilgini çeken bayanlar var mı? Jolie dışında.

(Sinjin Rand'e bakarak göz kırpar.)

Sinjin: Hayır. Bu aralar hayatımda sadece bir cadı var.

(Rand'in kulakları ve yüzü kızarıırken, ayaklarına aşırı ilgi gösteriyormuş gibi yapar.)

JoAnne: Rand, Jolie'nin seninle yaşıyor olmasından hoşnut musun?

(Rand sıktağı yumruklarını açar.)

Rand: Evet, gerçi bazen bayağı kafa karıştırıcı olabiliyor. Bir yandan işçi – işveren mesafesini korumaya çalışmam gerektiğinin farkındayken, bir yandan da daha ilkel duygularıma karşı savaş veriyorum.

* Die Moldau: Çek besteci Bedrich Smetana'nın *Má vlast* serisinin en tanınmış senfonik şiiri.

** İngilizlerin independant music adını verdikleri farklı tarzdaki müzikler.

Sinjin: İlginç, Randall. İlkel duygulara sahip olduğunu ya da herhangi bir duyguya sahip olduğunu bilmiyordum. Bu duyguların nasıl duygular olduğunu lütfen bizimle paylaşır mısın?

Rand: Sinjin, sana yeteri kadar tahammül ettim. Yaptıkların yetti artık!

Sinjin: Direkt sorulan sorulardan kaçınma eğilimin var.

(Rand Sinjin'e kötü kötü bakar.)

Rand: Jolie ve ben senin onunla herhangi bir şekilde olabileceğinden çok daha yakınız. Bu senin için yeteri kadar direkt oldu mu?

JoAnne: Katıldığınız için çok teşekkür ederim beyler. Bu, şey, ilginç bir deneyimdi. Sizin hakkınızda daha fazlasını Çifte Bela'da okumak için sabırsızlanıyorum.

(Sinjin sakın görünür ama Rand neredeyse patlayacak gibidir.)

Sinjin: Teşekkürler, Bayan McLeary. Bir sonraki görüşmemizi iple çekiyorum.

(Rand ayağa kalkar, Sinjin'e bakmayarak JoAnne'e kısa bir baş selamı verir ve hızlıca elini sıkar.)

Rand: Röportaj için teşekkür ederim. Umarım okurlarınız beğenir. Çok üzgünüm ama Sinjin'e daha fazla katlanamayacağım.

(Sinjin ve JoAnne, Rand'in ayrılışını izler. Sinjin ayağa kalkarken kocaman bir sırtışla ona döner.)

Sinjin: Sanırım, herkesi memnun etmek mümkün değil, aşkım.

Pelham Malikânesi'nin resmi gibi, *Ateş, Kazan ve Bir Tutam Aşk* hakkında daha fazla ilginç şey için yazarın internet sayfasını takip edin: www.hpmallory.com